ARATI
PHAENOMENA ET DIOSEMEA,
QUIBUS SUBJICIUNTUR
ERATOSTHENIS
CATASTERISMI.

DIONYSII
ORBIS TERRARUM DESCRIPTIO.

RUFI FESTI AVIENI
UTRIUSQUE POETAE METAPHRASES.

CURAVIT NOTASQUE ADJECIT
F. C. MATTHIAE.

Accedunt tabulae lithographicae.

FRANCOFURTI AD MOENUM,
IN LIBRARIA HERMANNIANA.
1817.

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

PRAEFATIO.

Amicissimo Reinherz, Bibliopolae nostrati, poëtam aliquem graecum, eumque rarius obvium, suo sumtu foras dare cupienti, auctor exstiti, ut Aratum cum Dionysio Periegeta typis repetendum curaret, ne deessent, unde adolescentes praeeunte magistro intelligerent, qualem veteres, Alexandriae et Romae florentibus literis, Coeli Orbisque terrarum speciem animo concepissent: illorum enim poëtarum neuter discentium manibus tradi facile poterat, novissima Arateorum editione, ut tironibus non accommodata, ita plerisque vix parabili; Dionysio autem, quem superioribus seculis post renatas literas frequentissime lectitatum scimus, e tabernis librariis prorsus exsulante *). Quod bonarum artium incommodo quum ita esse

*) Novissime, quantum scio, Dionysius cum Eustathio prodiit in Vol. II. operis, cujus titulus est: Συλλογὴ τῶν ἐν ἐπιτομῇ τοῖς πάλαι γεωγραφηθέντων τύποις ἐκδοθέντων φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῶν ἐξ Ἰωαννίνων φιλογενεστάτων ἀδελφῶν Ζωσιμαδῶν χάριν τῶν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας ἐφιεμένων Ἑλλήνων etc. ἐν Βιέννῃ τῆς Αὐστρίας, 1807. 1808. II. Voll. 8. Sed haec editio, in bibliopoliis non obvia, adolescentibus nequaquam est accommodata.

arbitrarer, habebam consentientem b. Bredowium *); huic enim malebam suffragari, quam Viro docto, cui illius consilium Dionysii in scholarum etiam usum edendi displicuerat. Ceterum probatis a bibliopola rationibus meis hoc muneris in me recipere non dubitabam, ut textui quam emendatissime repraesentando operis ipse praeessem, atque Aratum quidem, cui Eratosthenis Catasterismos censebam subjiciendos, ad Buhlii, Dionysium vero ad H. Stephani (Paris. 1577. 4.) exemplar exigerem. Haud incommode autem Avieni etiam Metaphrases me addidisse arbitror, in quibus repetendis novissimas recensiones, Buhlii et Wernsdorfii, secutus sum. Tabulas lithographorum arte reddere placuit illas, quas subjunxerunt Gossellinus Straboni gallice verso, Schaubachius Catasterismis, Vossius versioni germanicae Bucolicorum Virgilii.

Notas ita concinnavi, ut criticis superiorum animadversionibus, iisque contractis, supplementa suis locis insererem. Ad Aratum et Dionysium hic primum comparent Variae lectiones Codicis Palatini, quem cum aliis quibusdam antiquae sedi tandem postliminio restitutum sic descripsit Cl. Wilken **):

---

*) Vid. G. G. Bredowii Epistolas Parisienses p. 45. cf. Acta Seminarii Regii et Societatis philol. Lipsiensis, Vol. II. p. 241.

**) Vid. Programma indicendo certamini literario in a. d. XXII. Nov. 1816. p. 23.

„Codex bombycinus, quarto majore, paginis DIV: „quo continentur 1. Sophoclis tragoediae tres, „Ajax, Electra, Oedipus tyrannus (deest initium Aja- „cis), cum scholiis nonnullis; 2. Pindari Olympia „et Pythia, cum scholiis; 3. Dionysii Descriptio „Orbis; 4. Lycophronis Alexandra, cum Isaaci „Tzetzis prologo et scholiis; 5. Oppiani Halieutica „atque ejus vita, cum scholiis (deest folium ab ini- „tio); 6. Arati Phaenomena atque vita, cum scho- „liis (deest folium ab initio); 7. Homeri Boeotia, „sive Iliadis liber secundus, cum prologo et scholiis; „8. Homeri Iliadis libri XXIV, cum metaphrasi et „scholiis passim adscriptis, atque vita Homeri; 9. „Deorum nomina allegorice interpretata, sub fi- „nem Iliadis; 10. Georgius Choeroboscus de „tropis poëticis." — Hunc Codicem hortante Creuzero, V. Cl., cum textu Felliano et Stephaniano accuratissime contulerunt, quibus gratum animum hic publice testificor, Juvenes eruditissimi, Guilielmus Frommelius et Georg. Jos. Bekkerus, Seminarii philologici Heidelbergensis Sodales. Sed quemadmodum illius libri opportunitatem mihi Fortuna ultro largita est, ita eadem pertinaciter obstitit, quominus in rem meam, si ita visum fuisset, converterem, quae ad Arati Diosemea utiliter monuisse videri poterat Thomas Forsterus *): ejus enim

*) Thomam Forsterum ante hos tres quatuorve annos in Bri-

editio, quum meo rogatu jam Londini comparata fuisset, mox in itinere, nescio quo casu, periit, neque postea ullo modo ejus compos fieri potui.

Eratosthenis Catasterismos repetii e Schaubachiana editione (Gotting. 1795. 8.), non tamen neglectis, quae ad constituendam lectionem et editor ipse, et b. Heynius in praefatione bonae frugis plenissima, monuerunt. Quum vero non nescius essem, in Bibliotheca Vindobonensi Caesarea servari Codicem Catasterismorum, omisso auctoris nomine inscriptum Ἀστροθεσίαι ζωδίων, cujus plenior notitia jam debebatur Gothofredo Ernesto **Groddeck** (in Epistola critica ad Buhlium, Arateorum Vol. II. p. 580. sqq.); ab humanitate viri amicissimi **de Gerning**, Civis nostri, facile impetraveram, ut is meo nomine adiret Virum Exc. **de Schreibers**, quo auctore deinde permoti sunt duumviri doctissimi, **Kopitàr** et **Eichenfeld**, Bibliothecae Caesareae custodes, ut Codicem cum Schaubachiana editione diligentissime conferre, ejusque varias lectiones benevole mecum communicare vellent. Quod fecerunt adjecta annotatione: „Has ἀστροθεσίας ἀδεσπότους

---

tannia edidisse Arati **Diosemea** cum notis in 8. cognitum habebam ex diario quod inscribitur **Morgenblatt für gebildete Stände**, 1814 plag. 206. p. 823. Videtur tamen Forsterus non nisi rerum meteorologicarum rationem habuisse, quas etiam tractavit in opere alio, cui titulum fecit: **Researches about Atmosphaeric Phaenomena**, cujus altera editio prodiit Lond. 1815. 8.

„praecedit folio 129-131. τοῦ Ἀράτου Φαινομένων „προοίμιον, quod sic satis concordat cum editione „Victorii, Florent. 1567. fol., p.117. usque ad p.122., „nisi quod in hoc Cod. Vindob. Victorianus textus „nec dimidius adest; desinit enim cum editionis „pag. 119. media (ἀοίκητον Ἑρμοῦ), post quae hic „non nisi 17. lineae sequuntur, multum diversae a „Victoriano: est vero ultima Codicis linea: ὅπως „μηδέν σε λανθάνῃ τῶν παρ' αὐτοῦ εἰρημένων." — Unicum igitur quum hactenus innotuisset Catasterismorum exemplum manu scriptum Oxoniense, unde eos primus vulgavit Jo. Fellius (Matritense enim, quantum scio, nondum collatum fuit); nunc quidem beneficio VV. DD. Kopitàr et Eichenfeld alterius Vindobonensis lectiones integras proferre licuit.

Ad Dionysium plura in promtu erant, a futuro poëmatis editore non sane spernenda. De Codice Palatino (nam de Petaviano videndus H. J. Arntzenius, Misc. cap. XX.) supra jam dictum est, cui haec praemissa leguntur, convenientia fere cum iis, quae ex Cod. Laudino, i. e. Bodlejano tertio, exhibuit Eduardus Thwaites: Γένος Διονυσίου. Διονύσιος γέγονεν υἱὸς Διονυσίου Ἀλεξανδρέως, ἐπὶ τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων μετὰ Αὔγουστον Καίσαρα, ἢ ἐπὶ Αὐγούστου. Φέρονται δὲ αὐτοῦ καὶ ἄλλα συγγράμματα, τά τε Λιθιακὰ, Ὀρνιθιακὰ καὶ Βασσαρικά· τοῦτο δὲ λέγουσιν εἶναι αὐτοῦ γνήσιον, καὶ τὰ Λιθιακά. Διαφέρει δὲ γεωγραφία χωρογραφίας, ὅτι.

Digitized by Google

ἐν μὲν γεωγραφίᾳ τὸ καθόλου λέγει, οὐχὶ δὲ μερικῶς· οἷον περὶ τῆς Αἰγύπτου· οὐκέτι δὲ μέμνηται τῶν κατὰ μέρος τούτων, οἷον πάσης πόλεως καὶ παντὸς ποταμοῦ· ἐν δὲ τῇ χωρογραφίᾳ ἁπάντων μέμνηται τῶν πόλεων καὶ τῶν ποταμῶν. — Porro Creuzerus, V. Cl., ad me transmisit editionem Haverkampianam (L. B. 1736. 8), in cujus margine Fr. Xav. Werferus, nimis mature bonis literis ereptus, religiosissime enotaverat Varias lectiones Codicis bombycini, qui servatur inter cimelia L. B. de Schellersheim, Florentiae plerumque degentis. Complectitur vero Codex ille, quem saec. XIV. scriptum existimant, Hesiodi poëmata, Theocritum, Dionysium; praeterea nonnulla ex graeca Bibliorum Versione et Josepho, cum quibusdam levioris momenti ad rem grammaticam spectantibus. — Tandem ex Bibliotheca Regia Academica Gottingensi Vir Clarissimus Jer. D. Reuſs mecum benigne communicavit b. Siebenkeesii Observationes ineditas in Dionysium et Eustathium, quarum illas exhibui integras. — Bredowii *) versio germanica Dionysii hisce demum diebus mihi visa est.

Scr. Francofurti ad Moenum, Non. April. CIƆIƆCCCXVII.

*) Vid. G. G. Bredow's nachgelassene Schriften. Mit dem Bildniſs und dem Leben des Verfassers herausgegeben von J. G. Kunisch, Breslau 1816. 8.

ΑΡΑΤΟΥ

ΣΟΛΕΩΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ και ΔΙΟΣΗΜΕΙΑ.

ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΟΥΣ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΚΑΤΑΣΤΕΡΙΣΜΟΙ.

Digitized by Google

Digitized by Google

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ ΑΡΑΤΟΥ.

Πρῶτον μὲν ἀπαγγέλλει προοίμιον εἰς τὸν Δία· δεύτερον δὲ διεξέρχεται τὴν τῶν Φαινομένων ἀπλανῶν διακόσμησιν, εἰς τρία μέρη διελὼν αὐτήν· ἓν μὲν, τὸ ἐντὸς τοῦ ἀρκτικοῦ φαινομένου ἀεὶ ὑπὲρ γῆν· ἔπειτα, στερεὰ δύο ἀνατέλλοντα καὶ δύνοντα, τὸ μὲν βόρειον, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀρκτικοῦ καὶ ζωδιακοῦ· τὸ δὲ νότιον, τὸ μεταξὺ ζωδιακοῦ καὶ ἀνταρκτικοῦ. Ἀπαγγέλλει δὲ ἕκαστον κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος· τὰ μὲν μήκη, ἀπὸ ἀνατολῶν ἰὼν ἐπὶ δυσμὰς διὰ τῶν προανατελλόντων, μέχρις ἂν ἐπανέλθῃ· τὰ δὲ πλάτη, ἀπὸ τοῦ βορείου ἐπὶ τὸ νότιον. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν, τὸν βόρειον τόπον ἀπὸ τοῦ Ἐγγόνασι καὶ Ὀφιούχου εἰς τὸ πρόσθεν ἀεὶ μέχρι τῶν αὐτῶν κύκλων ἀπαγγέλλει, τὸν δὲ νότιον ἀπὸ Ὠρίωνος καὶ Κυνὸς καὶ Ἀργοῦς, ὁμοίως μέχρι τῶν αὐτῶν· κατὰ πλάτος δὲ, τὸν μὲν βόρειον ἀπ' ἀρκτικοῦ μέχρι ζωδιακοῦ, τὸν δὲ νότιον ἑξῆς ἀπὸ ζωδιακοῦ μέχρι τοῦ ἀνταρκτικοῦ, συντάσσων τὰ μὲν ἑξῆς καθ' ἓν, τὰ δὲ κατὰ ἴλας καὶ συγγενείας τινὰς εὐλόγως περιλαμβάνων. — Συντελέσας δὲ τὴν διάθεσιν τῶν ἀπλανῶν, μετὰ ταῦτα περὶ τῶν πέντε πλανητῶν λέγει, καὶ ἑξῆς ἁρμόσας τοὺς κύκλους ἑκάστων, ἀπαγγέλλειν ἀπαναίνεται μὲν τοὺς τῶν πλανωμένων, καὶ οὐ θαῤῥεῖ λέγειν, ὡς χαλεπὸν· εὔχεται δὲ ἱκανὸς γενέσθαι τῶν ἀπλανῶν „τά τε κύκλα, τά τ' αἰθέρι σήματ' ἐνισπεῖν“· καὶ τοὺς ἀναγκαιοτάτους κύκλους τῶν ἀπλανῶν τέσσαρας λέγει, δύο μὲν τροπικοὺς, ἕνα δὲ ἰσημερινὸν, τέταρτον δὲ τὸν ζωδιακόν. Πάρεργον δὲ καὶ, ὡς ἐν παραδείγματος

μέρει, αὐτὸν τὸν γαλαξίαν παραβέβληται. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀνατολὰς ἑκάστων καὶ δύσεις ἀπαγγέλλει, χρώμενος τῷ τρόπῳ, δι' οὗ ἕκαστα τῶν ἐν τῷ ζωδιακῷ καταλέγει, συνανατέλλοντά τε καὶ ἀντιδύνοντα, ἀρξάμενος ἀπὸ ἑσπερινῆς ἀνατολῆς Καρκίνου. Κατὰ δύο δὲ τρόπους ταῦτα διεξέρχεται· ὁ τὲ μὲν, πρότερα τὰ συνανατέλλοντα καὶ δεύτερα τὰ ἀντιδύνοντα· ὁ τὲ δὲ, τοὐναντίον, πρότερα μὲν τὰ ἀντιδύνοντα, ὕστερα δὲ τὰ συνανατέλλοντα· καὶ τούτῳ μᾶλλον τῷ τρόπῳ πλεονάζει, ἤπερ τῷ προτέρῳ. — Μετὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ Διοσημείων διεξέρχεται. Καὶ πρῶτον μὲν, προοίμιον αὐτοῖς ἀπαγγέλλει· μετὰ ταῦτα δὲ, σημεῖα λέγει χειμῶνος καὶ εὐδίας, πρῶτον μὲν, ὅσα Σελήνη παρέχει, δεύτερον δὲ, ὅσα Ἥλιος, τρίτον δὲ, ὅσα ἡ καλουμένη Φάτνη· μετὰ ταῦτα ἀπαγγέλλει σημεῖα σύμμικτα, χειμῶνος, καὶ εὐδίας, καὶ θρεμμάτων, καὶ ἀρότων, ὅσα δηλοῖ τά τε μετέωρα καὶ τὰ ἐπίγεια, φυτά τε καὶ ζῶα, καὶ ὅσα τούτοις παραπλήσια, τὰ μὲν σεμνότερα, τὰ δὲ φαυλότερα. Κοσμεῖ δὲ τὰ φαυλότερα σεμνότητι διχῶς· ποτὲ μὲν, ἀναμίσγων τὰ σεμνότερα, ποτὲ δὲ, ἀπολογούμενος, καὶ τὴν χρείαν αὐτῶν εἶναι λέγει ἀναγκαίαν. — Καλῶς δὲ ὠνόμασται τὰ Φαινόμενα, πρῶτον μὲν, ὅτι τὰ ἐν τῷ ἀνταρκτικῷ οὐ λέγει τὰ ἀφανῆ τοῦ οὐρανοῦ (οὐ γὰρ ἴσμεν), ἀλλὰ μόνον λέγει τὰ ἐν τοῖς φανεροῖς, τὰ μεταξὺ τοῦ τε ἀρκτικοῦ καὶ τοῦ βορείου πόλου· δεύτερον δὲ, ὅτι περὶ μεγεθῶν καὶ διαστημάτων οὐ διαλέγεται· τρίτον, ὅτι περὶ τῶν ὑποθεόντων πλανωμένων καὶ τῶν ἀκριβῶν κύκλων οὐ περιεργάζεται, καθάπερ ἄλλοι πράγματα ἀσαφῆ καὶ στοχαστικὰ καὶ ἄδηλα κατὰ τὸ πλεῖστον λέγοντες, ἀλλὰ παραιρεῖται, οὑτωσὶ λέγων· „οὐκέτι θαρσαλέος κείνων ἐγώ“· ἐν τούτοις γὰρ τὰ μὲν τῶν πλανωμένων φησὶ λέγειν μὴ θαῤῥεῖν, τὰ δὲ τῶν ἀπλανῶν εὔχεται ἱκανὸς γενέσθαι εἰπεῖν· πρὸς τούτοις δὲ, ὅτι καὶ τὰ τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ἐν τέλει καταλεχθέντων σημείων, τὰ μὲν φαινόμενα λέγει, τὰς δὲ αἰτίας ἑκάστων, ἀφανεῖς οὔσας, παρίησι, καὶ στοχασμοὺς ἀδήλους οὐ διεξέρχεται, καθάπερ οἱ φιλόσοφοι.

ΑΡΑΤΟΥ ΣΟΛΕΩΣ

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, τὸν οὐδέποτ' ἄνδρες ἐῶμεν
ἄῤῥητον! μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί· μεστὴ δὲ θάλασσα,
καὶ λιμένες· πάντη δὲ Διὸς κεχρήμεθα πάντες·
τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν· ὁ δ' ἤπιος ἀνθρώποισι
δεξιὰ σημαίνει· λαοὺς δ' ἐπὶ ἔργον ἐγείρει,
μιμνήσκων βιότοιο· λέγει δ' ὅτε βῶλος ἀρίστη
βουσί τε καὶ μακέλῃσι· λέγει δ' ὅτε δεξιαὶ ὧραι
καὶ φυτὰ γυρῶσαι, καὶ σπέρματα πάντα βαλέσθαι·
Αὐτὸς γὰρ τάδε σήματ' ἐν οὐρανῷ ἐστήριξεν,
ἄστρα διακρίνας· ἐσκέψατο δ' εἰς ἐνιαυτὸν
ἀστέρας, οἵκε μάλιστα τετυγμένα σημαίνοιεν
ἀνδράσιν, ὡραίων ὄφρ' ἔμπεδα πάντα φύωνται·
τῷ μιν ἀεὶ πρῶτόν τε καὶ ὕστατον ἱλάσκονται.
Χαῖρε, πάτερ, μέγα θαῦμα, μέγ' ἀνθρώποισιν ὄνειαρ,
αὐτὸς, καὶ προτέρη γενεή! χαίροιτε δὲ, Μοῦσαι,
μειλίχιαι μάλα πᾶσαι! ἐμοίγε μὲν, ἀστέρας εἰπεῖν,
ᾗ θέμις, εὐχομένῳ, τεκμήρατε πᾶσαν ἀοιδήν.
Οἱ μὲν ὁμῶς, πολέες τε καὶ ἄλλυδις ἄλλοι ἐόντες,
οὐρανῷ ἕλκονται πάντ' ἤματα συνεχὲς αἰεί.
Αὐτὰρ ὅγ' οὐδ' ὀλίγον μετανίσσεται, ἀλλὰ μάλ' αὔτως
Ἄξων αἰὲν ἄρηρεν· ἔχει δ' ἀτάλαντον ἁπάντη
μεσσηγὺς γαῖαν· περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.
Καί μιν πειραίνουσι δύω Πόλοι ἀμφοτέρωθεν·

Digitized by Google

ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἐπίοπτος, ὁ δ' ἀντίος ἐκ βορέαο,
ὑψόθεν ὠκεανοῖο· δύω δέ μιν ἀμφὶς ἔχουσαι
Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσι, τὸ δὴ καλέονται Ἅμαξαι·
αἳ δήτοι κεφαλὰς μὲν ἐπ' ἰξύας αἰὲν ἔχουσιν
ἀλλήλων, αἰεὶ δὲ κατωμάδιαι φορέονται,
ἔμπαλιν εἰς ὤμους τετραμμέναι. Εἰ ἐτεὸν δὴ,
Κρήτηθεν κεῖναί γε, Διὸς μεγάλου ἰότητι,
οὐρανὸν εἰςανέβησαν, ὅ μιν ποτὲ κουρίζοντα
Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο,
ἄντρῳ ἐγκατέθεντο καὶ ἔτρεφον εἰς ἐνιαυτὸν
Δικταῖοι Κούρητες, ὅτε Κρόνον ἐψεύδοντο.
Καὶ τὴν μὲν Κυνόσουραν ἐπίκλησιν καλέουσι,
τὴν δ' ἑτέρην Ἑλίκην. Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν·
τῇ δ' ἄρα Φοίνικες πίσυνοι περόωσι θάλασσαν.
Ἀλλ' ἡ μὲν καθαρὴ καὶ ἐπιφράσσασθαι ἑτοίμη,
πολλὴ φαινομένη, Ἑλίκη πρώτης ἀπὸ νυκτός·
ἡ δ' ἑτέρη, ὀλίγη μὲν, ἀτὰρ ναύτῃσιν ἀρείων·
(μειοτέρῃ γὰρ πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι)
τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται.
Τὰς δὲ δι' ἀμφοτέρας, οἵη ποταμοῖο ἀποῤῥὼξ,
εἰλεῖται, μέγα θαῦμα, Δράκων, περί τ' ἀμφί τ' ἐαγὼς
μυρίος· αἱ δ' ἄρα οἱ σπείρης ἑκάτερθε φέρονται
Ἄρκτοι, κυανέου πεφυλαγμέναι ὠκεανοῖο.
Αὐτὰρ ὅγ' ἄλλην μὲν νεάτῃ ἀποτείνεται οὐρῇ,
ἄλλην δὲ σπείρῃ περιτέμνεται· ἡ μέν οἱ ἄκρη
οὐρὴ πὰρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπαύεται Ἄρκτου·
σπείρῃ δ' ἐν Κυνόσουρα κάρη ἔχει· ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
εἰλεῖται κεφαλὴν, καί οἱ ποδὸς ἔρχεται ἄχρις.
Ἐκ δ' αὖτις παλίνορσος ἀνατρέχει· οὐ μὲν ἐκείνῃ
οἰόθεν, οὐδ' οἶος κεφαλῇ ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,
ἀλλὰ δύο κροτάφοις, δύο δ' ὄμμασιν, εἷς δ' ὑπένερθεν

ἰσχατιὴν ἐπέχει γέννος δεινοῖο πελώρου·
λοξὸν δ' ἐστὶ κάρη, νεύοντι δὲ πάμπαν ἔοικεν
ἄκρην εἰς Ἑλίκης οὐρήν· μάλα δ' ἐστὶ κατ' ἰθὺ
καὶ στόμα καὶ κροτάφοιο τὰ δεξιὰ νειάτῳ οὐρῇ·
κείνη που κεφαλὴ τῇ νίσσεται, ἧχί περ ἄκραι
μίσγονται δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ ἀλλήλῃσι.
Τῆς δ' αὐτοῦ μογέοντι κυλίνδεται ἀνδρὶ ἐοικὸς
Εἴδωλον, τὸ μὲν οὔτις ἐπίσταται ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
οὐδὲ τίνι κρέμαται κεῖνος πόνῳ· ἀλλά μιν αὔτως
Ἐνγόνασιν καλέουσι, τὸ δ' αὖτ' ἐν γούνασι κάμνον
ὀκλάζοντι ἔοικεν· ἐπ' ἀμφοτέρων δέ οἱ ὤμων
χεῖρες ἀείρονται, τάνυται γέ μεν ἄλλυδις ἄλλη
ὅσσον ἐς ὀργυιήν· μέσσῳ δ' ἐφύπερθε καρήνῳ
δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο Δράκοντος.
Αὐτοῦ κἀκεῖνος Στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε
σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος, ἀποιχομένης Ἀριάδνης,
νώτῳ ὑποστρέφεται κεκμηκότος Εἰδώλοιο.
Νώτῳ μὲν Στέφανος πελάει, κεφαλῇ γέ μεν ἄκρῃ
σκέπτεο πὰρ κεφαλὴν Ὀφιούχεον· ἐκ δ' ἄρ' ἐκείνης
αὐτὸν ἐπιφράσσαιο φαεινόμενον Ὀφιοῦχον.
Τοῖοί οἱ κεφαλῇ ὑποκείμενοι ἀγλαοὶ ὦμοι
εἴδονται· κεῖνοί γε καὶ ἂν διχόμηνι σελήνῃ
ἰσωποὶ τελέθοιεν· ἀτὰρ χέρες οὐ μάλ' ἶσαι·
λεπτὴ γὰρ τῇ καὶ τῇ ἐξεπιδέδρομεν αἴγλη·
ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖναι ἐπόψιαι· οὐ γὰρ ἐλαφραί·
ἀμφότεραι δ' Ὄφιος πεπονείαται, ὅς ῥά τε μέσσον
δινεύει Ὀφιοῦχον· ὁ δ' ἐμμενὲς, εὖ ἐπαρηρὼς
ποσσὶν, ἐπιθλίβει μέγα θηρίον ἀμφοτέροισι,
Σκορπίον, ὀφθαλμῷ τε καὶ ἐν θώρηκι βεβηκὼς
ὀρθός· ἀτάρ οἱ Ὄφις γε δύο στρέφεται μετὰ χερσὶ,
δεξιτερῇ ὀλίγος, σκαιῇ γέ μεν ὑψόθι πολλός.
Καὶ δή οἱ Στεφάνῳ παρακέκλιται ἄκρα γένεια·

νειόθι δὲ σπείρης μεγάλας ἐπιμαίεο Χηλάς·
ἀλλ' αἱ μὲν, φαέων ἐπιδευέες, οὐδὲν ἀγαυαί.
Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται ἐλάοντι ἐοικὼς
Ἀρκτοφύλαξ, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην,
οὕνεχ' ἁμαξαίης ἐπαφώμενος εἴδεται Ἄρκτου.
Καὶ μάλα πᾶς ἀρίδηλος· ὑπὸ ζώνῃ δέ οἱ αὐτὸς
ἐξ ἄλλων Ἀρκτοῦρος ἑλίσσεται ἀμφαδὸν ἀστήρ.
Ἀμφοτέροισι δὲ ποσσὶν ὕπο σκέψαιο Βοώτου
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα·
εἴτ' οὖν Ἀστραίου κείνη γένος, ὅν ῥά τέ φασιν
ἄστρων ἀρχαίων πατέρ' ἔμμεναι, εἴτε τευ ἄλλου,
εὔκηλος φορέοιτο· λόγος γέ μεν ἐντρέχει ἄλλος
ἀνθρώποις, ὡς δῆθεν ἐπιχθονίη πάρος ἦεν.
Ἤρχετο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, οὐδέ ποτ' ἀνδρῶν,
οὐδέ ποτ' ἀρχαίων ἠνήνατο φῦλα γυναικῶν,
ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάθητο, καὶ ἀθανάτη περ ἐοῦσα·
καί ἑ Δίκην καλέεσκον· ἀγειρομένη δὲ γέροντας,
ἠέ που εἰν ἀγορῇ, ἢ εὐρυχόρῳ ἐν ἀγυιῇ,
δημοτέρας ἤειδεν ἐπισπέρχουσα θέμιστας.
Οὔπω λευγαλέου τότε νείκεος ἠπίσταντο,
οὐδὲ διακρίσιος περιμεμφέος, οὐδὲ κυδοιμοῦ·
αὔτως δ' ἔζωον· χαλεπὴ δ' ἀπέκειτο θάλασσα,
καὶ βίον οὔπω νῆες ἀπόπροθεν ἠγίνεσκον,
ἀλλὰ βόες καὶ ἄροτρα· καὶ αὐτὴ πότνια λαῶν
μυρία πάντα παρεῖχε Δίκη, δώτειρα δικαίων.
Τόφρ' ἦν, ὄφρ' ἔτι Γαῖα γένος χρύσειον ἔφερβεν·
ἀργυρέῳ δ' ὀλίγη τε, καὶ οὐκέτι πάμπαν ἑτοίμη,
ὡμίλει, ποθέουσα παλαιῶν ἤθεα λαῶν·
ἀλλ' ἔμπης ἔτι κεῖνο κατ' ἀργύρεον γένος ἦεν.
Ἤρχετο δ' ἐξ ὀρέων ἐπιδείελος ἠχηέντων
μουνάξ· οὐ δή τῳ ἐπεμίσγετο μειλιχίοισιν·
ἀλλ' ὁπότ' ἀνθρώπων μεγάλας πλήσαιτο κολώνας,

ἠπείλει δ' ἤπειτα, καθαπτομένη κακότητος,
οὐδ' ἔτ' ἔφη εἰσωπὸς ἐλεύσεσθαι καλέουσιν·
„Οἵην χρύσειοι πατέρες γενεὴν ἐλίποντο
χειροτέρην! ὑμεῖς δὲ κακώτερα τεξείεσθε.
Καὶ δή που πόλεμοι, καὶ δὴ καὶ ἀνάρσιον αἷμα
ἔσσετ' ἐν ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' ἐπικείσεται ἄλγος."
Ὣς εἰποῦσ' ὀρέων ἐπεμαίετο· τοὺς δ' ἄρα λαοὺς
εἰς αὐτὴν ἔτι πάμπαν ἐλίμπανε παπταίνοντας.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖνοι ἐτέθνασαν, οἱ δ' ἐγένοντο,
χαλκείη γενεή, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες,
οἳ πρῶτοι κακόεργον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
εἰνοδίην, πρῶτοι δὲ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων·
καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γένος ἀνδρῶν
ἔπταθ' ὑπουρανίη· ταύτην δ' ἄρα νάσσατο χώρην,
ἧχί περ ἐννυχίη ἔτι φαίνεται ἀνθρώποισι
Παρθένος, ἐγγὺς ἐοῦσα πολυσκέπτοιο Βοώτου.
Τῆς ὑπὲρ ἀμφοτέρων ὤμων εἱλίσσεται ἀστὴρ,
δεξιτέρῃ πτέρυγι· Προτρυγητὴρ δ' αὖτε καλεῖται·
τόσσος μὲν μεγέθει, τοίῃ δ' ἐγκείμενος αἴγλῃ,
οἷος καὶ μεγάλης οὐρὴν ὑποφαίνεται Ἄρκτου·
δεινὴ γὰρ κείνη, δεινοὶ δέ οἱ ἐγγύθεν εἰσὶν
ἀστέρες· οὐκ ἂν, τούς γε ἰδὼν, ἐπιτεκμαίροιο,
οἷός οἱ πρὸ ποδῶν φέρεται καλός τε μέγας τε,
εἷς μὲν ὑπωμαίων, εἷς δ' ἰξυόθεν κατιόντων,
ἄλλος δ' οὐραίοις ὑπὸ γούνασιν· ἀλλ' ἄρα πάντες
ἁπλόοι, ἄλλόθεν ἄλλος, ἀνωνυμίῃ φορέονται.
Κρατὶ δέ οἱ Δίδυμοι· μέσσῃ δ' ὕπο Καρκίνος ἐστί·
ποσσὶ δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι Λέων ὑπὸ καλὰ φαείνει,
ἔνθα μὲν Ἠελίοιο θερείταταί εἰσι κέλευθοι,
αἱ δέ που ἀσταχύων κενεαὶ φαίνονται ἄρουραι,
Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι.
Τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτησίαι εὐρέϊ πόντῳ

ἀθρόοι ἐμπίπτουσιν· ὁ δὲ πλόος οὐκ ἔτι κώπαις
ὥριος. — εὐρειαί μοι ἀρέσκοιεν τότε νῆες,
εἰς ἄνεμον δὲ τὰ πηδὰ κυβερνητῆρες ἔχοιεν!
Εἰ δέ τοι Ἡνίοχόν τε καὶ ἀστέρας Ἡνιόχοιο
σκέπτεσθαι δοκέοι, καί τοι φάτις ἤλυθεν Αἰγὸς
αὐτῆς, ἠδ' Ἐρίφων, οἵ τ' εἰν ἁλὶ πορφυρεούσῃ
πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους·
αὐτὸν μέν μιν ἅπαντα μέγαν Διδύμων ἐπὶ λαιᾷ
κεκλιμένον δήεις· Ἑλίκης δέ οἱ ἄκρα κάρηνα
ἀντία δινεύει· σκαιῷ δ' ἐπελήλαται ὤμῳ
Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν·
Ὠλενίην δέ μιν Αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.
Ἀλλ' ἡ μὲν πολλή τε καὶ ἀγλαή· οἱ δέ οἱ αὐτοῦ
λεπτὰ φαείνονται Ἔριφοι καρπὸν κατὰ χειρός.
Πὰρ ποσὶ δ' Ἡνιόχου κεραὸν πεπτηότα Ταῦρον
μαίεσθαι· τὰ δέ οἱ μάλ' ἐοικότα σήματα κεῖται,
τοίη οἱ κεφαλὴ διακέκριται· οὐδέ τις ἄλλῳ
σήματι τεκμήραιτο κάρη βοός, οἷά μιν αὐτοὶ
ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἑλισσόμενοι τυπόωσι.
Καὶ λίην κείνων ὄνομ' εἴρεται· οὐδέ τοι αὔτως
νήκουστοι Ὑάδες, ταὶ μέν ῥ' ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ταύρου βεβλέαται· λαιοῦ δὲ κεράατος ἄκρον
καὶ πόδα δεξιτερὸν παρακείμενον Ἡνιόχοιο
εἷς ἀστὴρ ἐπέχει, συνεληλάμενοι δὲ φέρονται·
ἀλλ' αἰεὶ Ταῦρος προφερέστερος Ἡνιόχοιο
εἰς ἑτέρην καταβῆναι, ὁμηλυσίῃ περ ἀνελθών.
Οὐδ' ἄρα Κηφῆος μογερὸν γένος Ἰασίδαο
αὔτως ἄῤῥητον κατακείσεται· ἀλλ' ἄρα καὶ τῶν
οὐρανὸν εἰς ὄνομ' ἦλθεν, ἐπεὶ Διὸς ἐγγύθεν ἦσαν.
Αὐτὸς μὲν, κατόπισθεν ἐὼν Κυνοσουρίδος Ἄρκτου,
Κηφεὺς ἀμφοτέρας χεῖρας τανύοντι ἐοικώς.

Ἴση οἱ στάθμη νεάτης ἀποτείνεται οὐρῆς
ἐς πόδας ἀμφοτέρους, ὅσση ποδὸς ἐς πόδα τείνει.
Αὐτὰρ ἀπὸ ζώνης ὀλίγον κε μεταβλέψειας
πρώτην ἱέμενος καμπὴν σκολιοῖο Δράκοντος·
τοῦ δ' ἄρα δαιμονίη προκυλίνδεται, οὐ μάλα πολλὴ,
νυκτὶ φαεινομένη παμμήνιδι, Κασσιέπεια·
οὐ γάρ μιν πολλοὶ καὶ ἐπημοιβοὶ γανόωσιν
ἀστέρες, οἵ μιν πᾶσαν ἐπιῤῥήδην στιχόωσιν.
Οἵην δὲ κληῗδι θύρην ἔντοσθ' ἀραρυῖαν
δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες ἀνακρούουσιν ὀχῆες,
τοῖόν τοι μουνὰξ ὑποκείμενοι ἰνδάλλονται
ἀστέρες· ἡ δ' αὔτως ὀλίγων ἀποτείνεται ὤμων
ὀργυιήν· φαίης κεν ἀνιάζειν ἐπὶ παιδί.
Αὐτοῦ γὰρ κἀκεῖνο κυλίνδεται αἰνὸν ἄγαλμα
Ἀνδρομέδης, ὑπὸ μητρὶ κεκασμένον· οὔ σε μάλ' οἴω
νύκτα περισκέψασθαι, ἵν' αὐτίκα μᾶλλον ἴδηαι·
τοίη οἱ κεφαλὴ, τοῖοι δέ οἱ ἀμφοτέρωθεν
ὦμοι, καὶ πόδες ἀκρότατοι, καὶ ζώματα πάντα.
Ἀλλ' ἔμπης κἀκεῖθι διωλενίη τετάνυσται·
δεσμὰ δέ οἱ κεῖται καὶ ἐν οὐρανῷ· αἱ δ' ἀνέχονται
αὐτοῦ πεπταμέναι πάντ' ἤματα χεῖρες ἐκείνῃ.
Ἀλλ' ἄρα οἱ καὶ κρατὶ πέλωρ ἐπιλήλαται Ἵππος
γαστέρι νειαίρῃ· ξυνὸς δ' ἐπιλάμπεται ἀστὴρ,
τοῦ μὲν, ἐπ' ὀμφαλίῳ· τῆς δ' ἐσχατόωντι καρήνῳ.
Οἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖ, ἄλλοι ἐπὶ πλευράς τε καὶ ὤμους
Ἵππου δεικανόωσι διασταδὸν ἶσα πέλεθρα,
καλοὶ καὶ μεγάλοι· κεφαλὴ δέ οἱ οὐδὲν ὁμοίη,
οὐδ' αὐχὴν, δολιχός περ ἐών· ἀτὰρ ἔσχατος ἀστὴρ
αἰθομένης γένυος καί κεν προτέροισ' ἐρίσειε
τέτρασιν, οἵ μιν ἔχουσι περίσκεπτοι μάλ' ἐόντες.
Οὐδ' ὅγε τετράπος ἐστίν· ἀπ' ὀμφαλίοιο γὰρ ἄκρου
μεσσόθεν ἡμιτελὴς περιτέλλεται ἱερὸς Ἵππος.

Κεῖνον δὴ καὶ φασὶ καθ' ὑψηλοῦ Ἑλικῶνος
καλὸν ὕδωρ ἀγαγεῖν εὐαλδέος Ἵππου κρήνης·
οὐ γάρ πω Ἑλικὼν ἄκρος κατελείβετο πηγαῖς,
ἀλλ' Ἵππος μιν ἔτυψε· τὸ δ' ἀθρόον αὐτόθεν ὕδωρ
ἐξέχυτο πληγῇ προτέρου ποδός· οἱ δὲ νομῆες
πρῶτοι κεῖνο ποτὸν διεφήμισαν Ἵππου κρήνην·
ἀλλὰ τὸ μὲν πέτρης ἀπολείβεται, οὐδέποτ' αὐτὸ
Θεσπιέων ἀνδρῶν ἑκὰς ὄψεαι· αὐτὰρ ὁ Ἵππος
ἐν Διὸς εἰλεῖται· καί τοι, πάρα θηήσασθαι,
αὐτοῦ καὶ Κρίοιο θοώταταί εἰσι κέλευθοι,
ὅς ῥά τε καὶ μήκιστα διωκόμενος περὶ κύκλα
οὐδὲν ἀφαυρότερον τροχάει Κυνοσουρίδος Ἄρκτου,
αὐτὸς μὲν νωθὴς καὶ ἀνάστερος, οἷα σελήνῃ
σκέψασθαι· ζώνῃ δ' ἂν ὅμως ἐπιτεκμήραιο
Ἀνδρομέδης· ὀλίγον γὰρ ὑπ' αὐτὴν ἐστήρικται.
Μεσσόθι δὲ τρίβει μέγαν οὐρανον, ἧχί περ ἄκραι
Χηλαὶ, καὶ ζώνη περιτέλλεται Ὠρίωνος.
Ἔστι δέ τοι καὶ ἔτ' ἄλλο τετυγμένον ἐγγύθι σῆμα
νειόθεν Ἀνδρομέδης· τὸ δ' ἐπὶ τρισὶν ἐστάθμηται
Δελτωτὸν πλευρῇσιν ἰσαιομένῃσιν ἐοικὸς
ἀμφοτέρῃς· ἡ δ' οὔτι τόση, μάλα δ' ἐστὶν ἑτοίμη
εὑρέσθαι· περὶ γὰρ πολέων εὐάστερός ἐστι·
τῶν ὀλίγον Κριοῦ νοτιώτεροι ἀστέρες εἰσίν·
οἱ δ' ἄρ ἔτι προτέρω.
Ἔτι δ' ἐν προμολῇσι νότοιο
Ἰχθύες· ἀλλ' αἰεὶ ἕτερος προφερέστερος ἄλλου,
καὶ μᾶλλον βορέαο νέον κατιόντος ἀκούει·
ἀμφοτέρων δέ σφεων ἀποτείνεται ἠΰτε δεσμὰ
οὐραίων ἑκάτερθεν ἐπισχερὼ εἰς ἓν ἰόντων·
καὶ τὰ μὲν εἷς ἀστὴρ ἐπέχει καλός τε μέγας τε,
ὅν ῥά τε καὶ Σύνδεσμον ὑπούραιον καλέουσιν.

Ἀνδρομέδης δέ τοι ὦμος ἀριστερὸς Ἰχθύος ἔστω
σῆμα βορειοτέρου· μάλα γάρ νύ οἱ ἐγγύθεν ἐστίν.
Ἀμφοτέροι δὲ πόδες γαμβροῦ ἐπισημαίνοιεν
Περσέως, ̓οἵ ῥά οἱ αἰὲν ἐπωμάδιοι φορέονται.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐν βορέῳ φέρεται περιμήκετος ἄλλων,
καί οἱ δεξιτερὴ μὲν ἐπὶ κλισμὸν τετάνυσται
πενθερίου δίφροιο· τὰ δ' ἐν ποσὶν οἷα διώκων
ἴχνια μηκύνει, κεκονισμένος ἐν Διὶ πατρί.
Ἄγχι δὲ οἱ σκαιῆς ἐπιγουνίδος ἤλιθα πᾶσαι
Πληϊάδες φορέονται· ὁ δ' οὐ μάλα πολλὸς ἁπάσας
χῶρος ἔχει, καὶ δ' αὐταὶ ἐπισκέψασθαι ἀφαυραί.
Ἑπτάποροι δὴ ταί γε μετ' ἀνθρώπους ὑδέονται,
ἓξ οἶαί περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν.
Οὐ μέν πως ἀπόλωλεν ἀπευθὴς ἐκ Διὸς ἀστὴρ,
ἐξ οὗ καὶ γενεῆθεν ἀκούομεν· ἀλλὰ μάλ' αὕτως
εἴρεται· ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι ἐπιῤῥήδην καλέονται,
Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ', Ἠλέκτρη τε,
καὶ Στεροπὴ, καὶ Τηϋγέτη, καὶ πότνια Μαῖα·
αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες, ἀλλ' ὀνομασταὶ
ἦρι καὶ ἑσπέριαι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἱλίσσονται,
ὅς σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο
σημαίνειν ἐκέλευσεν, ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο.
Καὶ Χέλυς, ἥτ' ὀλίγη· τὴν δ' ἄρ' ἔτι καὶ παρὰ λίκνῳ
Ἑρμείας ἐτόρησε, Λύρην δέ μιν εἶπε λέγεσθαι·
Κὰδδ' ἔθετο προπάροιθεν ἀπευθέος Εἰδώλοιο
οὐρανὸν εἰςαγαγών· τὸ δ' ἐπὶ σκελέεσσι πέτηλον
γούνατί οἱ σκαιῷ πελάει· κεφαλὴ γέ μεν ἄκρη
ἀντιπέρην Ὄρνιθος ἑλίσσεται, ἡ δὲ μεσηγὺ
ὀρνιθέης κεφαλῆς καὶ γούνατος ἐστήρικται.
Ἤτοι γὰρ καὶ Ζηνὶ παρατρέχει αἰόλος Ὄρνις.
ἀλλ' ὁ μὲν ἠερόεις· τὰ δέ οἱ πτερὰ τετρήχυνται

ἀστράσιν οὔ τι λίην μεγάλοις, ἀτὰρ οὐ μὲν ἀφαυροῖς.
Αὐτὰρ ὅγ', εὐδιόωντι ποτὴν ὄρνιθι ἐοικὼς,
οὔριος εἰς ἑτέρην φέρεται, κατὰ δεξιὰ χειρὸς
Κηφείης ταρσοῖο τὰ δεξιὰ πείρατα τείνων,
λαιῇ δὲ πτέρυγι σκαρθμὸς παρακέκλιται Ἵππου.
Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ' Ἰχθύες ἀμφινέμονται
Ἵππον· πὰρ δ' ἄρα οἱ κεφαλῇ χεὶρ Ὑδροχόοιο
δεξιτερὴ τετάνυσθαι· ὁ δ' ὀπίσθερος Αἰγοκερῆος
τέλλεται. Αὐτὰρ ὅγε πρότερος καὶ νειόθι μᾶλλον
κέκλιται Αἰγόκερως, ἵνα τρέπετ' ἠελίου ἴς.
Μὴ κείνῳ ἐνὶ μηνὶ περικλύζοιο θαλάσσῃ,
πεπταμένῳ πελάγει κεχρημένος, οὔτε κεν ἠοῖ
πολλὴν πειρήνειας, ἐπεὶ ταχινώταταί εἰσιν!
οὔτ' ἄν τοι νυκτὸς πεφοβημένῳ ἐγγύθεν ἠὼς
ἔλθοι, καὶ μάλα πολλὰ βοωμένῳ· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
τῆμος ἐπιρρήσσουσι νότοι, ὅποτ' Αἰγοκερῆϊ
συμφέρετ' ἠέλιος· τότε δὴ κρύος ἐκ Διός ἐστι
ναύτῃ μαλκιόωντι κακώτερον. Ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ἤδη πάντ' ἐνιαυτὸν ὑπὸ στείρῃσι θάλασσα
πορφύρει· ἴκελοι δὲ κολυμβίσιν αἰθυίῃσι,
πολλάκις ἐκ νηῶν πέλαγος περιπαπταίνοντες,
ἥμεθ' ἐπ' αἰγιαλοὺς τετραμμένοι· οἱ δ' ἔτι πόρσω
κλύζονται, ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει.
Καὶ δ' ἂν ἐπὶ προτέρῳ γε θαλάσσῃ πολλὰ πεπονθὼς,
τόξον ὅτ' ἠέλιος καίῃ καὶ ῥύτορα τόξου,
ἑσπέριος κατάγοιο, πεποιθὼς οὐκέτι νυκτί.
Σῆμα δέ τοι κείνης ὥρης καὶ μηνὸς ἐκείνου
Σκορπίος ἀντέλλων εἴη πυμάτης ἐπὶ νυκτός·
ἤτοι γὰρ μέγα τόξον ἀνέλκεται ἐγγύθι κέντρου
Τοξευτής, ὀλίγον δὲ παροίτερος ἵσταται αὐτοῦ
Σκορπίος ἀντέλλων· ὁ δ' ἀνέρχεται αὐτίκα μᾶλλον.

Τῆμος καὶ κεφαλὴ Κυνοσουρίδος ἀκρόθι νυκτὸς
ὕψι μάλα τροχάει· ὁ δὲ δύεται ἠῶθι πρὸ
ἀθρόος Ὠρίων, Κηφεὺς δ' ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξύν.
Ἔστι δέ τις προτέρω βεβλημένος ἄλλος ὀϊστὸς,
αὐτὸς ἄτερ τόξου· ὁ δέ οἱ παραπέπταται Ὄρνις
ἀσσότερον βορέω, σχεδόθεν δέ οἱ ἄλλος ἄηται,
οὐ τόσσος μεγέθει, χαλεπὸς γέ μεν ἐξ ἁλὸς ἐλθεῖν
νυκτὸς ἀπερχομένης· καί μιν καλέουσιν Ἀητόν.
Δελφὶς δ' οὐ μάλα πολλὸς ἐπιτρέχει Αἰγοκερῆϊ,
μεσσόθεν ἠερόεις· τὰ δε οἱ περὶ τέσσαρα κεῖται
γλήνεα, παρβολάδην δύο, πὰρ δύο πεπτηῶτα.
Καὶ τὰ μὲν οὖν βορέω καὶ ἀλήσιος ἠελίοιο
μεσσηγὺς κέχυται· τὰ δὲ νειόθι τέλλεται ἄλλα
πολλὰ μεταξὺ νότοιο καὶ ἠελίοιο κελεύθου.
Λοξὸς μὲν Ταύροιο τομῇ ὑποκέκλιται αὐτὸς
Ὠρίων· μὴ κεῖνον ὅτις καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ
ὑψοῦ πεπτηῶτα παρέρχεται· ἀλλὰ πεποίθοι,
οὐρανὸν εἰσανιδὼν, προφερέστερα θηήσασθαι.
Τοῖός οἱ καὶ φρουρὸς ἀειρομένῳ ὑπὸ νώτῳ
φαίνεται ἀμφοτέροισι Κύων ὑπὸ ποσσὶ βεβηκὼς,
ποικίλος, ἀλλ' οὐ πάντα πεφασμένος· ἀλλὰ κατ' αὐτὴν
γαστέρα κυάνεος περιτέλλεται, ἡ δέ οἱ ἄκρη
ἀστέρι βέβληται δεινὴ γένυς, ὅς ῥα μάλιστα
ὀξέα σειριάει· καί μιν καλέουσ' ἄνθρωποι
Σείριον· οὐκ ἔτι κεῖνον, ἅμ' ἠελίῳ ἀνίοντα,
φυταλιαὶ ψεύδονται ἀναλδέα φυλλιόωσαι,
ῥεῖα γὰρ οὖν ἔκρινε διὰ στίχας ὀξὺς ἀΐξας,
καὶ τὰ μὲν ἔῤῥωσεν, τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα.
Κείνου καὶ κατιόντος ἀκούομεν· οἱ δέ οἱ ἄλλοι
σῆμ' ἔμεναι μελέεσσιν ἐλαφρότεροι περίκεινται.
Ποσσὶν δ' Ὠρίωνος ὑπ' ἀμφοτέροισι Λαγωὸς
ἐμμενὲς ἤματα πάντα διώκεται· αὐτὰρ ὅγ' αἰεὶ

Σείριος ἐξόπιθεν φέρεται, μετιόντι ἐοικὼς,
καί οἱ ἐπαντέλλει, καί μιν κατιόντα διώκει.
Ἡ δὲ Κυνὸς μεγάλοιο κατ᾽ οὐρὴν ἕλκεται Ἀργὼ
πρυμνόθεν· οὐ γὰρ τῇ γε κατὰ χρέος εἰσὶ κέλευθοι,
ἀλλ᾽ ὄπιθεν φέρεται τετραμμένη, οἷα καὶ αὐταὶ
νῆες, ὅταν δὴ ναῦται ἐπιτρέψωσι κορώνην,
ὅρμον ἐσερχόμενοι· τὴν δ᾽αὐτίκα πᾶς ἀνακόπτει
νῆα, παλιῤῥοθίη δὲ καθάπτεται ἠπείροιο·
ὣς ἥ γε πρύμνηθεν Ἰησονὶς ἕλκεται Ἀργώ.
Καὶ τὰ μὲν ἠερίη καὶ ἀνάστερος οἷα παρ᾽ αὐτὸν
ἱστὸν ἀπὸ πρώρης φέρεται, τὰ δὲ πᾶσα φαεινή·
καί οἱ πηδάλιον κεχαλασμένον ἐστήρικται
ποσσὶν ὑπ᾽ οὐραίοισι Κυνὸς προπάροιθεν ἰόντος.
Τὴν δὲ καὶ οὐκ ὀλίγον περ ἀπόπροθι πεπτηυῖαν
Ἀνδρομέδην μέγα Κῆτος ἐπερχόμενον κατεπείγει.
Ἡ μὲν γὰρ Θρήϊκος ὑπὸ πνοιῇ βορέαο
κεκλιμένη φέρεται· τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ
Κῆτος, ὑπὸ Κριῷ τε καὶ Ἰχθύσιν ἀμφοτέροισι
βαιὸν ὑπὲρ ποταμοῦ βεβλημένον ἀστερόεντος.
Οἷον γὰρ κἀκεῖνο θεῶν ὑπὸ ποσσὶ φορεῖται
λείψανον Ἠριδανοῖο, πολυκλαύστου ποταμοῖο!
Καὶ τὸ μὲν Ὠρίωνος ὑπὸ σκαιὸν πόδα τείνει·
δεσμοὶ δ᾽ οὐραῖοι, τοῖς Ἰχθύες ἄκροι ἔχονται,
ἄμφω συμφορέονται, ἀπ᾽ οὐραίων κατιόντες·
Κητείης δ᾽ ὄπιθεν λοφιῆς ἐπιμὶξ φορέονται,
εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι· ἑνὶ δ᾽ ἀστέρι πειραίνονται
Κήτεος, ὃς κείνου πρώτῃ ἐπίκειται ἀκάνθῃ·
οἱ δ᾽ ὀλίγῳ μέτρῳ, ὀλίγῃ δ᾽ ἐγκείμενοι αἴγλῃ
μεσσόθι πηδαλίου καὶ Κήτεος εἱλίσσονται,
γλαυκοῦ πεπτηῶτες ὑπὸ πλευρῇσι Λαγωοῦ,
νώνυμοι· οὐ γάρ τοί γε τετυγμένου Εἰδώλοιο
βεβλέαται μελέεσσιν ἐοικότες, οἷά τε πολλὰ

ἑξείης στιχόωντα παρέρχεται αὐτὰ κέλευθα
ἀνομένων ἐτέων· τά τις ἀνδρῶν οὐκέτ' ἐόντων
ἐφράσατ' ἠδ' ἐνόησεν ἅπαντ' ὀνομαστὶ καλέσσαι,
ἤλιθα μορφώσας· οὐ γάρ κε δυνήσατο πάντων
οἶά τε κεκριμένων ὄνομ' εἰπεῖν, οὐδὲ δαῆναι·
πολλοὶ γὰρ πάντη, πολέων δ' ἐπὶ ἶσα πέλονται
μέτρά τε καὶ χροιή, πάντες γέ μεν ἀμφιέλικτοι·
τῷ καὶ ὁμηγερέας γε ἐείσατο ποιήσασθαι
ἀστέρας, ὄφρ' ἐπιτὰξ ἄλλῳ παρακείμενος ἄλλος
εἴδεα σημαίνοιεν· ἄφαρ δ' ὀνομαστὰ γένοιντο
ἄστρα, καὶ οὐκέτι νῦν ὑπὸ θαύματι τέλλεται ἀστήρ·
ἀλλ' οἱ μὲν, καθαροῖς ἐναρηρότες εἰδώλοισι,
φαίνονται· τὰ δ' ἔνερθε διωκομένοιο Λαγωοῦ
πάντα μάλ' ἠερόεντα, καὶ οὐκ ὀνομαστὰ φέρονται.
Νειόθι δ' Αἰγοκερῆος ὑπὸ πνοιῇσι νότοιο
Ἰχθὺς ἐς Κῆτος τετραμμένος ἠώρηται,
οἶος ἀπὸ προτέρων, Νότιον δέ ἑ κικλήσκουσιν·
ἄλλοι δὲ, σποράδην ὑποκείμενοι Ὑδροχοῆι,
Κήτεος αἰθερίοιο καὶ Ἰχθύος ἠερέθονται
μεσσόθι, νωχελέες καὶ ἀνώνυμοι· ἐγγύθι δὲ σφῶν,
δεξιτερῆς ἀπὸ χειρὸς ἀγαυοῦ Ὑδροχόοιο,
οἵη τίς τ' ὀλίγη χύσις ὕδατος ἔνθα καὶ ἔνθα
σκιδναμένου, χαροποὶ καὶ ἀναλδέες εἱλίσσονται.
Ἐν δέ σφιν δύο μᾶλλον ἐρειδόμενοι φορέονται
ἀστέρες, οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς·
εἷς μὲν ὑπ' ἀμφοτέροισι ποσὶν, καλός τε μέγας τε,
Ὑδροχόου, ὁ δὲ κυανέου ὑπὸ Κήτεος οὐρῇ·
τοὺς πάντας καλέουσιν Ὕδωρ. Ὀλίγοι γέ μεν ἄλλοι
νειόθι, Τοξευτῆρος ὑπὸ προτέροισι πόδεσσι,
δινωτοὶ κύκλῳ περιηγέες εἱλίσσονται.
Αὐτὰρ ὑπ' αἰθομένῳ κέντρῳ τέραος μεγάλοιο
Σκορπίου, ἄγχι νότοιο, Θυτήριον αἰωρεῖται.

Digitized by Google

Τοῦ δή τοι ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑψόθ' ἐόντος
πεύσεαι· ἀντιπέρην γὰρ ἀείρεται Ἀρκτούροιο·
καὶ τῷ μὲν μάλα πολλὰ μετήοροί εἰσι κέλευθοι
Ἀρκτούρῳ· τὸ δὲ θᾶσσον ὑφ' ἑσπερίην ἅλα νεῖται.
Ἀλλ' ἄρα καὶ περὶ κεῖνο Θυτήριον ἀρχαίη Νὺξ,
ἀνθρώπων κλαίουσα πόνον, χειμῶνος ἔθηκεν
εἰνάλιον μέγα σῆμα· κεδαιόμεναι γὰρ ἐκείνῃ
νῆες ἀπὸ φρενός εἰσι· τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πιφαύσκει
σήματ' ἐποικτείρουσα πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους.
Τῷ μή μοι πελάγει νεφέων εἰλυμμένον ἄλλων
εὔχεο μεσσόθι κεῖνο φαήμεναι οὐρανῷ ἄστρον!
Αὐτὸ μὲν ἀνέφελόν τε καὶ ἀγλαὸν, ὕψι δὲ μᾶλλον
κυμαίνοντι νέφει πεπιεσμένον, οἷά τε πολλὰ
θλίβεται ἀνατέλλοντος ὀπωρινοῦ βορέαο·
πολλάκι γὰρ καὶ τοῦτο νότῳ ἔπι σῆμα τιτύσκει
Νὺξ αὐτὴ, μογεροῖσι χαριζομένη ναύτῃσιν·
οἱ δ' εἰ μέν κε πίθωνται ἐναίσιμα σημαινούσῃ,
αἶψά τε κοῦφά τε πάντα, καὶ ἄρτια ποιήσωνται,
αὐτίκ' ἐλαφρότερος πέλεται πόνος· εἰ δέ κε νηῒ
ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπρόφατος, τὰ δὲ λαίφεα πάντα ταράξῃ,
ἄλλοτε μὲν καὶ πάμπαν ὑπόβρυχα ναυτίλλονται·
ἄλλοτε δ', αἴκε Διὸς παρανισσομένοιο τύχωσιν,
εὐχόμενοι, βορέω δὲ παρατρέψει ἀνέμου ἴς·
πολλὰ μάλ' ὀτλήσαντες ὁμῶς πάλιν ἐσκέψαντο
ἀλλήλους ἐπὶ νηΐ. Νότον δ' ἐπὶ σήματι τούτῳ
δείδιθι, μέχρι βορῆος ἀπαστράψαντος ἴδηαι.
Εἰ δέ κεν ἑσπερίης μὲν ἁλὸς Κενταύρου ἀπείη
ὦμος, ὅσον προτέρης, ὀλίγη δέ μιν εἰλύοι ἀχλὺς
αὐτὸν, ἀτὰρ μετόπισθεν ἐοικότα σήματα τεύχοι
Νὺξ ἐπὶ παμφανόωντι Θυτηρίῳ· οὔ σε μάλα χρὴ
ἐς νότον, ἀλλ' εὔροιο περισκοπέειν ἀνέμοιο.

Digitized by Google

Δήεις δ' ἄστρον ἐκεῖνο δύω ὑποκείμενον ἄλλοις·
τοῦ γάρ τοι τὰ μὲν ἀνδρὶ ἐοικότα νείοθι κεῖται
Σκορπίου· Ἱπποὐραια δ' ὑπὸ σφίσι Χηλαὶ ἔχουσιν.
Αὐτὰρ ὁ δεξιτερὴν αἰεὶ τανύοντι ἔοικεν,
ἀντία δινωτοῖο Θυτηρίου. Ἐν δέ οἱ ἀπρὶξ
ἄλλο μάλ' ἐσφήκωται, ἐληλάμενον διὰ χειρὸς
Θηρίον· ὣς γάρ μιν πρότερον ἐπεφημίξαντο.
Ἀλλ' ἔτι γάρ τε καὶ ἄλλο περαίοθεν ἕλκεται ἄστρον·
Ὕδρην μιν καλέουσιν· τὸ δὲ ζώοντι ἐοικὸς
ἠνεκὲς εἰλεῖται, καί οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον
Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρη δ' ὑπὸ σῶμα Λέοντος,
οὐρὴ δὲ κρέμαται ὑπὲρ αὐτοῦ Κενταύροιο·
μέσση δὲ σπείρῃ Κρητήρ, πυμάτῃ δ' ἐπίκειται
εἴδωλον Κόρακος, σπείρην κόπτοντι ἐοικός.
Ναὶ μὴν καὶ Προκύων Διδύμοις ὑπὸ καλὰ φαείνει.
Ταῦτά κε θηήσαιο παρερχομένων ἐνιαυτῶν
ἑξείης παλίνωρα· τὰ γὰρ καὶ πάντα μάλ' αὔτως
οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν ἀγάλματα, νυκτὸς ἰούσης.
Οἱ δ' ἐπιμὶξ ἄλλοι πέντ' ἀστέρες, οὐδὲν ὁμοῖοι
πάντοθεν εἰδώλων δυοκαίδεκα δινεύονται.
Οὐκ ἂν ἔτ' εἰς ἄλλους ὁρόων ἐπιτεκμήραιο
κείνων, ᾗχι κέονται, ἐπεὶ πάντες μετανάσται.
Μακροὶ δὲ σφέων εἰσὶν ἑλισσομένων ἐνιαυτοὶ,
μακρὰ δὲ σήματα κεῖται ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντων.
Οὐκέτι θαρσαλέος κείνων ἐγώ· ἄρκιος εἴην
ἀπλανέων τά τε κύκλα τά τ' αἰθέρι σήματ' ἐνι-
σπεῖν.
Ἤτοι μὲν τά γε κεῖτ' ἐναλίγκια δινωτοῖσι
τέσσαρα, τῶν κε μάλιστα ποθὴ ὄφελός τε γένοιτο
μέτρα περισκοπέοντι πλανωμενάων ἐνιαυτῶν.
Σήματα δ' εὖ μάλα πᾶσιν ἐπιῤῥήδην περίκειται,
πολλά τε, καὶ σχεδόθεν πάντη συνεεργμένα πάντα·

αὐτοὶ δ' ἀπλατέες καὶ ἀρηρότες ἀλλήλοισι
πάντες· ἀτὰρ μέτρῳ γε δύω δυσὶν ἀντιφέρονται.
Εἴ ποτέ τοι, νυκτὸς καθαρῆς, ὅτε πάντας ἀγαυοὺς
ἀστέρας ἀνθρώποις ἐπιδείκνυται οὐρανίη Νὺξ,
οὐδέ τις ἀδρανέων φέρεται νεομήνι σελήνῃ,
ἀλλὰ τά γε κνέφαος διαφαίνεται ὀξέα πάντα· —
εἴ ποτέ τοι τῆμος δὲ περὶ φρένας ἵκετο θαῦμα
σκεψαμένῳ πάντῃ κεκεασμένον εὐρέϊ κύκλῳ
οὐρανὸν, ἤ καί τίς τοι ἐπιστὰς ἄλλος ἔδειξε
κεῖνο περιγληνὲς τροχαλὸν, Γάλα μιν καλέουσι.
Τῷ δήτοι χροιὴν μὲν ἀλίγκιος οὐκέτι κύκλος
δινεῖται· τὰ δὲ μέτρα τόσοι πισύρων περ ἐόντων
οἱ δύο· τοὶ δὲ σφέων μέγα μείονες εἰλίσσονται.
Τῶν ὁ μὲν ἐγγύθεν ἐστὶ κατερχομένου βορέαο·
ἐν δέ οἱ ἀμφότεραι κεφαλαὶ Διδύμων φορέονται·
ἐν δὲ τὰ γούνατα κεῖται ἀρηρότος Ἡνιόχοιο·
λαιὴ δὲ κνήμη καὶ ἀριστερὸς ὦμος ἐπ' αὐτῷ
Περσέος· Ἀνδρομέδης δὲ μέσην ἀγκῶνος ὕπερθε
δεξιτερὴν ἐπέχει· τὸ μέν οἱ θέναρ ὑψόθι κεῖται
ἀσσότερον βορέω γε, νότῳ δ' ἐπικέκλιται ἀγκών·
ὁπλαὶ δ' Ἵππειοι, καὶ ὑπαύχενον Ὀρνίθειον
ἄκρῃ σὺν κεφαλῇ, καλοί τ' Ὀφιούχεοι ὦμοι
αὐτὸν δινεύονται ἐληλάμενοι περὶ κύκλον.
Ἡ δ' ὀλίγον φέρεται νοτιωτέρη, οὐδ' ἐπιβάλλει,
Παρθένος· ἀλλὰ Λέων καὶ Καρκίνος, οἱ μὲν ἄρ' ἄμφω
ἑξείης κέαται βεβολημένοι· αὐτὰρ ὁ κύκλος
τὸν μὲν ὑπὸ στῆθος καὶ γαστέρα μέχρι παρ' αἰδῶ
τέμνει· τὸν δὲ διηνεκέως ὑπένερθε χελείου
Καρκίνον, ᾗχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις
ὀρθὸν, ἵν' ὀφθαλμοὶ κύκλου ἑκάτερθεν ἴοιεν.
Τοῦ μὲν, ὅσον τε μάλιστα, δι' ὀκτὼ μετρηθέντος
πέντε μὲν ἔνδια στρέφεται καθ' ὑπέρτατα γαίης·

τὰ τρία δ' ἐν περάτῃ· θέρεος δέ οἱ ἐντροπαί εἰσιν.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν βορέῳ περὶ Καρκίνον ἐστήρικται,
ἄλλος δ' ἀντιόωντι νότῳ μέσον Αἰγοκερῆα
τέμνει, καὶ πόδας Ὑδροχόου, καὶ Κήτεος οὐρήν·
ἐν δέ οἱ ἐστὶ Λαγωός· ἀτὰρ Κυνὸς οὐ μάλα πολλήν
αἴνυται, ἀλλ' ὁπόσην ἐπέχει ποσίν· ἐν δέ οἱ Ἀργὼ
καὶ μέγα Κενταύροιο μετάφρενον· ἐν δέ τε κέντρον
Σκορπίου· ἐν καὶ τόξον ἀγαυοῦ Τοξευτῆρος.
Τὸν πύματον καθαροῖο παρερχόμενος βορέαο
ἐς νότον ἠέλιος φέρεται· τρέπεται γέ μεν αὐτοῦ
χειμέριος· καὶ οἱ τρία μὲν περιτέλλεται ὑψοῦ
τῶν ὀκτώ, τὰ δὲ πέντε κατώρυχα δινεύονται.
Μεσσόθι δ' ἀμφοτέρων, ὅσσος πολιοῖο Γάλακτος
γαῖαν ὑποστρέφεται κύκλος, διχάοντι ἐοικώς·
ἐν δέ οἱ ἤματα νυξὶν ἰσαίεται ἀμφοτέρῃσι,
φθίνοντος θέρεος, τοῦ τ' εἴαρος ἱσταμένοιο·
σῆμα δέ οἱ Κριὸς, Ταύροιό τε γούνατα, κεῖται·
Κριὸς μὲν κατὰ μῆκος ἐληλάμενος διὰ κύκλου,
Ταύρου δὲ σκελέων, ὅσση περιφαίνεται ὀκλάξ.
Ἐν δὲ τέ οἱ ζώνη εὐφεγγέος Ὠρίωνος·
καμπή τ' αἰθομένης Ὕδρης ἔνι οἱ, καὶ ἐλαφρὸς
Κρητήρ· ἐν δὲ Κόραξ· ἔνι δ' ἀστέρες οὐ μάλα πολλοὶ
Χηλάων· ἐν τῷ δ' Ὀφιούχεα γοῦνα φορεῖται.
Οὐ μὴν Αἰητοῦ ἀπαμείρεται, ἀλλά οἱ ἐγγὺς
Ζηνὸς ἀητεῖται μέγας Ἄγγελος· ἠδὲ κατ' αὐτοὺς
Ἱππείη κεφαλὴ καὶ ὑπαύχενον εἱλίσσονται.
Τοὺς μὲν παρβολάδην ὀρθοὺς περιβάλλεται ἄξων,
μεσσόθι πάντας ἔχων. Ὁ δὲ τέτρατος ἐσφήκωται
λοξὸς ἐν ἀμφοτέροις, οἵ μιν ἑκάτερθεν ἔχουσιν
ἀντιπέρην τροπικοί· μέσσος δέ ἑ μεσσόθι τέμνει.
Οὐκ ἂν Ἀθηναίης χειρῶν δεδιδαγμένος ἀνὴρ
ἄλλῃ κολλήσαιτο κυλινδόμενα τροχάλεια,

τοῖά τε καὶ τόσα πάντα περισφαιρηδὸν ἑλίσσων,
ὡς τά γ' ἐν αἰθερίᾳ πλαγίῳ συναρηρότα κύκλῳ,
ἐξ ἠοῦς ἐπὶ νύκτα διώκεται ἤματα πάντα.
Καὶ τὰ μὲν ἀντέλλει τε καὶ ἀντία νειόθι δύνει
πάντα παραβλήδην· μία δέ σφεών ἐστιν ἑκάστου
ἑξείης ἑκάτερθε κατηλυσίη ἄνοδός τε.
Αὐτὰρ ὅγ' ὠκεανοῖο τόσον παραμείβεται ὕδωρ,
ὅσσον ἀπ' Αἰγοκερῆος ἀνερχομένοιο μάλιστα
Καρκίνον εἰς ἀνιόντα κυλίνδεται· ὅσσον ἁπάντη
ἀντέλλων ἐπέχει, τόσσον γέ μεν ἄλλοθι δύνων.
Ὅσσον δ' ὀφθαλμοῖο βολῆς ἀποτέμνεται αὐγὴ,
ἑξάκις ἂν τόσση μιν ὑποδράμοι· αὐτὰρ ἑκάστη,
ἴση μετρηθεῖσα, δύω περιτέμνεται ἄστρα.
Ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι.
Τῷ ἔνι Καρκίνος ἐστὶ, Λέων τ' ἐπὶ τῷ, καὶ ὑπ' αὐτοῦ
Παρθένος, αἱ δ' ἐπί οἱ Χηλαὶ, καὶ Σκορπίος αὐτὸς,
Τοξευτής τε, καὶ Αἰγόκερως· ἐπὶ δ' Αἰγοκερῆϊ
Ὑδροχόος, δύο δ' αὐτὸν ἐπ' Ἰχθύες ἀστερόωνται,
τοὺς δὲ μετὰ Κριὸς, Ταῦρός τ' ἐπὶ τῷ, Δίδυμοί τε.
Ἐν τοῖς Ἠέλιος φέρεται δυοκαίδεκα πᾶσι,
πάντ' ἐνιαυτὸν ἄγων· καί οἱ περὶ τοῦτον ἰόντι
κύκλον ἀέξονται πᾶσαι ἐπικάρπιοι ὧραι.
Τοῦ δ' ὅσσον κοίλοιο κατ' ὠκεάνοιο δύνηται,
τόσσον ὑπὲρ γαίης φέρεται· πάσῃ δ' ἐπὶ νυκτὶ
ἓξ αἰεὶ δύνουσι δυωδεκάδες κύκλοιο,
τόσσαι δ' ἀντέλλουσι· τόσον δ' ἐπὶ μῆκος ἑκάστη
νὺξ αἰεὶ τετάνυσται, ὅσον τέ περ ἥμισυ κύκλου
ἀρχομένης ἀπὸ νυκτὸς ἀείρεται ὑψόθι γαίης.
Οὔ κεν ἀπόβλητον δεδοκημένῳ ἤματος εἴη
μοιράων σκέπτεσθαι ὅτ' ἀντέλλῃσιν ἑκάστη.
Αἰεὶ γὰρ τάων γε μιῇ συνανέρχεται αὐτὸς
Ἠέλιος· τὰς δ' ἄν γε περισκέψαιο μάλιστα

εἰς αὐτὰς ὁρόων· ἀτὰρ εἰ νεφέεσσι μέλαιναι
γίνοιντ', ἢ ὄρεος κεκρυμμέναι ἀντέλλοιεν,
σήματ' ἐπερχομένοισιν ἀρηρότα ποιήσασθαι·
αὐτὸς δ' ἂν μάλα τοι κεράων ἑκάτερθε διδοίη
ὠκεανὸς· τά τε πολλὰ περιστρέφεται ἑοῖ αὐτῷ,
νειόθεν ὁππῆμος κείνων φορέῃσιν ἑκάστην.
Οὔ οἱ ἀφαυρότατοι, ὅτε Καρκίνος ἀντέλλῃσιν,
ἀστέρες ἀμφοτέρωθεν ἑλισσόμενοι περίκεινται,
τοὶ μὲν δύνοντος, τοὶ δ' ἐξ ἑτέρης ἀνιόντες.
Δύνει μὲν Στέφανος, δύνει δὲ κατὰ ῥάχιν Ἰχθύς·
ἥμισυ μέν κεν ἴδοιο μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη
ἐσχατιαὶ βάλλουσι κατερχομένου Στεφάνοιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἐξόπιθεν τετραμμένος, ἄλλα μὲν οὔπω
γαστέρι νειαίρῃ, τὰ δ' ὑπέρτερα νυκτὶ φορεῖται·
τὸν δὲ καὶ εἰς ὤμους κατάγει μογερὸν Ὀφιοῦχον
Καρκίνος ἐκ γονάτων, κατάγει δ' Ὄφιν αὐχένος ἐγγύς.
Οὐδ' ἂν ἔτ' Ἀρκτοφύλαξ εἴη πολὺς ἀμφοτέρωθεν
μείων ἠμάτιος, τὸ δ' ἐπὶ πλέον ἔννυχος ἤδη·
τέτρασι γὰρ μοίραις ἄμυδις κατιόντα Βοώτην
ὠκεανὸς δέχεται· ὁ δ' ἐπὴν φάεος κορέσηται,
βουλυτῷ ἐπέχει πλεῖον δίχα νυκτὸς ἰούσης,
ἦμος ὅ τ' Ἠελίοιο κατερχομένοιο δύηται.
Κεῖναί τοι καὶ νύκτες ἐπ' ὀψὲ δύοντι λέγονται.
Ὡς οἱ μὲν δύνουσιν· ὁ δ' ἀντίος, οὐδὲν ἀεικής,
ἀλλ' εὖ μὲν ζώνῃ, εὖ δ' ἀμφοτέροισι φαεινὸς
ὤμοις, Ὠρίων, ξίφεος γέ μεν ἶφι πεποιθώς,
πάντα φέρων ποταμὸν, κέραος παρατείνεται ἄλλον.
Ἐρχομένῳ δὲ Λέοντι τὰ μὲν κατὰ πάντα φέρονται
Καρκίνῳ ὅσσ' ἐδύοντο· καὶ Αἰετός· αὐτὰρ ὅγε, γνὺξ
ἥμενος, ἄλλα μὲν ἤδη, ἀτὰρ γόνυ καὶ πόδα λαιὸν
οὔπω κυμαίνοντος ὑποστρέφει ὠκεανοῖο·
ἀντέλλει δ' Ὕδρης κεφαλὴ, χαροπός τε Λαγωὸς,

καὶ Προκύων, πρότεροί τε πόδες Κυνὸς αἰθομένοιο.
Οὐ μὲν θὴν ὀλίγους γαίης ὑπὸ νείατα βάλλει
Παρθένος ἀντέλλουσα. Λύρη τότε Κυλληναίη
καὶ Δελφὶς δύνουσι, καὶ εὐποίητος Ὀϊστός·
σὺν τοῖς Ὄρνιθος πρῶτα πτερὰ μέσφι παρ' αὐτὴν
οὐρὴν, καὶ Ποταμοῖο παρηορίαι σκιόωνται·
δύνει δ' Ἱππείη κεφαλὴ, δύνει δὲ καὶ αὐχήν·
ἀντέλλει δ' Ὕδρη μὲν ἐπὶ πλέον, ἄχρι παρ' αὐτὸν
Κρητῆρα· φθάμενος δέ Κύων πόδας αἴνυται ἄλλους,
ἕλκων ἐξόπιθεν πρύμναν πολυτειρέος Ἀργοῦς·
ἡ δὲ θέει γαίης ἱστὸν διχόωσα κατ' αὐτὸν,
Παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται.
Οὐδ' ἂν ἐπερχόμεναι Χηλαὶ καὶ λεπτά φάουσαι
ἄφραστοι παρίοιεν, ἐπεὶ μέγα σῆμα Βοώτης
ἀθρόος ἀντέλλει βεβολημένος Ἀρκτούροιο.
Ἀργὼ δ' οὐ μάλα πᾶσα μετήορος ἔσσεται ἤδη,
ἀλλ' Ὕδρη· κέχυται γὰρ ἐν οὐρανῷ ἤλιθα πολλή,
οὐρῆς ἂν δεέοιτο· μόνην δ' ἐπὶ Χηλαὶ ἄγουσι
[δεινὸν ἀφεστηῶτ' Ὀφιούχεα, τοῦ μὲν ἔπειτα]
δεξιτερὴν κνήμην αὐτῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις
αἰεὶ νὺξ, αἰεὶ δὲ Λύρη παραπεπτηῶτος.
Ὅν τινα τοῦτον ἄϊστον ὑπουρανίων εἰδώλων
ἀμφότερον δύνοντα, καὶ ἐξ ἑτέρης ἀνιόντα,
πολλάκις αὐτονυχεὶ θηεύμεθα, τοῦ μὲν ἄρ' οἴη
κνήμη σὺν Χηλῇσι φαείνεται ἀμφοτέρῃσιν.
Αὐτὸς δ' ἐς κεφαλὴν ἔτι που τετραμμένος ἄλλῃ
Σκορπίον ἀντέλλοντα μένει καὶ ῥύτορα τόξου·
οἱ γάρ μιν φορέουσιν, ὁ μὲν μέσον, ἄλλά τε πάντα.
Χεῖρα δέ οἱ σκαιὴν κεφαλῇ θ' ἅμα τόξον ἀγινεῖ.
ἀλλ' ὁ μὲν ὣς τρίχα πάντα καταμελεϊστὶ φορεῖται.
Ἥμισυ δὲ Στεφάνοιο καὶ αὐτὴν ἔσχατον οὐρὴν

Κενταύρου φορέουσιν ἀνερχόμεναι ἔτι Χηλαί.
Τῆμος ἀποιχομένην κεφαλὴν μεταδύεται Ἵππος,
καὶ προτέρου Ὄρνιθος ἐφέλκεται ἔσχατος οὐρή.
Δύνει δ' Ἀνδρομέδης κεφαλή· τὸ δέ οἱ μέγα δεῖγμα
Κήτεος ἠερόεις ἐπάγει νότος, ἀντία δ' αὐτὸς
Κηφεὺς ἐκ βορέω μεγάλῃ ἀνὰ χειρὶ κελεύων·
καὶ τὸ μὲν ἐς λοφιὴν τετραμμένον ἄχρι παρ' αὐτὴν
δύνει· ἀτὰρ Κηφεὺς κεφαλῇ, καὶ χειρὶ, καὶ ὤμῳ.
Καμπαὶ δ' ἂν Ποταμοῖο καὶ αὐτίκ' ἐπερχομένοιο
Σκορπίου ἐμπίπτοιεν ἐϋῤῥόου ὠκεανοῖο,
ὅς καὶ ἐπερχόμενος φοβέει μέγαν Ὠρίωνα.
Ἄρτεμις ἱλήκοι! προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο
ἑλκῆσαι πέπλοιο, Χίῳ ὅτε θηρία πάντα
κάρτερος Ὠρίων στιβαρῇ ἐπέκοπτε κορύνῃ,
θήρης ἀρνύμενος κείνῳ χάριν Οἰνοπίωνι·
ἡ δέ οἱ ἐξαυτῆς ἐπετείλατο θηρίον ἄλλο,
νήσου ἀναῤῥήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας,
Σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα καὶ ἔκτανε, πολλὸν ἐόντα,
πλειότερος προφανείς· ἐπεὶ Ἄρτεμιν ἤκαχεν αὐτήν.
Τοὔνεκα δὴ καὶ φασὶ περαιόθεν ἐρχομένοιο
Σκορπίου Ὠρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.
Οὐδὲ μὲν Ἀνδρομέδης καὶ Κήτεος ὅσσ' ἐλέλειπτο,
κείνου δ' ἀντέλλοντος, ἀπευθέες· ἀλλ' ἄρα καί τοι
πανσυδίῃ φεύγουσιν. Ὁ δὲ ζώνῃ τότε Κηφεὺς
γαῖαν ἐπιξύει, τὰ μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα
βάπτων ὠκεανοῖο, τὰ δ' οὐ θέμις· ἀλλὰ τά γ' αὐταὶ
Ἄρκτοι κωλύουσι πόδας καὶ γοῦνα καὶ ἰξύν.
Ἡ δὲ καὶ αὐτὴ Παιδὸς ἐπείγεται εἰδώλοιο
δειλὴ Κασσιέπεια· τὰ δ' οὐκέτι οἱ κατὰ κόσμον
φαίνεται ἐκ δίφροιο πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθεν·
ἀλλ' ἥγ' εἰς κεφαλὴν ἴση δύετ' ἀρνευτῆρι
μειρομένη γονάτων· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλεν ἐκείνῃ

Digitized by Google

Δωρίδι καὶ Πανόπῃ μεγάλων ἄτερ ἰσώσασθαι.
Ἡ μὲν ἄρ' εἰς ἑτέρην φέρεται· τὰ δὲ νειόθι μᾶλλον
οὐρανὸς ἀντιφέρει, Στεφάνοιό τε δεύτερα κύκλα,
Ὕδρης τ' ἐσχατιὴν, φορέει τ' ἐπὶ Κενταύροιο
σῶμά τε καὶ κεφαλὴν, καὶ Θηρίον, ὅ ῥ' ἐνὶ χειρὶ
δεξιτερῇ Κένταυρος ἔχει. Τοὶ δ' αὖθι μένουσι
τόξον ἐπερχόμενον πρότεροι πόδες ἱππότα Φηρός.
Τόξῳ καὶ σπείρῃ Ὄφιος καὶ σῶμ' Ὀφιούχου
ἀντέλλει ἐπιόντι· καρήατα δ' αὐτὸς ἀγινεῖ
Σκορπίος ἀντέλλων, ἀνάγει δ' αὐτὰς Ὀφιούχου
χεῖρας, καὶ προτέρην Ὄφιος πολυτειρέος αὐγήν.
Τοῦ γε μὲν Ἐγγόνασιν (περὶ γὰρ τετραμμένος αἰεὶ
ἀντέλλει) τά τε μὲν περάτης ἐξέρχεται ἄλλα
γυῖά τε, καὶ ζώνη, καὶ στήθεα πάντα, καὶ ὦμοι,
δεξιτέρῃ σὺν χειρί· κάρη δ' ἑτέρης μετὰ χειρὸς
Τόξῳ ἀνέρχονται καὶ Τοξότῃ ἀντέλλοντι.
Σὺν τοῖς Ἑρμαίη τε Λύρη, καὶ στήθεος ἄχρις
Κηφεὺς ἠῴου παρελαύνεται ὠκεανοῖο.
Ἦμος καὶ μεγάλοιο Κυνὸς πᾶσαι ἀμαρυγαὶ
δύνουσι, καὶ πάντα κατέρχεται Ὠρίωνος·
πάντα γε μὴν ἀτέλεστα διωκομένοιο Λαγωοῦ·
ἀλλ' οὐχ' Ἡνιόχῳ Ἔριφοι, οὐδ' ὠλενίη Αἶξ
εὐθὺς ἀπέρχονται· τὰ δέ οἱ μεγάλην ἀνὰ χεῖρα
λάμπονται, καί οἱ μελέων διακέκριται ἄλλων
κινῆσαι χειμῶνας, ὅτ' Ἠελίῳ συνίωσιν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν κεφαλήν τε, καὶ ἄλλην χεῖρα, καὶ ἰξὺν,
Αἰγόκερως ἀνιὼν κατάγει· τὰ δὲ νείατα πάντα
αὐτῷ Τοξευτῆρι κατέρχεται. Οὐδέ τι Περσεὺς,
οὐδέ τι ἄκρα κόρυμβα μένει πολυτειρέος Ἀργοῦς·
ἀλλ' ἤτοι Περσεὺς μὲν, ἄτερ γουνός τε ποδός τε
δεξιτεροῦ δύεται· πρύμνης δ' ὅσον ἐς περιαγήν

αὐτὴ δ' Αἰγοκερῆϊ κατέρχεται ἀντέλλοντι.
Ἦμος καὶ Προκύων δύεται· τὰ δ' ἀνέρχεται ἄλλα,
Ὄρνις τ', Αἰητός τε, τά τε πτερόεντος Ὀϊστοῦ
τείρεα, καὶ νοτίου Θυτηρίου ἱερὸς ἕδρη.
Ἵππος δ', Ὑδροχόοιο μέσον περιτελλομένοιο,
ποσσί τε καὶ κεφαλῇ ἀνελίσσεται· ἀντία δ' Ἵππου
ἐξ οὐρῆς Κένταυρον ἐφέλκεται ἀστερίη Νύξ·
ἀλλ' οὔ οἱ δύναται κεφαλὴν, οὐδ' εὐρέας ὤμους
αὐτῷ σὺν θώρηκι χαδεῖν· ἀλλ' αἴθοπος Ὕδρης
αὐχενίην κατάγει σπείρην καὶ πάντα μέτωπα.
Ἡ δὲ καὶ ἐξόπιθεν πολλὴ μένει· ἀλλ' ἄρα καὶ τὴν,
αὐτῷ Κενταύρῳ ὁπότ' Ἰχθύες ἀντέλλωσιν,
ἀθρόον ἐμφέρεται. Ὁ δ' ἐπ' Ἰχθύσιν ἔρχεται Ἰχθὺς,
αὐτῷ κυανέῳ ὑποκείμενος Αἰγοκερῆϊ·
οὔτι γ' ἄδην, ὀλίγον δὲ δυωδεκάδα μένει ἄλλην.
Οὕτω καὶ μογεραὶ χεῖρες, καὶ γοῦνα, καὶ ὦμοι
Ἀνδρομέδης, δίχα πάντα, τὰ μὲν πάρος, ἄλλα δ' ὀπίσσω,
τείνεται, ὠκεανοῖο νέον ὁπότε προγένωνται
Ἰχθύες ἀμφότεροι· τὰ μέν οἱ κατὰ δεξιὰ χειρὸς
αὐτοὶ ἐφέλκονται, τὰ δ' ἀριστερὰ νειόθεν ἕλκει
Κριὸς ἀνερχόμενος. Τοῦ καὶ περιτελλομένοιο
ἑσπερόθεν κεν ἴδοιο Θυτήριον· αὐτὰρ ἐν ἄλλῃ
Περσέος ἀντέλλοντος ὅσον κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Αὐτὴ τὲ ζώνη, καὶ κ' ἀμφήριστα πέλοιτο,
ἢ Κριῷ λήγοντι φαείνεται, ἢ ἐπὶ Ταύρῳ,
σὺν τῷ πανσυδίῃ ἀνελίσσεται· οὐδ' ὅγε Ταύρου
λείπεται ἀντέλλοντος, ἐπεὶ μάλα οἱ συναρηρὼς
Ἡνίοχος φέρεται· μοίρῃ γέ μεν οὐκ ἐπὶ ταύτῃ
ἀθρόος ἀντέλλει, Δίδυμοι δέ μιν οὖλον ἄγουσιν.
Ἀλλ' Ἔριφοι, λαιοῦ τε θέναρ ποδὸς, Αἰγὶ σὺν αὐτῇ,
Ταύρῳ συμφορέονται, ὅτε λόφιή τε καὶ οὐρὴ

Κήτεος αἰθερίοιο περαιόθεν ἀντέλλωσι.
Δύνει δ' Ἀρκτοφύλαξ ἤδη πρώτῃ τότε μοίρῃ.
Τάων αἱ πίσυρες μὲν ἄτερ χειρὸς κατάγουσι
λαιῆς· ἡ δ' αὐτῷ μεγάλη ὑποτέλλεται Ἄρκτος.
Ἀμφότεροι δὲ πόδες καταδυομένου Ὀφιούχου,
μέσφ' αὐτῶν γονάτων, Διδύμοις ἐπὶ σῆμα τετύχθω
ἐξ ἑτέρης ἀνιοῦσι. Τότ' οὐκέτι Κήτεος οὐδὲν
ἕλκεται ἀμφοτέρωθεν, ὅλον δέ μιν ὄψεαι ἤδη.
Ἤδη καὶ Ποταμοῦ πρώτης ἁλὸς ἐξανιοῦσαν
καμπὴν ἐν καθαρῷ πελάγει σκέψαιτό κε ναύτης,
αὐτὸν ἐτ' Ὠρίωνα μένων, εἴ οἱ πόθι σῆμα
ἢ νυκτὸς μέτρον γ' ἠὲ πλόου ἀγγείλειε·
πάντη γάρ τά γε πολλὰ θεοί γ' ἄνδρεσσι λέγουσιν.

ΔΙΟΣΗΜΕΙΑ.

Οὐχ' ὁράας; ὀλίγη μὲν ὅταν κεράεσσι Σελήνη
ἑσπέροθεν φαίνηται, ἀεξομένοιο διδάσκει
μηνός· ὅτε πρώτη ἀποσκίδναται αὐτόθεν αὐγὴ,
ὅσσον ἐπισκιάειν, ἐπὶ τέτρατον ἦμαρ ἰοῦσα·
ὀκτὼ δ' ἐν διχάσει, διχόμηνα δὲ παντὶ προσώπῳ·
αἰεὶ δ' ἄλλοθεν ἄλλα παρακλίνουσα μέτωπα
εἴρῃ, ὁποσταίη μηνὸς περιτέλλεται ἠώς.
Ἄκρα γε μὴν νυκτῶν κεῖναι δυοκαίδεκα μοῖραι
ἄρκιαι ἐξειπεῖν· τὰ δέ που μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
ὥρη μέν τ' ἀρόσαι νειοὺς, ὥρη δὲ φυτεῦσαι,
ἐκ Διὸς ἤδη πάντα πεφασμένα πάντοθι κεῖται.
Καὶ μέν τις καὶ νηῒ πολυκλύστου χειμῶνος
ἐφράσατ', ἢ δεινοῦ μεμνημένος Ἀρκτούροιο,
ἠὲ τέων ἄλλων, οἵ τ' ὠκεανοῦ ἀρύονται
ἀστέρες ἀμφιλύκης, οἵ τε πρώτης ἐπὶ νυκτός·
ἤτοι γὰρ τοὺς πάντας ἀμείβεται εἰς ἐνιαυτὸν

Ἠέλιος, μέγαν ὄγμον ἐλαύνων· ἄλλοτε δ' ἄλλῳ
ἐμπελάσει, τότε μέν τ' ἀνιὼν, τότε δ' αὐτίκα δύνων·
ἄλλος δ' ἀλλοίην ἀστὴρ ἐπιδέρκεται ἠῶ.
Γινώσκεις τάδε καὶ σύ· τὰ γὰρ συναείδεται ἤδη
ἐννεακαίδεκα κύκλα φαεινοῦ Ἠελίοιο·
ὅσσα τ' ἀπὸ ζώνης εἰς ἔσχατον Ὠρίωνα
Νὺξ ἐπιδινεῖται, Κύνα τε θρασὺν Ὠρίωνος,
οἵ τε Ποσειδάωνος ὁρώμενοι, ἢ Διὸς αὐτοῦ,
ἀστέρες, ἀνθρώποισι τετυγμένα σημαίνουσι.
Τῷ κείνων πεπόνησο. Μέλει δέ τοι, εἴ ποτε νηῒ
πιστεύεις, οὐρεῖν, ὅσα που κεχρημένα κεῖται
σήματα χειμερίοις ἀνέμοις, ἢ λαίλαπι πόντου.
Μόχθος μέν τ' ὀλίγος· τὸ δὲ μυρίον αὐτίκ' ὄνειαρ
γίνετ' ἐπιφροσύνης αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί.
Αὐτὸς μὲν τὰ πρῶτα σαώτερος, εὖ δὲ καὶ ἄλλον
παρειπὼν ὤνησεν, ὅτ' ἐγγύθεν ὤρορε χειμών·
πολλάκι γὰρ καί τίς τε γαληναίῃ ὑπὸ νυκτὶ
νῆα περιστέλλει πεφοβημένος ἦρι θαλάσσης.
Ἄλλοτε μὲν τρίτον ἦμαρ ἐπιτρέχει, ἄλλοτε πέμπτον,
ἄλλοτε δ' ἀπρόφατον κακὸν ἵκετο· πάντα γὰρ οὔπω
ἐκ Διὸς ἄνθρωποι γινώσκομεν, ἀλλ' ἔτι πολλὰ
κέκρυπται, τῶν, αἴκε θέλῃ, καὶ ἐςαυτίκα δώσει
Ζεύς· ὁ γὰρ οὖν γενεὴν ἀνδρῶν ἀναφανδὸν ὀφέλλει,
πάντοθεν εἰδόμενος, πάντῃ δ' ὅγε σήματα φαίνων·
ἄλλα δέ που ἐρέει, ἤπου διχόωσα Σελήνη
πλήθουσ' ἀμφοτέρωθεν, ἢ αὐτίκα πεπληθυῖα·
ἄλλα δ' ἀνερχόμενος, τότε δ' ἄκρῃ νυκτὶ κελεύων,
Ἠέλιος· τὰ δέ τοι καὶ ἀπ' ἄλλων ἔσσεται ἄλλα
σήματα καὶ περὶ νυκτὶ καὶ ἤματι ποιήσασθαι.
Σκέπτεο δὲ πρῶτον κεράων ἑκάτερθε Σελήνην·
ἄλλοτε γάρ τ' ἄλλῃ μιν ἐπιγράφει ἕσπερος αἴγλη,

Digitized by Google

ἄλλοτε δ' ἀλλοῖαι μορφαὶ κερόωσι Σελήνην
εὐθὺς ἀεξομένην, αἱ μὲν τρίτῃ, αἱ δὲ τετάρτῃ.
Τάων καὶ περὶ μηνὸς ἐφεσταότος κε πύθοιο.
Λεπτὴ μὲν καθαρή τε περὶ τρίτον ἦμαρ ἰοῦσα
εὔδιός κ' εἴη· λεπτὴ δὲ, καὶ εὖ μάλ' ἐρευθὴς,
πνευματίη· παχίων δὲ, καὶ ἀμβλείῃσι κεραίαις,
τέτρατον ἐκ τριτάτοιο φόως ἀμενηνὸν ἔχουσα,
ἢ νότῳ ἀμβλύνεται, ἢ ὕδατος ἐγγὺς ἐόντος.
Εἰ δέ κ' ἐπ' ἀμφοτέρων κεράων, τρίτον ἦμαρ ἄγουσα,
μήτε τι νευστάζοι, μήθ' ὑπτιόωσα φαείνοι,
ἀλλ' ὀρθαὶ ἑκάτερθε περιγνάμπτωσι κεραῖαι,
ἑσπέριοί κ' ἄνεμοι κείνην μετὰ νύκτα φέροιντο.
Εἰ δ' αὔτως ὀρθὴ καὶ τέτρατον ἦμαρ ἀγινοῖ,
ἦ τ' ἂν χειμῶνος συναγειρομένοιο διδάσκοι.
Εἰ δέ κέν οἱ κεράων τὸ μετήορον εὖ ἐπινεύοι,
δειδέχθαι βορέω, ὅτε δ' ὑπτιάῃσι, νότοιο.
Αὐτὰρ ἐπὴν τριτόωσαν ὅλος περὶ κύκλος ἑλίσσῃ
πάντῃ ἐρευθόμενος, μάλα κεν τότε χείμερος εἴη·
μείζονι δ' ἂν χειμῶνι πυρώτερα φοινίσσοιτο.
Σκέπτεο δ' ἐς πληθύν τε καὶ ἀμφότερον διχόωσαν,
ἠ μὲν ἀεξομένην, ἠ δ' ἐς κέρας αὖθις ἰοῦσαν,
καί οἱ ἐπὶ χροιῇ τεκμαίρεο μηνὸς ἑκάστου·
πάντῃ γὰρ καθαρῇ κε μάλ' εὔδια τεκμήραιο,
πάντα δ' ἐρευθομένῃ δοκέειν ἀνέμοιο κελεύθους,
ἄλλοθι δ' ἄλλο μελαινομένῃ δοκέειν ὑετοῖο.
Σήματα δ' οὔτ' ἄρ πᾶσιν ἐπ' ἤμασι πάντα τέτυκται.
ἀλλ' ὅσα μὲν τριτάτῃ τε τεταρταίῃ τε πέληται,
μέσφα διχαιομένης, διχάδος γέ μεν ἄχρις ἐπ' αὐτὴν
σημαίνει διχόμηνον· ἀτὰρ πάλιν ἐκ διχομήνης
ἐς διχάδα φθιμένην· ἔχεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς
μηνὸς ἀποιχομένου, τῇ δὲ τριτάτῃ, ἀπιόντος.
Εἰ δέ κέ μιν περὶ πᾶσαν ἀλωαὶ κυκλώσωνται,

ἢ τρεῖς, ἠὲ δύω περικείμεναι, ἠὲ μί' οἴη,
τῇ μὲν ἰῇ ἀνέμοιο γαληναίης τε δοκεύειν·
ῥηγνυμένῃ, ἀνέμοιο· μαραινομένῃ δὲ, γαλήνης.
Ταὶ δύο δ' ἂν χειμῶνι περιτροχάοιντο σελήνην·
μείζονα δ' ἂν χειμῶνα φέροι τριέλικτος ἀλωὴ,
καὶ μᾶλλον μελανεῦσα· καὶ εἰ ῥηγνύατο, μᾶλλον.
Καὶ τὰ μὲν οὖν ἐπὶ μηνὶ Σεληναίης κε πύθοιο.
Ἠελίοιο δέ τοι μελέτω ἑκάτερθεν ἰόντος·
Ἠελίῳ καὶ μᾶλλον ἐοικότα σήματα κεῖται
ἀμφότερον, δύνοντι, καὶ ἐκ περάτης ἀνιόντι.
Μή οἱ ποικίλλοιτο νέον βάλλοντος ἀρούρας
κύκλος, ὅτ' εὐδίου κεχρημένος ἤματος εἴης·
μηδέ τι σῆμα φέροι, φαίνοιτο δὲ λιτὸς ἀπάντη.
Εἰ δ' αὕτως καθαρόν μιν ἔχοι βουλύσιος ὥρη,
δύνοι δ' ἀνέφελος μαλακὴν ὑποδείελος αἴγλην·
καὶ μὲν ἐπερχομένης ἠοῦς ἔθ' ὑπεύδιος εἴη.
Ἀλλ' οὐχ', ὁππότε κοῖλος ἐειδόμενος περιτέλλῃ,
οὐδ' ὁπότ' ἀκτίνων αἱ μὲν νότον, αἱ δὲ βορῆα
σχιζόμεναι βάλλωσι, τὰ δ' αὖ περὶ μέσσα φαείνῃ·
ἀλλά που ἢ ὑετοῖο διέρχεται, ἢ ἀνέμοιο.
Σκέπτεο δ', εἴ κέ τοι αὐγαὶ ὑπεῖεν ἂν Ἠελίοιο
αὐτὸν ἐς Ἠέλιον· τοῦ γὰρ σκοπιαὶ καὶ ἄρισται.
Εἴ τι που οἷ καὶ ἔρευθος ἐπιτρέχει, οἷά τε πολλὰ
ἑλκομένων νεφέων ἐρυθραίνεται ἄλλοθεν ἄλλα,
ἢ εἴ που μελανεῖ· καί σοι τὰ μὲν ὕδατος ἔστω
σήματα μέλλοντος, τὰ δ' ἐρευθέα πάντ', ἀνέμοιο·
εἴ γε μὲν ἀμφοτέροις ἅμυδις κεχρωσμένος εἴη,
καί κεν ὕδωρ φορέοι, καὶ ὑπηνέμιος τανύοιτο.
Εἰ δέ οἱ ἀνιόντος, ἢ αὐτίκα δυομένοιο
ἀκτῖνες συνίωσι καὶ ἀμφ' ἑνὶ πεπλήθωσιν,
ἤ ποτε καὶ νεφέων πεπιεσμένος, ἢ ὅτ' ἐς ἠῶ
ἔρχηται παρὰ νυκτὸς, ἢ ἐξ ἠοῦς ἐπὶ νύκτα,

ὕδατί κεν κατιόντι παρατρέχοι ἤματα κεῖνα.
Μηδ' ὅτε οἱ ὀλίγη νεφέλη πάρος ἀντέλλησι,
τὴν δὲ μετ' ἀκτίνων κεχρωσμένος αὐτὸς ἀερθῇ,
ἀμνηστεῖν ὑετοῖο· πολὺς δ' ὅτέ οἱ περὶ κύκλος
οἷον τηκομένῳ ἐναλίγκιος εὐρύνηται,
πρῶτον ἀνερχομένοιο, καὶ ἂψ ἐπὶ μεῖον ἴησιν,
εὔδιός κε φέροιτο· καὶ εἴ ποτε χείματος ὥρῃ
ὠχρήσῃ κατιών. Ἀτὰρ ὕδατος ἡμερινοῖο
γινομένου, κατόπισθε περὶ νέφεα σκοπέεσθαι·
καὶ δὴ δυομένου τετραμμένος Ἠελίοιο,
ἣν μὲν ὑποσκιάησι μελαινομένη εἰκυῖα
Ἠέλιον νεφέλη, ταὶ δ' ἀμφί μιν ἔνθα καὶ ἔνθα
ἀκτῖνες μεσσηγὺς ἑλισσόμεναι διχόωνται·
ἦ τ' ἂν ἔτ' εἰς ἠῶ σκέπαος κεχρημένος εἴης.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἀνέφελος βάπτοι ῥόον ἑσπερίοιο,
ταὶ δὲ κατερχομένου νεφέλαι καὶ οἰχομένοιο
πλησίον ἑστήκωσιν ἐρευθέες· οὔ σε μάλα χρὴ
αὔριον οὐδ' ἐπὶ νυκτὶ περιτρομέειν ὑετοῖο.
Ἀλλ' ὁπότ' Ἠελίοιο μαραινομένῃσιν ὁμοῖαι
ἐξαπίνης ἀκτῖνες ἀπ' οὐρανόθεν τανύωνται,
οἷον ἀμαλδύνονται, ὅτε σκιάῃσι κατ' ἰθὺ
ἱσταμένη Γαίης τε καὶ Ἠελίοιο Σελήνη·
οὐδ', ὅτέ οἱ ἐπέχοντι φαηίμεναι ἠῶθι πρὸ
φαίνωνται νεφέλαι ὑπερευθέες, ἄλλοθεν ἄλλῃ,
ἄῤῥαντοι γίνονται ἐπ' ἤματι κείνῳ ἄρουραι.
Μηδ' αὔτως ἔτ' ἐόντι πέρην ὁπότε προταθεῖσαι
ἀκτῖνες φαίνονται ἐπίσκιοι ἠῶθι πρὸ,
ὕδατος ἢ ἀνέμοιο κατοισομένου λελαθέσθαι.
Ἀλλ' εἰ μὲν κεῖναι μᾶλλον κνέφαος φορέοιντο
ἀκτῖνες, μᾶλλόν κεν ἐφ' ὕδατι σημαίνοιεν·
εἰ δ' ὀλίγος τανύοιτο περὶ δνόφος ἀκτίνεσσιν,
οἷόν που μαλακαὶ νεφέλαι φορέουσι μάλιστα·

ἤ τ' ἂν ἐπερχομένοιο περιδνοφέοιντ' ἀνέμοιο.
Οὐδὲ μὲν Ἠελίου σχεδόθεν μελανεῦσαι ἀλωαὶ
εὔδιοι· ἀσσότεραι δὲ, καὶ ἀστεμφὲς μελανεῦσαι,
μᾶλλον χειμέριαι· δύο δ' ἂν χαλεπώτεραί εἰσι.
Σκέπτεο δ', ἢ ἀνιόντος, ἢ αὐτίκα δυομένοιο,
εἴ πού οἱ νεφέων, τὰ Παρήλια κικλήσκονται,
ἢ νότον, ἠὲ βορῆος ἐρεύθεται, ἢ ἑκάτερθεν·
μηδ' οὕτω σκοπιὴν ταύτην ἀμενηνὰ φυλάσσειν·
οὐ γὰρ, ὅτ' ἀμφοτέρωθεν ὁμοῦ περὶ μέσσον ἔχωσιν
Ἠέλιον κεῖναι νεφέλαι σχεδὸν ὠκεανοῖο,
γίγνεται ἀμβολίη διόθεν χειμῶνος ἰόντος·
εἴ γε μὲν ἐκ βορέαο μί' οἴη φοινίσσοιτο,
ἐκ βορέω πνοιάς κε φέροι, νοτίη δε, νότοιο,
ἢ καί που ῥαθάμιγγες ἐπιτροχόωσ' ὑετοῖο.
Ἑσπερίοις καὶ μᾶλλον ἀληθέα τεκμήραιο·
ἑσπερόθεν γὰρ ὁμῶς σημαίνεται ἐμμενὲς αἰεί.
Σκέπτεο καὶ Φάτνην· ἡ μέν τ', ὀλίγη εἰκυῖα
ἀχλύϊ, βορραίη ὑπὸ Καρκίνῳ ἡγηλάζει.
Ἀμφὶ δέ μιν δύο λεπτὰ φαεινόμενοι φορέονται
ἀστέρες, οὔτε τι πολλὸν ἀπήοροι, οὔτε μάλ' ἐγγύς·
ἀλλ' ὅσσον τε μάλιστα πυγούσιον οἰήσασθαι,
εἷς μὲν πὰρ βορέαο, νότῳ δ' ἐπιέρχεται ἄλλος·
καὶ τοὶ μὲν καλέονται Ὄνοι· μέσση δέ τε Φάτνη,
ἥ τε καὶ ἐξαπίνης, πάντη Διὸς εὐδιάοντος,
γίνετ' ἄφαντος ὅλη· τοὶ δ' ἀμφοτέρωθεν ἰόντες
ἀστέρες ἀλλήλων αὐτοσχεδὸν ἰνδάλλονται.
Οὐκ ὀλίγῳ χειμῶνι τότε κλύζονται ἄρουραι.
Εἰ δὲ μελαίνηται, τοὶ δ' αὐτίκ' ἐοικότες ὦσιν
ἀστέρες ἀμφότεροι, περὶ χ' ὕδατι σημαίνοιεν.
Εἰ δ' ὁ μὲν ἐκ βορέω Φάτνης ἀμενηνὰ φαείνῃ,
λεπτὸν ἐπαχλυόων, νότιος δ' Ὄνος ἀγλαὸς εἴη·

δειδέχθαι ἀνέμοιο νότου· βορέω δὲ μάλα χρὴ
ἔμπαλιν ἀχλυόεντι φαεινομένῳ τε δοκεύειν.
Σῆμα δέ τοι ἀνέμοιο καὶ οἰδαίνουσα θάλασσα
γιγνέσθω, καὶ μακρὸν ἐπ' αἰγιαλοὶ βοόωντες,
ἀκταί τ' εἰνάλιοι, ὁπότ' εὔδιοι ἠχήεσσαι
γίγνωνται, κορυφαί τε βοώμεναι οὔρεος ἄκραι.
Καὶ δ' ἂν ἐπὶ ξηρὴν ὅτ' ἐρωδιὸς οὐ κατὰ κόσμον
ἐξ ἁλὸς ἔρχηται φωνῇ περὶ πολλὰ λεληκὼς,
κινυμένου κε θάλασσαν ὑπερφορέοιτ' ἀνέμοιο.
Καί ποτε καὶ κέπφοι, ὁπότ' εὔδιοι ποτέωνται,
ἀντία μελλόντων ἀνέμων εἰληδὰ φέρονται.
Πολλάκι δ' ἀγριάδες νῆσσαι, ἢ εἰν ἁλὶ δῖναι
αἴθυιαι, χερσαῖα τινάσσονται πτερύγεσσιν·
ἢ νεφέλη ὄρεος μηκύνεται ἐν κορυφῇσιν·
ἤδη καὶ πάπποι, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης,
σῆμ' ἐγένοντ' ἀνέμου, κωφῆς ἁλὸς ὁππότε πολλοὶ
ἄκροι ἐπιπλείωσι, τὰ μὲν πάρος, ἄλλα δ' ὀπίσσω.
Καὶ θέρεος, βρονταί τε καὶ ἀστραπαὶ ἔνθεν ἴωσιν,
ἔνθεν ἐπερχομένοιο περισκοπέειν ἀνέμοιο.
Καὶ διὰ νύκτα μέλαιναν ὅτ' ἀστέρες ἀίσσωσι
ταρφέα, τοὶ δ' ὄπιθεν ῥυμοὶ ὑπολευκαίνωνται,
δειδέχθαι κείνοις αὐτὴν ὁδὸν ἐρχομένοιο
πνεύματος. Εἰ δέ κεν ἄλλοι ἐναντίοι ἀίσσωσιν
ἄλλοις ἐξ ἄλλων μερέων, τότε δὴ πεφύλαξο
παντοίων ἀνέμων οἵτ' ἄκριτοί εἰσι μάλιστα,
ἄκριτα δὲ πνείουσιν ἐπ' ἀνδράσι, τεκμήρασθαι.
Αὐτὰρ ὅτ' ἐξ εὔροιο καὶ ἐκ νότου ἀστράπτῃσιν,
ἄλλοτε δ' ἐκ ζεφύροιο, καὶ ἄλλοτε πὰρ βορέαο·
δὴ τότε τις πελάγει ἔνι δείδιε ναυτίλος ἀνὴρ,
μή μιν τῇ μὲν ἔχῃ πέλαγος, τῇ δ' ἐκ Διὸς ὕδωρ·
ὕδατι γὰρ τοσσαίδε περὶ στεροπαὶ φορέονται.
Πολλάκι δ', ἐρχομένων ὑετῶν, νέφεα προπάροιθεν,

οἷα μάλιστα πόκοισιν ἐοικότα, ἰνδάλλονται·
ἢ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν Ἶρις·
ἢ καί που τὶς ἅλωα μελαινομένην ἔχει ἀστήρ·
πολλάκι λιμναῖαι ἢ εἰνάλιαι ὄρνιθες
ἄπληστον κλύζονται ἐνιέμεναι ὑδάτεσσιν·
ἢ λίμνην πέρι δηθὰ χελιδόνες ἀΐσσονται,
γαστέρι τύπτουσαι αὔτως εἰλυμένον ὕδωρ·
ἢ μᾶλλον δειλαὶ γενεαὶ, ὕδροισιν ὄνειαρ,
αὐτόθεν ἐξ ὕδατος πατέρες βοόωσι γυρίνων·
ἢ τρύζει ὄρθρινον ἐρημαίη ὀλολυγών·
ἢ που καὶ λακέρυζα παρ' ἠϊόνι προὐχούσῃ
χείματος ἀρχομένου χέρσῳ ὑπέκυψε κορώνη·
ἤ που καὶ ποταμοῖο ἐβάψατο μέχρι παρ' ἄκρους
ὤμους ἐκ κεφαλῆς· ἢ καὶ μάλα πᾶσα κολυμβᾷ·
ἢ πολλὴ στρέφεται παρ' ὕδωρ παχέα κρώζουσα.
Καὶ βόες ἤδη τοι πάρος ὕδατος ἐνδίοιο,
οὐρανὸν εἰσανιδόντες, ἀπ' αἰθέρος ὠσφρήσαντο.
Καὶ κοίλης μύρμηκες ὀχῆς ἐξ ὤεα πάντα
θᾶσσον ἀνηνέγκαντο· καὶ ἀθρόον ὤφθεν ἴουλοι
τείχη ἀνέρποντες· καὶ πλαζόμενοι σκώληκες
κεῖνοι, τοὺς καλέουσι μελαίνης ἔντερα γαίης·
καὶ τιθαὶ ὄρνιθες, ταὶ ἀλέκτορος ἐξεγένοντο,
εὖ ἐφθειρίσσαντο καὶ ἔκρωξαν μάλα φωνῇ,
οἷόν τε σταλάον ψοφέει ἐπὶ ὕδατι ὕδωρ.
Δή ποτε καὶ γενεαὶ κοράκων, καὶ φῦλα κολοιῶν,
ὕδατος ἐρχομένοιο Διὸς πάρα σῆμ' ἐγένοντο,
φαινόμενοι ἀγεληδὰ, καὶ ἰρήκεσσιν ὁμοῖον
φθεγξάμενοι· καί που κόρακες δίους σταλαγμοὺς
φωνῇ ἐμιμήσαντο σὺν ὕδατος ἐρχομένοιο·
ἤ ποτε καὶ κρώξαν τε βαρείῃ δισσάκι φωνῇ
μακρὸν ἐπιῤῥοιζεῦσι τιναξάμενοι πτερὰ πυκνά·
καὶ νῆσσαι οἰκουροὶ, ὑπωρόφιοί τε κολοιοὶ,

ἐρχόμενοι κατὰ γεῖσσα, τινάσσονται πτερύγεσσιν·
ἢ ἐπὶ κῦμα διώκει ἐρωδιὸς ὀξὺ λεληκώς.
Τῶν τοι μηδὲν ἀπόβλητον πεφυλαγμένῳ ὕδωρ
γινέσθω· μηδ' εἴ κεν ἐπὶ πλέον ἠὲ πάροιθεν
δάκνωσιν μυῖαι καὶ ἐφ' αἵματος ἱμείρωνται,
ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν
νύκτα κατὰ σκοτίην· μηδ' ἢν ὑπὸ χείματος ὥρῃ
λύχνων ἄλλοτε μέν τε φάος κατὰ κόσμον ὀρώρῃ,
ἄλλοτε δ' ἀίσσωσιν ἀπὸ φλόγες, ἠΰτε κοῦφαι
πομφόλυγες· μηδ' εἴ κεν ἐπαυτόφι μαρμαίρωσιν
ἀκτῖνες· μηδ' ἢν, θέρεος μέγα πεπταμένοιο,
νησσαῖοι ὄρνιθες ἐπασσύτεροι φορέωνται.
Μηδὲ σύ γ' ἢ χύτρης ἠὲ τρίποδος πυριβήτεω,
σπινθῆρες ὅτ' ἔωσι περιπλέονες, λελαθέσθαι·
μηδὲ κατὰ σποδιὴν ὁπότ' ἄνθρακος αἰθομένοιο
λάμπηται περὶ σήματ', ἐοικότα κεγχρείοισιν·
ἀλλ' ἐπὶ καὶ τὰ δόκευε περισκοπέων ὑετοῖο.
Εἰ γέ μεν ἠερόεσσα παρὲξ ὄρεος μεγάλοιο
πυθμένα τείνηται νεφέλη, ἄκραι δὲ κολῶναι
φαίνωνται καθαραί· μάλα κεν τόθ' ὑπεύδιος εἴης.
Εὔδιος κ' εἴης καί, ὅτε πλατέος περὶ πόντου
φαίνηται χθαμαλὴ νεφέλη, μηδ' ὑψόθι κύρῃ,
ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶνι παραθλίβηται ὁμοίη.
Σκέπτεο δ', εὔδιος μὲν ἐών, ἐπὶ χείματι μᾶλλον,
εἰς δὲ γαληναίην χειμωνόθεν· εὖ δὲ μάλα χρὴ
ἐς Φάτνην ὁράαν, τὴν Καρκίνος ἀμφιελίσσει,
πρῶτα καθαιρομένην πάσης ὑπένερθεν ὁμίχλης·
κείνη γὰρ φθίνοντι καθαίρεται ἐν χειμῶνι.
Καὶ φλόγες ἡσύχιαι λύχνων, καὶ νυκτερίη γλαὺξ
ἥσυχον ἀείδουσα, μαραινομένου χειμῶνος
γινέσθω τοι σῆμα, καὶ ἥσυχα ποικίλλουσα
ὥρῃ ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνα κορώνη·

καὶ κόρακες μοῦνοι μεν, ἐρημαῖοι βοόωντες
δισσάκις, αὐτὰρ ἔπειτα μεταθρόα κεκλήγοντες,
πλειότεροι δ' ἀγεληδὸν, ἐπὴν κοίτοιο μέδωνται,
φωνῆς ἔμπλειοι, χαίρειν κέ τις ὠΐσσοιτο,
οἷα τὰ μὲν βοόωσι, λιγαινομένοισιν ὁμοῖα.
Πολλὰ δὲ δενδρείοιο περὶ φλόον ἄλλοτ' ἐπ' αὐτὸν
ἦχι τε κείουσιν καὶ ὑπότροποι ἀπτερύονται.
Καὶ δ' ἄν που γέρανοι μαλακῆς προπάροιθε γαλήνης
ἀσφαλέως τανύσαιεν ἕνα δρόμον ἤλιθα πᾶσαι,
οὐδὲ παλιρρόθιοί κεν ὑπεύδιοι φορέοιντο·
ἦμος δ' οὐρανόθεν καθαρὸν φάος ἀμβλύνηται,
οὐδέ ποθεν νεφέλαι πεπιεσμέναι ἀντιόωσιν,
οὐδέ ποθεν ζόφος ἄλλος ὑποτρέχῃ, οὐδὲ Σελήνη,
ἀλλὰ τά γ' ἐξαπίνης αὔτως ἀμενηνὰ φέρωνται·
μηκέτι τοι τόδε σῆμα γαληναίης ἐπικείσθω,
ἀλλ' ἐπὶ χεῖμα δόκευε· καὶ ὁππότε ταὶ μὲν ἔωσιν
αὐτῇ ἐν χώρῃ νεφέλαι, ταὶ δ' ἄλλαι ἐπ' αὐταῖς,
ταὶ μὲν ἀμειβόμεναι, ταὶ δ' ἐξόπιθεν φορέωνται,
καὶ χῆνες κλαγγηδὸν ἐπειγόμεναι βρωμοῖο.
Χειμῶνος μέγα σῆμα καὶ ἐννεάγηρα κορώνη
νύκτερον ἀείδουσα, καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοὶ,
καὶ σπίνος ἠῷα σπίζων, καὶ ὄρνεα πάντα,
ἐκ πελάγους φεύγοντα, καὶ ὀρχίλος, ἢ καὶ ἐριθεὺς
δύνων ἐς κοίλας ὀχεὰς, καὶ φῦλα κολοιῶν
ἐκ νομοῦ ἐρχόμενα τραφεροῦ ἐπὶ ὄψιον αὖλιν.
Οὐδ' ἂν ἐπιξουθαὶ μεγάλου χειμῶνος ἰόντος
πρόσσω ποιήσαιντο νομὸν κηροῖο μέλισσαι,
ἀλλ' αὐτοῦ μέλιτός τε καὶ ἔργων εἱλίσσονται·
οὐδ' ὑψοῦ γεράνων μακραὶ στίχες αὐτὰ κέλευθα
τείνονται, στροφάδες δὲ παλιμπετὲς ἀπονέονται.
Μηδ', ὅτε νηνεμίῃ ἐν ἀράχνια λεπτὰ φέρηται,

καὶ φλόγες αἰθύσσωσι μαραινομένοιο λύχνοιο,
ἢ πῦρ αὔηται σποδιῇ, καὶ ὑπεύδια λύχνα·
πιστεύειν χειμῶνι. Τί τοι λέγω, ὅσσα πέλονται
σήματ' ἐπ' ἀνθρώποις; δὴ γὰρ καὶ ἀεικεῖ τέφρῃ
αὐτοῦ πηγνυμένῃ νιφετοῦ ἐπιτεκμήραιο·
καὶ λύχνῳ χιόνος, κέγχροις ὅτ' ἐοικότα πάντῃ
κύκλῳ σήματ' ἔχῃ πυριλαμπὴς ἐγγύθι μύξα·
ἄνθρακι δὲ ζώοντι, χαλάζης, ὁππότε λαμπρὸς
αὐτὸς ἐείδηται· μέσσῳ δέ οἱ ἠΰτε λεπτὴ
φαίνηται νεφέλη, πυρὸς ἔνδοθεν αἰθομένοιο.
Πρῖνοι δ' οὐ καρποῖο κατάχθέες, οὐδὲ μέλαιναι
σχῖνοι ἀπείρητοι· πάντῃ δέ τε πολλὸς ἀλωεὺς
αἰεὶ παπταίνει, μή οἱ θέρος ἐκ χερὸς ἔῤῥῃ.
Πρῖνοι μὲν θαμινῆς ἀκύλου κατὰ μέτρον ἔχουσαι
χειμῶνός κε λέγοιεν ἐπὶ πλέον ἰσχύσοντος.
Μηδὲ ἄδην ἔκπαγλα περιβρίθοιεν ἁπάντῃ·
τηλοτέρω δ' αὐχμοῖο συνασταχύοιεν ἄρουραι.
Τριπλόα δὲ σχῖνος κυέει· τρισσαὶ δέ γε αὖξαι
γίνονται καρποῖο· φέρει δέ τε σήματ' ἑκάστη
ἑξείης ἀρότῳ. Καὶ γάρ τ' ἀροτήσιον ὥρην
τριπλόα μείρονται, μέσσην καὶ ἐπ' ἀμφότερ' ἄκρα·
πρῶτος μὲν πρώτην ἄροσιν, μέσσος δέ τε μέσσην
καρπὸς ἀπαγγέλλει, πυμάτην γέ μεν ἔσχατος ἄλλων.
Ὅντινα γὰρ κάλλιστα λοχαίη σχῖνος ἄρηται,
κείνῳ γ' ἐξ ἄλλων ἄροσις πολυλήϊος εἴη·
τῷ δέ γ' ἀφαυροτάτῳ ὀλίγη· μέσσῳ δέ τε μέσση.
Οὕτως δ' ἀνθέρικος τριχθὰ σκίλλης ὑπεραρθῇ,
σήματ' ἐπιφράσσασθαι ὁμοίϊον ἀμήτοιο.
Ὅσσα δ' ἐπὶ σχῖνον ἀροτὴρ ἐπιφράσσατο καρπῷ,
τόσσα καὶ ἐν σκίλλης τεκμαίρεται ἄνθεϊ λευκῷ.
Αὐτὰρ ὅτε σφῆκες μετοπωρινὸν ἤλιθα πολλοὶ

πάντη βεβρίθωσι, καὶ ἑσπερίων προπάροιθεν
Πληϊάδων, εἴποι τις ἐπερχόμενον χειμῶνα,
οἷος ἐπὶ σφήκεσσιν ἑλίσσεται αὐτίκα δῖνος.
Θήλειαι δὲ σύες, θήλεια δὲ μῆλα, καὶ αἶγες,
ὁππότ' ἀναστρωφῶσιν ὀχῆς, τὰ δέ γ' ἄῤῥενα πάντα
δεξάμεναι πάλιν αὖτις ἀναβλήδην ὀχέωνται·
αὐτῷ καὶ σφήκεσσιν μέγαν χειμῶνα λέγοιεν.
Ὀψὲ δὲ μισγομένων αἰγῶν, μήλων τε, συῶν τε,
χαίρει ἄνολβος ἀνὴρ, ὅ οἱ οὐ μάλα θαλπιόωντι
εὔδιον φαίνουσι βεβαιόμεναι ἐνιαυτόν.
Χαίρει καὶ γεράνων ἀγέλαις ὡραῖος ἀροτρεὺς
ὥριον ἐρχομέναις· ὁ δ' ἀώριος αὐτίκα μᾶλλον·
αὔτως γὰρ χειμῶνες ἐπέρχονται γεράνοισι,
πρώϊα μὲν καὶ μᾶλλον ὁμιλαδὸν ἐρχομένῃσι·
πρώϊον· αὐτὰρ ὅτ' ὀψὲ, καὶ οὐκ ἀγεληδὰ φανεῖσαι,
πλειότερον φορέωνται ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἅμα πολλαὶ,
ἀμβολίῃ χειμῶνος ὀφέλλεται ὕστερα ἔργα.
Εἰ δὲ βόες καὶ μῆλα μετὰ βρίθουσαν ὀπώρην
γαῖαν ὀρύσσωσιν, κεφαλὰς δ' ἀνέμοιο βορῆος
ἀντία τείνωσιν· μάλα κεν τότε χείμαρον αὐταὶ
Πληϊάδες χειμῶνα κατερχόμεναι φορέοιεν.
Μηδὲ λίην ὀρύχοιεν· ἐπεὶ μέγας οὐ κατὰ κόσμον
γίνεται οὔτε φυτοῖς χειμὼν φίλος, οὔτ' ἀρότοισιν·
ἀλλὰ χιὼν εἴη πολλὴ μεγάλαις ἐπ' ἀρούραις,
μήπω κεκριμένῃ, μηδὲ βλωθρῇ ἐπὶ ποίῃ,
ὄφρα τις εὐετύϊ χαίρῃ ποτιδέγμενος ἀνήρ.
Μηδ' εἶεν καθύπερθεν ἐοικότες ἀστέρες αἰεὶ,
μηθ' εἷς, μήτε δύω, μηδὲ πλέονες κομόωντες·
πολλοὶ γὰρ κομόωσιν ἐπ' αὐχμηρῷ ἐνιαυτῷ.
Οὐδὲ μὲν ὀρνίθων ἀγέλαις ἠπειρόθεν ἀνὴρ,

ἐκ νήσων ὅτε πολλαὶ ἐπιπλήσσωσιν ἀρούραις
ἐρχομένου θέρεος, χαίρει· περιδείδιε δ᾽ αἰνῶς
ἀμήτῳ, μή οἱ κενεὸς καὶ ἀχυρμιὸς ἔλθῃ,
αὐχμῷ ἀνιηθείς· χαίρει δέ που αἰπόλος ἀνὴρ
αὐταῖς ὀρνίθεσσιν, ἐπὴν κατὰ μέτρον ἴωσιν,
ἐλπόμενος μετέπειτα πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ.
Οὕτω γὰρ μογεροὶ καὶ ἀλήμονες ἄλλοθεν ἄλλοι
ζώομεν ἄνθρωποι· τὰ δὲ πὰρ ποσὶ πάντες ἕτοιμοι
σήματ᾽ ἐπιγνῶναι καὶ ἐς αὐτίκα ποιήσασθαι.
Ἄρνασι μὲν χειμῶνας ἐτεκμήραντο νομῆες,
ἐς νομὸν ὁππότε μᾶλλον ἐπειγόμενοι τροχόωσιν,
ἄλλοι δ᾽ ἐξ ἀγέλης κριοὶ, ἄλλοι δὲ καὶ ἀμνοὶ
εἰνόδιοι παίζωσιν, ἐρειδόμενοι κεράεσσιν·
ἢ ὁπότ᾽ ἄλλοθεν ἄλλοι ἀναπλήσσωσι πόδεσσι,
τέτρασιν οἱ κοῦφοι, κεραοί γε μὲν ἀμφοτέροισιν·
ἢ καὶ ὅτ᾽ ἐξ ἀγέλης ἀεκούσια κινήσωσι,
δείελον εἰσελάοντες ὁμῶς, τὰ δὲ πάντοθι ποίης
δάκνωσιν πυκνῇσι κελευόμενα λιθάκεσσιν.
Ἐκ δὲ βοῶν ἐπύθοντ᾽ ἀρόται καὶ βουκόλοι ἄνδρες
κινυμένου χειμῶνος· ἐπεὶ, βόες ὁππότε χηλὰς
γλώσσῃ ὑπωμαίοιο ποδὸς περιλιχμήσωνται,
ἢ κοίτῳ πλευρὰς ἐπὶ δεξιτερὰς τανύσωνται,
ἀμβολίην ἀρότοιο γέρων ἐπιέλπετ᾽ ἀροτρεύς.
Ἠδ᾽ ὅτε μυκηθμοῖο περίπλειοι ἀγέρωνται,
ἐρχόμεναι στάθμονδε βόες βουλύσιον ὥρην,
σκυθραὶ λειμῶνος πόριες καὶ βουβοσίοιο·
αὐτίκα τεκμαίρονται ἀχείμεροι ἐμπλήσεσθαι.
Οὐδ᾽ αἶγες, πρίνοιο περισπεύδουσαι ἀκάνθαις,
εὔδιοι, οὐδὲ σύες φορυτῷ ἐπιμαργαίνουσαι.

Καὶ λύκος, ὁππότε μακρὰ μονόλυκος ὠρύηται,
ἢ ὅτ', ἀροτρήων ὀλίγον πεφυλαγμένος ἀνδρῶν,
ἔργα κατέρχηται, σκέπαος χατέοντι ἐοικὼς,
ἐγγύθεν ἀνθρώπων, ἵνα οἱ λέχος αὐτόθεν εἴη·
τρὶς περιτελλομένης ἠοῦς χειμῶνα δοκεύειν.
Οὕτω καὶ προτέροις ἐπὶ σήμασι τεκμήραιο
ἐσσομένων ἀνέμων, ἢ χείματος, ἢ ὑετοῖο,
αὐτὴν, ἠὲ μετ' αὐτὴν, ἢ καὶ τριτάτην ἔτ' ἐς ἠῶ.
Ἀλλὰ γὰρ οὐδὲ μύες, τετριγότες εἴποτε μᾶλλον
εὔδιοι ἐσκίρτησαν, ἐοικότες ὀρχηθμοῖσιν,
ἄσκεπτοι ἐγένοντο παλαιοτέροις ἀνθρώποις·
οὐδὲ κύνες· καὶ γάρ τε κύων ὠρύξατο ποσσὶν
ἀμφοτέροις, χειμῶνος ἐπερχομένοιο δοκεύων.
Καὶ μὴν ἐξ ὕδατος καὶ καρκίνος ᾤχετο χέρσῳ,
χειμῶνος μέλλοντος ἐπαΐσσεσθαι ὁδοῖο·
καὶ μύες ἡμέριοι ποσσὶ στιβάδα στρωφῶντες
κοίτης ἱμείρονται, ὅτ' ὄμβρου σήματα φαίνοι,
κἀκεῖνοι χειμῶνα μύες τότε μαντεύονται.
Τῶν μηδὲν κατόκνησο· καλὸν δ' ἐπὶ σήματι σῆμα
σκέπτεσθαι, μᾶλλον δὲ δυοῖν εἰς ταὐτὸν ἰόντοιν
ἐλπωρὴ τελέθοι· τριτάτῳ δέ κε θαρσήσειας.
Αἰεὶ δ' ἂν περιόντος ἀριθμοίης ἐνιαυτοῦ
σήματα, συμβάλλων, εἴπου καὶ ἐπ' ἀστέρι τοίη
ἠὼς ἀντέλλοντι κατέρχεται, ἢ κατιόντι,
ὁπποῖον καὶ σῆμα λέγοι· μάλα δ' ἄρκιον εἴη
φράζεσθαι φθίνοντος ἐφισταμένοιό τε μηνὸς
τετράδας ἀμφοτέρας· αἳ γάρ τ' ἄμυδις συνιόντων
μηνῶν πείρατ' ἔχουσιν, ὅτε σφαλερώτατος αἰθὴρ

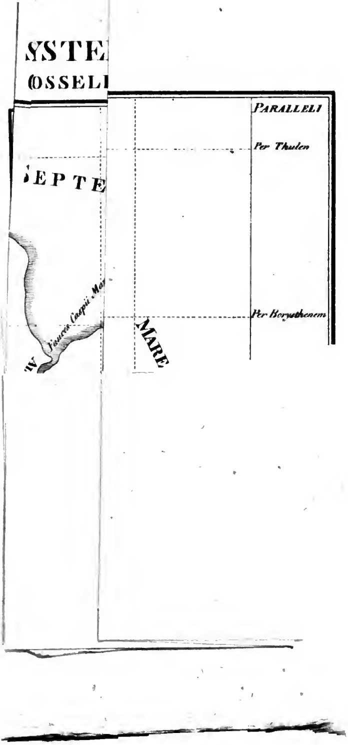
ὀκτὼ νυξὶ πέλει, χήτει χαροποῖο Σελήνης.
Τῶν ἄμυδις πάντων ἐσκεμμένος εἰς ἐνιαυτὸν
οὐδέποτε σχεδίως κεν ἐπ' αἰθέρι τεκμήραιο.

Τέλος

τῶν τοῦ Ἀράτου Φαινομένων

καὶ Διοσημείων.

Digitized by Google

Digitized by Google

III. Δ ρ ά κ ω ν.

(Arat. 46.)

Οὗτός ἐστιν ὁ Μέγας τε, καὶ δι' ἀμφοτέρων τῶν Ἄρκτων κείμενος. Λέγεται δὲ εἶναι ὁ τὰ χρύσεα μῆλα φυλάσσων, ὑπὸ δὲ Ἡρακλέους ἀναιρεθείς· ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἄστροις τάξις ἐδόθη δι' Ἥραν, ἣ κατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ Ἑσπέρας φύλακα τῶν μήλων. Φερεκύδης γάρ φησιν, ὅτε ἐγαμεῖτο ἡ Ἥρα ὑπὸ Διὸς, φερόντων αὐτῇ τῶν θεῶν δῶρα, τὴν Γῆν ἐλθεῖν φέρουσαν τὰ χρύσεα μῆλα· ἰδοῦσαν δὲ τὴν Ἥραν θαυμάσαι, καὶ εἰπεῖν καταφυτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἄτλαντι. Ὑπὸ δὲ τῶν ἐκείνου παρθένων ἀεὶ ὑφαιρουμένων τῶν μήλων, κατέστησε φύλακα τὸν Ὄφιν, ὑπερμεγέθη ὄντα. Μέγιστον δὲ ἔχει σημεῖον· ἐπίκειται δὲ αὐτῷ Ἡρακλέους εἴδωλον, ὑπόμνημα τοῦ ἀγῶνος, Διὸς θέντος, ἐναργέστατον τῇ σχηματοποιίᾳ.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς γ'· ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος ἕως τῆς κέρκου ιβ', παραπλησίους ἀλλήλοις, διεστῶτας δὲ διὰ τῶν Ἄρκτων. (τοὺς πάντας ιε'.)

IV. Ὁ Ἐνγόνασιν.

(Arat. 64.)

Οὗτος, φασὶν, Ἡρακλῆς ἐστιν ὁ ἐπὶ τοῦ Ὄφεως βεβηκώς. Ἐναργῶς δὲ ἕστηκε τό τε ῥόπαλον ἀνατετακὼς, καὶ τὴν λεοντῆν περιειλημμένος. Λέγεται δὲ, ὅτε ἐπὶ τὰ χρύσεα μῆλα ἐπορεύθη, τὸν Ὄφιν, τὸν τεταγμένον φύλακα, ἀνελεῖν· ἦν δὲ ὑπὸ Ἥρας δι' αὐτὸ τοῦτο τεταγμένος, ὅπως ἀνταγωνίζηται τῷ Ἡρακλεῖ· ὅθεν, ἐπιτελεσθέντος τοῦ ἔργου μετὰ κινδύνου, ἄξιον ὁ Ζεὺς κρίνας τὸν ἆθλον μνήμης, ἐν

τοῖς ἄστροις ἔθηκε τὸ εἴδωλον. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ὄφις μετέωρον ἔχων τὴν κεφαλὴν, ὁ δ' ἐπιβεβηκὼς αὐτῷ τεθεικὼς τὸ ἓν γόνυ, τῷ δ' ἑτέρῳ ποδὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπιβαίνων, τὴν δὲ δεξιὰν χεῖρα ἐκτείνων, ἐν ᾗ τὸ ῥόπαλον, ὡς παίσων, τῇ δ' εὐωνύμῳ χειρὶ τὴν λεοντῆν περιβεβλημένος.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'· βραχίονος δεξιοῦ λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'· ἐφ' ἑκατέρας λαγόνος α', λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς· δεξιοῦ μηροῦ β'· γόνατος α'· καμπῆς α'· κνήμης β'· ποδὸς α'· ὑπὲρ τὴν δεξιὰν χεῖρα α', ὃς καλεῖται Ῥόπαλον· ἐπὶ τῆς λεοντῆς δ'· τοὺς πάντας ιθ'.

V. Στέφανος.

(Arat. 71.)

Οὗτος λέγεται ὁ τῆς Ἀριάδνης· Διόνυσος δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ἄστρα ἔθηκεν, ὅτε τοὺς γάμους οἱ θεοὶ ἐν τῇ καλουμένῃ Δίᾳ ἐποίησαν, ᾧ πρώτῳ ἡ νύμφη ἐστεφανώσατο, παρὰ Ὡρῶν λαβοῦσα καὶ Ἀφροδίτης. Ἡφαίστου δὲ ἔργον εἶναί φασιν, ἐκ χρυσοῦ πυρώδους καὶ λίθων Ἰνδικῶν. Ἱστορεῖται δὲ καὶ διὰ τούτου τὸν Θησέα σεσῶσθαι ἐκ τοῦ λαβυρίνθου, φέγγος ποιοῦντος· φασὶ καὶ τὸν πλόκαμον ταύτης εἶναι τὸν φαινόμενον ἐπὶ τῆς κέρκου τοῦ Λέοντος.

Ἔχει δὲ ἀστέρας ὁ Στέφανος ἐννέα κύκλῳ κειμένους, ὧν εἰσι λαμπροὶ οἱ κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ὄφεως τοῦ διὰ τῶν Ἄρκτων.

VI. Ὀφιοῦχος.

(Arat. 75.)

Οὗτός ἐστιν ὁ ἐπὶ Σκορπίου ἑστηκὼς, ἔχων ἐν

ἀμφοτέραις χερσὶ τὸν Ὄφιν. Λέγεται δὲ εἶναι Ἀσκληπιός, ὃν Ζεύς, χαριζόμενος Ἀπόλλωνι, εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγε. Τοῦτον τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς καὶ τοὺς ἤδη τεθνηκότας ἐγείρειν (ἐν οἷς καὶ ἔσχατον Ἱππόλυτον τὸν Θησέως), καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθήσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος· λέγεται τὸν Δία ὀργισθέντα κεραυνοβολῆσαι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, εἶτα διὰ τὸν Ἀπόλλωνα τοῦτον εἰς τὰ ἄστρα ἀναγαγεῖν. Ἔχει δὲ ἐπιφάνειαν ἱκανὴν ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἄστρου, λέγω δὴ τοῦ Σκορπίου, εὐσήμῳ τῷ τύπῳ φαινόμενος.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρων ὤμων λαμπρὸν α'· ἐπὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς γ'· ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς δ'· ἐφ' ἑκατέρων ἰσχίων α'· ἐφ' ἑκατέρων γονάτων α'· τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ (ποδὸς) λαμπρὸν α'· τοῦ δὲ Ὄφεως ἐπ' ἄκρας κεφαλῆς β'· τοὺς πάντας ιζ'.

VII. Σκορπίος.

(Arat. 83.)

Οὗτος διὰ τὸ μέγεθος εἰς δύο δωδεκατημόρια διαιρεῖται· καὶ τὸ μὲν ἐπέχουσιν αἱ Χηλαί, θάτερον δὲ τὸ σῶμα καὶ τὸ κέντρον. Τοῦτον, φασίν, ἐποίησεν Ἄρτεμις ἀναδοθῆναι τῆς Κολώνης τῆς Χίου νήσου, καὶ τὸν Ὠρίωνα πλῆξαι, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ ἐν κυνηγεσίῳ ἀκόσμως αὐτὴν ἐβιάσατο· ὃν Ζεὺς ἐν τοῖς λαμπροῖς ἔθηκε τῶν ἀστέρων, ἵν' εἴδωσιν οἱ ἐπιγινόμενοι ἄνθρωποι τὴν ἰσχύν τε αὐτοῦ καὶ τὴν δύναμιν.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐφ' ἑκατέρας Χηλῆς δύο· ὧν εἰσιν οἱ μὲν πρῶτοι μεγάλοι, οἱ δὲ δεύτεροι ἀμαυροί·

ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου λαμπροὺς γ'· ἐπὶ τῆς κοιλίας β'· ἐπὶ τῆς κέρκου ε'· ἐπὶ τοῦ κέντρου δ'· προηγεῖται μὲν αὐτῶν, πάντων φαιδρότερος ὤν, ὁ ἐπὶ τῆς βορείας Χηλῆς λαμπρὸς ἀστήρ. (τοὺς πάντας ιθ'.)

VIII. Ἀ ρ κ τ ο φ ύ λ α ξ.

(Arat. 91.)

Περὶ τούτου λέγεται, ὅτι Ἀρκάς ἐστιν ἐκ Καλλιστοῦς καὶ Διὸς γεγονώς, ὃν κατακόψας Λυκάων ἐξένισε τὸν Δία παραθεὶς ἐπὶ τράπεζαν· ὅθεν ἐκείνην μὲν ἀνατρέπει (ἀφ' οὗ ἡ Τραπεζοῦς καλεῖται πόλις)· τὴν δὲ οἰκίαν αὐτοῦ κεραυνοῖ, τῆς ὠμότητος αὐτὸν μυσαχθείς· τὸν δὲ Ἀρκάδα, πάλιν συμπλάσας, ἔθηκεν ἄρτιον, καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἀνήγαγεν.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς δεξιᾶς χειρὸς β', οἱ οὐ δύνουσιν· ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν α'· ἐπὶ τῶν μαστῶν ἑκατέρων α', λαμπρὸν τὸν ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ, καὶ ὑπ' αὐτὸν α', ἀμαυρόν· καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος λαμπρὸν α'. ἀνὰ μέσον τῶν γονάτων α', λαμπρότατον, ὃς δὴ Ἀ ρ κ τ ο ῦ ρ ο ς καλεῖται· ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ λαμπρὸν α'· (τοὺς πάντας ιδ'.)

IX. Π α ρ θ έ ν ο ς.

(Arat. 96.)

Ταύτην Ἡ σ ί ο δ ο ς ἐν Θεογονίᾳ εἴρηκε θυγατέρα Διὸς καὶ Θέμιδος, καλεῖσθαι δὲ αὐτὴν Δ ί κ η ν· λέγει δὲ καὶ Ἄ ρ α τ ο ς, παρὰ τούτου λαβὼν τὴν ἱστορίαν, ὡς οὖσα πρότερον ἀθάνατος, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς σὺν τοῖς ἀνθρώποις ἦν, καὶ ὅτι Δ ί κ η ν αὐτὴν ἐκάλουν· μεταστάντων δὲ αὐτῶν, καὶ μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων, οὐκέτι σὺν αὐτοῖς ἦν, ἀλλ' εἰς τὰ ὄρη ὑπεχώρει.

Εἶτα

Εἶτα στάσεων καὶ πολέμων αὐτοῖς ὄντων διὰ τὴν παντελῆ αὐτῶν ἀδικίαν, ἀπομισήσασαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. Λέγονται δὲ καὶ ἕτεροι λόγοι περὶ αὐτῆς πλεῖστοι· οἱ μὲν γὰρ αὐτήν φασιν εἶναι Δήμητραν, διὰ τὸ ἔχειν στάχυν· οἱ δὲ Ἶσιν· οἱ δὲ Ἀταργάτιν· οἱ δὲ Τύχην, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α', ἀμαυρόν· ἐν ἑκατέρῳ ὤμῳ α'· ἐν πτέρυγι ἑκατέρᾳ β' (ὁ δ' ἐν τῇ δεξιᾷ πτέρυγι τοῦ τε ὤμου καὶ τοῦ ἄκρου τῆς πτέρυγος Προτρυγητὴρ καλεῖται)· ἐπ' ἀγκῶνος ἑκατέρου α'· ἐπὶ χειρὸς ἄκρας ἑκατέρας α' (ὁ δ' ἐπὶ τῆς εὐωνύμου λαμπρὸς καλεῖται Στάχυς)· ἐπὶ τῆς πέζης τοῦ χιτῶνος ἀμαυροὺς στ'· ἐφ' ἑκατέρου ποδὸς α'· τοὺς πάντας ιθ'.

X. Δίδυμοι.

(Arat. 147.)

Οὗτοι λέγονται Διόσκουροι εἶναι. Ἐν δὲ τῇ Λακωνικῇ τραφέντες ἐπιφάνειαν ἔσχον, φιλαδελφίᾳ δὲ ὑπερήνεγκαν πάντας, οὔτε γὰρ περὶ ἀρχῆς, οὔτε περὶ ἄλλου τινὸς ἤρισαν· μνήμην δὲ αὐτῶν Ζεὺς θέσθαι βουλόμενος τῆς κοινότητος, Διδύμους ὀνομάσας εἰς τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρους ἔστησεν ἐν τοῖς ἄστροις.

Ἔχουσι δὲ ἀστέρας, ὁ μὲν ἐποχούμενος τοῦ Καρκίνου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α' λαμπρόν· [ἐπ' ὤμου ἑκατέρου λαμπρὸν α'· ἐπὶ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'· ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς α'.] ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι α'· ὁ δ' ἐχόμενος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα λαμπρόν· ἐπ' ἀριστερῷ ὤμῳ λαμπρὸν α'· ἐπὶ μαστῷ ἑκατέρῳ α'· ἐπὶ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'· ἐπὶ ἀριστερῷ γόνατι α'· ἐπὶ ἑκατέρῳ

Digitized by Google

ποδὶ α'· ὑπὸ τὸν ἀριστερὸν πόδα α', ὃς καλεῖται Πρόπους. (τοὺς πάντας ιζ'.)

XI. Καρκῖνος, Ὄνοι καὶ Φάτνη.

(Arat. ib.)

Οὗτος δοκεῖ ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι δι' Ἥραν, ὅτι μόνος, Ἡρακλεῖ τῶν ἄλλων συμμαχούντων ὅτε τὴν Ὕδραν ἀνῄρει, ἐκ τῆς λίμνης ἐκπηδήσας ἔδακεν αὐτοῦ τὸν πόδα, καθάπερ φησὶ Πανύασις ἐν Ἡρακλείᾳ· θυμωθεὶς δ' ὁ Ἡρακλῆς δοκεῖ τῷ ποδὶ συνθλάσαι αὐτόν. Ὅθεν μεγάλης τιμῆς τετύχηκε καταριθμούμενος ἐν τοῖς ιβ' ζωδίοις. — Καλοῦνται δέ τινες αὐτοῦ ἀστέρες Ὄνοι, οὓς Διόνυσος ἀνήγαγεν εἰς τὰ ἄστρα. Ἔστι δὲ αὐτοῖς καὶ Φάτνη παράσημον. Ἡ δὲ τούτων ἱστορία αὕτη. Ὅτε ἐπὶ Γίγαντας ἐστρατεύοντο οἱ θεοί, λέγεται Διόνυσον καὶ Ἥφαιστον καὶ Σατύρους ἐπὶ ὄνων πορεύεσθαι. Οὔπω δὲ ὁρωμένων αὐτοῖς τῶν Γιγάντων, πλησίον ὄντες ὠγκήθησαν οἱ ὄνοι· οἱ δὲ Γίγαντες ἀκούσαντες τῆς φωνῆς ἔφυγον. Διὸ ἐτιμήθησαν ἐν τῷ Καρκίνῳ εἶναι ἐπὶ δυσμάς.

Ἔχει δὲ ὁ Καρκῖνος ἐπὶ τοῦ ὀστράκου ἀστέρας λαμπροὺς β'· οὗτοί εἰσιν οἱ Ὄνοι· τὸ δὲ νεφέλιον ἐν αὐτῷ ὁρώμενον ἐστὶν ἡ Φάτνη, παρ' ᾗ δοκοῦσιν ἑστάναι. Ἔχει δὲ ἐπὶ τοῖς δεξιοῖς ποσὶν, ἐφ' ἑκατέρῳ ἕνα λαμπρόν· ἐπὶ δὲ τοῖς ἀριστεροῖς, τοῦ πρώτου β' λαμπρούς· καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου, ὁμοίως ἐπ' ἄκρας αὐτοῦ τετάρτου· ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐπὶ τῆς χηλῆς τῆς δεξιᾶς γ'· ὁμοίως μεγάλους ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς χηλῆς (β'·) οἱ πάντες ιζ'.

XII. Λ έ ω ν.

(Arat. 148.)

Οὗτός ἐστι μὲν τῶν ἐπιφανῶν ἄστρων· δοκεῖ δ' ὑπὸ Διὸς τιμηθῆναι τοῦτο τὸ ζώδιον διὰ τὸ τῶν τετραπόδων ἡγεῖσθαι. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἆθλος ἦν εἰς τὸ μνημονευθῆναι· φιλοδοξῶν γὰρ μόνον τοῦτον οὐχ ὅπλοις ἀνεῖλεν, ἀλλὰ συμπλακεὶς ἀπέπνιξε. Λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Πείσανδρος ὁ Ῥόδιος, ὅτι καὶ τὴν δορὰν αὐτοῦ ἔσχεν, ὡς ἔνδοξον πεποιηκώς. Οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ ὑπ' αὐτοῦ φονευθείς.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γ'· ἐπὶ τοῦ στήθους β'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς λαμπρὸν α'· ἐπὶ μέσης (κοιλίας) α'· ὑπὸ τὴν κοιλίαν α'· ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'· ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου γόνατος α'· ἐπὶ ποδὸς ἄκρου λαμπρὸν α'· ἐπὶ τοῦ τραχήλου β'· ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ'· ἐπὶ μέσης τῆς κέρκου α'· ἐπ' ἄκρας, λαμπρὸν α'· ἐπὶ τῆς κοιλίας α'. Ὁρῶνται δὲ ὑπὲρ αὐτὸν ἐν τριγώνῳ κατὰ τὴν κέρκον ἀμαυροὶ ἑπτά, οἱ καλοῦνται Πλόκαμοι Βερενίκης Εὐεργέτιδος. (τοὺς πάντας ιθ'.)

XIII. Ἡνίοχος. (Αἲξ καὶ Ἔριφοι.)

(Arat. 156.)

Οὗτός ἐστιν Ἐριχθόνιος, ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς γενόμενος· τοῦτον λέγουσιν, ὅτε ὁ Ζεὺς εἶδεν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἅρμα ζεύξαντα ἵππων, θαυμάσαι, ὅτι τῇ τοῦ Ἡλίου ἀντίμιμον ἐποιήσατο διφρείαν, ὑποζεύξας ἵππους λευκούς. Πρῶτόν τε Ἀθηνᾷ πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει· καὶ ἐποιήσατο πρὸς τούτοις ἐπιφανῆ τὴν θυσίαν, αὐτὴν σεμνύνων. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης περὶ τῆς γενέσεως αὐτοῦ τὸν τρό-

πον τοῦτον. Ἥφαιστον ἐρασθέντα Ἀθηνᾶς, βούλεσθαι αὐτῇ μιγῆναι· τῆς δὲ ἀποστρεφομένης, καὶ τὴν παρθενίαν μᾶλλον αἱρουμένης, ἔν τινι τόπῳ τῆς Ἀττικῆς κρύπτεσθαι, ὃν λέγουσι καὶ ἀπ' ἐκείνου προσαγορευθῆναι Ἡφαιστεῖον· ὃς δόξας αὐτῆς κρατήσειν καὶ ἐπιθέμενος, πληγεὶς ὑπ' αὐτῆς τῷ δόρατι, ἀφῆκε τὴν ἐπιθυμίαν, φερομένης εἰς τὴν γῆν τῆς σπορᾶς· ἐξ ἧς γεγενῆσθαι λέγουσι παῖδα, ὃς ἐκ τούτου Ἐριχθόνιος ἐκλήθη· καὶ αὐξηθεὶς τοῦθ' εὗρε, καὶ ἐθαυμάσθη, ἀγωνιστὴς γενόμενος. Ἤγαγε δὲ ἐπιμελῶς τὰ Παναθήναια, καὶ ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπίδιον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν ἐπὶ της κεφαλῆς. Ἀπ' ἐκείνου δὲ κατὰ μίμησιν ὁ καλούμενος ἀποβάτης. Ἐσχημάτισται δ' ἐν τούτῳ ἡ Αἶξ καὶ οἱ Ἔριφοι. Μουσαῖος γάρ φησι, Δία γεννώμενον ἐγχειρισθῆναι ὑπὸ Ῥέας Θέμιδι· Θέμιν δὲ Ἀμαλθείᾳ δοῦναι τὸ βρέφος· τὴν δὲ, ἔχουσαν αἶγα, ὑποθεῖναι, τὴν δ' ἐκθρέψαι Δία· τὴν δὲ αἶγα εἶναι Ἡλίου θυγατέρα, φοβερὰν οὕτως, ὥςτε τοὺς κατὰ Κρόνον θεοὺς βδελυττομένους τὴν μορφὴν τῆς παιδὸς, ἀξιῶσαι Γῆν κρύψαι αὐτὴν ἔν τινι τῶν κατὰ Κρήτην ἄντρων. Καὶ ἀποκρυψαμένην ἐπιμέλειαν αὐτῆς τῇ Ἀμαλθείᾳ ἐγχειρίσαι· τὴν δὲ τῷ ἐκείνης γάλακτι τὸν Δία ἐκθρέψαι· ἐλθόντος δὲ τοῦ παιδὸς εἰς ἡλικίαν. καὶ μέλλοντος Γίγασι πολεμεῖν, οὐκ ἔχοντος δὲ ὅπλα, θεσπισθῆναι αὐτῷ τῇ, Αἰγὸς τῇ δορᾷ ὅπλῳ χρήσασθαι διά τε τὸ ἄτρωτον αὐτῆς καὶ φοβερὸν, καὶ διὰ τὸ εἰς μέσην τὴν ῥάχιν Γοργόνος πρόσωπον ἔχειν. Ποιήσαντος δὲ ταῦτα τοῦ Διὸς, καὶ τῇ τέχνῃ φανέντος διπλασίονος, τὰ ὀστᾶ δὲ τῆς Αἰγὸς καλύψαντος ἄλλῃ δορᾷ, καὶ ἔμψυχον αὐτὴν καὶ ἀθάνατον κατασκευάσαντος, αὐτὴν μέν φασιν ἄστρον οὐράνιον κατασκευάσαι·

τινὲς δέ φασι Μυρτίλον ὀνόματι τὸν Ἡνίοχον εἶναι, τὸν ἐξ Ἑρμοῦ γεγονότα.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α', ὧν τὸν μὲν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ λαμπρὸν, ὃς καλεῖται Αἴξ· ἐφ' ἑκατέρου ἀγκῶνος α'· (ἐπὶ δεξιᾶς χειρὸς α'·) ἐπ' ἀριστερᾶς χειρὸς β'· οἱ δὲ καλοῦνται Ἔριφοι· τοὺς πάντας ὀκτώ.

XIV. Ταῦρος.

(Arat. 167.)

Οὗτος λέγεται ἐν τοῖς ἄστροις τεθῆναι, διὰ τὸ Εὐρώπην ἀγαγεῖν ἐκ Φοινίκης εἰς Κρήτην διὰ τοῦ πελάγους, ὡς Εὐριπίδης φησὶν ἐν τῷ Φρίξῳ· χάριν δὲ τούτου ἐν τοῖς ἐπιφανεστάτοις ἐστὶν ὑπὸ Διὸς τιμηθείς. Ἕτεροι δέ φασι βοῦν εἶναι τῆς Ἰοῦς μίμημα, χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ἄστρον· τοῦ δὲ Ταύρου τὸ μέτωπον σὺν τῷ προσώπῳ αἱ Ὑάδες καλούμεναι περιέχουσι· πρὸς δὲ τῇ ἀποτομῇ τῆς ῥάχεως, ἡ Πλειάς ἐστιν, ἀστέρας ἔχουσα ἑπτὰ, διὸ καὶ ἑπτάστερος καλεῖται· οὐχ ὁρῶνται δὲ εἰ μὴ ἕξ, ὁ δὲ ἕβδομος ἀμαυρός ἐστι σφόδρα.

Ἔχει δὲ Ταῦρος ἀστέρας ζ'· ὁ δὲ ὑπεναντία ἔρπει καθ' ἑαυτὸν ἔχων τὴν κεφαλήν· ἐφ' ἑκατέρων δὲ τῶν κεράτων, ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως, α'· ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν α'· ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος α'· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α'· οὗτοι Ὑάδες λέγονται· ἐπὶ δὲ τοῦ ἀριστεροῦ γόνατος τοῦ ἐμπροσθίου α'· ἐπὶ τῶν χηλῶν α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ γόνατος α'· ἐπὶ τραχήλου β'· ἐπὶ τῆς ῥάχεως γ', τὸν ἔσχατον λαμπρόν· ὑπὸ τὴν κοιλίαν ἕνα· ἐπὶ τοῦ στήθους λαμπρὸν α'· τοὺς πάντας ιη'.

XV. Κηφεύς.

(Arat. 179.)

Οὗτος ἐν τάξει τέτακται τέταρτος· ὁ δ' ἀρκτικὸς Κύκλος αὐτὸν ἀπολαμβάνει ἀπὸ ποδῶν ἕως στήθους, τὸ δὲ λοιπὸν εἰς τὸ ἀνὰ μέσον πίπτει αὐτοῦ, τοῦ τε ἀρκτικοῦ καὶ θερινοῦ Τροπικοῦ· ἦν δὲ, ὡς Εὐριπίδης φησὶν, Αἰθιόπων βασιλεὺς, Ἀνδρομέδας δὲ πατήρ· τὴν δ' αὐτοῦ θυγατέρα δοκεῖ παραθεῖναι τῷ Κήτει βορὰν, ἣν Περσεὺς ὁ Διὸς διέσωσε, δι' ἣν καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη, Ἀθηνᾶς γνώμῃ.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπροὺς β'· ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α', καὶ ἐπὶ χειρῶν ἑκατέρων α'· ἐπ' ἀγκώνων ἑκατέρων α'· ἐπὶ ζώνης γ' λοξοὺς, ἀμαυρούς· ἐπὶ κοιλίας μέσης λαμπρὸν α'· ἐπὶ δεξιᾶς λαγόνος α'· ἐπὶ γόνατος α'· ἐπὶ ποδὸς ἄκρου α'. (τοὺς πάντας ιε'.)

XVI. Κασσιέπεια.

(Arat. 188.)

Ταύτην ἱστορεῖ Σοφοκλῆς, ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς, ἐν Ἀνδρομέδᾳ, ἐρίσασαν περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσιν, εἰςελθεῖν εἰς τὸ σύμπτωμα, καὶ Ποσειδῶνα διαφθεῖραι τὴν χώραν, κῆτος ἐπιπέμψαντα, δι' ἣν (αἰτίαν) πρόκειται τῷ Κήτει ἡ θυγάτηρ οἰκείως. Ἐσχημάτισται δὲ ἐγγὺς ἐπὶ δίφρου καθημένη.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος ἀμαυρὸν α'· ἐπὶ τῆς χειρὸς α'· ἐπὶ γόνατος α'· ἐπὶ ποδὸς ἄκρου α'· ἐπὶ στήθους α', ἀμαυρόν· ἐπ' ἀριστεροῦ μηροῦ λαμπρὸν α'· ἐπὶ γόνατος α', λαμπρόν· ἐπὶ τοῦ πλινθίου α'· ἐπὶ τῆς τοῦ δίφρου, οὗ κάθηται, ἑκάστης γωνίας α'. (τοὺς πάντας ιγ'.)

Digitized by Google

XVII. Ἀ ν δ ρ ο μ έ δ α.

(Arat. 197.)

Αὕτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις, διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, τῶν Περσέως ἄθλων ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας, ὡς καὶ προετέθη τῷ κήτει· ἀνθ' ὧν σωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Περσέως, οὐχ εἵλετο τῷ πατρὶ συμμένειν, οὐδὲ τῇ μητρὶ, ἀλλ' αὐθαίρετος εἰς τὸ Ἄργος ἀπῆλθε μετ' ἐκείνου, εὐγενές τι φρονήσασα. Λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης σαφῶς ἐν τῷ περὶ αὐτῆς γεγραμμένῳ δράματι.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρου ὤμου α'· ἐπὶ δεξιοῦ ποδὸς β'· ἐπ' ἀριστεροῦ α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς λαμπρὸν α'· ἐπὶ τῆς ζώνης γ'· ὑπὸ τὴν ζώνην δ'· ἐφ' ἑκατέρου γόνατος λαμπρὸν α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ποδὸς α'· ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ β'· (τοὺς πάντας κ'.)

XVIII. Ἵ π π ο ς.

(Arat. 205.)

Τούτου μόνον τὰ ἔμπροσθεν φαίνεται ἕως ὀμφαλοῦ. Ἄρατος μὲν οὖν φησι τὸν ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος εἶναι ποιήσαντα κρήνην τῇ ὁπλῇ, ἀφ' οὗ καλεῖσθαι Ἵππου κρήνην· ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον εἶναι φασι τὸν εἰς τὰ ἄστρα ἀναπτάντα, ὕστερον τῆς Βελλεροφόντου πτώσεως· διὰ δὲ τὸ μὴ ἔχειν πτέρυγας, ἀπίθανον δοκεῖ τισι ποιεῖν τὸν λόγον. Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα, ὑπ' Αἰόλου δὲ ἀπατηθεῖσαν φθαρῆναι, καὶ διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς φυγεῖν εἰς τὰ ὄρη· κἀκεῖ ὠδινούσης αὐτῆς τὸν πατέρα ἐλθεῖν κατὰ ζήτησιν, τὴν δ' εὔξασθαι καταλαμβανομένην, πρὸς τὸ μὴ γνωσθῆ-

ναι, μεταμορφωθῆναι, καὶ γενέσθαι ἵππον. Διὰ γοῦν τὴν εὐσέβειαν αὐτῆς τε καὶ τοῦ πατρὸς ὑπ' Ἀρτέμιδος εἰς τὰ ἄστρα τεθῆναι, ὅθεν τῷ Κενταύρῳ οὐχ ὁρατή ἐστι. Χείρων γὰρ λέγεται εἶναι ἐκεῖνος. Τὰ δὲ ὀπίσθια μέρη αὐτῆς ἀφανῆ ἐστι, πρὸς τὸ μὴ γινώσκεσθαι θήλειαν οὖσαν.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ προσώπου β' ἀμαυρούς· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'· ἐπὶ τῆς σιαγόνος α'· ἐφ' ἑκατέρῳ ὠτίῳ ἀμαυρὸν α'· ἐπὶ τῷ τραχήλῳ δ', ὧν τὸν πρὸς τῇ κεφαλῇ λαμπρότερον· ἐπὶ τοῦ ὤμου α'· ἐπὶ στήθους α'· ἐπὶ ῥάχεως α'· ἐπ' ὀμφαλοῦ ἔσχατον λαμπρὸν α'· ἐπ' ἐμπροσθίων γονάτων β'· ἐφ' ἑκατέρας ὁπλῆς α'· (τοὺς πάντας ιή.)

XIX. Κ ρ ι ό ς.

(Arat. 225.)

Οὗτος ὁ Φρίξον διακομίσας καὶ Ἕλλην· ἄφθιτος δὲ ὢν, ἐδόθη αὐτοῖς ὑπὸ Νεφέλης τῆς μητρός· εἶχε δὲ χρυσῆν δορὰν, ὡς Ἡσίοδος καὶ Φερεκύδης εἰρήκασι. Διακομίζων δ' αὐτοὺς κατὰ τὸ στενώτατον τοῦ πελάγους, τοῦ ἀπ' ἐκείνης κληθέντος Ἑλλησπόντου, ἔρριψεν αὐτὴν καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας. Ποσειδῶν δὲ σώσας τὴν Ἕλλην, καὶ μιχθεὶς, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίωνα· τὸν δὲ Φρίξον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον σωθέντα πρὸς Αἰήτην διεκόμισεν, ᾧ καὶ ἐν Διὸς ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν, ὅπως μνημόσυνον ἔχῃ· αὐτὸς δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀπῆλθεν, ὅθεν ἀμαυρότερον φαίνεται.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'· ἐπὶ τῶν μυκτήρων γ'· ἐπὶ τοῦ τραχήλου β'· ἐπ' ἄκρου ἐμπροσθίου ποδὸς λαμπρὸν α'· ἐπὶ ῥάχεως δ'· ἐπὶ κέρκου α'· ὑπὸ τὴν κοιλίαν γ'· ἐπὶ τοῦ ἰσχίου α'·

ἐπ' ἄκρου (ἑκατέρου) ὀπισθίου ποδός α'· τοὺς πάντας ιή.

XX. Δ ε λ τ ω τ ό ν.

(Arat. 233.)

Τοῦτό ἐστιν ὑπὲρ μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ Κριοῦ κείμενον· λέγεται δὲ ἐκείνου ἀμαυρότερον εἶναι· εὔσημον δὲ τὸ γράμμα ἐπ' αὐτοῦ κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς, πρῶτον ἑρμηνευθέντος ὅς τὸν Διάκοσμον τῶν ἄστρων ἐποιήσατο. Φασὶ δέ τινες καὶ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν ἐκ τοῦ ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τριγώνου, καὶ τὸν Νεῖλον τοιαύτην περιοχὴν ποιήσασθαι τῆς χώρας, ἅμα τὴν ἀσφάλειαν αὐτῇ πορίζόμενον, εἰς δὲ τὸν σπόρον εὐμαρεστέραν ποιούμενον, καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχέρειαν ὡρῶν ἰσόμενον.

Ἔχει δ' ἀστέρας γ', ἐφ' ἑκάστῃ τῶν γωνιῶν, λαμπρούς.

XXI. Ἰ χ θ ύ ε ς.

(Arat. 240.)

Οὗτοί εἰσι τοῦ μεγάλου Ἰχθύος ἔκγονοι, περὶ οὗ τὴν ἱστορίαν ἀποδώσομεν σαφέστερον, ὅταν ἐπ' αὐτῷ ἔλθωμεν. Τούτων δὲ ἑκάτερος κεῖται ἐν ἑκατέρῳ μέρει διαλλάσσων· ὁ μὲν γὰρ βόρειος, ὁ δὲ νότιος καλεῖται. Ἔχουσι δὲ σύνδεσμον ἐκ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς τοῦ Κριοῦ.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ὁ μὲν βόρειος ιβ'· ὁ δὲ νότιος ιε'· τὸ δὲ λῖνον αὐτῶν, ᾧ συνέχονται, ἔχει ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ βορείου γ'· ἐπὶ τοῦ νοτίου γ'· πρὸς ἀνατολὰς γ'· ἐπὶ τοῦ συνδέσμου γ'· οἱ πάντες τῶν δύο ἰχθύων καὶ τοῦ συνδέσμου ἀστέρες λθ'.

Digitized by Google

XXII. Περσεύς.

(Arat. 239.)

Περὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη διὰ τὴν δόξαν· τῇ γὰρ Δανάῃ ὡς χρυσὸς μιγεὶς ὁ Ζεὺς ἐγέννησεν αὐτόν· ὑπὸ δὲ τοῦ Πολυδέκτου ἐπέμφθη εἰς Γοργόνας, τήν τε κυνῆν ἔλαβε παρ' Ἑρμοῦ, καὶ τὰ πέδιλα, ἐν οἷς διὰ τοῦ ἀέρος ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· δοκεῖ δὲ καὶ ἅρπην παρ' Ἡφαίστου λαβεῖν ἐξ ἀδάμαντος, ὡς Αἰσχύλος ἐν Φορκύσι φησίν, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής. Φορκύδας Γραίας εἶχον προφύλακας αἱ Γοργόνες· αὗται δὲ ἕνα εἶχον ὀφθαλμόν, καὶ τοῦτον ἀλλήλαις ἐδίδοσαν κατὰ φυλακήν· τηρήσας δ' ὁ Περσεὺς ἐν τῇ παραδόσει, λαβὼν ἔρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην, καὶ οὕτως, ἐλθὼν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ὑπνωκυίας, ἀφείλετο τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλήν, ἣν ἡ Ἀθηνᾶ περὶ τὰ στήθη ἔθηκεν αὐτῆς· τῷ δὲ Περσεῖ τὴν περὶ τὰ ἄστρα θέσιν ἐποίησεν, ὅθεν ἔχων θεωρεῖται καὶ τὴν Γοργόνος κεφαλήν.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς α'· ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν α'· ἐπ' ἄκρας τῆς δεξιᾶς χειρὸς λαμπρὸν α'· ἐπ' ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς ἀριστερᾶς α', ἐν ᾗ τὴν κεφαλὴν δοκεῖ τῆς Γοργόνος ἔχειν· (ἐπὶ τῆς κοιλίας α'·) ἐπὶ δεξιοῦ μηροῦ λαμπρὸν α'· ἐπὶ γόνατος (ἑκατέρου) α'· ἐπ' ἀντικνημίου (ἑκατέρου) α'· (ποδὸς α', ἀμαυρόν·) περὶ τοὺς Γοργόνος πλοκάμους γ'· ἡ δὲ κεφαλὴ καὶ ἡ ἅρπη ἄναστρος ὁρᾶται, διὰ δὲ νεφελώδους συστροφῆς δοκεῖ τισιν ὁρᾶσθαι. (τοὺς πάντας ιε'.)

XXIII. Πλειάς.

(Arat. 254.)

Ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ Ταύρου, τῆς καλουμένης

Ῥάχεως, Πλειάς ἐστιν, συνηγμένης δι' αὐτῆς εἰς ἀστέρας ἑπτά· λέγουσιν εἶναι τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων, διὸ καὶ Ἑπτάστερον καλεῖται. Οὐχ ὁρῶνται δὲ αἱ ἑπτὰ, ἀλλ' αἱ ἕξ· τὸ δὲ αἴτιον οὕτω πως λέγεται, τὰς μὲν γὰρ ἓξ φασι θεοῖς μιγῆναι, τὴν δὲ μίαν θνητῷ· τρεῖς μὲν οὖν μιγῆναι Διΐ· Ἠλέκτραν, ἐξ ἧς Δάρδανος· Μαῖαν, ἐξ ἧς Ἑρμῆς· Ταϋγέτην, ἐξ ἧς Λακεδαίμων· Ποσειδῶνι δὲ δύο μιγῆναι· Ἀλκυόνην, ἐξ ἧς Ὑριεύς· Κελαινὼ, ἐξ ἧς Λύκος· Στερόπη δὲ λέγεται Ἄρεϊ μιγῆναι, ἐξ ἧς Οἰνόμαος ἐγένετο· Μερόπη δὲ Σισύφῳ, θνητῷ, διὸ παναφανής ἐστι· μεγίστην δ' ἔχουσι δόξαν ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνουσαι καθ' ὥραν· θέσιν δ' ἔχουσιν εὖ μάλα κείμεναι, κατὰ τὸν Ἵππαρχον, τριγωνοειδοῦς σχήματος.

XXIV. Λύρα.

(Arat. 268.)

Αὕτη ἐννάτη κεῖται ἐν τοῖς ἄστροις· ἐστὶ δὲ Μουσῶν· κατεσκευάσθη δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Ἑρμοῦ ἐκ τῆς χελώνης καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν· ἔσχε δὲ χορδὰς ἑπτὰ ἀπὸ τῶν Ἀτλαντίδων· κατέλαβε δὲ αὐτὴν Ἀπόλλων, καὶ συναρμοσάμενος ᾠδὴν Ὀρφεῖ δέδωκεν, ὃς Καλλιόπης υἱὸς ὢν, μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἐποίησε τὰς χορδὰς ἐννέα, ἀπὸ τοῦ τῶν Μουσῶν ἀριθμοῦ, καὶ προήγαγεν ἐπιπλέον, ἐν τοῖς ἀνθρώποις δοξαζόμενος οὕτως, ὥστε καὶ ὑπόληψιν ἔχειν περὶ αὐτοῦ τοιαύτην, ὅτι καὶ τὰς πέτρας καὶ τὰ θηρία ἐκήλει διὰ τῆς ᾠδῆς. Ὃς τὸν μὲν Διόνυσον οὐκ ἐτίμα, τὸν δὲ Ἥλιον μέγιστον τῶν θεῶν ἐνόμιζεν εἶναι, ὃν καὶ Ἀπόλλωνα προσηγόρευσεν· ἐπεγειρόμενός τε τῆς νυκτὸς κατὰ τὴν ἑωθινὴν ἐπὶ τὸ

ὄρος τὸ καλούμενον Πάγγαιον, προσέμενε τὰς ἀνατολὰς, ἵνα ἴδῃ τὸν Ἥλιον πρωτον· ὅθεν ὁ Διόνυσος, ὀργισθεὶς αὐτῷ, ἔπεμψε τὰς Βασσαρίδας, ὥς φησιν Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς, αἵτινες αὐτὸν διέσπασαν, καὶ τὰ μέλη διεῤῥιψαν χωρὶς ἕκαστον· αἱ δὲ Μοῦσαι συναγαγοῦσαι ἔθαψαν ἐπὶ τοῖς λεγομένοις Λειβήθροις. Τὴν δὲ λύραν οὐκ ἔχουσαι ὅτῳ δώσειεν, τὸν Δία ἠξίωσαν καταστερίζειν, ὅπως ἐκείνου τε καὶ αὐτῶν μνημόσυνον τεθῇ ἐν τοῖς ἄστροις· τοῦ δὲ ἐπινεύσαντος οὕτως ἐτέθη, ἐπισημασίαν δ' ἔχει ἐπὶ τῷ ἐκείνου συμπτώματι, δυομένη καθ' ὥραν.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῶν κτενῶν ἑκατέρων α'· ἐφ' ἑκάστου πήχεως α'· ἐπ' ἀκρότητι ὁμοίως α'· ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α'· ἐπὶ ζυγοῦ α'· ἐπὶ τοῦ πυθμένος α', λευκὸν καὶ λαμπρόν· τοὺς πάντας θ'.

XXV. Κύκνος.

(Arat. 271.)

Οὗτός ἐστιν (ὄρνις) ὁ καλούμενος Μέγας, ὃν Κύκνῳ εἰκάζουσι. Λέγεται δὲ τὸν Δία, ὁμοιωθέντα τῷ ζώῳ τούτῳ, Νεμέσεως ἐρασθῆναι, ἐπεὶ αὐτὴ πᾶσαν ἤμειβε μορφὴν, ἵνα τὴν παρθενίαν φυλάξῃ· καὶ τότε Κύκνος γέγονεν· οὕτω καὶ αὐτὸν, ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνέῳ τούτῳ, καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς, κἀκεῖ τὴν Νέμεσιν φθεῖραι· τὴν δὲ τεκεῖν ᾠὸν, ἐξ οὗ ἐκκολαφθῆναι καὶ γενέσθαι τὴν Ἑλένην, ὥς φησι Κρατῖνος ὁ ποιητής· καὶ διὰ τὸ μὴ μεταμορφωθῆναι αὐτὸν, ἀλλ' οὕτως ἀναπτῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τὸν τύπον τοῦ Κύκνου ἔθηκεν ἐν τοῖς ἄστροις. Ἔστι δὲ ἱπτάμενος, οἷος τότε ἦν.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ μὲν της κεφαλῆς λαμπρὸν α'· ἐπὶ τοῦ τραχήλου, λαμπρὸν α'· ἐπὶ τῆς δεξιᾶς

πτέρυγος ε'· ἐπὶ τοῦ σώματος δ'· ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου α', ὅς ἐστι μέγιστος. (τοὺς πάντας ιβ'.)

XXVI. Ὑδροχόος.

(Arat. 283.)

Οὗτος δοκεῖ κεκλῆσθαι ἀπὸ τῆς πράξεως Ὑδροχόος, ἔχων γὰρ ἕστηκεν οἰνοχόην, καὶ ἔκχυσιν πολλὴν ποιεῖται ὑγροῦ. Λέγουσι δέ τινες αὐτὸν εἶναι τὸν Γανυμήδην, ἱκανὸν ὑπολαμβάνοντες σημεῖον εἶναι τὸ ἐσχηματίσθαι τὸ εἴδωλον οὕτως, ὥςπερ ἂν οἰνοχόον χέειν· ἐπάγονται δὲ καὶ τὸν Ποιητὴν μάρτυρα, διὰ τὸ λέγειν αὐτὸν (Il. υ'. 233.), ὡς ἀνεκομίσθη πρὸς τὸν Δία κάλλει οὕτως ὑπερενέγκας, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίναντα αὐτὸν τῶν θεῶν· καὶ ὅτι τέτευχεν ἀθανασίας, τοῖς ἀνθρώποις ἀγνώστου οὔσης. Ἡ δὲ γινομένη ἔκχυσις εἰκάζεται τῷ νέκταρι, ὃ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν πίνεται, εἰς μαρτύριον (ὥς τινες λέγουσι) τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο εἶναι.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀμαυροὺς β'· ἐφ' ἑκατέρων ὤμων α', ἀμφοτέρους μεγάλους· ἐφ' ἑκατέρῳ ἀγκῶνι α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς δεξιᾶς λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρου μαστοῦ α'· ὑπὸ τοὺς μαστοὺς ἑκατέρωθεν α'· ἐπ' ἀριστεροῦ ἰσχίου α'· ἐφ' ἑκατέρου γόνατος α'· ἐπὶ δεξιᾶς κνήμης α'· ἐν ἑκατέρῳ ποδὶ α'· (τοὺς πάντας ιζ'· ἡ δὲ ἔκχυσις τοῦ ὕδατός ἐστιν ἐξ ἀριστερῶν ἔχουσα ἀστέρας (λ') β', οἵ εἰσι λαμπροί. (λοιποὶ δὲ ἀμαυροί.)

XXVII. Πάν.

(Arat. 284.)

Οὗτός ἐστι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι, ἐξ ἐκείνου

Digitized by Google

δὲ γέγονεν· ἔχει δὲ θηρίου τὰ κάτω μέρη, καὶ κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. Ἐτιμήθη δὲ διὰ τὸ σύντροφον εἶναι τῷ Διΐ, καθάπερ Ἐπιμενίδης, ὁ τὰ Κρητικὰ ἱστορῶν, φησὶν, ὅτι ἐν τῇ Ἴδῃ συνῆν αὐτῷ, ὅτε ἐπὶ τοὺς Τιτᾶνας ἐστράτευσεν. Οὗτος δὲ δοκεῖ εὑρεῖν τὸν κόχλον, ἐν ᾧ τοὺς συμμάχους καθώπλισε, διὰ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον, ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφευγον. Παραλαβὼν δὲ (ὁ Ζεὺς) τὴν ἀρχὴν, ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκε, καὶ τὴν Αἶγα, τὴν μητέρα· διὰ δὲ τὸν κόχλον ἐν τῇ θαλάσσῃ, παράσημον ἔχει ἰχθύος.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐφ' ἑκατέρου κέρατος α', λαμπρόν· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'· ἐπὶ τραχήλου γ'· ἐπὶ στήθους β'· ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς α'· ἐπὶ ῥάχεως ζ'· ἐπὶ γαστρὸς ε'· ἐπ' οὐρᾶς β', λαμπρούς· τοὺς πάντας κδ'.

XXVIII. Τοξότης.

(Arat. 306.)

Οὗτός ἐστιν ὁ Τοξότης, ὃν οἱ πλεῖστοι λέγουσι Κένταυρον εἶναι· ἕτεροι δ' οὔ φασι, διὰ τὸ μὴ τετρασκελῆ αὐτὸν ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ἑστηκότα καὶ τοξεύοντα· Κενταύρων δὲ οὐδεὶς τόξῳ κέχρηται. Οὗτος δ', ἀνὴρ ὢν, σκέλη ἔχει ἵππου, καὶ κέρκον καθάπερ οἱ Σάτυροι· διόπερ αὐτοῖς ἀπίθανον ἐδόκει εἶναι· ἀλλὰ μᾶλλον Κρότον, τὸν Εὐφήμης τῶν Μουσῶν τροφοῦ υἱόν· οἰκεῖν δ' αὐτὸν καὶ διαιτᾶσθαι ἐν τῷ Ἑλικῶνι· ὃν καὶ αἱ Μοῦσαι, τὴν τοξείαν εὑράμενον, τὴν τροφὴν ἀπὸ τῶν ἀγρίων ἔχειν ἐποίησαν, καθάπερ φησὶ Σωσίθεος. Συμμίσγοντα δὲ ταῖς Μούσαις, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, ἐπὶ σημασίας ἐπαινεῖσθαι κρότον ποιοῦντα· τὸ γὰρ τῆς φωνῆς ἀσαφὲς ἦν ὑπὸ ἑνὸς Κρότου σημαινόμενον· ὅθεν ὁρῶντες τοῦτον, καὶ

οἱ ἄλλοι ἔπραττον τὸ αὐτό· διόπερ αἱ Μοῦσαι δόξης τυχοῦσαι τῇ τούτου βουλήσει, ἠξίωσαν τὸν Δία ἐπιφανῆ αὐτὸν ποιῆσαι, ὅσιον ὄντα· καὶ οὕτως ἐν τοῖς ἄστροις ἐτέθη, τῇ τῶν χειρῶν χρήσει τὴν τοξείαν προςλαβὼν σύσσημον· ἐν δὲ τοις ἀνθρώποις ἔμεινεν ἡ ἐκείνου πρᾶξις· ὅθεν ἐστὶ καὶ πλεῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἐστὶ σαφὴς, οὐ μόνον τοῖς ἐν χέρσῳ, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐν πελάγει. Διόπερ οἱ γράφοντες αὐτὸν Κένταυρον διαμαρτάνουσιν.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς β'· ἐπὶ τοῦ τόξου β'· ἐπὶ τῆς ἀκίδος β'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'· ἐπὶ τῆς κοιλίας λαμπρὸν α'· ἐπὶ ῥάχεως β'· ἐπὶ κέρκου α'· ἐπ' ἐμπροσθίου γόνατος α'· ἐφ' ὁπλῆς α'· τοὺς πάντας ιδ'· τοὺς δὲ λοιποὺς ζ' ἀστέρας ὑπὸ τὸ σκέλος· ὅμοιοι δέ εἰσι τῶν ὀπισθίων, μὴ δεικνυμένων ὅλων φανερῶν.

XXIX. Τόξον.

(Arat. 311.)

Τοῦτο τὸ βέλος ἐστὶ τοξικὸν, ὅ φασιν εἶναι Ἀπόλλωνος, ὅτε δὴ τοὺς Κύκλωπας τῷ Διῒ κεραυνὸν ἐργασαμένους ἀπέκτεινε δι' Ἀσκληπιόν. Ἔκρυψε δὲ αὐτὸ ἐν Ὑπερβορείοις, οὗ καὶ ὁ ναὸς ὁ πτέρινος. Λέγεται δὲ πρότερον ἀπενηνέχθαι, ὅτε τοῦ φόνου αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἀπέλυσε, καὶ ἐπαύσατο τῆς παρὰ Ἀδμήτῳ λατρείας, περὶ ἧς λέγει Εὐριπίδης ἐν τῇ Ἀλκήστιδι. Δοκεῖ δὲ τότε ἀνακομισθῆναι ὁ ὀϊστὸς μετὰ τῆς καρποφόρου Δήμητρος διὰ τοῦ ἀέρος· ἦν δὲ ὑπερμεγέθης, ὥς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός φησιν ἐν τῷ περὶ δικαιοσύνης· ὅθεν εἰς τὰ ἄστρα τέθεικε τὸ βέλος ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὑπόμνημα τῆς ἑαυτοῦ μάχης καταστερίσαι.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ ἄκρου α'· κατὰ τὸ μέσον ἀμαυρὸν α'· ἐπὶ τοῦ χηλώματος β'· εὐσημότατος δέ ἐστιν ὁ εἷς· οἱ πάντες δ'.

XXX. Ἀ ε τ ό ς.

(Arat. 313.)

Οὗτός ἐστιν ὁ Γανυμήδην ἀνακομίσας εἰς οὐρανὸν τῷ Διΐ, ὅπως ἔχῃ οἰνοχόον. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς ἄστροις, διόσον καὶ πρότερον, ὅτε οἱ θεοὶ τὰ πτηνὰ διεμερίζοντο, τοῦτον ἔλαχεν ὁ Ζεύς. Μόνον δὲ τῶν ζώων ἀνθήλιον ἵπταται ταῖς ἀκτῖσιν οὐ ταπεινούμενον· ἔχει δὲ τὴν ἡγεμονίαν ἀπάντων. Ἐσχημάτισται δὲ διαπεπτάμενος τὰς πτέρυγας, ὡς ἂν καθιπτάμενος. Ἀ γ λ α ο σ θ έ ν η ς δέ φησιν ἐν τοῖς Ναξικοῖς, γενόμενον τὸν Δία ἐν Κρήτῃ, καὶ κατὰ κράτος ζητούμενον, ἐκεῖθεν ἐκκλαπῆναι καὶ ἀχθῆναι εἰς Νάξον· ἐκτραφέντα δὲ, καὶ γενόμενον ἐν ἡλικίᾳ, τὴν τῶν θεῶν βασιλείαν κατασχεῖν· ἐξορμῶντος δὲ ἐκ τῆς Νάξου ἐπὶ τοὺς Τιτανας, καὶ ἀετὸν αὐτῷ φανῆναι συνιόντα· τὸν δὲ οἰωνισάμενον, ἱερὸν αὐτὸν ποιήσασθαι κατηστερισμένον, καὶ διὰ τοῦτο τῆς ἐν οὐρανῷ τιμῆς ἀξιωθῆναι.

Ἔχει δὲ ἀστέρας δ', ὧν ὁ μέσος ἐστὶ λαμπρός.

XXXI. Δ ε λ φ ί ν.

(Arat. 316.)

Οὗτος ἐν τοῖς ἄστροις λέγεται τεθῆναι δι' αἰτίαν τοιαύτην· τοῦ Ποσειδῶνος βουλομένου τὴν Ἀμφιτρίτην λαβεῖν εἰς γυναῖκα, εὐλαβηθεῖσα ἐκείνη ἔφυγε πρὸς τὸν Ἄτλαιτα, διατηρῆσαι τὴν παρθενίαν σπεύδουσα. Ὡς δὲ καὶ αἱ πλεῖσται Νηρηΐδες ἐκρύπτοντο κεκρυμμένης ἐκείνης, πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μαστῆρας, ἐν

ἐν οἷς καὶ τὸν Δελφῖνα· πλανώμενος δὲ κατὰ τὰς νήσους τοῦ Ἄτλαντος, περιπεσὼν αὐτῇ προςαγγέλλει καὶ ἄγει πρὸς Ποσειδῶνα· ὁ δὲ γήμας αὐτὴν, μεγίστας τιμὰς ἐν τῇ θαλάσσῃ αὐτῷ ὥρισεν, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτου σύστημα ἔθηκεν. Ὅσοι δ' ἂν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν ἔχοντα τὸν Δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. Λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν ταῖς Ἐλεγείαις, ταῖς περὶ Ἔρωτος αὐτῷ πεποιημέναις βίβλοις.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ στόματος α'· ἐπὶ τῆς λοφίας β'· ἐπὶ τῶν πρὸς τῇ κοιλίᾳ πτερύγων γ'· νωτιαῖον α'· ἐπ' οὐρᾶς β'· τοὺς πάντας θ'.

Λέγεται δὲ καὶ φιλόμουσον εἶναι τὸ ζῶον, διὰ τὸ ἀπὸ τῶν Μουσῶν τὸν ἀριθμὸν ἔχειν τῶν ἀστέρων.

XXXII. Ὠ ρ ί ω ν.

(Arat. 322.)

Τοῦτον Ἡσίοδός φησιν Εὐρυάλης, τῆς Μίνωος καὶ Ποσειδῶνος, εἶναι, δοθῆναι δὲ αὐτῷ δωρεὰν, ὥςτε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐλθόντα δὲ αὐτὸν εἰς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι οἰνωθέντα· γνόντα δὲ τὸν Οἰνοπίωνα, καὶ χαλεπῶς ἐνεγκόντα τὴν ὕβριν, ἐκτυφλῶσαι αὐτὸν καὶ ἐκ τῆς χώρας ἐκβαλεῖν. Ἐλθόντα δὲ εἰς Λῆμνον ἀλητεύοντα, Ἡφαίστῳ συμμίξαι· ὅς, αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ Ἡνδαλίωνα τὸν αὐτου οἰκεῖον οἰκέτην, ὅπως ὁδηγῇ καὶ ἡγῆται αὐτοῦ· ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, σημαίνοντα τὰς ὁδούς. Ἐλθὼν δ' ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς, καὶ Ἡλίῳ συμμίξας, δοκεῖ ὑγιασθῆναι, καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἐλθεῖν

πάλιν, τιμωρίαν αὐτῷ ἐπιθήσων· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν ὑπὸ γῆν ἐκέκρυπτο. Ἀπελπίσας δὲ τὴν ἐκείνου ζήτησιν, ἀπῆλθεν εἰς Κρήτην καὶ περὶ τὰς θήρας διῆγε, κυνηγετῶν, τῆς Ἀρτέμιδος παρούσης καὶ τῆς Λητοῦς· καὶ δοκεῖ ἀπειλήσασθαι, ὡς πᾶν θηρίον ἀνελεῖν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς γιγνομένων· θυμωθεῖσα δὲ αὐτῷ Γῆ, ἀνῆκε σκορπίον εὐμεγέθη, ὑφ' οὗ τῷ κέντρῳ πληγεὶς ἀπώλετο· ὅθεν διὰ τὴν αὐτοῦ ἀνδρίαν ἐν τοῖς ἄστροις αὐτὸν ἔθηκεν ὁ Ζεὺς, ὑπὸ Ἀρτέμιδος καὶ Λητοῦς ἀξιωθείς· ὁμοίως καὶ τὸ Θηρίον, τοῦ εἶναι μνημόσυνον καὶ τῆς πράξεως. Ἄλλοι δέ φασιν αὐξηθέντα τοῦτον ἐρασθῆναι τῆς Ἀρτέμιδος· τὴν δὲ τὸν σκορπίον ἀνενεγκεῖν κατ' αὐτοῦ, ὑφ' οὗ κρουσθέντα ἀποθανεῖν· τοὺς δὲ θεοὺς ἐλεήσαντας αὐτὸν ἐν οὐρανῷ καταστερίσαι, καὶ τὸ Θηρίον, εἰς μνημόσυνον τῆς πράξεως.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς γ', ἀμαυρούς· ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ λαμπρὸν α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'· ἐπὶ τῆς ζώνης γ'· ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου γ', ἀμαυρούς· ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι λαμπρὸν α'· ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ ὁμοίως λαμπρὸν α'· (τοὺς πάντας ιζ'.)

XXXIII. Κύων.

(Arat. 326.)

Περὶ τούτου ἱστορεῖται, ὅτι ἐστὶν ὁ δοθεὶς Εὐρώπῃ φύλαξ μετὰ τοῦ ἄκοντος· ἀμφότερα δὲ ταῦτα Μίνως ἔλαβε. Καὶ ὕστερον ὑπὸ Πρόκριδος, ὑγιασθεὶς ἐκ νόσου, ἐδωρήσατο αὐτῇ· μετὰ δὲ χρόνον Κέφαλος ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐκράτησε διὰ τὸ εἶναι Πρόκριδος ἄνδρα. Ἦλθε δὲ εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ τὴν ἀλώπεκα ἄγων αὐτὴν, εἰς ἣν λόγιον ἦν ὑπὸ μηδενὸς ἀπολέσθαι.

Οὐκ ἔχων οὖν ὅ,τι ποιῆσαι ὁ Ζεὺς, τὴν μὲν ἀπελίθωσε, τὸν δὲ εἰς τὰ ἄστρα ἀνήγαγεν, ἄξιον κρίνας. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὸν εἶναι κύνα Ὠρίωνος, καὶ περὶ τὰς θήρας γινομένῳ συνέπεσθαι, καθάπερ καὶ τοῖς κυνηγετοῦσι πᾶσι τὸ ζῶον συναμύνασθαι δοκεῖ τὰ θηρία· ἀναχθῆναι δὲ αὐτὸν εἰς τὰ ἄστρα, κατὰ τὴν τοῦ Ὠρίωνος ἀναγωγὴν, καὶ τοῦτον εἰκότως γεγονότος, διὰ τὸ μηδὲν ἀπολείπειν τῶν συμβεβηκότων Ὠρίωνι *).

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς (α', ὃς Ἶσις λέγεται)· ἐπὶ τῆς γλώττης α', ὃν καὶ Σείριον καλοῦσι· μέγας δ' ἐστὶ καὶ λαμπρός (τοὺς δὲ τοιούτους ἀστέρας οἱ ἀστρολόγοι Σειρίους καλουσι, διὰ

---

*) Huc pertinere videtur fragmentum Eratosthenis servatum in scholiis Cod. Veneti ad Homer. Iliad. χ', 29. „Ἔνιοι δέ φασι," τόνδε τὸν κατηστερισμένον Κύνα οὐκ Ὠρίωνος, ἀλλὰ Ἠριγόνης ὑπάρχειν, ὃν κατηστερισθῆναι δια τοιαύτην αἰτίαν. Ἰκάριος γένος μὲν ἦν Ἀθηναῖος, ἔσχε δὲ θυγατέρα Ἠριγόνην, ἥτις κύνα νήπιον ἔτρεφε. Ξενίσας δέ ποτε ὁ Ἰκάριος Διόνυσον, ἔλαβε παρ' αὐτοῦ οἶνόν τε καὶ ἀμπέλου κλῆμα. Κατὰ δὲ τὰς τοῦ θεοῦ ὑποθήκας περιῄει τὴν γῆν, προφαίνων, ὡς τοῦ Διονύσου χάριν ἔχων σὺν ἑαυτῷ καὶ τὸν κύνα· γενόμενος δὲ ἐκτὸς τῆς πόλεως βουκόλοις οἶνον παρέσχε. Οἱ δὲ ἀθρόως ἐμφορησάμενοι, οἱ μὲν εἰς βαθὺν ὕπνον ἐτράπησαν, ὀψέ τε ἐγερθέντες, καὶ νομίσαντες πεφαρμάχθαι, τὸν Ἰκάριον ἀπέκτειναν· ὁ δὲ κύων, ὑποστρέψας πρὸς τὴν Ἠριγόνην, δι' ὠρυγμοῦ ἐμήνυσεν αὐτῇ τὰ γενόμενα. Ἡ δὲ μαθοῦσα τὸ ἀληθὲς ἑαυτὴν ἀνήρτησε. Λοιμοῦ δὲ ἐν Ἀθήναις γενομένης, κατὰ χρησμὸν Ἀθηναῖοι τόν τε Ἰκάριον καὶ τὴν Ἠριγόνην ἐνιαυσιαίαις ἐγέραιρον τιμαῖς· οἳ καὶ κατηστερισθέντες, Ἰκάριος μὲν Βοώτης ἐκλήθη, Ἠριγόνη δὲ Παρθένος· ὁ δὲ κύων τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν ἔσχεν."

τὴν τῆς φλογὸς κίνησιν)· ἐφ' ἑκατέρῳ ὤμῳ α', ἀμαυρόν· ἐπὶ στήθους β'· (ἐπὶ τῆς ῥάχεως β'·) ἐπ' ἐμπροσθίου ποδὸς γ'· ἐπὶ κοιλίας β'· ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἰσχίου α'· ἐπ' ἄκρῳ ποδὶ α'· ἐπὶ δεξιοῦ ποδὸς α'· ἐπὶ κέρκου δ'· τοὺς πάντας (κ').

XXXIV. Λαγωός.

(Arat. 338.)

Οὗτός ἐστιν ἐν τῇ καλουμένῃ κυνηγίᾳ εὑρεθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου ὁ Ἑρμῆς δοκεῖ θεῖναι αὐτὸν ἐν τοῖς ἄστροις. Μόνον δὲ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν κύει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ, καθάπερ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος λέγει ἐν τῇ περὶ τῶν ζώων πραγματείᾳ.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐφ' ἑκατέρων ὠτίων α'· ἐπὶ τοῦ σώματος γ', ὧν ὁ ἐπὶ τῆς ῥάχεως λαμπρός· ἐφ' ἑκατέρων ὀπισθίων ποδῶν α'. (τοὺς πάντας ζ'.)

XXXV. Ἀργώ.

(Arat. 342.)

Αὕτη διὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἄστροις εἰσήχθη· πρώτη γὰρ αὕτη ναῦς κατεσκευάσθη καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη· φωνήεσσα δὲ γενομένη, πρώτη τὸ πέλαγος διεῖλεν, ἄβατον ὄν, ἵν' ᾖ τοῖς ἐπιγινομένοις παράδειγμα σαφέστερον. Εἰς δὲ τὰ ἄστρα ὑπετέθη τὸ εἴδωλον οὐχ ὅλον αὐτῆς, οἱ δ' οἴακές εἰσιν ἕως τοῦ ἱστοῦ σὺν τοῖς πηδαλίοις, ὅπως ὁρῶντες οἱ τῇ ναυτιλίᾳ χρώμενοι θαῤῥῶσιν ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ, αὐτῆς τε ἡ δόξα ἀγήρατος διαμείνῃ, οὔσης ἐν τοῖς θεοῖς.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς πρύμνης δ'· ἐφ' ἑνὶ πηδαλίῳ ε', καὶ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ δ'· ἐπὶ στολίδος ἄκρας

γ'· ἐπὶ καταστρώματι ε'· ὑπὸ τρόπων στ', παραπλησίους ἀλλήλοις. (τοὺς πάντας κζ'.)

XXXVI. Κῆτος.

(Arat. 353.)

Τοῦτό ἐστιν, ὃ Ποσειδῶν ἔπεμψε Κηφεῖ, διὰ τὸ Κασσιέπειαν ἐρίσαι περὶ κάλλους ταῖς Νηρηίσι. Περσεὺς δ' αὐτὸ ἀνεῖλε, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὰ ἄστρα ἐτέθη, ὑπόμνημα τῆς πράξεως αὐτοῦ. Ἱστορεῖ δὲ ταῦτα Σοφοκλῆς, ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητής, ἐν τῇ Ἀνδρομέδᾳ.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ οὐραίου β', ἀμαυρούς· ἀπὸ δὲ τῆς οὐρᾶς τοῦ κυρτώματος ὑπὸ τοῦ κενεῶνος ε'· ὑπὸ τὴν κοιλίαν στ'· τοὺς πάντας ιγ'.

XXXVII. Ἠριδανός.

(Arat. 359.)

Οὗτος ἐκ τοῦ ποδὸς τοῦ Ὠρίωνος τοῦ ἀριστεροῦ τὴν ἀρχὴν ἔχει· καλεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Ἄρατον Ἠριδανός, οὐδεμίαν δὲ ἀπόδειξιν περὶ αὐτοῦ φέρει· ἕτεροι δέ φασι δικαιότατον αὐτὸν εἶναι Νεῖλον· μόνος γὰρ οὗτος ἀπὸ μεσημβρίας τὰς ἀρχὰς ἔχει. Πολλοῖς δὲ ἄστροις διακεκόσμηται. Ὑπόκειται δὲ αὐτῷ καὶ ὁ καλούμενος ἀστὴρ Κάνωβος, ὃς ἐγγίζει τῷ πηδαλίῳ τῆς Ἀργοῦς· τούτου δὲ οὐδὲν ἄστρον κατώτερον φαίνεται, διὸ καὶ Περίγειος καλεῖται.

Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α'· ἐπὶ τῇ πρώτῃ καμπῇ γ'· ἐπὶ τῇ δευτέρᾳ γ'· ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῶν ἐσχάτων ζ', οὕς φασιν εἶναι τὰ στόματα τοῦ Νείλου· τοὺς πάντας ιδ'.

XXXVIII. Ἰ χ θ ύ ς.

(Arat. 386.)

Οὗτός ἐστιν ὁ Μέγας καλούμενος Ἰχθὺς, ὃν καὶ πιεῖν λέγουσι τὸ ὕδωρ τῆς τοῦ Ὑδροχόου ἐκχύσεως. Ἱστορεῖται δὲ περὶ τούτου, ὥς φησι Κτησίας, εἶναι πρότερον ἐν λίμνῃ τινὶ κατὰ τὴν Βαμβύκην· ἐμπεσούσης δὲ τῆς Δερκητοῦς νυκτὸς (σῶσαι αὐτήν), ἣν οἱ περὶ τοὺς τόπους οἰκοῦντες Συρίαν θεὸν ὠνόμασαν. Τούτου καὶ τοὺς δύο φασὶν Ἰχθύας ἐκγόνους εἶναι, οὓς πάντας ἐτίμησαν καὶ ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκαν.

Ἔχει δ' ἀστέρας ιβ', ὧν τοὺς ἐπὶ τοῦ ῥύγχους λαμπροὺς γ'.

XXXIX. Νέκταρ, ἢ Θυτήριον.

(Arat. 402.)

Τοῦτό ἐστιν ἐν ᾧ πρῶτον οἱ θεοὶ τὴν συνωμοσίαν ἔθεντο, ὅτε ἐπὶ Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐστράτευσεν. Ἐπιτυχόντες δὲ τῆς πράξεως, ἔθηκαν καὶ αὐτὸ ἐν τῷ οὐρανῷ εἰς μνημόσυνον· ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄνθρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις προαιρούμενοι καὶ ὀμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ἐπὶ τῆς ἐσχαρίδος β'· ἐπὶ τῆς βάσεως β'· τοὺς πάντας δ'.

XL. Χ ε ί ρ ω ν.

(Arat. 436.)

Οὗτος δοκεῖ Χείρων εἶναι, ὁ ἐν τῷ Πηλίῳ οἰκήσας, δικαιοσύνῃ τε ὑπερενέγκας πάντας ἀνθρώπους, καὶ παιδεύσας Ἀσκλήπιόν τε καὶ Ἀχιλλέα· ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν δι' ἔρωτα, ᾧ καὶ συνεῖναι ἐν τῷ

Digitized by Google

ἄντρῳ, τιμῶν τὸν Πᾶνα· μόνον δὲ τῶν Κενταύρων οὐκ ἀνεῖλεν, ἀλλ' ἤκουεν αὐτοῦ, καθάπερ Ἀντισθένης φησὶν ὁ Σωκρατικὸς ἐν τῷ Ἡρακλεῖ. Χρόνον δὲ ἱκανὸν ὁμιλούντων αὐτῶν, ἐκ τῆς φαρέτρας αὐτοῦ βέλος ἐξέπεσεν εἰς τὸν πόδα τοῦ Χείρωνος, καὶ οὕτως ἀποθανόντος αὐτοῦ, ὁ Ζεὺς διὰ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸ σύμπτωμα ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν αὐτόν. Ἔστι δὲ τὸ Θηρίον ἐν ταῖς χερσὶ, πλησίον τοῦ θυτηρίου, ὃ δοκεῖ προςφέρειν θύσων, ὅ ἐστι μέγιστον σημεῖον τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ.

Ἔχει δὲ ἀστέρας, ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ἀμαυροὺς γ'· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων λαμπρὸν α'· ἐπ' ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'· ἐπ' ἄκρας χειρὸς α'· ἐπὶ μέσου τοῦ ἱππείου στήθους α'· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ἐμπροσθίων ὁπλῶν α'· ἐπὶ ῥάχεως δ'· ἐπὶ κοιλίας β', λαμπρούς· ἐπὶ κέρκου γ'· ἐπὶ τοῦ ἱππείου ἰσχίου α', λαμπρόν· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀπισθίων γονάτων α'· ἐφ' ἑκατέρας ὁπλῆς α'· τοὺς πάντας κδ'.

Ἔχει δὲ καὶ ἐν ταῖς χερσὶ τὸ λεγόμενον Θηρίον, οὗ ποιοῦσι τὸ σχῆμα τεταγμένον· τινὲς δὲ ἀσκόν φασιν αὐτὸ εἶναι οἴνου, ἐξ οὗ σπένδει τοῖς θεοῖς ἐπὶ τὸ θυτήριον. Ἔχει δὲ αὐτὸ ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ θύρσον. — Ἔχει δὲ ἀστέρας τὸ Θηρίον, ἐπὶ τῆς κέρκου β'· ἐπ' ἄκρου τοῦ ὀπισθίου ποδὸς λαμπρὸν α', καὶ ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου ποδὸς α', λαμπρόν· καὶ ὑπ' αὐτὸν α'· ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γ'· τοὺς πάντας η'.

XLI. Κόραξ.

(Arat. 444.)

Τοῦτο τὸ ἄστρον κοινόν ἐστιν, ἀπὸ πράξεως γεγονὸς ἐναργοῦς. Τιμὴν γὰρ ἔχει ὁ κόραξ παρὰ τῷ

Digitized by Google

Ἀπόλλωνι (ἑκάστῳ γὰρ τῶν θεῶν ὄρνεόν ἐστιν ἀνακείμενον)· θυσίας δὲ γινομένης τοῖς θεοῖς, σπονδὴν πεμφθεὶς ἐνέγκαι ἀπὸ κρήνης τινὸς, ἰδὼν παρὰ τὴν κρήνην συκῆν ὀλίνθους ἔχουσαν, ἔμεινεν ἕως πεπανθῶσι· μεθ' ἱκανὰς δὲ ἡμέρας πεπανθέντων τούτων, καὶ φαγὼν τῶν συκῶν, αἰσθόμενος τὸ ἁμάρτημα, ἐξαρπάσας καὶ τὸν ἐν τῇ κρήνῃ ὕδρον ἔφερε σὺν τῷ κρατῆρι, φάσκων αὐτὸν ἐκπίνειν καθ' ἡμέραν τὸ γιγνόμενον ἐν τῇ κρήνῃ ὕδωρ. Ὁ δὲ Ἀπόλλων ἐπιγνοὺς τὰ γενόμενα, τῷ μὲν κόρακι ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐπιτιμῶν ἔθηκεν ἱκανὸν τοῦτον τὸν χρόνον διψᾷν (καθάπερ Ἀριστοτέλης εἴρηκεν ἐν τοῖς περὶ θηρίων)· μνημόνευμα δὲ δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἁμαρτίας σαφὲς, εἰκονίσας ἐν τοῖς ἄστροις ἔθηκεν εἶναι τόν τε Ὕδρον, καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν καὶ μὴ προσελθεῖν.

Ἔχουσι δ' ἀστέρας, ὁ μὲν Ὕδρος ἐπ' ἄκρας τῆς κεφαλῆς γ', λαμπρούς· ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς στ', λαμπρὸν δὲ α', τὸν ἔσχατον· ἐπὶ τῆς δευτέρας καμπῆς γ'· ἐπὶ τῆς τρίτης δ'· ἐπὶ τῆς τετάρτης β'· ἀπὸ τῆς ε' καμπῆς μέχρι τῆς κέρκου θ', ἀμαυρούς· τοὺς πάντας κζ'. — Ἔστι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κέρκου ὁ Κόραξ βλέπων εἰς δυσμάς. Ἔχει δ' ἀστέρας, ἐπὶ τοῦ ῥύγχους ἀμαυρὸν α'· ἐπὶ τῆς πτέρυγος β'· ἐπὶ τοῦ ὀρθοπυγίου β'· ἐφ' ἑκατέρων ποδῶν ἄκρων α'· τοὺς πάντας ζ. — Τούτου δὲ ἱκανὸν ἀπέχων ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ Κρατὴρ κεῖται, ἐγκεκλιμένος πρὸς τὰ γόνατα τῆς Παρθένου· ἔχει δὲ ἀστέρας ὁ Κρατὴρ, ἐπὶ τοῦ χείλους β', ἀμαυρούς· ἐπὶ τὸ μέσον β'· καὶ παρὰ τῷ πυθμένι β'· τοὺς πάντας στ'.

XLII. Προκύων.

(Arat. 450.)

Οὗτός ἐστιν ὁ πρὸ τοῦ μεγάλου Κυνός· Προκύων δὲ λέγεται ὡς πρὸ τοῦ κυνός. Ὠρίωνος δὲ κύων ἐστί· λέγεται δὲ, διὰ τὸ φιλοκύνηγον αὐτὸν εἶναι, ἀνατεθῆναι τοῦτον αὐτῷ· καὶ γὰρ Λαγωὸς ἐχόμενος, καὶ ἄλλα θηρία παρ' αὐτὸν συνορᾶται.

Ἔχει δὲ ἀστέρας γ', ὧν εἷς, ὁ πρῶτος, ἀνατέλλει λαμπρὸς, καὶ ποιεῖ ὁμοιότητα τοῦ Κυνὸς, διὸ καὶ Προκύων καλεῖται, καὶ πρῶτος ἀνατέλλει καὶ δύνει ἐκείνου· τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἄστρα γίνεται ἐν τῷ Ζωδιακῷ κύκλῳ, ὃν ὁ ἥλιος διαπορεύεται ἐν ιβ' μησί·' διόπερ καὶ τὰ ζώδια τούτου ἰσάριθμά ἐστιν.

XLIII. Πέντε Ἀστέρες.

(Arat. 453.)

Περὶ τῶν πέντε ἀστέρων, τῶν καλουμένων Πλανητῶν, διὰ τὸ κίνησιν ἔχειν ἰδίαν αὐτοῖς. Λέγονται δὲ θεῶν εἶναι πέντε· πρῶτον μὲν Διὸς, Φαίνοντα μέγαν· ὁ δεύτερος ἐκλήθη μὲν Φαέθων, οὐ μέγας, οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἡλίου· ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως, Πυροειδὴς δὲ καλεῖται, οὐ μέγας, τὸ χρῶμα [ὅμοιος δὲ ἐν τῷ Ἀετῷ]· ὁ δὲ τέταρτος Φωσφόρος, Ἀφροδίτης, λευκός τῷ χρώματι (πάντων δὲ μέγιστός ἐστι τούτων τῶν ἄστρων, ὃν καὶ Ἑωσφόρον καὶ Φωσφόρον καλοῦσι)· πέμπτος δὲ Ἑρμοῦ, Στίλβων, λαμπρὸς καὶ μικρός· τῷ δὲ Ἑρμῇ ἐδόθη διὰ τὸ πρῶτον αὐτὸν διάκοσμον ὁρίσαι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τῶν ἄστρων τὰς τάξεις καὶ τὰς ὥρας μετρῆσαι, καὶ ἐπισημασιῶν καιροὺς δεῖξαι. Στίλβων δὲ καλεῖται, διὰ τὸ φαντασίαν τοιαύτην αὐτὸν ποιεῖν.

Digitized by Google

XLIV. Κύκλος Γαλαξίας.

(Arat. 467.)

Οὗτος γίνεται ἐν τοῖς φαινομένοις Κύκλοις, ὃν προσαγορεύεσθαί φασι Γαλαξίαν· οὐ γὰρ ἐξῆν τοῖς Διὸς υἱοῖς τῆς οὐρανίου τιμῆς μετασχεῖν, εἰ μή τις αὐτῶν θηλάσει τὸν τῆς Ἥρας μαστόν. Διόπερ φασὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπὸ τὴν γένεσιν ἀνακομίσαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ προσσχεῖν αὐτὸν τῷ τῆς Ἥρας μαστῷ, τὸν δὲ θηλάζειν· ἐπινοήσασαν δὲ Ἥραν, ἀποσείσασθαι αὐτόν· καὶ οὕτως ἐκχυθέντος τοῦ περισσεύματος, ἀποτελεσθῆναι τὸν Γαλαξίαν Κύκλον.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

Digitized by Google

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ.

(Ἐκ τῶν Εὐσταθίου.)

Διονύσιος Λίβυς μὲν ἱστορεῖται τὸ γένος· συγγράψαι δὲ καὶ ἄλλα βιβλία λέγεται, Λιθιακά τε, καὶ Ὀρνιθιακά, καὶ Βασσαρικά· ὧν τὰ μὲν Λιθιακὰ ἐκρίθησαν ἴδια Διονυσίου καὶ αὐτά, διὰ τὴν τοῦ χαρακτῆρος ὁμοιότητα· τὰ δὲ Βασσαρικά, διὰ τὴν τραχύτητα οὐκ ἄξια τούτου κριθέντα, εἰς τὸν *Σάμιον* ἀνηνέχθησαν Διονύσιον· τὰ δὲ Ὀρνιθιακὰ εἰς ἄλλον τινὰ *Φιλαδελφέα* Διονύσιον, ὃν, διὰ λέξεως ἀκυρολογίαν, ἐπεκάλουν *διάκενον*.

Τὸ δὲ παρὸν ποίημα *ἱστορικὸν* καλοῦσιν οἱ παλαιοί, συγκείμενον ἐκ τοπικοῦ, καὶ πραγματικοῦ, καὶ χρονικοῦ, καὶ γενεαλογικοῦ, εἰς ἃ διαιρεῖσθαι τὴν ἱστορίαν φασίν· ἐκ μὲν τοπικοῦ, ὅτι καὶ ὁ πᾶς ἐνταῦθα τοῦ βιβλίου σκοπὸς τόπων γῆς ἐστι περιήγησις· πραγματικοῦ δέ, ἐν οἷς ἄλλα τέ τινα ἱστορεῖ καὶ ἐθνῶν ἔθη ἐκτίθεται· χρονικοῦ δέ, ὡς ὅτε καιροῦ μέμνηται, καθ' ὃν αὐτὸς περιῆν, ὅτι δηλαδὴ οὐκ ἐπὶ τῶν Ὑπάτων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν Ἀνάκτων· γενεαλογικοῦ δέ, οἷον ὅτε τοὺς Σαυρομάτας ἐξ Ἀμαζόνων εἶπε κατάγεσθαι, καὶ ἐκ δούλων τοὺς Ἐπιζεφυρίους Λοκρούς. — Οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοὶ ἐπαινοῦσι καὶ τὸ προοίμιον τοῦ παρόντος βιβλίου, ὡς τὰς ἐπιβαλλούσας ἔχον ἀρετάς. Φασὶ γάρ, ὅτι ἀρεταὶ προοιμίων

Digitized by Google

περιοχὴ, προσοχὴ καὶ συμπάθεια· ὧν ἡ μὲν περιοχὴ τέλος ἔχει τὸ προεκθέσθαι τὸν τοῦ ἑξῆς λόγου σκοπόν· ἡ δὲ προσοχὴ ἐπιστρέφει τὸν ἀκροατὴν, καὶ ὅλον εἶναι τοῦ ἔργου ποιεῖ· ἡ δὲ συμπάθεια καὶ πρὸς ἐπιείκειαν καὶ πρὸς συγγνώμην τοῦ λέγοντος προκαλεῖται τοὺς ἀκροατάς. Καὶ Διονύσιος οὖν, φασὶ, σκοπὸν τοῦ βιβλίου ἐν προοιμίῳ εἰπὼν, τὸ μέλλειν „Γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν", προσοχήν τε ἐποίησε, κινήσας τὸν τοῦ ἀκροατοῦ νοῦν, ὡς ἐπὶ μεγάλῃ τῇ ὑποσχέσει· οὐ μὴν δὲ ἀλλὰ καὶ περιοχὴν κεφαλαιώδη τοῦ ὅλου βιβλίου τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξέθετο. Ἐν δὲ τῷ „ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα", συμπάθειαν ἐξεκαλέσατο καὶ ἐφειλκύσατο, οἷα συγγνώμης τευξόμενος, εἴ που φανείῃ ἀσθενὴς περὶ τὴν τῶν οὕτω πολλῶν καὶ ἀκρίτων ὑφήγησιν. — Πολὺ δὲ τὸ σαφὲς ἡ παροῦσα ποίησις ἔχει, καὶ μάλιστα καὶ τὸ εὔκρινὲς, ὡς προείρηται, οὐ μόνον διὰ τῶν ἐπαναλήψεων, καθάπερ ἔφαμεν, καὶ τῶν συχνῶν συμπληρώσεων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν πυκνῶν προεκθέσεων· ὅπου γε καὶ τρόπους διδασκαλίας ὁ Διονύσιος ἐν πολλοῖς ἐκτίθεται δι' εὐκρίνειαν, προλέγων, ὅτι τοιῶςδε τὸ διδασκάλιον προχειρίσεται, πολλαχοῦ δὲ καὶ προσέχειν προκαλεῖται τὸν ἀκροατὴν, ὡς ἂν μὴ ἐξυπτιάζων αὐτὸς νομίζῃ περιηγεῖσθαι τοῦτον ἀδιευκρίνητα. — Πολὺ δὲ καὶ τὸ κάλλος ἔχει τὸ συγγραμμάτιον τοῦτο, καὶ οὐδενὸς ὅλως ἀμοιρεῖ τῶν πολλῶν ποιητικῶν καλῶν τὸ μικρὸν τῆς ποιήσεως τοῦτο σωμάτιον· εἰ δέ τινας ἔχει καὶ κῆρας βραχυτάτας, καθά που σῶμα καλὸν δοθιῆνάς τινας οὐ προφανεῖς τοῖς πολλοῖς, ἢ λειχῆνας παρεμπεφυκότας οὐκ ἐν καιρίῳ, ἀφ' ὧν ἥκιστα τὸ πολὺ τοῦ κάλλους ἀχρειοῦται, σκεπτέσθωσαν οἱ περίεργοι καὶ οὐ πάνυ φιλόκαλοι· ἡμεῖς γὰρ οὐ μυῖαι τοῖς ἕλκεσιν ἐφιζάνουσαι· μέλισσαι δὲ, τοῦ τῶν Μουσῶν λειμῶνος τὸ κάλλιστον ἀπανθίζουσαι.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ.

Ἀρχόμενος γαῖάν τε καὶ εὐρέα πόντον ἀείδειν,
καὶ ποταμούς, πόλιάς τε, καὶ ἀνδρῶν ἄκριτα φῦλα,
μνήσομαι Ὠκεανοῖο βαθυῤῥόου· ἐν γὰρ ἐκείνῳ
πᾶσα χθὼν, ἅτε νῆσος ἀπείριτος, ἐστεφάνωται·
οὐ μὴν πᾶσα διαπρὸ περίδρομος, ἀλλὰ διαμφὶς
εὐρυτέρη βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους,
σφενδόνῃ εἰοικυῖα. — Μίαν δέ ἑ καί περ ἐοῦσαν,
ἄνθρωποι τρισσῇσιν ἐπ' ἠπείροισι δάσαντο·
πρῶτον μὲν Λιβύην, μετὰ δ' Εὐρώπην, Ἀσίην τε.
Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐρώπης ἔχει οὖρον
λοξὸν ἐπὶ γραμμῇσι, Γάδειρά τε καὶ στόμα Νείλου,
ἔνθα βορειότατος πέλεται μυχὸς Αἰγύπτοιο,
καὶ τέμενος περίπυστον Ἀμυκλαίοιο Κανώβου·
Εὐρώπην δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὁρίζει
(ὅς ῥά θ', ἑλισσόμενος γαίης διὰ Σαυροματάων,
σύρεται ἐς Σκυθίην τε καὶ ἐς Μαιώτιδα λίμνην)
πρὸς βορέην· νότιον δὲ μεσούριον Ἑλλήσποντος·
σῆμα δ' ὑπερτέταται νοτιώτατον ἐς στόμα Νείλου.
Ἄλλοι δ' ἠπείροισι διὰ χθόνα νοσφίζουσιν.

Digitized by Google

Ἰσθμὸς ἄνω τέταταί τις ὑπέρτατος Ἀσίδος αἴης,
Κασπίης τε μεσηγὺ καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης,
κεῖνον τ' Εὐρώπης Ἀσίης θ' ὅρον ηὐδάξαντο·
ἄλλος δ' αὖ μακρὸς καὶ ἀθέσφατος ἐς νότον ἕρπει,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλποιο καὶ Αἰγύπτοιο μεσηγὺ,
ὅς ῥά τε νοσφίζει Λιβύην Ἀσιήτιδος αἴης. —
Τοῖα μὲν ἀμφ' οὔροισι βροτοὶ διεφημίξαντο.
Πάντη δ' ἀκαμάτου φέρεται ῥόος Ὠκεανοῖο,
εἷς μὲν ἐὼν, πολλῇσι δ' ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρώς.
Ἤτοι ὁ μὲν Λοκροῖο παρ' ἐσχατιὴν ζεφύροιο,
Ἄτλας Ἑσπέριος κικλήσκεται· αὐτὰρ ὕπερθεν,
πρὸς βορέην, ἵνα παῖδες ἀρειμανέων Ἀριμασπῶν,
Πόντον μιν καλέουσι Πετηγότα τε, Κρόνιον τε·
ἄλλοι δ' αὖ καὶ Νεκρὸν ἐφήμισαν, εἵνεκ' ἀφαυροῦ
ἠελίου· βράδιον γὰρ ὑπεὶρ ἅλα τήνδε φαείνει,
αἰεὶ δὲ σκιερῇσι παχύνεται ἐν νεφέλῃσιν.
Αὐτὰρ ὅθι πρώτιστα φαείνεται ἀνθρώποισιν,
Ἠῷον καλέουσι καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.
Ἄγχι δ' Ἐρυθραῖόν τε καὶ Αἰθιόπιον καλέουσι
πρὸς νότον· ἔνθα δὲ πολλὸς ἀοικήτου χθονὸς αὐλῶν
ἐκτέταται, μαλεροῖσι κεκαυμένος ἠελίοισιν. —
Οὕτως Ὠκεανὸς περιδέδρομε γαῖαν ἅπασαν,
τόσσος ἐὼν, καὶ τόσσα μετ' ἀνδράσιν οὐνόμαθ' ἕλκων.
Κόλπους δ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀπερεύγεται, ἔνδοθι βάλλων
εἰς ἅλα· τυτθοὺς μὲν πλέονας, πίσυρας δὲ μεγίστους.
Ἤτοι μὲν πρώτιστος, ὅς ἑσπερίην ἅλα τίκτει,
συρόμενος Λιβύηθεν ἔσω Παμφυλίδος αἴης·
δεύτερος αὖτ', ὀλίγος μὲν, ἀτὰρ προφερέστατος ἄλλων,
ὅς τ' ἀποκιδνάμενος Κρονίης ἁλὸς ἐκ βορέαο,
Κασπίῃ αἰπὺ ῥέεθρον ἐπιπροΐησι θαλάσσῃ,

ἤντε καὶ Ὑρκανίην ἕτεροι διεφημίξαντο.
Τῶν δ' ἄλλων, οἵτ' εἰσὶν ἀπαὶ νοτίης ἁλὸς ἄμφω,
εἷς μὲν ἀνώτερός ἐστι, τὸ Περσικὸν οἶδμα προχεύων,
ἀντία Κασπίης τετραμμένος ἀμφιτρίτης·
Ἄλλος δ' Ἀῤῥαβικὸς κυμαίνεται ἐγγύθι κόλπος
Εὐξείνου πόντου νοτιώτερον ὁλκὸν ἑλίσσων. —
Τόσσοι μὲν κόλποι βαθυκύμονος Ὠκεανοῖο,
οἱ μείζους· ἄλλοι δέ τ' ἀπειρέσιοι γεγάασι.
Νῦν δ' ἁλὸς Ἑσπερίης ἐρέω πόρον, ἥτ' ἐπὶ πάσας
ἠπείρους λοξοῖσιν ἐπιστρέφεται πελάγεσσιν,
ἄλλοτε μὲν νήσοισι περίδρομος, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἢ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα πολήων.
Ὑμεῖς δ', ὦ Μοῦσαι, σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους,
ἀρξάμεναι στοιχηδὸν ἀφ' ἑσπέρου Ὠκεανοῖο·
ἔνθά τε καὶ στῆλαι περὶ τέρμασιν Ἡρακλῆος
ἑστᾶσιν, μέγα θαῦμα, παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα,
μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων,
ἧχί τε καὶ χάλκειος ἐς οὐρανὸν ἔδραμε κίων,
ἠλίβατος, πυκινοῖσι καλυπτόμενος νεφέεσσι.
Πόντος μὲν πρώτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισιν
ἐγκέχυται, ὅςπέρ τε καὶ Εὐρώπης πέλει ἀρχὴ,
καὶ Λιβύης· μέσσος γὰρ ἑλίσσεται ἀμφοτεράων.
Στῆλαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα παρὰ πλευρῇσι κέονται,
ἡ μὲν ἐπ' Εὐρώπην, ἡ δ' ἐς Λιβύην ὁρόωσα.
Τὸν δὲ μετεκδέχεται Γαλάτης ῥόος, ἔνθά τε γαῖα
Μασσαλίη τετάνυσται, ἐπίστροφον ὅρμον ἔχουσα.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Λιγυστιὰς ἕλκεται ἅλμη,
ἔνθ' Ἰταλῶν υἱῆες ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
ἐκ Διὸς, Αὐσονιῆες, ἀεὶ μέγα κοιρανέοντες,
ἀρξάμενοι βορέηθεν ἔσω Λευκὴν ἐπὶ πέτρην,
ἥ ῥά τε Σικελικῆς ἐπὶ πορθμίδος ἐῤῥίζωται·
ἑξείης δ' ἐπὶ Κύρνον ἐρεύγεται ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Digitized by Google

Τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιος μορμύρεται ἐγγύθι πόντος.
Τόνδε μέτ' ὠρύεται Τυρσηνίδος οἶδμα θαλάσσης
πρὸς νότον· αὐτὰρ ἔπειτα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
κυρτὸς ἐπιστρέφεται Σικελὸς ῥόος· αὐτὰρ ἔνερθεν
ἐγκέχυται καὶ μέχρι πολυκλύστοιο Παχύνου,
καὶ Κρήσσης ἄκρης· – ἥτ' εἰς ἅλα πουλὺ νένευκε,
πάρ θ' ἱερὴν Γόρτυνα, καὶ ἠπειρώτιδα Φαιστὸν,
προπρηνὴς, κριοῖο παραυγάζουσα κάρηνον·
τοὔνεκά μιν καὶ Κριοῦ ἐφημίξαντο μέτωπον –
ναὶ μὴν καὶ τετάνυσται Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν.
Κεῖθεν δ' εὐρυνθεῖσα τιταίνεται Ἀδριὰς ἅλμη
πρὸς βορέην, αὖθις δὲ πρὸς ἑσπέριον μυχὸν ἕρπει·
ἥντε καὶ Ἰονίην περιναιέται ηὐδάξαντο.
Δισσὰς δ' ἠπείρους ἀπερεύγεται. Ἐς μὲν ἰόντι
δεξιτερὴν κατὰ χεῖρα φαείνεται Ἰλλυρὶς αἶα,
Δαλματίη δ' ἐφύπερθεν, ἐνυαλίων πέδον ἀνδρῶν.
Σκαιῇ δ' Αὐσονίων παραπέπταται ἄσπετος ἰσθμὸς,
πουλυτενὴς, τρισσῇσι περίδρομος ἀμφιτρίταις,
Τυρσηνῇ, Σικελῇ τε, καὶ Ἀδριάδι πληθούσῃ.
Ἡ μία δ' εἰς ἄνεμον τεκμαίρεται ὁλκὸν ἑκάστη·
Τυρσηνὴ ζέφυρον, Σικελὴ νότον, Ἀδριὰς εὖρον.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Σικελῆς χθονὸς ἕλκεται οἶδμα κορύσσων
πόντος ἔσω Λιβύης, νοτίην ἐπὶ Σύρτιν ἑλίσσων,
τὴν ἑτέρην, ἥν πέρ τε καὶ εὐρυτέρην ἐνέπουσιν·
ἄλλη δ', ἥτις ἀφαυρὸν ἔχει πόρον ἔνδον ἐοῦσα,
τηλόθεν ἐρχομένην δέχεται πλημμυρίδα πόντου·
ὧς οἱ μὲν βοόωσιν ἑλισσόμενοι δύο κόλποι.
Ἐκ δ' ὁρίων Σικελῶν Κρήτης ἀναπέπταται οἶδμα
μακρὸν ἐπ' ἀντολίην, Σαλμωνίδος ἄχρι καρήνου,
ἣν Κρήτης ἐνέπουσιν ἑώϊον ἔμμεναι ἄκρην.
Δοιαὶ δ' ἑξείης προτέρω φρίσσουσι θάλασσαι,
Ἰσμαρικοῦ πνοιῇσιν ἐλαυνόμεναι βορέαο,

ὀρθὸν φυσιόωντος, ἐπεὶ κατεναντία κεῖνται·
ναῦται δὲ πρώτην Φαρίην ἅλα κικλήσκουσιν,
ὕστατον ἐς πρηῶνα τιταινομένην Κασίοιο,
Σιδονίην δ' ἑτέρην, ὅθι τείνεται ἐς μυχὰ γαίης
Ἰσσοῦ ἄχρις πόλιος, Κιλίκων χώραν παραμείβων,
Ἰσσικὸς, ἑλκόμενος βορέην ἔπι, κόλπος ἀπείρων,
οὐ μὲν πολλὸν ἄνευθεν ἰσόδρομος· ἄγχι γὰρ ἤδη
ὕσπληγγι δνοφερῇ Κιλίκων ἀποπαύεται αἴης
Τῆμος ἐπὶ ζέφυρον στρεπτὴν ἐπερεύγεται ἅλμην.
Ὡς δὲ δράκων βλοσυρωπὸς ἑλίσσεται, ἀγκύλος ἕρπων,
νωθὴς, τῷ δ' ὕπο πᾶσα βαρύνεται οὔρεος ἄκρη
ἐρχομένῳ· τὼς κεῖνος ἑλίσσεται εἰν ἁλὶ κόλπος
νήχυτος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος προχοῇσι.
Τοῦ μὲν ἐπὶ προχοῇ Παμφύλιοι ἀμφινέμονται,
ὅσσον ἐπιπροβέβηκε Χελιδονίων ἐπὶ νήσων·
σῆμα δ' ἔχει ζεφύρου Παταρηΐδα τηλόθεν ἄκρην.
Φράζεο δ', ἐκ κείνου τετραμμένος αὖθις ἐπ' ἄρκτους,
Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν πόρον· ἔνθά τε κῦμα
ῥησσόμενον νήσοισι περιβρέμεται Σποράδεσσιν.
Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ' ὀφέλλει
ὑψόθι μορμύρων ἕτερος πόρος ἀμφιτρίτης·
οὖρον δ' ἐς Τένεδον τεκμαίρεται ἐσχατόωσαν,
Ἴμβρον ἔχων ἑτέρωθεν· ὅθεν στενὸς ἔρχεται αὐλὼν,
συρόμενος βορέηνδε, Προποντίδος ἔνδοθι πάσης.
Τῆς δ' ὕπερ ἄσπετα φῦλα τιταίνεται Ἀσίδος αἴης
πρὸς νότον· ἠπείρου γὰρ ἐπὶ πλατὺς ἔρχεται ἰσθμός.
Τῇ δ' ἔπι, Θρηϊκίου στόμα Βοσπόρου, ὅν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήξατο, πόρτις ἐοῦσα.
Στεινότατος δὴ κεῖνος ἁπάντων ἔπλετο πορθμὸς
τῶν ἄλλων, οἵτ' εἰσὶ πολυκλύστοιο θαλάσσης,
Κυανέας ὅθι μῦθος ἀναιδέας εἰν ἁλὶ πέτρας
πλαζομένας καναχηδὸν ἐπ' ἀλλήλῃσι φέρεσθαι.

Ἐκ δὲ τοῦ οἰγόμενος παραπέπταται ἐγγύθι Πόντος,
πολλὸς ἐὼν, καὶ πολλὸν ἐπ' ἀντολίης μυχὸν ἕρπων.
Τοῦ δ' ἤτοι λοξαὶ μὲν ἐπιτροχάουσι κέλευθοι
αἰεὶ, πρὸς βορέην τε καὶ ἀντολίην ὁρόωσαι·
μέσσαι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δύω ἀνέχουσι κολῶναι·
ἡ μὲν ὑπερνοτίη, τήν τε κλείουσι Κάραμβιν·
ἡ δε βορειοτέρη γαίης ὑπὲρ Εὐρωπείης,
τήν ῥα περικτίονες Κριοῦ καλέουσι μέτωπον.
Αἵτ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι· οὐ μὲν ἐοῦσαι
ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὁλκὰς ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.
Ἐκ τοῦ δ' ἂν καὶ Πόντον ἴδοις διθάλασσον ἐόντα,
τόρνῳ εἰδόμενον περιηγέος ἅμματι τόξου.
Ἀλλ' εἴη νευρῆς σημήϊα δεξιὰ Πόντου,
ἰθὺ διαγραφθέντα· μέση δέ τοι ἐστὶ Κάραμβις,
γραμμῆς ἐκτὸς ἐοῦσα, καὶ ἐς βορέην ὁρόωσα·
σῆμα δ' ἔχει κεράων σκαιὸς πόρος, ὅςτ' ἐπὶ δισσὴν
εἱλεῖται στροφάλιγγα, βιοῦ κεράεσσιν ἐοικώς.
Τοῦ καὶ πρὸς βορέην Μαιώτιδος ὕδατα λίμνης
ἐγκέχυται· τῇ μέν τε πέρι Σκύθαι ἀμφινέμονται,
ἄνδρες ἀπειρέσιοι. Καλέουσι δὲ Μητέρα Πόντου·
ἐκ τοῦ γὰρ Πόντοιο τὸ μυρίον ἕλκεται ὕδωρ,
ὀρθὸν Κιμμερίου διὰ Βοσπόρου, ᾧ πάρα πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου. —
Τοίη μὲν μορφὴ κυαναυγέος ἀμφιτρίτης.
Νῦν δέ τοι ἠπείρου μυθήσομαι εἶδος ἁπάσης,
ὄφρα καὶ οὐκ ἐςιδών περ ἔχοις εὔφραστον ὀπωπήν·
ἐκ τοῦ δ' ἂν γεραρός τε καὶ αἰδοιέστερος εἴης,
ἀνδρὶ παρ' ἀγνώσσοντι πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
Ἤτοι μὲν Λιβύη τετανυσμένη ἐς νότον ἕρπει,
ἐς νότον ἀντολίην τε, τραπεζίῳ εἶδος ὁμοίη,
ἀρξαμένη πρώτιστα Γαδειρόθεν, ἧχί περ ἄκρη
εἰς μυχὸν ὀξυνθεῖσα τιταίνεται Ὠκεανοῖο.

Οὖρον δ' Ἀῤῥαβίης τεκμαίρεται ἄγχι θαλάσσης
εὐρύτερον· τόθι γαῖα κελαινῶν Αἰθιοπήων,
τῶν ἑτέρων, τῶν ἄγχι τιταίνεται οὖδας Ἐρεμβῶν·
παρδαλέῃ δέ μιν ἄνδρες ἐπικλείουσιν ὁμοίην,
ἡ γὰρ διψηρή τε καὶ αὐχμήεσσα τέτυκται,
τῇ καὶ τῇ κυανῇσι κατάστικτος φολίδεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι πυμάτην μὲν ἐπὶ γλωχῖνα νέμονται
ἀγχοῦ στηλάων Μαυρουσίδος ἔθνεα γαίης.
Τοῖς δ' ἔπι δὴ Νομάδων παραπέπταται ἄσπετα φῦλα,
ἔνθα Μασαισυλιοί τε καὶ ἀγρόνομοι Μασυλῆες
βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τε καὶ ὕλην,
μαιόμενοι βιότοιο κακὴν καὶ ἀεικέα θήρην.
Οὐ γὰρ γειομόροιο τομὴν ἐδάησαν ἀρότρου,
κείνοις δ' οὔποτε τερπνὸς ἀκούεται ὁλκὸς ἁμάξης,
οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομενάων·
ἀλλ' αὔτως, ἅτε θῆρες, ἀνὰ δρύα βουκολέονται,
νήϊδες ἀσταχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμήτοιο.
Τοῖς δ' ἔπι Καρχηδὼν πολυήρατον ἀμπέχει ὅρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲν, ἀτὰρ πρότερον Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μῦθος ὑπαὶ βοῒ μετρηθῆναι.
Ἐξείης δ' ἐπὶ Σύρτις ἀγάῤῥοον ὁλκὸν ἑλίσσει
βαιοτέρη. Μετὰ τήνδε πρὸς αὐγὰς ἔρχεται ἄλλη
ἄσπετος, εὐρυτέρῃσι βαρυνομένη προχοῇσιν·
ἔνθα, κορυσσομένης Τυρσηνίδος ἀμφιτρίτης,
ἄλλοτε μὲν πλυμμυρὶς ἐγείρεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄμπωτις ξηρῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
Τάων δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἐστήρικται,
ἥν ῥά τε κικλήσκουσι Νέην πόλιν· ἧς ὑπὲρ αἶαν
Λωτοφάγοι ναίουσι, φιλόξεινοι γεγαῶτες·
ἔνθά ποτ' αἰολόμητις ἀλώμενος ἦλθεν Ὀδυσσεύς.
Κεῖνον δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημωθέντα μέλαθρα
ἀνδρῶν ἀθρήσειας ἀποφθιμένων Νασαμώνων,

οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπώλεσεν Αὐσονὶς αἰχμή.
Ἀσβῦσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι,
καὶ τέμενος Λιβυκοῖο θεοῦ ψαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ,
Κυρήνη τ' εὔϊππος, Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν·
ἄγχι δὲ Μαρμαρίδαι προνενευκότες Αἰγύπτοιο,
Γαίτουλοί τ' ἐφύπερθε, καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖς Φαυρούσιοι· ὧν ὑπὲρ αἶαν
ναίουσιν Γαράμαντες ἀπείριτοι. Ἐν δὲ μυχοῖσι
βόσκοντ' ἠπείροιο πανύστατοι Αἰθιοπῆες,
αὐτῷ ἐπ' Ὠκεανῷ πυμάτης παρὰ τέμπεα Κέρνης.
Τῶν πάρος αἰθαλέων Βλεμύων ἀνέχουσι κολῶναι,
ἔνθεν πιοτάτοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου,
ὅς δήτοι, Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πολὺς ἕρπων,
Σῖρις ὑπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται· οἱ δὲ Συήνης
ἐνναέται στρεφθέντι μετ' οὔνομα Νεῖλον ἔθεντο.
Κεῖθεν δ' ἐς βορέην τετανυσμένος ἄλλυδις ἄλλος
ἑπτὰ διὰ στομάτων εἰλιγμένος εἰς ἅλα πίπτει,
ὕδασι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.
Οὐ γάρ τις ποταμῶν ἐναλίγκιος ἔπλετο Νείλῳ,
οὔτ' ἰλὺν βαλέειν, οὔτε χθονὸς ὄλβον ἀέξειν·
ὅς ῥά τε καὶ Λιβύην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης,
ἐς Λίβα μὲν Λιβύην, ἐς δ' αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.
Τῷ πάρα ναιετάουσιν ἀριπρεπέων γένος ἀνδρῶν,
οἳ πρῶτοι βιότοιο διεστήσαντο κελεύθους,
πρῶτοι δ' ἱμερόεντος ἐπειρήσαντο ἀρότρου,
καὶ σπόρον ἰθυτάτης ὑπὲρ αὔλακος ἁπλώσαντο,
πρῶτοι δὲ γραμμῇσι πόλον διεμετρήσαντο,
θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.
Τῶν δέ κεν αὐδήσαιμι καὶ αὐτῆς πείρατα γαίης,
καὶ μορφήν· οὐ μὲν γὰρ ὀλίζονος ἔμμορε τιμῆς·
οὐδὲ μὲν οὐδ' ὀλίγη μέγεθος πέλει· ἀλλά τις ἄλλων
εὔβοτος, εὐλείμων τε, καὶ ἀγλαὰ πάντα φέρουσα.

Σχῆμα μὲν οὖν τρισσῇσιν ἐπὶ πλευρῇσι βέβηκεν,
εὐρὺ μὲν ἀμφ' ἀκτὰς βορεήτιδας, ὀξὺ δ' ἐπ' ἠῶ,
ἑλκόμενον καὶ μέχρι βαθυκρήμνοιο Συήνης,
οὔρεσιν ἀμφοτέροισι περισκεπέεσσιν ἐρυμνὸν,
τῶν μέσα καλλιρόοιο κατέρχεται ὕδατα Νείλου.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
ἠμὲν ὅσοι Θήβην ἐρικυδέα ναιετάουσι, –
Θήβην ὠγυγίην, ἑκατόμπυλον· ἔνθα γεγωνὼς
Μέμνων ἀντέλλουσαν ἑὴν ἀσπάζεται Ἠῶ· –
ὅσσοι θ' ἑπτάπολιν μεσάτην ἤπειρον ἔχουσιν·
ἠδ' ὅσσοι νοτερῇσιν ἐπ' ἠιόνεσσι θαλάσσης
παῤῥαλίην ναίουσιν ἔσω Σερβωνίδος ἄλμης.
Τῆς πρὸς μὲν ζεφύροιο Μακηδόνιον πτολίεθρον,
ἔνθα Σινωπίταο Διὸς μεγάλοιο μέλαθρον,
χρυσῷ τιμήεντι κεκασμένον. Οὐκ ἂν ἐκείνου
νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο,
οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν· ἧχί περ ἄκραι
φαίνονται σκοπιαὶ Παλληνίδος Εἰδοθεείης.
Τὴν δὲ μετ' ἀντολίηνδε, παραὶ Κασιῶτιδα πέτρην,
Πηλῆος πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι
ἔξοχα ναυτιλίης δεδαημένοι. Οὐ μὲν ἐκεῖνοι
ἀνέρες ἐν Λιβύεσσιν ἀρίθμιοι· ἢ γὰρ ἐς αὐγὰς
ἑπταπόρου Νείλοιο νενασμένον ἔλλαχον ἄστυ.
Ἄλλοι δὲ πλεῖστοι τήνδε χθόνα ναιετάουσιν·
οἱ μὲν ἐπ' Ὠκεανῷ, οἱ δ' ἠπείρους ἀνὰ μέσσας,
οἱ δ' ἀμφ' εὐρείης Τριτωνίδος ὕδατα λίμνης·
ἥ τε μέση Λιβύης ἀμφέλκεται εὐρέα πόντον. —
Τοίη μὲν Λιβύης μορφὴ καὶ σχῆμα τέτυκται.
Εἰ δὲ καὶ Εὐρώπης ἐθέλεις τύπον, οὔτι σε κεύσω.
Οὗτος μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει· ἀλλὰ μετ' ἄρκτους
ἔστραπται, καὶ τοῖος ἐπ' ἀντολίην πάλιν ἕρπει,
οἷος καὶ νοτίης Λιβύης ἐπὶ τέρμα βέβηκεν.

Ἄμφω δ' ἶσον ἔχουσιν ἐπ' Ἀσίδα νείατον ἴχνος·
ἡ μὲν πρὸς βορέην, ἡ δ' ἐς νότον. Εἰ δέ κε θείης
ταύτας ἀμφοτέρας γαῖαν μίαν, ἥ κεν ἐπιπρὸ
σχῆμα πέλοι κώνου πλευρῆς ἶσον ἀμφοτέρῃσιν·
ὀξὺ μὲν ἑσπέριον, πλατὺ δ' ἀντολίην ὑπὸ μέσσην.
Τοὔνεκά μοι, τοιοῦτον ἰδὼν πόρον ἀμφοτεράων
ἠπείρων, ῥέα τέρμα κιχήσεαι Εὐρωπείης.
Τῆς ἤτοι πυμάτην μὲν ὑπὸ γλωχῖνα νέμονται
ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων,
μῆκος ἐπ' ἠπείροιο τετραμμένον· ἧχι βορείου
Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρὸς ῥόος· ἔνθα Βρετανοὶ,
λευκά τε φῦλα νέμονται ἀρειμανέων Γερμανῶν,
Ἑρκυνίου δρυμοῖο παραθρώσκοντες ὀρόγκους.
Ἤπειρον κείνην ἰκέλην ἐνέπουσι βοείῃ.
Τοῖς δ' ἔπι Πυῤῥηναῖον ὄρος καὶ δώματα Κελτῶν,
ἀγχόθι πηγάων καλλιῤῥόου Ἠριδανοῖο·
Οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ἡλιάδες κώκυσσαν, ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες, ὑφήμενοι αἰγείροισι,
δάκρυ' ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.
Τόνδε μέθ' ἑξείης Τυρσηνίδος ἤθεα γαίης.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ἀναφαίνεται Ἄλπιος ἀρχὴ,
τῆς διὰ μεσσατίης κατασύρεται ὕδατα Ῥήνου,
ὑστάτιον ποτὶ χεῦμα βορειάδος ἀμφιτρίτης.
Ῥήνῳ δ' ἑξείης ἐπιτέλλεται ἱερὸς Ἴστρος,
Ἴστρος, ἐς ἀντολίην τετραμμένος ἄγχι θαλάσσης
Εὐξείνου, τόθι πᾶσαν ἐρεύγεται ὕδατος ἄχνην,
πενταπόροις προχοῇσιν ἑλισσόμενος περὶ Πεύκην.
Τοῦ μὲν πρὸς βορέην τετανυσμένα φῦλα νέμονται
πολλὰ μάλ' ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης·
Γερμανοὶ, Σαρμάται τε, Γέται θ' ἅμα, Β[illegible]τάρναι τε·

Δακῶν τ' ἄσπετος αἶα, καὶ ἀλκήεντες Ἀλανοὶ,
Ταῦροί θ', οἳ ναίουσιν Ἀχιλλῆος δρόμον αἰπὺν,
στεινὸν ὁμοῦ, δολιχόν τε, και αὐτῆς ἐς στόμα λίμνης.
Τῶν δ' ὕπερ ἐκτέταται πολυΐππων φῦλον Ἀλανῶν.
Ἔνθα Μελάγχλαινοί τε, καὶ ἀνέρες Ἱππημολγοὶ,
Νευροί θ', Ἱππόποδές τε, Γελωνοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι·
ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ τεταννσμένον ὕδωρ
μίσγεται Εὐξείνῳ, Κριοῦ προπάροιθε μετώπου,
ὀρθὸν ἐπὶ γραμμῇ κατεναντία Κυανεάων.
Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διάνδιχα μορμύρουσι.
Τῶν δὲ παρὰ προχοῇσι, Πεπηγότος ἐγγύθι πόντου,
ἡδυφαὴς ἤλεκτρος ἀέξεται, οἷα τις αὐγὴ
μήνης ἀρχομένης· ἀδάμαντά τε παμφανόωντα
ἐγγύθεν ἀθρήσειας ὑπὸ ψυχροῖς Ἀγαθύρσοις.
Ἴστρου μὲν τοσσοίδε βορειότεροι γεγάασι.
Πρὸς δὲ νότον Γέῤῥαι, καὶ Νωρίκι' ἄστε' ἐρυμνά·
Παννόνιοι, Μυσοί τε, βορειότεροι Θρηΐκων,
αὐτοί τε Θρήϊκες, ἀπείρονα γαῖαν ἔχοντες·
οἱ μὲν ἐπὶ πλευρῇσι Προποντίδος ἀμφιτρίτης,
οἱ δ' ὑπὲρ Ἑλλήσποντον ἀγάῤῥοον, οἱ δ' ὑπὲρ αὐτῆς
Αἰγαίης βαθὺ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἔνθα μελισσοβότοιο κατὰ σκοπιὰς Παλλήνης
φύεται ἀστέριος καλὸς λίθος, οἷά τις ἀστὴρ
μαρμαίρων, λυχνίς τε, πυρὸς φλογὶ πάμπαν ὁμοίη.
Ἴστρον μὲν ποταμὸν τόσσοι περιναιετάουσι. —
Φράζεο δ' Εὐρώπης λοιπὸν πόρον, ὅστ' ἐπὶ τρισσὴν
ἐκτέταται κρηπῖδα πρὸς ἠῶ· τὴν μὲν Ἰβήρων,
τὴν δὲ Πανελλήνων, τὴν δ' ἐσθλῶν Αὐσονιήων.
Ἀλλ' ἤτοι πυμάτη μὲν ἀγαυῶν ἐστὶν Ἰβήρων,
γείτων Ὠκεανοῖο, πρὸς ἑσπέρου· ἐν δέ οἱ ἄκρη

στηλάων Ἀλύβη κεῖται μία· τῆς δ' ὑπένερθε
Ταρτησσὸς χαρίεσσα, ῥυηφενέων πέδον ἀνδρῶν,
Κεμψοί θ', οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρρηναῖον.
Μέσση δ' ἀμφοτέρων παραπέπταται Αὐσονὶς αἶα
πουλυτενής· τὴν μέν τε μέσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει
ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ στάθμης ἰθυμμένον (οὐκ ἂν ἐκεῖνο
ἴδρις μωμήσαιτο σοφῆς ὑποεργὸς Ἀθήνης),
ὅ ῥά τέ κικλήσκουσιν Ἀπέννιον· ἐκ δὲ βορείης
Ἄλπιος ἀρχόμενον Σικελὴν ἐπὶ πορθμίδα λήγει.
Πολλὰ δέ οἱ φύλ' ἀμφὶ, τά τοι ῥέα πάντ' ἀγορεύσω,
ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.
Τυῤῥηνοὶ μὲν πρῶτ'· ἐπὶ δέ σφισι φῦλα Πελασγῶν,
οἵ ποτε Κυλλήνηθεν ἐφ' ἑσπερίην ἅλα βάντες,
αὐτόθι νηήσαντο σὺν ἀνδράσι Τυῤῥηνοῖσι.
Τοῖς δ' ἔπι μέρμερον ἔθνος ἀγαυῶν ἐστι Λατίνων,
γαῖαν ναιετάοντες ἐπήρατον· ἧς διὰ μέσσης
Θύμβρις ἑλισσόμενος καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει,
Θύμβρις ἐϋῤῥείτης, ποταμῶν βασιλεύτατος ἄλλων,
Θύμβρις, ὃς ἱμερτὴν ἀποτέμνεται ἄνδιχα Ῥώμην,
Ῥώμην τιμήεσσαν, ἐμῶν μέγαν οἶκον ἀνάκτων,
μητέρα πασάων πολίων, ἀφνειὸν ἔδεθλον.
Τῇ δ' ἔπι Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον· ἧχι μέλαθρον
ἁγνῆς Παρθενόπης, σταχύων βεβριθὸς ἀμάλλαις,
Παρθενόπης, ἣν πόντος ἑοῖς ὑπεδέξατο κόλποις.
Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Σειρηνίδα πέτρην,
φαίνονται προχοαὶ Πευκεντίνου Σιλάροιο.
Ἄγχι δὲ Λευκανοὶ καὶ Βρέντιοι ἄνδρες ἔασι,
τοσσάτιον ναίοντες, ὅσον Λευκὴν ἐπὶ πέτρην.
Κεῖθεν δ' ἐς βορέην Ζεφύρου παραφαίνεται ἄκρη·
τῇ δ' ὕπο Λοκροὶ ἔασιν, ὅσοι προτέροις ἐτέεσσιν
ἦλθον ἐπ' Αὐσονίην, σφετέρης μιχθέντες ἀνάσσαις,
τῶν καὶ νῦν γένος ἐστὶν ἐπὶ προχοῇσιν Ἄληκος.

Τοὺς δὲ μέθ' ἑξείης Μεταπόντιοι· ἐγγύθι δὲ σφῶν
ἱμερτὸν πτολίεθρον ἐϋστεφάνοιο Κρότωνος,
ναιόμενον χαρίεντος ἐπ' Αἰσάρου προχοῇσιν,
ἔνθά κεν αἰπὺν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.
Ἔστι δέ τοι κἀκεῖθι, Διὸς μέγα χωσαμένοιο,
δειλαίη Σύβαρις, ναέτας στενάχουσα πεσόντας,
μηναμένους ὑπὲρ αἶσαν ἐπ' Ἀλφειοῦ γεράεσσι.
Σαυνῖται δ' ἐπὶ τοῖσι μέσην χθόνα ναιετάουσι,
καὶ Μαρσῶν θοὰ φῦλα. Τάρας δ' ἁλὸς ἐγγύθι κεῖται,
ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς Ἄρης.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τοῖσι Καλαβρίδος ἤθεα γαίης,
φῦλα τ' Ἰηπύγων τετανυσμένα μέσφ' Ὑρίοιο
παῤῥαλίας· Ὑρίου, τόθι σύρεται Ἀδριὰς ἅλμη
πόντον ἐς ἀγχίπορον Ἀκυλήϊον· ἔνθα νέασται
ἄστυ Τεγεστραίων, μυχάτοις ἐπὶ πείρασι πόντου. —
Τόσσα μὲν Αὐσονίην περιβόσκεται ἔθνεα γαῖαν.
Κεῖθεν δ' εἰς αὐγὰς στρεπτὴ παρασύρεται ἅλμη,
θῖνας ὑποξύουσα Λιβυρνίδας, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὑλλείων χθόνα πᾶσαν, ὅση παρακέκλιται Ἰσθμῷ,
Βουλιμέων τ' ἀκτάς. Ἐπὶ δ' ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης,
οὐρέων τ' ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
Κεῖνον δ' ἂν περὶ κόλπον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει·
κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
ὁππότ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.
ἔνθά σφιν τέρας ἄλλο θεοὶ θέσαν· ἀμφὶ γὰρ αἶαν
κείνην ἀμφοτέρωθεν ἐρηρέδαται δύο πέτραι,
αἵτ' ἄμφω συνίασι δονεύμεναι, εὖτέ τις ἀρχὴ
γίγνεται ἐνναέτησι κυλινδομένοιο κακοῖο.

Πρὸς δὲ νότον, μάλα πολλὸν ὑπὲρ Θρῄκην ἐρίβωλον
Ὠρικίην θ' ὑπὲρ αἶαν, ἐρείδεται Ἑλλάδος ἀρχὴ,
πολλὸν ἀνερχομένη, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Αἰγαίῃ, Σικελῇ τ'· ἄνεμον δέ τοι ἔλλαχ' ἑκάστη,
ἑσπέριον Σικελὴ, τόν τε ζέφυρον καλέουσιν,
Αἰγαίη δ' εὖρον. Πέλοπος δ' ἐπὶ νῆσος ὀπηδεῖ,
εἰδομένη πλατάνοιο μυουρίζοντι πετήλῳ.
Ἄκρῳ μὲν γὰρ ἔοικεν ἐεργόμενος στενὸς Ἰσθμὸς
πρὸς βορέην, καὶ κοινὸν ἐφ' Ἑλλάδος ἴχνος ἐρείδων·
φύλλῳ δ' ἤπειρος περιδινήτῳ περίμετρος,
κόλποις εἰναλίοις ἐστεμμένη ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τῆς πρὸς μὲν ζεφύροιο Τριφυλίδος ἤθεα γαίης,
ἔνθ' ἐρατεινότατος ποταμῶν Ἀλφειὸς ὁδεύει,
σχιζόμενος προχοῇσι Μεσηνίου Εὐρώταο,
οἵτ' ἄμφω Ἀσίηθεν ἀναβλύζουσι ῥέεθρα·
καὶ ὁ μὲν Ἠλείων, ὁ δ' Ἀμυκλαίων χθόνα τέμνει.
Καδδὲ μέσην νῆσον κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου,
ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων,
ἧχι καὶ ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.
Ἀγχοῦ δ' Ἀργείων ἄροσις, καὶ γαῖα Λακώνων·
ἡ μὲν ἐς ἀντολίην, ἡ δ' ἐς νότον εἰσορόωσα·
δοιαὶ δ' Ἴσθμια νῶτα περιβρομέουσι θάλασσαι,
ἥ τ' Ἐφύρης ἀντικρὺ ποτὶ ζόφον, ἥ τε πρὸς αὐγὰς
ἑλκομένη, τὴν μέν τε Σαρωνίδα κικλήσκουσι.
Νέρθε γε μὴν Ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας,
τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.
Τῷ δ' ἔπι Βοιωτῶν τε πέδον, καὶ Λοκρὶς ἄρουρα,
Θεσσαλίη δ' ἐπὶ τοῖσι, Μακηδονίης τε πόληες.
Ταῖς δ' ἐπιφαίνονται κορυφαὶ χιονώδεος Αἵμου

Θρηϊκίου· τοῦ δ' ἄντα ποτὶ ῥιπὴν ζεφύροιο
Δωδώνης ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.
Τῆς δ' ὕπερ ἐς νότον εἶσιν, ὑπὸ σκοπιὴν Ἀρακύνθου,
ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα· τοῦ διὰ μέσσου
σύρεται ὁλκὸν ἄγων Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης,
Τριναχίης ἐπὶ πόντον ἑλισσόμενος διὰ μέσσων
νήσων, ἃς καλέουσιν Ἐχινάδας· ᾗσιν ὁμούρων
ἕσπεται ἄλλυδις ἄλλα Κεφαλλήνων πτολίεθρα.
Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα, πρὸς ἀντολίην τε καὶ ἠῶ
ἑλκομένη βορέηνδε, κατὰ στόμα Θερμοπυλάων,
Παρνησσοῦ νιφόεντος ὑπὸ πτυχί· τῆς διὰ μέσσης
Κηφισσοῦ μέγα χεῦμα κατερχόμενον κελαρύζει.
Τῷ πάρα Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος
Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκὸς,
ὁλκὸς, ἀπειρεσίῃσιν ἐπιφρίσσων φολίδεσσι,
νηῷ ἐν ἱμερτῷ· ὅθι πολλάκις αὐτὸς Ἀπόλλων
ἢ ἀπὸ Μιλήτου, ἢ ἐκ Κλάρου ἄρτι βεβηκὼς,
ἱστάμενος χρυσέης ἀναλύεται ἅμμα φαρέτρης. —
Ἀλλ' ὁ μὲν ἱλήκοι! σὺ δέ μοι, Διὸς, ἔννεπε, Μοῦσα,
νήσων πασάων ἱερὸν πόρον, αἵτ' ἐνὶ πόντῳ
ἀνδράσι ναίονται, τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλαι.
Ἤτοι μὲν κατὰ μέσσον ὑφεσπερίων στηλάων
ἐσχατόωντα Γάδειρα φαείνεται ἀνθρώποισι,
νήσου ἐπ' ἀμφιρύτης, ἐπὶ τέρμασιν Ὠκεανοῖο.
Ἐνθάδε Φοινίκων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν,
ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ἡρακλῆα·
καὶ τὴν μὲν ναετῆρες, ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων
κληζομένην Κοτινοῦσαν, ἐφημίξαντο Γάδειρα.
Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνήσιαι. Ἄγχι δ' Ἔβουσος,
Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος εἰν ἁλὶ Κύρνος,
ἣν ῥά τε Κορσίδα φῶτες ἐπιχθόνιοι καλέουσιν·
ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον, ὅσσον ἐκείνη.

Digitized by Google

Τήνδε μέτ' Αἰόλου εἰσὶ περίδρομοι εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Αἰόλου Ἱπποτάδαο, φιλοξείνου βασιλῆος,
Αἰόλου, ὅς θνητὰ μετ' ἀνδράσιν ἔλλαχε δῶρα,
κοιρανίην ἀνέμων κλονεόντων θ', ἱσταμένων τε.
Ἑπτὰ δέ οἱ ταί γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσι Πλωταὶ,
οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.
Τρινακίη δ' ἐπὶ τῇσιν ὑπὲρ πέδον Αὐσονιήων
ἐκτέταται, πλευρῇσιν ἐπὶ τρισὶν ἑστηκυῖα.
Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε.
Ἀλλ' ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ ῥιπὴν ζεφύροιο
εἰςανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγὰς, αὐτὰρ ἐπ' ἄρκτους
ἠνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην ὀλοὴ ναίτῃσι κέλευθος,
στεινή τε, σκολιή τε, καὶ ἄσχετος· ἧχι θάλασσα
στρομένη μακρῇσι περιβρέμεται σπιλάδεσσιν,
Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.
Πρὸς δὲ νότον Λιβυκός τε πόρος, καὶ Σύρτιδος ἀρχὴ,
τῆς ἑτέρης· ἑτέρην δ' ἂν ἴδοις προτέρωσε περήσας,
ἑσπερίην· τῆς πρόσθε δύω νησῖδες ἔασι,
Μῆνιγξ καὶ Κέρκιννα, Λιβυστικὸν ὅρμον ἔχουσαι.
Ἀλλ' ὁπότ' Ἀδριάδος σκαιὸν πόρον ἀμφιτρίτης
εἰςελάσεις ἐπὶ νηὸς, Ἰηπυγίην ἐπὶ γαῖαν,
δήεις ἰφθίμου Διομήδεος αὐτίκα νῆσον,
ἔνθ' ἥρως ἀφίκανε, χαλεψαμένης Ἀφροδίτης,
ὁππότε τριλλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων,
ἧς ἀλόχου βουλῇσι, κακόφρονος Αἰγιαλείης.
Ἐξείης δὲ πόροιο πρὸς αὐγὰς Ἰονίοιο
Ἀψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὁλκὸς,
τάς ποτε Κόλχων υἷες ἐπέδραμον, εὖτ' ἐμόγησαν

ἴχνια μαστεύοντες ἀλήτιδος Αἰητίνης.
Ἑξείης δ' ἐπὶ τῇσι Λιβυρνίδες ἐῤῥίζωνται.
Πρὸς δὲ νότον μετὰ δρυμὰ Κεραύνια νηῒ θεούσῃ
νῆσοί κεν φαίνοιντο περαιόθεν Ἀμβρακιήων,
καὶ λιπαρὴ Κέρκυρα, φίλον πέδον Ἀλκινόοιο.
Τῇ δ' ἔπι Νηρικίης Ἰθάκης ἕδος ἐστήρικται,
νήσων τ' ἀλλάων, ὅσσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἕρπων
δίνῃς ἀργυρέῃς Ἀχελώϊος ἀμφὶς ἑλίσσει.
Πολλαὶ δ' Ἀμνισοῖο βορειότεραι ὁρόωνται,
Αἴγυλά τ', ἠδὲ Κύθηρα, Καλαύριά τε τρηχεῖα·
Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι ποτὶ ζόφον· ἐγγύθι δ' αὐτῆς
Κρήτη τιμήεσσα, Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
πολλή τε, λιπαρή τε, καὶ εὔβοτος. Ἧς ὑπὲρ Ἴδη,
Ἴδη, καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.
Καὶ τῆς τοι μέγεθος περιώσιον. Ἄντα δὲ πέζης
Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν, Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν.
Τήνδε μέτ' ἀντολίηνδε Χελιδόνιαι γεγάασι
τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἔνδοθεν ἄκρης.
Κύπρος δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι κόλπου,
κλύζετ', ἐπήρατον ἄστυ Διωναίης Ἀφροδίτης.
Ἄγχι δὲ Φοινίκης Ἄραδος, μεγάλῳ ἐνὶ πόντῳ.
Πρόσθε δὲ Σουνιάδος κορυφῆς, ἐφύπερθεν Ἀβάντων,
φαίνονται Σάλαμίς τε, καὶ Αἰγίνης πτολίεθρον.
Θηητὸς δέ τις ἐστὶ βαθὺς πόρος Αἰγαίοιο,
ἐντὸς ἔχων ἑκάτερθεν ἀπειρεσίων στίχα νήσων,
ὅσσον ἐπὶ στεινωπὸν ὕδωρ Ἀθαμαντίδος Ἕλλης,
Σηστὸς ὅπη καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο.
Εὐρώπης δ' αἱ μὲν λαιῆς ὑπὸ νεύματι χειρὸς,
ὁρμῶνθ' ἑξείης, Ἀσίης δ' ἐπὶ δεξιὰ κεῖνται,
μῆκος ἐπ' ἀρκτῴοιο τιταινόμεναι βορέαο.
Εὐρώπης δ' ἤτοι μὲν Ἀβαντιὰς ἔπλετο Μάκρις,
Σκῦρός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

Ἔνθεν καὶ Λῆμνος, κραναὸν πέδον Ἡφαίστοιο,
πέπταται, ὠγυγίη τε Θάσος, Δημήτερος ἀκτή·
Ἴμβρος, Θρηϊκίη τε Σάμος, Κορυβάντιον ἄστυ.
Αἳ δ' Ἀσίης πρώτην αἶσαν λάχον, ἀμφὶς ἰοῦσαι
Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί·
ῥέσια δ' Ἀπόλλωνι χοροὺς ἀνάγουσιν ἅπασαι,
ἀρχομένου γλυκεροῦ νέον εἴαρος, εὖτ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφθογγος ἀηδών.
Νῆσοι δ' ἑξείης Σποράδες περιπαμφανόωσιν,
οἷον ὅτ' ἀνεφέλοιο δι' ἠέρος εἴδεται ἄστρα,
ἐγρὰ νέφη κραιπνοῖο βιησαμένου βορέαο.
Ταῖς δ' ἔπι νῆσοι ἔασιν Ἰωνίδες· ἔνθα δὲ Καῦνος,
καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης,
καὶ Χίος, ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.
Κεῖθεν δ' Αἰολίδων ἀναφαίνεται οὔρεα νήσων,
Λέσβου τ' εὐρυχόροιο, καὶ ἱμερτῆς Τενέδοιο.
Κεῖθι Μέλας καὶ κόλπος ἐφ' Ἑλλήσποντον ἵησιν,
ἀφρὸν ἐρευγόμενος· βορέην δ' ἐπὶ πολλὸν ἰόντι
πέπταται ἔνθα καὶ ἔνθα Προποντίδος οἶδμα θαλάσσης.
Ἔστι δέ τις καὶ σκαιὸν ὑπὲρ πόρον Εὐξείνοιο,
ἄντα Βορυσθένεος, πολυώνυμος εἰν ἁλὶ νῆσος
ἡρώων· Λευκήν μιν ἐπωνυμίην καλέουσιν,
οὕνεκα, οἱ τὰ πάρεστι κινώπετα, λευκὰ τέτυκται.
Κεῖθι δ' Ἀχιλλῆός τε καὶ ἡρώων φάτις ἄλλων
ψυχὰς εἱλίσσεσθαι ἐρημαίας ἀνὰ βήσσας.
Τοῦτο δ' ἀριστήεσσι Διὸς πάρα δῶρον ὀπηδεῖ
ἀντ' ἀρετῆς· ἀρετὴ γὰρ ἀκήρατον ἔλλαχε τιμήν.
Κιμμέριον δ' ἄρα τοι διὰ Βόσπορον εὐθὺς ἰόντι
ἄλλη ἀπειρεσίη νῆσος πέλει, ἥ ῥά τε λίμνης
ἔνδοθι δεξιτερῇ Μαιώτιδος ἐστήρικται·
ἧς ἔπι Φαιναγόρη τε καὶ εὔκτιτος Ἑρμώνασσα,

ἔνθα

ἔνθά τε ναιετάουσιν Ἰωνίδος ἔκγονοι αἴης.
Αἵδε μὲν ἀνθρώποισιν ἀγακλέες εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Ἄλλαι δ᾽ Ὠκεανοῖο παρὰ ῥόον ἐστεφάνωνται·
τάων δ᾽ ἂν περίσημον ἐγὼ θέσιν ἐξενέποιμι,
ὁπποτέρου δ᾽ ἀνέμοιο παρὰ σφυρόν ἐστιν ἑκάστη.
Ἤτοι μὲν ναίουσι, βοοτρόφον ἀμφ᾽ Ἐρύθειαν,
Ἄτλαντος περὶ χεῦμα, θεουδέες Αἰθιοπῆες,
Μακροβίων υἷες ἀμύμονες, οἵ ποθ᾽ ἵκοντο
Γηρυόνος μετὰ πότμον ἀγήνορος. Αὐτὰρ ὑπ᾽ ἄκρην
Ἱρὴν, ἣν ἐνέπουσι κάρην ἔμεν Εὐρωπείης,
νήσους θ᾽ Ἑσπερίδας, τόθι κασσιτέροιο γενέθλη,
ἀφνειοὶ ναίουσιν ἀγαυῶν παῖδες Ἰβήρων.
Ἄλλαι δ᾽ Ὠκεανοῖο παραὶ βορεήτιδας ἀκτὰς
δισσαὶ νῆσοι ἔασι Βρετανίδες, ἀντία Ῥήνου·
κεῖθι γὰρ ὑστατίην ἀπερεύγεται εἰς ἅλα δίνην.
Τάων τοι μέγεθος περιώσιον· οὐδέ τις ἄλλη
νήσοις ἐν πάσῃσι Βρετανίσιν ἰσοφαρίζει.
Ἄγχι δὲ νησιάδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκες
ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτάων,
ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὰ Βάκχῳ,
στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις,
ἐννύχιαι· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ἠχή.
Οὐχ οὕτω Θρήϊκος ἐπ᾽ ἠόσιν Ἀψίνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐρίβρομον Εἰραφιώτην,
οὐδ᾽ οὕτω σὺν παισὶ μελανδίνην ἀνὰ Γάγγην
Ἰνδοὶ κῶμον ἄγουσιν ἐριβρεμέτῃ Διονύσῳ·
ὡς κεῖνον κατὰ χῶρον ἀνευάζουσι γυναῖκες.
Πολλὴν δὲ προτέρωσε ταμὼν ὁδὸν Ὠκεανοῖο,
νῆσόν κεν Θούλην εὐεργέϊ νηῒ περήσαις·
ἔνθα μὲν, ἠελίοιο βεβηκότος ἐς πόλον ἄρκτων,
ἦμαθ᾽ ὁμοῦ καὶ νύκτας ἀειφανὲς ἐκκέχυται πῦρ.

Λοξοτέρῃ γὰρ τῆμος ἐπιστρέφεται στροφάλιγγι,
ἀκτίνων ἰθεῖαν ἐπὶ κλίσιν ἐρχομενάων,
μέσφ' ἐπὶ κυανίους νοτίην ὁδὸν αὖτις ἐλάσσῃ.
Ἀλλ' ὁπόταν Σκυθικοῖο βαθὺν ῥόον Ὠκεανοῖο
νηὶ τάμῃς, προτέρω δὲ πρὸς ἠῴην ἅλα κάμψῃς,
Χρυσείην τοι νῆσον ἄγει πόρος, ἔνθα καὶ αὐτοῦ
ἀντολίη καθαροῖο φαείνεται ἠελίοιο.
Κεῖθεν δὲ στρεφθεὶς νοτίης προπάροιθε κολώνης,
αἶψα κε Κωλιάδος μεγάλην ἐπὶ νῆσον ἵκοιο,
μητέρα Ταπροβάνην Ἀσιηγενέων ἐλεφάντων.
Ἧς ὕπερ, οὐρανίῃσιν ἀειρόμενος στροφάδεσσι,
δινεῖται κατὰ κύκλον ἐν αἰθέρι Καρκίνος αἴθων.
Αὐτὴ δ' εὐρυτάτη μέγεθος πέλει· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κήτεα θῖνες ἔχουσιν, Ἐρυθραίου βοτὰ πόντου,
οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἐοικότα, τῶν δ' ὑπὲρ ἄκρων
τέτρηχεν νώτων περιμήκετος ὁλκὸς ἀκάνθης.
Δυσμενέων τοι παῖδες, ἑλισσόμενοι περὶ πόντον,
κείνοις ἀντιάσειαν ἀλώμενοι! οὐ γὰρ ἐρωὴ
λυγροῖς ἐν στομάτεσσιν, ἐπεὶ μέγα χάσμα τέτυκται·
πολλάκι δ' ἂν καὶ νῆα σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι νηὸς
κεῖνα καταβρώξειε τεράατα. Τοῖς γὰρ ἀλιτροῖς
εἰν ἁλὶ καὶ γαίῃ κακὰ θήκατο μυρία δαίμων.
Ἔστι δέ τοι προτέρω Καρμανίδος ἔκτοθεν ἄκρης
Ὤγυρις· ἔνθά τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.
Ἐκ τῆς δ' ἂν περάσειας ἐπὶ στόμα Περσίδος ἅλμης,
ὁρμηθεὶς βορέηνδε, καὶ Ἴκαρον εἰσαφίκοιο·
Ἴκαρον εἰναλίην, ὅθι Ταυροπόλοιο θεοῖο
βωμοὶ κνισσήεντες ἀδευκέα καπνὸν ἔχουσι. —
Τόσσας μὲν νήσους ἐπέχει ῥόος Ὠκεανοῖο
εὐρυτέρας· ἕτεραι δέ τ' ἀπειρέσιαι γεγάασιν,

αἱ μὲν ἐπὶ προχοῇσι Λιβυστίδος ἀμφιτρίτης·
αἱ δ' Ἀσίης· αἱ δ' αὖτε περὶ κλίσιν Εὐρωπείης.
Ἄλλαι δ' ἄλλοθι νῆσοι ἀπείριτοι· αἱ μὲν ὑπ' ἀνδρῶν
ναιόμεναι, καὶ νηυσὶν ἐπήρατον ὅρμον ἔχουσαι·
αἱ δὲ βαθύκρημνοί τε, καὶ οὐ ναύτῃσιν ἑτοῖμαι·
τῶν οὐ ῥηΐδιόν μοι ἐνισπεῖν οὔνομα πασέων.
Σχῆμα δέ τοι Ἀσίης ῥυσμὸς πέλει ἀμφοτεράων
ἠπείρων, ἑτέρωθεν ἀλίγκιον εἴδεϊ κώνου,
ἑλκόμενον κατὰ βαιὸν ἐπ' ἀντολίης μυχὰ πάσης.
Ἔνθά τε καὶ στῆλαι Θηβαιγενέος Διονύσου
ἑστᾶσιν, πυμάτοιο παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο,
Ἰνδῶν ὑστατίοισιν ἐν οὔρεσιν· ἔνθά τε Γάγγης
λευκὸν ὕδωρ Νυσσαῖον ἐπὶ πλαταμῶνα κυλίνδει.
Ἀλλ' οὐκ ἂν τόσσον μέγεθος πέλοι Ἀσίδος αἴης,
οὐδ' ἅπαν εἶδος ἔοικεν ἀλίγκιον· ἐν γὰρ ἐκείναις
ἠπείροις εἷς πόντος ἀπείριτος ἡγεμονεύει·
ἐν δ' Ἀσίῃ πολὺς Ὠκεανός· τρισσοὺς γὰρ ἑλίσσων
κόλπους κυμαίνοντας ἐρεύγεται ἔνδοθι βάλλων,
Περσικὸν, Ὑρκάνιον τε, καὶ Ἀῤῥάβιον βαθυδίνην·
τοὺς δύο μὲν νοτίους· τὸν δ' ἐς βορέην ὁρόωντα,
ἐς βορέην ὁρόωντα, καὶ ἐς λίβα γείτονα πόντου
Εὐξείνου· τόθι φῶτες ἀπείριτοι ἀμφινέμονται.
Μέσσον δ' ἀμφοτέρων χθονὸς ἄσπετος ἰσθμὸς ὁρίζει,
τῇ καὶ τῇ μακροῖσι τιταινόμενος πεδίοισι.
Μέσσα γε μὴν πάσης Ἀσίης ὄρος ἀμφιβέβηκεν,
ἀρξάμενον γαίης Παμφυλίδος, ἄχρι καὶ Ἰνδῶν·
ἄλλοτε μὲν λοξόν τε καὶ ἀγκύλον, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἴχνεσιν ὀρθότερον· Ταῦρον δέ ἑ κικλήσκουσιν,
οὕνεκα ταυροφανές τε καὶ ὀξυκάρηνον ὁδεύει,

οὔρεσιν ἐκταδίοισι πολυσχιδὲς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐκ τοῦ δ' ἀπειρέσιοι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν·
οἱ μὲν πρὸς βορέην, οἱ δ' ἐς νότον, οἱ δ' ἐπὶ ῥιπὴν
εὔρου καὶ ζεφύροιο. Τίς ἂν πάντ' οὐνόματ' εἴποι;
Οὐ μὲν ἐπωνυμίαν μίαν ἔλλαχεν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῃ
οὔνομ' ἔχει στροφάλιγγι. Τὰ δ' ἂν κείνοισι μέλοιτο
ἀνδράσιν, οἳ κατὰ χῶρον ὁμούριον οἶκον ἔθεντο.
Νῦν γε μὲν ἔθνεα πάντα διίξομαι, ὅσσ' ἀρίδηλα
ἐνναίει· Μοῦσαι δ' ἰθύντατον ἴχνος ἄγοιεν! —
Ἤτοι μὲν λίμνης Μαιώτιδος ἄγχι νέμονται
αὐτοὶ Μαιῶταί τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
ἐσθλὸν ἐνυαλίου γένος Ἄρεος. Ἐκ γὰρ ἐκείνης
ἰφθίμης φιλότητος Ἀμαζονίδων ἐγένοντο,
τήν ποτε Σαυρομάτῃσιν ἐπ' ἀνθρώποισι μίγησαν,
πλαγχθεῖσαι πάτρηθεν ἀπόπροθι Θερμώδοντος.
Τοὔνεκα καὶ παῖδες μεγαλήτορες ἐξεγένοντο,
ὕλην ναιετάοντες ἀπείριτον· ἧς διὰ μέσσης
συρόμενος Τάναϊς Μαιώτιδος ἐς μυχὰ πίπτει,
ὅστε καὶ Εὐρώπην ἀποτέμνεται Ἀσίδος αἴης·
ἐς δύσιν Εὐρώπην, ἐς δ' αὐγὰς Ἀσίδα γαῖαν.
Τοῦ δ' ἤτοι πηγαὶ μὲν ἐν οὔρεσι Καυκασίοισι
τηλόθι μορμύρουσιν· ὁ δὲ πλατὺς ἔνθα καὶ ἔνθα
ἐσσυμένος Σκυθικοῖσιν ἐπιτροχάει πεδίοισι.
Τοῦ δ' ἄν, κυμαίνοντος ἀπείριτον ἐκ βορέαο,
πηγετὸν ἀθρήσειας ἀπὸ κρυμοῖο παγέντα.
Σχέτλιοι, οἳ περὶ κεῖνον ἐνοίκια φῶτες ἔχουσιν!
αἰεί σφιν ψυχρή τε χιών, κρυμός τε δυσαής.
καὶ δέ κεν, ἐξ ἀνέμων ὁπόταν πλεῖστον κρύος ἔλθῃ,
ἢ ἵππους θνήσκοντας ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο,
ἠὲ καὶ ἡμιόνους, ἢ ἀγραύλων γένος οἰῶν.

Οὐδέ μεν οὐδ' αὐτοί κεν ἀπήμαντοι τελέθοιεν
ἀνέρες, οἳ κείνῃσιν ὑπαὶ ῥιπῇσι μένοιεν·
ἀλλὰ γὰρ ἠλάσκουσιν, ὑποζεύξαντες ἀπήνας,
χώρην εἰς ἑτέρην, λείπουσι δὲ γαῖαν ἀήταις
χειμερίοις, οἵ τέ σφι κακῇ θύοντες ἀέλλῃ,
γαῖάν τε κλονέουσι καὶ οὔρεα πευκήεντα. —
Τόσσοι μὲν ποταμὸν Τάναϊν περιναιετάουσι.
Σαυρομάτας δ' ἐπέχουσιν ἐπασσύτεροι γεγαῶτες
Σινδοὶ, Κιμμέριοί τε, καὶ οἱ πέλας Εὐξείνοιο
Κερκέτιοί τ', Ὀρέται τε, καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί·
τούς ποτ' ἀπὸ Ξάνθοιο καὶ Ἰδαίου Σιμόεντος
πνοιαὶ νοσφίσσαντο νότοιό τε καὶ ζεφύροιο,
ἑσπομένους μετὰ δῆριν Ἀρητιάδῃ βασιλῆϊ.
Τοῖς δ' ἐπιναιετάουσιν ὁμούριον αἶαν ἔχοντες
Ἡνίοχοι, Ζύγιοί τε, Πελασγίδος ἔκγονοι αἴης.
Πάρ' δὲ μυχὸν πόντοιο, μετὰ χθόνα Τυνδαριδάων
Κόλχοι ναιετάουσι, μετήλυδες Αἰγύπτοιο,
Καυκάσου ἐγγὺς ἐόντες, ὃς Ὑρκάνιον περὶ πόντον
οὔρεσιν ἠλιβάτοισιν ἀέξεται· ἔνθα τε Φᾶσις,
Κιρκαίου κατὰ νῶτον ἑλισσόμενος πεδίοιο,
Εὐξείνου ποτὶ χεῦμα θοὴν ἐπερεύγεται ἄχνην,
ἀρξάμενος τὸ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.
Τοῦ δὲ πρὸς ἀντολίην βορέην τ' ἐπικέκλιται ἰσθμὸς,
ἰσθμὸς Κασπίης τε καὶ Εὐξείνοιο θαλάσσης.
Τῷ δ' ἐπιναιετάουσιν ἑωθινὸν ἔθνος Ἰβήρων
οἵ ποτε Πυῤῥήνηθεν ἐπ' ἀντολίην ἀφίκοντο
ἀνδράσιν Ὑρκανίοισιν ἀπεχθέα δῆριν ἔχοντες·
καὶ Καμαριτάων φῦλον μέγα. Τοί ποτε Βάκχον
Ἰνδῶν ἐκ πολέμοιο δεδεγμένοι ἐξείνισσαν,
καὶ μετὰ Ληνάων ἱερὸν χορὸν ἐστήσαντο,
ζώματα καὶ νεβρῖδας ἐπὶ στήθεσσι βαλόντες,

εὐοῖ, Βάκχε! λέγοντες· ὁ δὲ φρεσὶ φίλατο δαίμων
κείνων ἀνθρώπων γενεὴν καὶ ἤθεα γαίης. —
Τοῖς δ' ἔπι Κασπίη κυμαίνεται ἀμφιτρίτη.
Ῥεῖα δέ τοι καὶ τήνδε καταγράψαιμι θάλασσαν,
οὐ μὲν ἰδὼν ἀπάνευθε πόρους, οὐ νηῒ περήσας·
οὐ γάρ μοι βίος ἐστὶ μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
οὐδέ μοι ἐμπορίη πατρώϊος, οὐδ' ἐπὶ Γάγγην
ἔρχομαι – οἷά τε πολλοὶ Ἐρυθραίου διὰ πόντου,
ψυχῆς οὐκ ἀλέγοντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἕλωνται –,
οὐδὲ μὲν Ὑρκανίοις ἐπιμίσγομαι, οὐδ' ἐρεείνω
Καυκασίας κνημῖδας ἐρυθραίων τ' Ἀριηνῶν·
ἀλλά με Μουσάων φορέει νόος, αἵτε δύνανται
νόσφιν ἀλημοσύνης πολλὴν ἅλα μετρήσασθαι,
οὔρεά τ' ἤπειρόν τε, καὶ αἰθερίην ὁδὸν ἄστρων.
Ἀλλ' εἴη τοι σχῆμα περίδρομον, ἀμφιέλικτον
πάσης Κασπίης μεγάλης ἁλός. Οὐκ ἂν ἐκείνην
νηῒ περήσειας τριτάτης ἐπὶ κύκλα σελήνης·
τόσσος γὰρ πόρος ἐστὶν ἀμείλιχος. Ἂψ δὲ μετ' ἄρκτους
ἑλκομένη προχοῇς ἐπιμίσγεται Ὠκεανοῖο.
Ἡ δὴ πολλὰ μὲν ἄλλα μετ' ἀνδράσι θαύματ' ἀέξει,
φύει δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν,
ἐχθρὴν ἐμπούσῃσι καὶ ἄλλοις εἰδώλοισι.
Πάντα δέ τοι ἐρέω, ὅσα μὲν πέρι φῦλα νέμονται,
ἀρξάμενος πλευρῆς ζεφυρίτιδος ἐκ βορέαο.
Πρῶτοι μὲν Σκύθαι εἰσίν, ὅσοι Κρονίης ἁλὸς ἄγχι
παῤῥαλίην ναίουσιν ἀνὰ στόμα Κασπίδος ἅλμης·
Οὖννοι δ' ἑξείης· ἐπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες·
Ἀλβανοί τ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρήϊοι, οἵ θ' ὑπὲρ αἶαν
τρηχεῖαν ναίουσι, Καδούσιοι· ἄγχι δὲ Μάρδοι,
Ὑρκάνιοι, Τάπυροί τ'. Ἐπὶ δὲ σφισιν ὁλκὸν ἑλίσσει

Μάρδος, Δερκεβίων τε καὶ ἀφνειῶν πόμα Βάκτρων·
ἀμφοτέρων γὰρ μέσσος ἐς Ὑρκανίην ἅλα βάλλει.
Ἀλλ' ἤτοι Βάκτροι μὲν ἐπ' ἠπείροιο νέμονται
χώρην εὐρυτέρην κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσοῖο·
Δερκέβιοι δ' ἑτέρωθεν ἐφ' ὕδασι Κασπίοισι.
Τοὺς δὲ μέτ', ἀντολίηνδε, πέρην κελάδοντος Ἀράξου,
Μασσαγέται ναίουσι, θοῶν ῥυτῆρες ὀϊστῶν,
ἀνέρες, οἷς μήτ' αὐτὸς ἐγὼ, μήθ', ὅστις ἑταῖρος,
ἐμπελάσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινώτεροι ἄλλων·
Οὐ γάρ σφιν σίτοιο μελίφρονος ἐστὶν ἐδωδὴ,
οὐδέ μεν οὐδ' οἶνος μεταδήμιος· ἀλλὰ γὰρ, ἵππων
αἵματι μίσγοντες λευκὸν γάλα, δαῖτα τίθενται.
Τοῖς δ' ἔπι πρὸς βορέην Χωράσμιοι· οἷς ἔπι γαῖα
Σουγδιὰς, ἧς διὰ μέσσον ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος,
ὅςτε λιπὼν Ἠμωδὸν ὄρος μετὰ Κασπίδα βάλλει.
Τὸν μέτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρταο νέμονται
τόξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μηκέτις ἄλλος ἐλέγχοι
τοξευτὴς, οὐ γάρ σφι θέμις ἀνεμώλια βάλλειν·
καὶ Τόχαροι, Φροῦροί τε· καὶ ἔθνεα βάρβαρα Ση-
ρῶν,
οἵ τε βόας μὲν ἀναίνονται καὶ ἴφια μῆλα,
αἰόλα δὲ ξαίνοντες ἐρήμης ἄνθεα γαίης,
εἵματα τεύχουσιν πολυδαίδαλα, τιμήεντα,
εἰδόμενα χροιῇ λειμωνίδος ἄνθεσι ποίης,
Κείνοις οὔτι κεν ἔργον ἀραχνάων ἐρίσειεν.
Ἄλλοι δὲ Σκύθαι εἰσὶν ἐπήτριμοι, οἵ τε νέμονται
ἐσχατιάς· περὶ δέ σφι δυςήνεμος ἐκτέταται χθὼν,
χειμερίοις ἀνέμοισι λελειμμένη, ἠδὲ χαλάζαις. —
Τόσσοι μὲν φῶτες περὶ Κάσπια κύματ' ἔασι.
Φράζεο δ' ἐκ Κόλχων καὶ Φάσιδος ἐς δύσιν
ἤδη,

Εὐξείνου παρὰ χεῖλος, ἐπιλαδὸν ἔθνεα Πόντου,
ἄχρι Θρηϊκίου στόματος, τόθι Χαλκὶς ἄρουρα.
Βύζηρές τοι πρῶτα, καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων,
Μάκρωνες, Φίλυρές τε, καὶ οἳ μόσσυνας ἔχουσι
δουρατέους. Τῶν δ' ἄγχι πολύῤῥηνες Τιβαρηνοί.
Τοῖς δ' ἔπι καὶ Χάλυβες στυφελὴν καὶ ἀπήνεα γαῖαν
ναίουσιν, μογεροῦ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου·
οἵ ῥα, βαρυγδούποισιν ἐπ' ἄκμοσιν ἑστηῶτες,
οὔποτε παύονται καμάτου καὶ ὀϊζύος αἰνῆς.
Τοὺς δὲ μετ' Ἀσσυρίης πρόχυσις χθονὸς ἐκτετάνυσται·
ἔνθ' Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
λευκὸν ὕδωρ προΐησιν ἐνυάλιος Θερμώδων,
ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέκτο Σινώπην,
καί μιν ἀκηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ,
Ζηνὸς ἐφημοσύνῃσιν· ὁ γάρ, φιλότητος ἐραννῆς
ἰσχανόων, πάτρης ἀπενόσφισεν οὐκ ἐθέλουσαν.
Ἐκ τῆς καὶ πτολίεθρον ἐπώνυμον ἄνδρες ἔχουσι.
Κείνου δ' ἂν ποταμοῖο περὶ κρυμώδεας ὄχθας
τέμνοις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον, οἷά τε πάχνην
χειμερίην· δήεις δὲ καὶ ὑδατόεσσαν ἴασπιν.
Ἶρις δ' ἑξείης καθαρὸν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
Τῷ δ' ἐπιμορμύρουσι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο,
εἱλόμεναι βορέηνδε Καραμβίδος ἐγγύθεν ἄκρης,
ἀρξάμεναι τὸ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.
Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι νέμονται,
καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον· ἔνθ' ἐνέπουσιν
οὐδαίου Κρονίδαο μέγαν κύνα χαλκεόφωνον,
χερσὶν ἀνελκόμενον μεγαλόφρονος Ἡρακλῆος,
δεινὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλόν,

Digitized by Google

τὸν μὲν ἐδέξατο Γαῖα, καὶ ἀνδράσι πῆμ' ἐφύτευσεν.
Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι,
Ῥήβας ἔνθ' ἐρατεινὸν ἐπιπροΐησι ῥέεθρον,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο παρὰ στομάτεσσιν ὁδεύει,
Ῥήβας, οὗ κάλλιστον ἐπὶ χθονὶ σύρεται ὕδωρ. —
Τόσσοι μὲν Πόντοιο περικτίται ἄνδρες ἔασι·
κεῖνα δέ τοι Σκυθίης προλελεγμένα φῦλα πελέσθω.
Νῦν δ' αὖ παῤῥαλίης Ἀσίης πόρον ἐξενέποιμι,
ὅς ῥά τε πρὸς νότον εἶσιν ἐφ' Ἑλλήσποντον ὁδεύων,
καὶ ποτὶ μηκίστου νότιον ῥόον Αἰγαίοιο,
μέσφ' αὐτῆς Συρίης τε καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς.
Χαλκιδέες μὲν πρῶτα παρὰ στόμα γαῖαν ἔχουσιν,
οὖδας ἐς ἀντιπέρην Βυζάντιον εἰσορόωντες.
Βέβρυκες δ' ἐπὶ τοῖσι, καὶ οὔρεα Μυσίδος αἴης,
ἧχι περ ἱμερόεντα Κίος προΐησι ῥέεθρα,
τοῦ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν Ὕλαν ἡρπάξατο Νύμφη,
ὀτρηρὸν θεράποντα πελωρίου Ἡρακλῆος.
Ἔνθεν ἐφ' Ἑλλήσποντον ἐπιτρέχει ἄσπετος ἀγκὼν
βαιοτέρης Φρυγίης· ἑτέρη δέ τοι ἔνδοθι κεῖται,
εὐρυτέρη γεγαυῖα παρ' ὕδασι Σαγγαρίοιο.
Ἀλλ' ἤτοι μεγάλη μὲν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται,
ἱππόβοτος, λιπαρή τε· πρὸς ἑσπερίην δ' ἂν ἴδοιο
τὴν ἑτέρην, ἣ κεῖται ὑπὸ ζαθέης πόδας Ἴδης,
Ἴλιον ἠνεμόεσσαν ὑπὸ πλευρῇσιν ἔχουσα,
Ἴλιον, ἀγλαὸν ἄστυ παλαιγενέων ἡρώων·
Ἴλιον, ἣν ἐπόλισσε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
Ἴλιον, ἣν ἀλάπαξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Ξάνθῳ ἐπ' εὐρὺ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ Σιμόεντι!
Τῆνδε μετ' Αἰολίδος παραπέπταται ἤθεα γαίης,
Αἰγαίου παρὰ χεῖλος, ὑπὲρ μέγαν Ἑλλήσποντον.

Digitized by Google

Τῇδ' ἐπιναιετάουσιν ἀγαυῶν παῖδες Ἰώνων,
ἀγχίαλοι γεγαῶτες, ἐπὶ χθονὸς, ἧς διὰ μέσσης
Μαίανδρος λιπαρῇσι κατέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήτου τε μεσηγὺ καὶ εὐρυχόροιο Πριήνης.
Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρην ἐςίδοιο
παῤῥαλίην Ἔφεσον, μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
ἔνθα θεῇ ποτὲ νηὸν Ἀμαζονίδες τετύκοντο,
πρέμνῳ ἔνι πτελέης, περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα.
Μῃονίη δ' ἐπὶ τῇσιν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται
Τμώλῳ ὑπ' ἠνεμόεντι· τόθεν Πακτωλὸς ὁδεύων
χρυσὸν ὁμοῦ δίνῃσιν ἐφελκόμενος κελαρύζει.
Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσι καθήμενος εἴαρος ὥρῃ
κύκνων εἰςαΐοις λιγυρὴν ὄπα, τοί τε καθ' ὕλην
ἔνθα καὶ ἔνθα νέμονται ἀεξομένης ἐπὶ ποίης.
Πολλοὶ γὰρ λειμῶνες ἐν Ἀσίδι τηλεθόωσιν,
ἔξοχα δ' ἀμπέδιον Μαιάνδριον· ἔνθα Καΰστρου
ἤσυχα καχλάζοντος ἐπιῤῥέει ἀγλαὸν ὕδωρ.
Οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσεαι, αἳ περὶ κεῖνο
θεῖον ἕδος χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἅμμα βαλοῦσαι
ὀρχεῦνται, θηητὸν ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
εὖτε Διωνύσοιο χοραστασίας τελέοιεν·
σὺν καὶ παρθενικαὶ, νεοθηλέες οἷά τε νεβροὶ,
σκαίρουσιν· τῇσιν δὲ πέρι σμαραγεῦντες ἀῆται
ἱμερτοὺς δονέουσιν ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνας.
Ἀλλὰ τὰ μὲν Λυδοῖσι μετ' ἀνθρώποισι μέλονται.
Πρὸς δ' ἅλα κεκλιμένην Λύκιοι χθόνα ναιετάουσι,
Ξάνθου ἐπὶ προχοῇσιν, ἐϋῤῥείτου ποταμοῖο·
ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνεται οὔρεα Ταύρου,
Παμφύλων καὶ μέχρι· Κράγον δέ ἑ φημίζουσι.
Κεῖθι δ' ἂν ἀθρήσειας ὑπειράλιον πτολίεθρον
Ἄσπενδον, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος·

ἔνθα συοκτονίῃσι Διωναίην ἱλάονται.
Ἄλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος, Πέργη τε, καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην μεσάτην χθόνα ναιετάουσιν
ἴδριες ἐν πολέμοισι Λυκάονες ἀγκυλότοξοι.
Τοῖς δ' ἔπι Πισιδέων λιπαρὸν πέδον· ἧχι πόληες
Τερμισσὸς, Λύρβη τε, καὶ, ἥν ἐπολίσσατο λαὸς
πρὶν ποτ' Ἀμυκλαίων, μεγαλώνυμος ἐν χθονὶ Σέλγη.
Κεῖθεν δ' εἰς αὐγὰς σκολιὸν περιτέμνεται οἶμον
πολλὸν ἔσω βεβαυῖα περίδρομος ἀμφιτρίτη,
γείτων Εὐξείνοιο πολυκλύστοιο θαλάσσης.
Κεῖνος τοι Κιλίκων περισύρεται ἔθνεα κόλπος
μακρὸς ἐπ' ἀντολίην· Ἀσίης δὲ Στεινὰ καλεῦσι.
Καὶ τῷ μὲν πλεόνων ποταμῶν ἐπιμίσγεται ὕδωρ·
τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμοιό τε καὶ Πινάροιο,
Κύδνου τε σκολιοῖο μέσην διὰ Ταρσὸν ἰόντος,
Ταρσὸν ἐϋκτιμένην, ὅθι δή ποτε Πήγασος ἵππος,
ταρσὸν ἀφεὶς, χώρῳ λίπεν οὔνομα, τῆμος ἀφ' ἵππου
ἐς Διὸς ἱέμενος πίσεν ἥρως Βελλεροφόντης·
κεῖθι δὲ καὶ πεδίον τὸ Ἀλήϊον, οὗ κατὰ νῶτα
ἀνθρώπων ἀπάνευθεν ἀλωμένος ἐνδιάασκε.
Πολλαὶ δ' ἑξείης Κιλίκων γεγάασι πόληες,
Λυρνησσὸς, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε·
αἱ μὲν ἐν ἠπείρῳ, αἱ δ' αὐτῆς ἄγχι θαλάσσης.
Τῆς δ' ἔπι, Κομμαγενηνὸν ἕδος, Συρίης τε πόληες
θινὸς ἐπὶ στρεπτῆς περιμήκεες· ἀμφὶ γὰρ ὁλκὸς
ἐς δύσιν ἔστραπται πολιῆς ἁλὸς, ἄχρι κολώνης
οὔρεος ἀγχιάλοιο, βαθυκρήμνου Κασίοιο.
Ῥηϊδίως δ' ἄν τοι λοιπὸν πόρον αὐδήσαιμι
γαιάων Ἀσίης· ὁ δέ τοι λόγος ἐν φρεσὶν ἔστω,

μηδ' ἀνέμοις φορέοιτο πονηθέντων χάρις ἔργων.
Εἰ γάρ μοι σάφα τήνδε καταφράσσοιο κέλευθον,
ἦ τάχα κἂν ἄλλοισιν ἐπισταμένως ἀγορεύοις
καὶ ποταμούς, πολίων τε θέσιν, καὶ γαῖαν ἑκάστην.
Σχῆμα μὲν οὖν πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσι τετύχθω,
πεπταμένον δολιχοῖσιν ἐπ' ἀντολίην πεδίοισιν.
Οἶσθα γάρ, ἐν πρώτοισιν ἐμεῦ εἰπόντος ἀκούσας,
πᾶσαν ἕως Ἰνδῶν Ἀσίην ὄρος ἄνδιχα τέμνειν.
Κεῖνό τοι ἐν πλευρῇσι βορειότερον τελέοιτο·
Νεῖλος δ' ἑσπέριον πλευρὸν πέλοι· αὐτὰρ ἑῷον
Ἰνδικὸς Ὠκεανός· νότιον δ' ἁλὸς οἶδμ' Ἐρυθρῆς.
Φράζεο δ' ὡς ὑπὸ πέζαν ἐπ' αὐγὰς ἵξομαι ἤδη,
ἀρξάμενος Συρίηθεν, ὅθεν λίπον· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
μῦθον ἅτε ψευσθέντος ἀνὴρ ἐπιμωμήσαιτο.
Ἀλλ' ἤτοι Συρίη μὲν ὕπειρ ἁλὸς ἐγγύθεν ἕρπει
ἐς νότον ἀντολίην τε, πολύπτολιν αἶαν ἔχουσα,
ἣν Κοίλην ἐνέπουσιν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρ' αὐτὴν
μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο πρῶνες ἔχουσιν,
ἑσπερίου Κασίοιο, καὶ ἠῴου Λιβάνοιο.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
οὐχ' ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διαμφίς·
οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρῳ, τοί περ Σύριοι καλέονται·
οἱ δ' ἁλὸς ἐγγὺς ἐόντες, ἐπωνυμίην Φοίνικες,
τῶνδ' ἀνδρῶν γενεῆς, οἳ Ἐρυθραῖοι γεγάασιν,
οἳ πρῶτοι νήεσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
πρῶτοι δ' ἐμπορίης ἁλιδινέος ἐμνήσαντο,
καὶ βαθὺν οὐρανίων ἄστρων πόρον ἐφράσσαντο,
οἵτ' Ἰόπην καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐραννήν,
Βύβλον τ' ἀγχίαλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν,
ναιομένην χαρίεντος ἐφ' ὕδασι Βοστρηνοῖο·

καὶ Τρίπολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τε, Μάραθόν τε,
Λαοδίκην θ', ἣ κεῖται ἐπ' ἠϊόνεσσι θαλάσσης,
καὶ Ποσιδήϊα ἔργα, καὶ ἱερὰ τέμπεα Δάφνης,
ἧχί περ Ἀντιόχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.
Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον·
τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην κατασύρεται ὑγρὸς Ὀρόντης,
ἄσπετος, Ἀντιόχοιο μέσην διὰ γαῖαν ὁρίζων.
Πᾶσα δέ τοι λιπαρή τε καὶ εὔβοτος ἔπλετο χώρη
μῆλά τε φερβέμεναι, καὶ δένδρεσι καρπὸν ἀέξειν.
Τῆς δ' ἂν ἴδοις προτέρω, νοτιώτερον οἶμον ὁδεύων,
Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου μύχατον πόρον, ὅςτε μεσηγὺ
εἰλεῖται Συρίης καὶ Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς,
τυτθὸν ἐπ' ἀντολίην τετραμμενος, ἄχρις Ἐλανῶν.
Κεῖθεν δ' ὀλβίστων Ἀράβων παρακέκλιται αἶα,
πολλὸν ἀνερχομένη, δισσῇ ζωσθεῖσα θαλάσσῃ,
Περσίδι τ', Ἀῤῥαβίῃ τ'· ἄνεμον τέ τοι ἔλλαχ' ἑκάστη·
Ἀῤῥαβίη ζέφυρον, Περσὶς δ' εὔροιο κελεύθους.
Πέζα δέ οἱ νοτίη τετραμμένη ἀντολίηνδε
κλύζετ' Ἐρυθραίοις ὑπὸ κύμασιν Ὠκεανοῖο.
Καὶ τῆς τοι θέσιας μυθήσομαι· ἔξοχα γάρ μιν
γαιάων πολύολβα καὶ ἀγλαὰ φῦλα νέμονται.
Ἄλλο δέ τοι καὶ θαῦμα μέγ' ἔξοχον ἔλλαχ' ἐκείνη·
αἰεὶ κηώεσσα θύοις ὑπὸ λαρὸν ὄδωδεν
ἢ θύου, ἢ σμύρνης, ἢ εὐόδμου καλάμοιο,
ἢ καὶ θεσπεσίοιο πεπαινομένου λιβάνοιο,
ἢ κασίης. Ἐτεὸν γὰρ ἀνὰ χθόνα λύσατο κείνην
Ζεὺς αὐτὸν Διόνυσον ἐϊῤῥαφέος παρὰ μηροῦ·
τῷ καὶ γειναμένῳ κηώδεα φύετο πάντα.
Μῆλα δὲ καὶ τῆμος λασίοις ἐβαρύνετο μαλλοῖς
ἐν νομῷ, αὐτομάτοις δὲ κατέῤῥεον ὕδασι λίμναι·
ὄρνιθες δ' ἑτέρωθεν ἀοικήτων ἀπὸ νήσων

ἦλθον φύλλα φέροντες ἀκηρασίων κιναμώμων.
Αὐτὰρ ὁ μὲν νεβρῖδα κατωμαδίην ἐτάνυσσε,
κισσῷ δ' ἱμερόεντι καλὰς ἔστεψεν ἐθείρας,
ἀκροχάλιξ δ' οἴνῳ πλεκτοὺς ἀνεσείσατο θύρσους,
μειδιόων, καὶ πολλὸν ἐπ' ἀνδράσιν ὄλβον ἔχευε.
Τοὔνεκεν εἰςέτι νῦν λιβάνῳ κομόωσιν ἄρουραι,
οὔρεα δὲ χρυσῷ, ποταμοὶ δ' ἑτέρωθι θυηλαῖς·
αὐτοὶ δ' ἐνναέται μάλα πίονα δῆμον ἔχουσι,
χρυσείοις πέπλοισιν ἀγαλλόμενοι μαλακοῖσι.
'Αλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
ἀφνειοὶ ναίουσιν ἐπωνυμίην Ναβαταῖοι.
Ἄγχι δὲ Χαβλάσιοί τε, καὶ 'Αγρέες· οἷς ἔπι γαῖα
Χατραμὶς ἐνναίει κατεναντία Περσίδος αἴης.
Αὐτὰρ 'Ερυθραίης πλευρὸν ναίουσι θαλάσσης
Μινναῖοί τε, Σάβαι τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλεταβηνοί. —
Τόσσα μὲν 'Αῤῥαβίην περιώσια φῦλα νέμονται.
Ἄλλα δέ τοι καὶ πλεῖστα· περιπρὸ γάρ ἐστι μεγίστη.
Τῆς δὲ πρὸς ἀντιπεραίαν, ὑπαὶ ῥιπὴν ζεφύροιο,
λυπρὸν ὀρεσκῴων παραφαίνεται οὖδας 'Ερεμβῶν,
οἳ βίον ἐν πέτρῃσι κατωρυχέεσσιν ἔθεντο,
γυμνοὶ, καὶ κτεάνων ἐπιδευέες· ἀμφὶ δ' ἄρα σφὶν
ἴδεϊ θαλπομένοισι μελαίνεται αὐαλέος χρώς·
αὔτως δ', οἷά τε θῆρες, ἀλώμενοι ἄλγε' ἔχουσιν,
οὐχ ὡς ἁβροβίων 'Αράβων γένος. Οὐ γὰρ ἐν ὄλβῳ
ἴσην μοῖραν ἅπασιν ἐν ἀνδράσι θήκατο δαίμων.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Λιβάνοιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
τῆς ἑτέρης Συρίης δολιχὴ μηκύνεται αἶα,
ἑλκομένη καὶ μέχρις ἁλικλύστοιο Σινώπης.
Τῆς δ' ἤτοι μέσσης μὲν ἐπ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι, δαήμονες ἱπποσυνάων,
'Ασσύριοι δ' ἄλὸς ἄγχι παρὰ στόμα Θερμώδοντος.

Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην ὀρέων ἀπὸ παιπαλοέντων
φαίνετ' ἀπειρεσίου ποταμοῦ ῥόος Εὐφρήταο,
ὅς δήτοι, πρῶτον μὲν ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο
μακρὸς ἐπὶ νότον εἶσι, πάλιν δ', ἀγκῶνας ἑλίξας,
ἄντην ἠελίοιο μέσην Βαβυλῶνα περήσας,
Περσίδος εἰς ἁλὸς οἶδμα θοὴν ἀπερεύγεται ἄχνην,
ὑστατίης προχοῇσι Τερηδόνος ἐγγὺς ὁδεύων.
Τόνδε μέτ' εἰς αὐγὰς ποταμῶν ὤκιστος ἁπάντων
Τίγρις ἐϋῤῥείτης φέρεται, ῥόον ἶσον ἐλαύνων
τόσσον ἄνευθεν ἰὼν, ὅσον ἕβδομον ἦμαρ ὁδεύσας
ἴφθιμος καὶ κραιπνὸς ἀνὴρ ἀνύσειεν ὁδίτης.
Ἔστι δέ τις κατὰ μέσσα περίτροχος ὕδασι λίμνη,
οὔνομα Θωνῖτις, ἧς ἕλκεται ἐς μυχὰ Τίγρις,
δύνων πολλὸν ἔνερθε· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀνασχὼν
ὀξύτερον προΐησι κάτω ῥόον. Οὐκ ἂν ἐκείνου
ἐν πᾶσιν ποταμοῖσι θοώτερον ἄλλον ἴδοιο.
Ὅσση δ' Εὐφρήτου καὶ Τίγριος ἔνδοθι γαῖα,
τήνδε περικτίονες Μέσσην ποταμῶν ἐνέπουσιν.
Οὐ μέντοι κείνης γε νομοὺς ὠνόσσατο βούτης,
οὐδ' ὅστις, σύριγγι κερώνυχα Πᾶνα γεραίρων,
μήλοις ἀγραύλοισιν ἐφέσπεται· οὐδέ μεν ὕλην
παντοίην φυτοεργὸς ἀνὴρ ἀθερίσσατο καρπῶν·
τοίη ἐπὶ κείνης ἄροσις πέλει, ἐν μὲν ἀέξειν
ποίην, ἐν δὲ νομοὺς εὐανθέας, ἐν δὲ καὶ ἀνδρῶν
φύτλην, καλλίστην τε καὶ ἀθανάτοισιν ὁμοίην.
Τῆς μὲν πρὸς βορέην λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσιν
ἀνέρες Ἀρμένιοί τε, καὶ ἀγχέμαχοι Ματιηνοὶ,
οὔρεσι κεκλιμένοι ποταμοῦ πρόπαρ Εὐφρήταο,
πίονες, ἀφνειοί τε, καὶ Ἄρεος εὖ δεδαῶτες.
Πρὸς δὲ νότον Βαβυλὼν, ἱερὴ πόλις· ἥν ῥά τε

πᾶσαν

τείχεσιν ἀῤῥαγέεσσι Σεμίραμις ἐστεφάνωσεν·
αὐτὰρ ἐπ' ἀκροπόληϊ μέγαν δόμον εἵσατο Βήλῳ,
χρυσῷ τ', ἠδ' ἐλέφαντι, καὶ ἀργύρῳ ἀσκήσασα.
Καὶ τῆς τοι πεδίον περιώσιον· ἔνθα τε πολλοὶ
ἀκρόκομοι Φοίνικες ἐπηρεφέες πεφύασι.
Ναὶ μὴν καὶ χρυσοῖο φέρει χαριέστερον ἄλλο,
ὑγρῆς βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἣ περὶ χῶρον
φύεται ἐν προβολῇς, ὀφιήτιδος ἔνδοθι πέτρης.
Αὐτὰρ ὑπὲρ Βαβυλῶνος, ἐπὶ πνοιὴν βορέαο,
Κισσοὶ, Μεσσαβάται τε, Χελωνῖται τε νέμονται.
Ἀλλ' ὁπότ' Ἀρμενίων ὀρέων προπάροιθεν ὁδεύσῃς
εἰς αὐγὰς, τότ' ἔπειτα τὰ Μηδικὰ τέμπεα δήεις.
Τῶν μὲν πρὸς βορέην ἐριθηλέα γαῖαν ἔχουσι
Γηλοί τε, Μάρδοι τε, καὶ ἀνέρες Ἀτροπατηνοί.
Πρὸς δὲ νότον ναίουσιν ἀγαυῶν ἔθνεα Μήδων,
κείνης τοι γενεῆς ἐρικυδέος ἐκγεγαῶτες
Αἰήταο θυγατρὸς, ἀμύμονος ἡρωΐνης.
Εὖτε γὰρ Ἀκταίοιο παρὰ ῥόον Ἰλισσοῖο
φάρμακ' ἐμήσατο λυγρὰ γόνῳ Πανδιονίδαο,
αἰδοῖ μὲν χῶρον κεῖνον λίπεν, ἐς δὲ βαθεῖαν,
πλαζομένη κατὰ φῶτας, ὁμώνυμον ἵκετο γαῖαν,
οὐ μὲν ἑκὰς Κόλχων· Κόλχων γέ μεν αἶαν ἱκέσθαι
οὔ οἱ ἔην· μῆνιν γὰρ ἑοῦ δειδίσσατο πατρός.
Τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν πολυφάρμακοι ἄνδρες ἔασι
χώρην ναιετάοντες ἀπείριτον, οἱ μὲν ἐπ' αὐτὰς
πέτρας, αἳ φύουσιν ἀφεγγέα ναρκισσίτην,
οἱ δ' ἑκὰς ἐν λασίῃσι νενασμένοι εἰαμενῇσι,
πώεα καλὰ νέμοντες, ἄδην βεβριθότα μαλλοῖς,
τόσσον ἐπ' ἀντολίην τετραμμένοι, ἄχρι πυλάων
Κασπιάδων, αἵτ' εἰσὶ βαθυνομένας ὑπὸ πέτρας,
κληῖδες γαίης Ἀσιήτιδος· ἧχι κέλευθος

ἐκτέ-

ἐκτέτατ' ἐς βορέην τε καὶ ἐς νότον ἐρχομένοισιν,
ἡ μὲν ἐς Ὑρκανίους, ἡ δ' οὔρεα Περσίδος αἴης.
Ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὕπαὶ πόδα Κασπιάων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρήϊοι, ἀγκυλότοξοι,
παντοίου πολέμοιο δαήμονες· οὐ γὰρ ἀρότρῳ
αὔλακ' ἐπιθύνουσι, διασχίζοντες ἀρούρας,
οὐδέ μεν ἐν νήεσσιν ἅλα τμήγουσιν ἐρετμοῖς,
οὐδὲ νομῷ φέρβουσι βοῶν γένος· ἐκ δὲ γενέθλης
νηπίαχοι τόξοισι καὶ ἱπποσύνῃσι μέλονται,
αἰεὶ δ' ἠχήεσσαν ἀνὰ χθόνα δοῦπος ἀκόντων
ἢ βελέων, πάντῃ δέ τ' ἀελλοπόδων δρόμος ἵππων
θυνόντων· οὐ γάρ σφι θέμις δόρποιο πάσασθαι,
πρὶν πολέμου μόχθοισι κάρην ἱδρῶτι παλῦναι·
φέρβονται δ' ἄγρῃσι δορυκτήτου βιότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης, κατὰ δῆριν ἀμαιμακέτους περ ἐόντας,
Αὐσονίου βασιλῆος ἐπεπρήϋνεν ἀκωκή.
Εἰ δέ σε καὶ Πέρσας ἰδέειν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ,
εὐφραδέως ἄν σοι καὶ τῶν γένος αὐδήσαιμι,
καὶ πόρον ἀενάων ποταμῶν, ὀρέων τε κελεύθους.
Μοῦνοι γάρ τ' Ἀσίης βασιλεύτατον ἔθνος ἔχουσι,
μοῦνοι δ' ἄσπετον ὄλβον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
ὁππότε Μῃονίην καὶ Σάρδιας ἐξαλάπαξαν.
Χρύσεά τοι κείνων μὲν ἐπὶ χροῒ τεύχεα φωτῶν,
χρύσεα δ' αὖθ' ἵπποισιν ἐπὶ στομάτεσσι χαλινά,
χρύσῳ δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκοσμήσαντο πέδιλα·
τόσσος γάρ σφιν ὄλβος ἀπείριτος. Ἀλλά τοι εἴη
Περσὶς ὅλη μεγάλοισι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
Κασπιάδων πυλέων νοτιώτερον οἶμον ἔχουσα,
ἑλκομένη καὶ μέχρις ὁμωνύμου ἀμφιτρίτης.
Τριχθὰ δέ μιν ναίουσι διασταδόν· οἱ μὲν ὑπ' ἄρκτους,

τοξοφόρων σκιεροῖσι παρήμενοι οὔρεσι Μήδων·
οἱ δὲ μεσήπειροι· οἱ δ' ἐς νότον, ἄχρι θαλάσσης.
Πρῶτα Σάβαι, μετὰ τούσδε Πασαργάδαι· ἄγχι δὲ Τασκοί,
ἄλλοι θ', οἳ ναίουσι διάνδιχα Περσίδα γαῖαν.
Καὶ τὴν μὲν πολέες ποταμοὶ περιπιαίνουσι,
τῇ καὶ τῇ σκολιῇσιν ἐλαυνόμεναι προχοῇσι.
Χωρὶς μὲν Κόρος ἐστὶ μέγας, χωρὶς δὲ Χόασπις,
ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ, παρά τε ῥείων χθόνα Σούσων.
Τοῦ δ' ἂν ἐπὶ πλευρῇσιν ἴδοις εὐωπὸν Ἀχάτην,
κείμενον οἷα κύλινδρον ἐπὶ χθονός· ὅν ῥ' ἀπὸ πέτρης
χειμερίου ποταμοῖο κάτω σύρουσι χαράδραι.
Αἰεὶ δ' αὖ λιαροῖο γεγηθότες ἐξ ἀνέμοιο
καρποὶ τηλεθάουσιν ἐπήτριμοι ἀλλήλοισι.
Φράζεο δ' εἰς αὐγὰς λοιπὸν πόρον Ἀσίδος αἴης·
ἐγγύθι γάρ τοι πέζα τελείεται ἠπείροιο.
Ἤτοι μὲν παρὰ χεῦμα τὸ Περσικὸν Ὠκεανοῖο
Καρμανοὶ ναίουσιν ὑπ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Περσίδος οὐκ ἀπάνευθε διάνδιχα γαῖαν ἔχοντες,
οἱ μὲν ἐπειράλιοι, τοὶ δ' ἔνδοθεν, ἠπειρῶται.
Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσσῶν ἕλκεται αἶα,
γείτων Ὠκεανοῦ μεγακήτεος· οἷσι πρὸς αὐγὰς
Ἰνδὸν πὰρ ποταμὸν νότιοι Σκύθαι ἐνναίουσιν,
ὅς ῥά τ' Ἐρυθραίης κατεναντίον εἶσι θαλάσσης,
λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἐλαύνων,
ἀρξάμενος τὰ πρῶτ' ἀπὸ Καυκάσου ἠνεμόεντος.
Δισσὰ δέ οἱ στόματ' ἐστί· μέσην δ' ἐπιδέδρομε νῆσον,
νῆσον, τὴν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι Παταληνήν·
κεῖνός τοι πολέων ἀποτέμνεται ἤθεα φωτῶν.

Ἤτοι μὲν, δύνοντος ἐπὶ κλίσιν ἠελίοιο,
Ὠρίτας τ', Ἀριβάς τε, λινοχλαίνους τ' Ἀραχώτας,
Σατραΐδας θ', ὅσσους τε παρὰ πτυχὶ Παρπανισοῖο
ξυνῇ ὁμῶς μάλα πάντας ἐπωνυμίην Ἀριηνοὺς,
οὐ χθόνα ναιετάοντας ἐπήρατον, ἀλλ' ὑπὸ λεπτῇ
ψάμμῳ πεπληθυῖαν, ἰδὲ ῥώπεσσι δασεῖαν.
Ἀλλ' ἔμπης ζωῇσιν ἐπαρκέες εἰσὶ κέλευθοι,
ἄλλον γάρ σφιν ὄλβον ἀκήρατον αἶα κομίζει.
Πάντῃ γὰρ λίθος ἐστὶν ἐρυθροῦ κουραλίοιο,
πάντῃ δ' ἐν πέτρῃσιν ὑπὸ φλέβες ὠδίνουσι
χρυσείης κυανῆς τε καλὴν πλάκα σαπφείροιο,
τῆς ἀποτεμνόμενοι βιοτήσιον ὦνον ἔχουσι.
Πρὸς δ' αὐγὰς Ἰνδῶν ἐρατεινὴ πέπταται αἶα,
πασάων πυμάτη, παρὰ χείλεσιν Ὠκεανοῖο.
Ἣν ῥά τ' ἀνερχόμενος μακάρων ἐπὶ ἔργα καὶ ἀνδρῶν
ἠέλιος πρώτῃσιν ἐπιφλέγει ἀκτίνεσσι.
Τῷ γαίης ναέται μὲν ὑπὸ χρόα κυανέουσι,
θεσπέσιον λιπόωντες, ἐειδομένας δ' ὑακίνθῳ
πιοτάτας φορέουσιν ἐπὶ κράτεσφιν ἐθείρας.
Τῶν δ' οἱ μὲν χρυσοῖο μεταλλεύουσι γενέθλην,
ψάμμον ἐϋγνάμπτῃσι λαχαίνοντες μακέλῃσιν·
οἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι λινεργέας· οἱ δ' ἐλεφάντων
ἀργυφέους πρισθέντας ἀποξύουσιν ὀδόντας·
ἄλλοι δ' ἰχνεύουσιν ἐπὶ προβολῇσιν ἀναύρων
ἤπου βηρύλλου γλαυκὴν λίθον, ἢ ἀδάμαντα
μαρμαίροντ', ἢ χλωρὰ διαυγάζουσαν ἴασπιν,
ἢ καὶ γλαυκιόωντα λίθον καθαροῖο τοπάζου,
καὶ γλυκερὴν ἀμέθυστον ὑπηρέμα πορφυρέουσαν·

παντοῖον γὰρ γαῖα μετ' ἀνδράσιν ὄλβον ἀέξει,
ἀενάοις ποταμοῖσι κατάῤῥυτος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ναὶ μὴν καὶ λειμῶνες ἀεὶ κομόωσι πετήλοις·
ἄλλοθι μὲν γὰρ κέγχρος ἀέξεται, ἄλλοθι δ' αὖτε
ὗλαι τηλεθόωσιν ἐρυθραίου καλάμοιο.
Φράζεο δ', ὥς τοι σχῆμα, καὶ ὡς ποταμοὺς ἐνέποιμι,
οὔρεά τ' ἠνεμόεντα, καὶ αὐτῆς ἔθνεα γαίης.
Ἤτοι μὲν πισύρεσσιν ἐπὶ πλευρῇσιν ἄρηρε
πάσῃσιν λοξῇσιν, ἀλιγκίη εἴδεϊ ῥόμβου.
Ἀλλά τοι ἑσπερίοις μὲν ὁμούριος ὕδασιν Ἰνδὸς
γαῖαν ἀποτμήγει· νότιον δ' ἁλὸς οἶδματ' Ἐρυθρῆς·
Γάγγης δ' εἰς αὐγάς· ὁ δὲ Καύκασος ἐς πόλον ἄρκτων.
Καὶ τὴν μὲν πολλοί τε καὶ ὄλβιοι ἄνδρες ἔχουσιν,
οὐχ ἅμα ναιετάοντες ὁμώνυμοι, ἀλλὰ διαμφὶς
κεκριμένοι· ποταμοῦ μὲν ἀπειρεσίου πέλας Ἰνδοῦ
Δαρδανέες, τόθι λοξὸν ἀπὸ σκοπέλων Ἀκεσίνην
στρόμενον δέχεται πλωτὸς νήεσσιν Ὑδάσπης.
Τοῖς δ' ἔπι καὶ Κώφης τρίτος ἕσπεται ἀργυροδίνης·
Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι καὶ Τοξῖλοι ἄνδρες,
Σκύδροι δ' ἑξείης· ἐπὶ δ' ἕσπεται ἄγρια φῦλα
Πευκανέων· μετὰ τούςδε Διωνύσου θεράποντες
Γαργαρίδαι ναίουσιν, ὅθι χρυσοῖο γενέθλην
δαιδαλέην Ὕπανίς τε φέρει, θεῖός τε Μέγαρσος,
λαβρότατοι ποταμῶν· ἀπὸ δ' οὔρεος Ἠμωδοῖο
ὀρνύμενοι προρέουσιν ἐπὶ Γαγγήτιδα χώρην,
πρὸς νότον ἑλκόμενοι παρὰ τέρματα Κωλίδος αἴης.
Ἡ δ' ἤτοι προνένευκεν ἐπ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
ἠλίβατος, ταχινοῖσι δυσέμβατος οἰωνοῖσι,
τοὔνεκά μιν καὶ φῶτες ἐπικλείουσιν Ἄορνιν.

Ἔστι δέ τις θνητὸς ἐϋῤῥείτην παρὰ Γάγγην
χῶρος τιμήεις τε καὶ ἱερὸς, ὅν ποτε Βάκχος
θυμαίνων ἐπάτησεν, ὅτ' ἠλλάσσοντο μὲν ἁβραὶ
Ληνάων νεβρῖδες ἐς ἀσπίδας, ἐς δὲ σίδηρον
Θύρσοι μαιμώωντο, καὶ εἰς σπείρημα δρακόντων
ζωστῆρές θ' ἕλικές τε πολυγνάμπτης ἐλίνοιο,
τῆμος, ὅτ' ἀφραδίῃσι θεοῦ ἀτίμησαν ἑορτήν.
Τοὔνεκα Νυσσαίην μὲν ἐφημίξαντο κέλευθον,
κόσμῳ δ' ἐστήσαντο σὺν υἱάσιν ὄργια πάντα.
Αὐτὸς δ' ὁππότε φῦλα κελαινῶν ὤλεσεν Ἰνδῶν,
Ἠμωδῶν ὀρέων ἐπεβήσατο, τῶν ὑπὸ πέζαν
ἕλκεται ἠῴοιο μέγας ῥόος Ὠκεανοῖο.
Ἔνθα δύο στήλας στήσας περὶ τέρματα γαίης,
καγχαλόων μετὰ χεῦμα κατήλυθεν Ἰσμηνοῖο. —
Τόσσοι μὲν κατὰ γαῖαν ὑπέρτατοι ἄνδρες ἔασιν.
Ἄλλοι δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κατ' ἠπείρους ἀλόωνται
μυρίοι, οὓς οὐκ ἄν τις ἀριφραδέων ἀγορεύσοι
θνητὸς ἐών· μοῦνοι δὲ θεοὶ ῥέα πάντα δύνανται.
Αὐτοὶ γὰρ καὶ πρῶτα θεμείλια τορνώσαντο,
καὶ βαθὺν οἶμον ἔδειξαν ἀμετρήτοιο θαλάσσης·
αὐτοὶ δ' ἔμπεδα πάντα βίῳ διετεκμήραντο,
ἄστρα διακρίναντες· ἐκληρώσαντο δ' ἑκάστῳ
μοῖραν ἔχειν πόντοιο καὶ ἠπείροιο βαθείης.
Τῷ ῥα καὶ ἀλλοίην ῥυσμοῦ φύσιν ἔλλαχ' ἑκάστη.
Ἡ μὲν γὰρ λευκή τε καὶ ἀργινόεσσα τέτυκται,
ἡ δὲ κελαινοτέρη, ἡ δ' ἀμφοτέρων λάχε μορφήν·
ἄλλη δ' Ἀσσυρίης ἐναλιγκίη ἄνθεϊ μίλτου·
ἄλλαι δ' ἀλλοῖαι· τὼς γὰρ μέγας ἐφράσατο Ζεύς.
Οὕτως ἀνθρώποις ἑτεροῖϊα πάντα τέτυκται.
Ὑμεῖς δ', ἤπειροί τε καὶ εἰν ἁλὶ, χαίρετε, νῆσοι,

ὕδατά τ' Ὠκεανοῖο, καὶ ἱερὰ χεύματα πόντου,
καὶ ποταμοὶ, κρῆναί τε, καὶ οὔρεα βησσήεντα!
Ἤδη γὰρ πάσης μὲν ἐπέδραμον οἶδμα θαλάσσης,
ἤδη δ' ἠπείρων σκολιὸν πόρον. Ἀλλά μοι ὕμνων
αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξιος εἴη ἀμοιβή.

Τέλος

τῆς τοῦ Διονυσίου Περιηγήσεως.

Digitized by Google

RUFI FESTI AVIENI

ARATEA.

Digitized by Google

Digitized by Google

ARATI PHAENOMENA,

RUFO FESTO AVIENO PARAPHRASTE.

Carminis inceptor mihi Juppiter; auspice terras
linquo Jove; excelsam reserat dux Juppiter aethram;
imus in astra Jovis monitu; Jovis omine coelum,
et Jovis imperio mortalibus aethera pando.
Hic statio, hic sedes primi Patris; iste paterni
principium motus; vis fulminis iste corusci,
vita elementorum, mundi calor, aetheris ignis,
astrorumque vigor, perpes substantia lucis,
et numerus celsi modulaminis; hic tener aër;
materiaeque gravis concretio; succus ab alto
corporibus coelo; cunctarum alimonia rerum;
flos et flamma animae; qui, discurrente meatu
mundi primigeni penetralia dura resolvens,
implevit largo venas operatus amore,
ordinis ut proprii foedus daret; iste calorem,
quo digesta capax solidaret semina mundus,
inseruit. Rite hunc primum, medium atque supremum
vox secreta canit sibi; nam, permixtus utrimque,
et fultus sese geminum latus, unus et idem est

Digitized by Google

actor agendorum, propriique patrator amoris,
et mundi vere pastor sacer. Hic chaos altum
lumine perrumpit; tenebrarum hic vincula primus
solvit, et ipse parens rerum fluitantia fixit.
Hic dispersa locis statuit primordia justis;
hic digestorum speciem dedit; iste colorem
imposuit rebus, sexuque immixtus utroque,
atque aevi pater gemini; simul omnia lustrans
sufficit alterno res semine. Rerum opifex hic;
hic altor rerum, rex mundi, celsa potestas
aetheris atque erebi; rapida inclinatio coeli;
insociabilium discretio justa Deorum;
cujus et extremum tellus opus; ignea cujus
lumina sunt late, sol et soror, — ille diei
tendat ut infusi rutilum jubar, altera noctis
ut face flammanti tenebrosos rumpat amictus.
Nec desit genitis pater ullo in tempore rebus.
Istius ille anni pulcher chorus, alta ut hebescat
terra gelu, ver ut blandis arrideat arvis,
pulverulenta siti tellurem ut torreat aestas,
et gravis auctumni redeat foetura parentis.
Hoc duce per tumidi ferimur freta gurgitis; isto
praeceptore solum gravibus versamus aratris;
iste modum statuit Signis; hic rebus honorem
infundit; tenebris hic interlabitur aethrae,
viscera et aethereos animat genitabilis artus.
Denique, — ne longum marcentia corda jacerent,
mundanique ortus mens immemor omnia sensim
vilia conciperet, neque se subduceret unquam
fontis in aeterni primordia, quo, velut amnis,
quem festina citis urget natura fluentis,
lapsu continuo ruiturae in corpora nostra
prorumpunt animae, seriemque per aethera nectunt; —
hic primum Cnidii radium senis intulit astris,

mortalemque loqui docuit convexa Deorum:
cur Hyperionios Nepa circumflecteret ignes?
auctumni reditu cur sub gelido Capricorno
Bruma pruinosi juga tristia solveret anni?
cur spatium lucis madidae cum tempore noctis
Libra celerque Aries dimenso pondere Olympi
aequarent? qua parte polus sublimior alto
cardine caeruleas Thetidis non tangeret undas?
quis polus umbrifero lateat declivis in axe,
et vaga palanti cur Signa errore ferantur?
Quae rursum ingenio numerisque Solensibus idem
Juppiter efferri melius dedit, incola Tauri
Musa ut Cecropios superaret et Aonas agros. —
Me quoque nunc similis stimulat furor, edere versu
tempora, cum duris versare ligonibus arva
conveniat; cum velivolo dare carbasa ponto;
et cum viticomo crinem tondere Lyaeo.
O mihi nota adyti jam numina Parnassei!
o per multa operum mea semper cura Camoenae!
jam placet in superum visus sustollere coelum,
atque oculis reserare viam per sidera; major,
major agit mentem solito Deus; ampla patescit
Cirrha mihi, et totis se Helicon inspirat ab antris.
  Omnia, quae flammis pingunt radiantibus aethram,
Nox agit, et verso ceu fixa trahuntur Olympo.
At non cuncta tamen Signorum in lege putanda,
nam numeris et honore carent; micat omnibus ignis,
et rutilo cunctis flagrat coma flammea crine:
sed, quia non certa formarum luce notantur
omnia sideribus, cassum fit cetera volgus.
Mobilis, en, etiam mundi se machina versat,
ponderis et proprii trahit inclinatio coelum;
sed non axis item curvi vertigine fertur
aetheria, ut stilus instabili convolvitur orbi,

ipse manens tenuisque procul sacra viscera coelí
perforat, et mediae molem terrae tenet; illum
non prolixa dies, non incumbentis Olympi
cursus agit, motatve loco labor, ut semel haerens
constitit, et ferri se circum cuncta remisit.
Terminus extremo dispar polus. Oceano pars
sublime erigitur, subit altera mersa sub undas
pars erebum, et nigri jacet haec ut conscia Ditis:
hic notus, horriferis aquilonibus illa rigescunt;
ac teres in gemina stridit vertigine cardo.
Alter in obtutum facilis latet; alter et alto
deprimitur barathro. Sed qua sublimior axis
Tethyos undosae linquit cetosa fluenta,
contemplare sacras ut mundus subjicit Arctos.
Sic astrum dici Cnidius dedit; Ausone easdem
voce feras Ursasque et Plaustra vocare solemus:
fabula namque, Ursas, - species dat, Plaustra videri.
Has Pater omnipotens nemorosi in valle Lycaei
adsuetas duris quondam venatibus, aethrae
intulit, et rapto genitricis flore sacravit.
Vel, ceu fama dehinc docet altera: Creta ubi fluctu
tunditur insanis late circumsona Cauris,
Juppiter has idem rerum memor indultarum,
et custoditae referens pia dona salutis,
cum puer agrestes inter Curetas et inter
Dictaeae longum latuit crepitacula rupis,
scandere flammigerum victor permisit Olympum,
nescia Signa salis, nocturnique inscia casus,
hospita et insanis aquilonibus: haud tamen ollis
ora vel adverso sunt obvia pectora motu:
versa Lycaoniis sed suspectatur in Ursis
forma super, pariterque polo vestigia librant,
in spinam et flammis ardentia dorsa jacentes.
Sic Jovis altrices teretem prope cardinis axem,

in caput, inque humeros Helice Cynosuraque versae
praescia venturis dant semper signa procellis.
Namque Helice Graios, Tyrios Cynosura per altum
parva regit; non ulla facem succenderit unquam
stella prior, neque flammigeros eduxerit ortus
ante alia, immerso cum jam Titanius orbe
imbuerit tremulo Tartessia terga rubore,
Cressia quam flammas inter primordia noctis
major agat, vultusque sacros ostendat Olympo.
Illa licet parvo jaceat temone per aethram,
verior in fidem tamen est currentibus aequor:
cardine nam certo convertitur; huic, mora longos
pigra tenet gyros, quae, ceu remorata parumper,
flectitur, ac tardo cohibet cunctamina lapsu.
Sed, quia Sidoniis dux est Cynosura carinis,
rectior undoso cursus sulcatur in aestu.
  Inter utramque dehinc praeclari nominis Arcton
ceu circumflexo sinuantur flumina lapsu,
squammeus agmen agens Draco volvitur, atque obit ambas
spirarum curvis anfractibus. Hunc quoque, ubi artus
longius effusum spatiosa volumina tendunt,
comta Lycaoniis includunt Plaustra choreis.
Qua caput est Helices, fundunt sese ultima monstri
agmina, et hac coeli vix caudae in parte quiescit,
Altera, qua spirae sinus est, sublime reponit
verticis, et curvo ceu circumclusa Dracone,
in dorsum alterius dorso jacet Anguis; ab ore
vertitur, ac longe postremam lapsus in Arcton,
rursum majoris repetit confinia Signi.
Nec, quae stella caput flammarum insignit honore,
sola micat, solave rubent incendia crista;
sed saetosa duplex adolet duo tempora fulgor,
et duo sub geminis oculi fulgoribus ardent.

Unicus ignis item mento aestuat, ipsaque forma
verticis in nutum veluti curvata parumper,
qua per dimensos demittitur ordo meatus,
flectitur, atque Helices caudam spectare videtur,
cujus in extremum spatio propiore per aethram,
sibila protenti succedunt ora Draconis.
Quin super illa etiam summa confinia caudae
stella subit, dextri quae temporis igne coruscans,
aemula vicinis accendit lumina flammis;
at declive caput vertexque obliquior astris,
hac in parte sacri procumbere cernitur axis,
qua pater Oceanus, rutili reparator Eoi,
occasus ortusque salo moderante coërcet,
et gemina alternae miscet divortia metae.
Inde pruinoso si lumen ab usque Dracone
in convexa feras, oculosque in proxima mundi
declines, qua parte globo tumet altior ortus,
illa laboranti similis succedet Imago,
protinus expertem quam quondam dixit Aratus
nominis, et cujus latuit quoque causa laboris;
Panyasi sed nota tamen, cui longior aetas
eruit excussis arcana exordia rebus.
Nam dura indomiti memorat sub lege tyranni
Amphitryoniaden primaevo in flore juventae,
qua cedunt medii longe secreta diei,
Hesperidum venisse locos, atque aurea mala,
inscia quae lenti semper custodia somni
servabat, carpsisse manu; postquam ille novercae
insaturatae odiis serpens, victoris ab ictu
spirarumque sinus et fortia vincula laxans,
occubuit, sic membra genu subnixa sinistro
sustentasse ferunt, sic insedisse labore
devictum, fama est; ac tum Tirynthius aethra
inclutus et solio fultus sublime paterno est.

Juppiter hanc speciem, miseratus acerba laborum,
reddidit, et talem cerni permisit Olympo.
En, manus ipsa Dei violenta in verbera pendens
erigitur, dextraeque dehinc impressio plantae
tempora deculcat maculosi prona Draconis.
Poplite succidui qua sideris ampla patescunt
terga dehinc, mersumque iacet sublime humerorum,
aspice een rutilis vibret lux Gnosia flammis:
haec quondam Bacchi monumentum fulget amoris;
haec Ariadnei capitis testatur honorem.
Trina ter illustrant hanc lumina; parsque Coronae
serpentem vicina subit, qua sibila in Arcton
ora Draco inclinans stridet flabris aquilonis;
post tergum Nixi pars volvitur, ac velut haerens
rursum defessi reseratur nuntia signi.
Istius extremo sub vertice, vertice quippe
sideris Innixi, clarum nosces Ophiuchum.
Triccaei sidus stat nominis, et cui pingui
thure Epidaureae fumant altaria sedis.
In Styga decursis Parcarum ab origine fusis
merserat Hippolytum sors ultima; iamque per imas
Cocyti tenebras et stagna nigrantia Ditis
portitor ille Charon Thesidae fata vehebat.
Hic immaturi sed enim miseratus acerbum
leti supplicium, Neptunique aspera iussa,
algentes artus erebo procul intimo ab usque
suscitat, atque animae rursum tepefacta calore
viscera mundanas revocat medicator in oras.
Non tulit Omnipotens, ortu cuiquam generato
Deucalioneo fas esse novissima fata
vincere, et incassum decurrere pensa sororum;
moxque trisulca polo iaculatus fulmina celso,
et super aëriae vibrans incendia flammae,
morte repertorem medicinae audacis in umbras

Digitized by Google

dejicit:– at, gnati reparans solatia Phoebo,
asperaque extincti miseratus fata nepotis,
surgere nocturno iubet inter sidera motu.
Hic ergo insignes ardens venas Ophiuchus,
hic rigidos artus formae Anguitenentis honore
arduus, hic tantos humeris vibrantibus ignes
evomit, ut, pleno cum Luna nitescit in orbe,
menstruaque ingenti jam tempora dividit ortu,
nequaquam lentis obscurior ex humeris lux
marceat: at manibus non compar flamma rubescit;
nam suffusa levi resplendent ultima luce,
sed cerni sunt prompta tamen; postremaque parco
igne micant. Ille angue manum consertus utramque
erigitur, serpensque dehinc elabitur ambas
flexilis, et medium cingit spiris Ophiuchum;
quem super haerentem plantarum mole duarum
Scorpios in geminas effusus viscera parteis,
afflictusque oculos, maculosaque pectora pressus,
sustinet. Attiguas evolvitur Anguis in auras,
agmine non aequo, neque tauta volumina compar:
nam, qua dextra manus sinuoso affigitur Angui,
parcius ab domino terga explicat; altera porro
plurimus, ac multo per laevum pondere lapsus,
funditur, et rutilo qua lux sedet ignea mento,
usque Ariadneae sese vicina Coronae
lubricus inclinat. Post spiram brachia quondam
formidata truci suspexeris Orioni.
Hcic concessa etenim curvis minitatio Chelis.
Huc falcata Chii repserunt cornua monstri,
sidereae nimium facis indiga; namque hebes ollis
ignis, et obtuso marcent incendia crine.
Callisto rutilat stellis, quibus usque ferinam
prona fit effigiem, quo cardine torquet et axem
semper in occiduis attollens lampada flammis

Arcto.

Arctophylax, sive, ut veteres cecinere, Bootes,
famosa Arcadici testans commenta tyranni.
Et licet, instanti similis similisque minanti,
terga Helices juxta premat arduus, haud tamen unquam
in picturatae plaustrum procurrere Matris
fas datur, antiqui quoniam contagio in illo
criminis et veterum prohibetur culpa malorum.
Nec minus in membris lux olli maxima vibrat
omnibus; ardet apex capiti, micat ignea late
dextera flammam, humeri flammam movet instar
inter utrumque femur, qua se confinia lucis
diducunt pedibus, major qua luminis auras
verberat, et rutilo sidus magis aestuat astro.
Nam locus Arcturo sacer adscribitur illic,
aurea qua summos astringunt cingula amictus,
ebria flammanti consurgit stella rubore.
Qua protenduntur vestigia summa Bootis,
Quaque, per immensum circumflagrantibus astris,
circulus obliquo late jacet Astriger orbe,
contemplare sacros subjectae Virginis artus. —
Quam Te, quam memorem? Sive est genitor tibi summus
Juppiter, ex Themide in terras demissa parente;
seu patris Astraei clarum es genus, aurea cujus
sidera sunt proles, et qui pro munere morum
inculpabilium nomen dedit omnibus astris;
aut Pelusiaci magis es Dea litoris Isis,
digna poli, consors et cura latrantis Anubis;
seu tu diva Ceres, - sic nam tibi flagrat arista,
et ceu Siriaco torretur spica calore
protentata manu; - seu tu pernicibus alis,
nec sat certa gradum, viduataque vertice summo,
fluxa polo vertis vestigia, lubrica ut aevum

Digitized by Google

sors agat, et subitis obrepat mobile fatum
temporibus: — precor, in terras, procul aethere ab alto
flecte oculos, placidamque meis, Venerabilis, oro,
pande sacris aurem! Tu, cum sincera priorum
vita hominum nullis ageret sub legibus aevum,
aureaque innocuos servarent saecula mores
sponte sua, nec criminibus via promta pateret,
inter confusos populorum libera coetus
versabare libens, nullique obnoxia culpae
corda inhibens, medias casto res more tenebas. —
Nullus telluri limes datus; indice nullo
culta secabantur, neque jam discretio campum
metiri in dominos monstraverat; omnia rerum
usurpantis erant; promiscua rura per agros:
praestiterat cunctis, communia cuncta videri.
Denique, cum placidas crebro Dea viseret urbes,
tectaque justa virûm passim succederet, illa
ferventis late pelagi natura, salumque
fluctibus instabile, et glauci vada turgida ponti,
qua senior cano nutrit sub gurgite Nereus
Delphinos virides et physeteras anhelos,
ignorata suo seclusaque fine jacebant.
Nulla fides undis; tumido commercia fluctu
nulla petebantur, neque longis navita terris
insinuare ratem jus fecerat, exsul ut oris
omnibus externas veheret per inhospita gazas
aequora, et insano penderet saepe profundo:
omnia sed cunctis nasci dabat aurea terris
Justitia, et nullo discreverat aëre regna. —
At, postquam argento deformis viluit aetas,
rarius in terras os inclinabat honestum
jam Dea, vix, summos adlabens denique monteis,
cum cedente die Phoebus sub nocte propinqua
occiduus pronos urgeret in aequora currus,

usurpandam oculis sese dabat accurrentum;
non ut fessa virûm repararet gaudia vultu,
sed crepera ut late vomeret convicia voce.
„Parcite, vile genus! lacrimis, (ajebat,) obortis:
causa querelarum vestrum est scelus; aurea quondam,
judice me, vestri vixerunt saecla parentes.
Degener in vobis animus; sollertia vobis
pervigil; arte nova vitam traducere mos est.
Omne aevum studiis excuditis. Hinc quoque rursum,
proh pudor atque dolor! nascetur vilior aetas;
et lacerata genas ibit Bellona per urbes
saucia, ut infidas agitent certamina mentes." —
Haec ubi permaesto rauco congesserat ore,
alite procursu sese in convexa ferebat
protinus, atque oculos fugiens exosa sequentum
linquebat coetus hominum. — Ruit haec quoque rursum
vivendi series; ac successere pudendo
aerea saecla habitu: fraus ilicet, et furor ardens,
atque cruentus amor chalybis, segnisque libido,
et malesuada lucri rabies subit; omnia terror
degener ac maestae facies formidinis implet.
Secreti indomitus vada gurgitis ultima versat
Tiphys; Agenoreo color hinc mentirier ostro
incipit, Assyriumque bibunt nova vellera succum,
ebria ut externo splendescat lana veneno.
Sic justa in populos mox Virginis inculpatae
exarsere odia, et coelum pernicibus intrat
Diva alis, spatiumque sibi, subvecta per auras,
unde procul terras summa vix cerneret aethra,
propter anhela libens late capit astra Bootis.
  Istius extremis humerorum partibus urget
stella facem, qualique rubent incendia flamma,
quae subjecta procul caudam majoris ad Ursae
vertice brumalis circumvolvuntur Olympi:

Digitized by Google

talis, – utrumque, modo simul et fulgore, – micat lux
plurima; quippe procul clare fax ardet in Areto.
Nec contemplandi labor anxius; omnia primis
obvia ceu vibrant obtutibus; unus ab ore,
qua sunt prima fere vestigia, praemicat ignis;
altera, qua pedibus regio est clunalibus, ardet
stella itidem; genibusque dehinc se tertia promit,
aemula qua rutilae flagrant confinia caudae.
Non tamen his species, non sunt cognomina certa,
sed permixta simul vulgi vice convolvuntur.
Illa quidem supero conserta relabitur axe,
inscia piscosi semper salis. Ipsius autem
subjectos capiti Geminos tibi cernere fas est;
Spartanam, Geminos, sobolem, prolemque Tonantis
egregiam, et patrio post reddita numina coelo.
Nam Lacedaemoniis Mars cum caluisset Aphidnis,
Castora Cecropii tulit inclementia belli;
at frater, lucemque et fata superstitis aevi
exosus, sortem lacrimis efflagitat aequam:
protinus alternae germanos tempore vitae
Juppiter attollit, coelique in celsa receptans
aeternae flagrare facis jubet ignibus ambo.
Alvo Helices Cancer subvolvitur; astraque Cancro
Juno, novercales ut semper proderet iras,
praestitit: hic etenim, Lernaei gurgitis hydram
ureret Alcides cum flammiger, ausus in ipsum
repere victorem. Qua duro concava dorso
tegmina curvantur, geminus micat ardor in auras;
hos dixere Asinos, ortos Thesprotide terra,
et sidus, Lenaee, tuum. Disterminat aër
crassior hos: itidem, qualis praesepibus esse
forma solet, dispar Chelarum flamma coruscat.
Namque tribus stellis adoletur dextera Cancro;
laeva duas pigro succendit fomite flammas.

Qua postrema pedum rutilant vestigia in Arcto,
maxima flammigeri mundus trahit ora Leonis;
membra dehinc longi qua sese semita coeli
plurima protendit, torrentur fomite acuto
singula, et assiduis ardet Leo viscera flammis.
Hic Hyperionii flagrat via Solis, et isto
se duce caerulei referunt momenta caloris.
Tunc succisa Ceres statim cum mergite culmi
construitur; flavos tondentur semina crines
omnia, et advectas late coquit area messes.
Tunc et Threïcii repetunt animosa aquilones
flabra polo; tunc oceanum stata flamina coeli
propellunt pelagus; longis hoc tempore in anni
otia sunt remis; pontus vehit ipse carinas.
Aurigatorem par sit quoque cura videre;
namque tuas aures implebit fabula sollers
Cretaei pecoris. Haec lae memoratur alumno
infudisse Jovi Capra, nutrix dicta Tonantis.
Stelligero subvecta polo est. Ille impiger autem
pulcher Erichthonius currus et quattuor olim
junxit equos, pronus qui non procul in Geminorum
laeva jacet, fusoque super se corpore tendit
plurimus, adque Helices caput inclinatur ab ore.
Ille quidem in spatium membra explicat; at Capra laevo
fixa humero clare sustollitur; ipsius autem
fine manus parvas Hoedorum suspice flammas.
Qui postquam oceano sese expediere sonoro,
saeva procellosis immittunt flabra fluentis,
ut spumosa truci pulsentur litora fluctu,
et vaga caeruleas involvant aequora puppes.
Nec minus, Aurigae qua sunt vestigia curvi,
cornigeri late tenduntur pectora Tauri.
Illic saetosam Pecoris perquirere frontem
esto memor: flexo jacet illic crure, minaces

Digitized by Google

in terram figens oculos; tum cetera signa
flammarum similem procul inter sidera formam
ostentare valent; gemino sic cornua ductu
erigit aetherii vigor ignis, et ignis utrimque
sic camuris ardet protractibus; haud tibi signis
perquirenda aliis Pecoris frons aequore surget
oceano. Proprio Taurum deprenderis ore:
cornua sic vera sub imagine curva dehiscunt;
sic mediam creber Pecori frontem asperat ignis;
sic Hyades Tauri toto procul ore coruscant.
At Boream laevo qua Taurus acumine pulsat,
desuper Aurigae dexter pes imminet astro.
Una pedem Aurigae dextrum cornuque sinistrum
stella tenet Pecoris; simul in convexa feruntur:
sed prior occidui Taurus subit aequoris undas.
Nec mea Musa senem tacitum Cephea relinquet:
Iasidem quoque summa poli Cephea revolvunt;
illum quin etiam rutilae Pater intulit aethrae,
donavitque polo. Tergum Cynosuridos Ursae
post habitat, geminasque manus a pectore tendit:
at diducta pedes tantum hinc mensura seniles
dividit, extremo quantum pede distat ab Ursa;
non eget huius enim sedes sacra luminis hilum.
Rursum, declivi si visum tramite vergas,
prima tibi ut flexi linquatur spira Draconis,
infortunatam spectabis Cassiepeiam.
Sed nec multa tamen, cum coelum lumine toto
luna replet, taetram ut superet fax aurea noctem,
occurret genitrix oculis quaerentibus. Absunt
lucida maerenti; tenuis rubet ignis, et aegrae
lux hebes est matri. Sic, qualem Caria quondam
noverat intrantem per claustra tenacia clavem,
formatur stellis distantibus, inque humeros vix
tenditur angustos; natae fera fata retundunt.

Namque subest, teretisque poli simul orbe rotatur
Andromeda, ingenti quae semper luce coruscans
sponte oculos in membra rapit; face denique vertex
ardet anhelanti, geminamque per aëra fundunt
lucem humeri, et summis lux aestuat ignea plantis.
Ignea quin etiam per coelum cingula flagrant
Andromedae, et toto vibrant in corpore flammae.
Sed tamen hic etiam vivax est poena dolenti;
nam diducta ulnas magna distendit in aethra,
vinculaque in coelo retinet quoque; tenvia quippe
brachia contortis astringunt vincula nodis.
Rursus, odorato qua vertex crine tumescit,
Andromedae capiti succingitur indiga pleni
alvus Equi, summo qua fax in vertice vibrat
Virginis, inque auras cornu vire surgit acuti.
Ipsa sub abscisso late micat aurea ventre
Cornipedis; simul hunc lux indiscreta renectit,
communique rubent duo semper sidera flamma.
Treis latus atque armos aliae Pecoris pinxere,
et spatio disiuncta pari fax aemula flagrat.
Plurimus ignis inest, vasto globus aestuat orbe:
sed non et capiti similis rubor; ipsaque cervix,
quamvis procero surgat juba maxima collo,
languida marcenti vix est spectabilis igne.
Ultima quae mento sese explicat, haud minor illa
quattuor est primis, quae formam lumine claro
Cornipedis simulant. Non hic Equus integer artus,
non quadrupes, coelo sustollitur; at tenus alvo
erigitur media: nam cetera pone negantur,
et quatit aetherias primis modo cruribus auras.
Namque hunc Aonio quondam memorant Helicone
incluta post Lyciae redeuntem bella Chimaerae,
mystica qua rupes doctis obmurmurat antris,
herbarum carpsisse comas, et gramine odore

explevisse famem; sed cum sitis arida fauces
ureret, ac nullo manaret gurges hiatu,
illisisse pedem, cornuque excita repente
lympha Camoenalem fudit procul Hippocrenen.
Aones hoc latici posuerunt nomen equino
pastores: strepit haec placido inter saxa susurro,
atque Helicone cadens sese sitientibus herbis
inserit, Ascraeas donec vaga gurgite valles
vivificet. Rigat hac animas et Thespia pubes
semper, et in latices inhiat gens fontis alumni.
Ast Equus alterno redit inter sidera motu,
oceanique salo caput exserit. Haud tibi magni
cura laboris erit coelo spectare sereno
Cornipedem; micat ille procul flagrantibus astris,
et perfusa recens educit pectora ponto.
Tunc celer ille Aries, longi qui limitis orbe
aethera percurrens, nunquam Cynosuridos Ursae
segnior ablapsu convertitur, haud procul astro
visus Equi, magno celsum secat aëra motu.
Parcior hic rutilae semper facis, indigus ignis
spectatur justi: nam quanti luminis astra
esse solent, aciem quibus aurea Luna retundit,
marcida Lanigeri tantum se forma sub auras
exserit; in tenui quanquam primordia Phoeben
orbe habeant, nullumque decus Dea proferat ore.
Sed licet hunc oculis frustra sectere per aethram, —
nam semper propriis caret ignibus, — en tibi propter
Andromedae claro rutilantia cingula in astro
suspectanda patent. Vocat ingens Baltheus ultro
quaerentem; non longa Aries statione remotus
in convexa redit; parvo se tramite subter
distinet, et medio coelum citus ordine currit,
ultima Chelarum qua brachia, quaque corusco
circulus axe means rutilum secat Oriona.

Digitized by Google

Est etiam, Grajo quod semper nomine nostri
Deltoton memorant. Simile est latus; istud utrimque
porrigitur; summum Signo caput angulus arctat,
et geminum suprema jugum vicinia mordet:
tertia, quae stantes sustentat linea ductus,
parcior, haud simili sese sub limite tendit,
et contracta modum gemina face flammigerarum
stellarum superat. Quin et qua subter in astro
Lanati marcent pecoris, pluvioque tepescunt
jam vicina noto; minor istic linea luce
et fulgore facis praevertitur: at locus olli
post tergum Andromedae; sic se tulit ordo dicatus.
Hinc si vicino flectaris lumina visu,
inque notum sensim boreali ab cardine ductus
inclinere oculos: proles tibi Dercia, Pisces
surgent Bambycii; sedes data quippe duobus
Piscibus, ingenti qua celsam circulus aethram
orbe secat; tendit qua pennae extrema sinistrae
ales Equus; mundo qua pectora Laniger alto
urget, et adverso surgentem corpore Taurum
respicit: hic medio signantur sidere Pisces.
Quorum allius rigida consurgit in aëra forma,
celsior, et borean propior subit; alter, aquarum,
Troicus haurit aquas funditque ubi Ephebus ab urna,
pone avidus, jacet in notialia nubila pronus.
Sed tamen hi late stellis ex ordine fusis
nectuntur caudas, et lenta trahuntur utraque
vincula, per coelum coëunt quae singula rursum,
et rutilo confixa quasi super igne tenentur;
coelestem memorat quem sollers Graecia Nodum.
Ex humero Andromedae laevo quoque noscere Piscem,
qui rigidum celsi suspectat cardinis axem,
perfacile est; ulnae nam proximus iste sinistrae
caerulus erigitur. — Quin et vestigia propter

Persea sub volucri par est tibi quaerere forma.
In caput inque humeros rotat aegram machina mundi
Andromedam; Threici nam sub flabris aquilonis
nititur alato vindex pede, maxima cujus
dextera maerentis solium prope Cassiepeiae
tenditur, ingentique dehinc vestigia passu
pulverulenta quasi cano procul aëre pandit.
Pleïades femoris pariter sub fine sinistri
Perseus protollit: locus has habet arctior omnes
connexas. Lentae facis haud procul istas
ostentat rutili lux sideris, aegra sororum
lumina; nec claro flagrat rubor aureus astro.
His genitor, vero si fluxit fabula fonte,
Poenus Atlas, subiit celsae qui pondera molis,
coeliger, atque humero magnum super aethera torquet.
Fama vetus septem memorat genitore creatas
longaevo; sex se rutila inter sidera tantum
sustollunt: septem fert fabula prisca sororum
nomina; sex sese tenui sub lumine reddunt:
Electra, Alcyoneque, Celaeno, Taygeteque,
et Sterope, Meropeque simul, famosaque Maja
prole Deo. Cerni sex solas carmine Myntheus
asserit; Electram coelo abscessisse profundo
ob formidatam memorat prius Oriona.
Pars sit, Idaeae deflentem incendia Troiae,
et numerosa suae lugentem funera gentis,
Electram taetris maestum dare nubibus orbem,
saepius obscuris caput ut sit cincta tenebris;
nonnunquam Oceani tamen istam surgere ab undis
in convexa poli, sed sede carere sororum,
atque os discretum procul edere, detestatam
germanosque choros sobolis lacrimare ruinas,
diffusamque comas cerni, crinisque soluti

Digitized by Google

monstrari effigie. Diros hos fama cometas
commemorat tristi procul istos surgere forma,
vultum ardere diu, perfundere crinibus aethram,
sanguine sub pingui rutiloque rubere cruore.
Quin Meropen alii, postquam tua, Sisyphe, vincla
et thalamos scaevo sortita est omine Divûm,
indignam aëria credunt mage sede fuisse.
Sic anceps numeri fit fabula, sexque per aethram
Vergilias cerni tenet usus; sed simul omnes
arctavere globum; ter in auras angulus exit
flammiger, et mixtis Atlantides ignibus ardent.
Nec tamen est famae similis vigor; ampla sorores
fabula nobilitat; modus ollis parcus, et ignis
vix tenui longe face fit spectabilis; istas,
alterno redeunt cum bina crepuscula mundo,
seu nox astrales adolet cum caerula flammas,
seu matutinus cum sidera disjicit ortus,
convolvi coelo summae Pater annuit aethrae.
Nec minus arenti cum crine attollitur aestus,
et cum cana comas redit anno Bruma rigenti,
tempora designant: nam si se gurgite tollunt
Vergiliae, curvas in flava novalia falces
exercere dies; si condunt aequore flammas,
tellurem presso proscindere tempus aratro.
Est Chelys illa dehinc, tenero qua lusit in aevo
Mercurius, curva religans testudine chordas,
ut Parnassaeo munus memorabile Phoebo
formaret nervis opifex Deus. Hanc ubi rursum
concentus superi complevit pulcher Apollo,
Orphea Pangaeo docuit gestare sub antro.
Hic nam fila novem docta in modulamina movit,
Musarum ad speciem, Musa satus; ille repertor.
Carmina Pleïadum numero deduxerat: at cum
impia Bassaridum carpsisset dextera vatem,

et devota virum tegeret Libethra peremtum,
intulit hanc coelo miseratus Juppiter artem
praestantis juvenis, pecudes qua et flumina vates
flexerat. At Nixi qua semet sidera porro
austollunt, laevum propter Chelys haec femur astat.
Advolat ast aliud latus Ales et ore canoros
tenditur ad nervos: media est Lyra sede dicata
Cycneo capiti, et curvo contermina Signo.
Namque et sidereïs Cycnus secat aethera pennis,
donatus coelo, non claro lucidus astro,
sed tamen os flagrans et guttura longa coruscans.
Grandibus haud equidem stellis, non his tamen atris,
obscuriave, micat; trahit in convexa volatum
perfacilem, et dextro late Cepheïda dextram
radens remigio, summa ad vestigia laevam
declinatur Equi. Sic magno praepes Olympo
subvehitur; subit occidui sic marmoris undas.
Nam post Cornipedem flagrant duo sidera, Pisces,
Pisces Bambycii: caput autem subter Equinum
Laomedontiadae se dextera tendit Ephebi.
Ipse dehinc, longos insignia Aquarius artus,
astat ad hirsuti caudam pulcher Capricorni.
Imus ut australi descendit circulus axe
Signifer, inque notum rutili cadit orbita solis,
hispida saetosi marcet species Capricorni.
Hic jam Threïcio veniens a cardine Phoebus
vertit iter, pulsusque Deum, mirabile dictu,
brumalis redigit. Non tum mihi longa phaselis
aequora tententur, non tum freta turbida pinu:
quis petat! angusto decurrit tramite namque
parva dies, vastoque dehinc deprensus in alto
nequicquam pigra clamarit sidera lucis.
Interea totis notus acer saeviet undis,
excitumque salum verret notus. Aurea solis

Digitized by Google

cum nota cornigeri sidus pepulit Capricorni,
tum dirum coelo frigus redit; aspera nautis
tunc sunt fluctivagis: tamen isti saepe malorum
immemores agitant totos in fluctibus annos,
mergorum et phocae similes; trahit unda paventes
ac retrahit; quaerunt oculis distantia longe
litora, et in pontum reagunt, lucra semper hiantes.
Par metus ex pelago tibi sit quoque, sole Sagitta
cum levis afflatur; cum lux in arundine flagrat
ignis mundani; cum tela extrema coquuntur;
cumque sagittiferi torret vapor aureus Arcus.
Tum quoque, si piceam spectaris surgere noctem,
informem tsetris tellurem ut vestiat alis,
litus ama, fuge sollers caerula tegmina noctis,
exitiumque sali, rabidique pericula ponti
anteveni; jam solve memor vaga carbasa malo
jam prolixarum jaceat rigor antennarum.
Mensis at infausti vel duri sideris index
Scorpius exoriens sit tempore noctis adultae.
Hic matutino veniens procul aequore telum
exigit e pelago, telum trahit ultima cauda.
Cunctatur pigro post tergum sidere juxta
Arcitenens, tardos et gurgite liberat artus.
Tum Cynosura etiam maturae in tempore noctis
altius in boream sustollitur; abditur autem
Orion redeunte die; tum brachia Cepheus,
protentasque manus, mediamque immergitur alvum.
Quin norunt aliam Superúm convexa Sagittam;
sed tamen haec arcu tereti caret, inscia nervi;
inscia nam domini est: telum super advolat ales,
ales Olor; sed Threïcio conterminus axi
cana pruinosas extendit colla sub Arctos.
Armiger hanc etiam Jovis advolat, armiger ignis
aetherii; sed membra minor. Procul hic tamen alto

Digitized by Google

cum redit a pelago, et movet in convexa volatum
fine tenebrarum summaeque in margine noctis,
spumosum late mare subruit, omnia coeli,
omnia terrarum mox flabra procacia verrunt.
Tum curvus caudam subit inter sidera Delphis,
dux, Neptune, tui quondam super aequor amoris.
Hic nam detrusae in latebras procul Amphitrites,
arduos occiduos humeris ubi sustinet axes
Pleiadum genitor, perruperat; hic vagus omni
gurgite dilectam Domino maris ultimo ab orbe,
mollis dorsa, tulit. Breve Signo corpus in astris,
et super hirsutum ponto surgit Capricornum.
Hic medios artus taeter stupet; altera porro
quattuor illustrat facibus rubor aureus, atque
bis gemino discreta situ micat ignipotens lux. —
Omnia, quae soli et rigido interfusa aquiloni,
aetheris incurvi moles rotat, inque frequentes
occasus ortusque trahit Moderator olympi,
sunt digesta mihi; quae rursum limite ab usque
sese Hyperionio, pluvialis concava in austri
demittunt, taetram donec notus ambiat aethram,
dicere Romuleo connitor carmine sollers.
Subtrahit obliquo qua sese circulus orbe
Signifer a borea, inque australes se gerit umbras:
sub medii jam mole poli fera pectora Tauri
suscipit Orion. Neque quisquam nocte serena
transierit; celso late se cardine pandit,
auratumque rubens dimittit baltheus ensem.
Talis et ipse virum gemina ad vestigia custos
insequitur. Sic flammigero distinguitur astro
aetheriae Canis ille plagae, cui plurimus ardor
aestuat in mento, multus rubor imbuit ora;
stridit anhelanti face pestifer, aura motu
torret, et immodici terras coquit ignibus astri.

Digitized by Google

Hic varios ardet stellis rutilantibus artus;
sed non est similis cunctis vigor: undique quippe
alvus cyanea est, mento gravis effluit ardor,
qui formidato sub nomine Sirius aethram
urit. Huic rutilos si sol afflexerit axes,
quantus corporibus, quantus labor imminet agris!
Marcebunt sata cuncta diu: namque indiga succi
si qua iacent, cedunt valido penetrata calori,
ac decoctorum languebunt germina florum:
illa autem, interno quae sunt animata vigore,
Sirius attollit, blandusque illabitur herbas
Sirius, et dulci nutrit tepefacta sereno.
Hunc, hunc, flammanti cum primum vibrat ab ortu,
auribus atque animo capimus procul; altera si qua
stellarum fulgent rutila, nē quae plurima longo
bellua fert lateri, neque multa luce coruscant,
et designandis tantum sunt addita membris.
Parvulus in stellis Lepus est quoque: namque ubi magnus
emicat Orion gemina ad vestigia subter
urgetur cursu rutili Canis: ille per aethram
effugit instantem, premit autem Sirius ore.
Auritum primis emittit gurges ab undis;
ille minax pavidum super editur, et procul idem,
cum Lepus occiduum sese inclinavit in aequor,
more latebrarum repetens freta, Sirius alto
defluit ab coelo, mersumque per humida quaerit.
Magnus Iasoniam cauda Canis extrahit Argo
puppe refulgentem: neque enim se Thessala cymba
sollenni in faciem monstrat more; extima puppis
surgunt oceano. Velut alto a gurgite nautae,
cum portum tennere, avidi volitantia raptim
sipara convertunt, tergumque incurva remulco
litora certatim subeunt simul; illa, marinas

Digitized by Google

jam defuncta vias, procul imi litoris algas
pone subit, terramque tenens secura quiescit:
sic Argo rutilam tantum inter sidera puppim
ducit, et occultat rigido tenus altera malo.
Sponte gubernaclum puppis demittit in undas
celsior, ac merso descendit in aequora clavo.
Distantem Andromedam prolixi tramite mundi
perterret Cetos. Nam Threïcii prope flabra
Andromedam boreae celso rotat aethere cardo.
Bellua dira noto vehitur; trahit auster in Areton
ora inimica salo: nam qua se laniger alto
coelo Aries tollit, qua Piscibus astra duobus
augentur, rutilat subter Nereïa Pistrix,
efflua percurrens non multi fluminis astra.
Illa, memor longae formidinis illa, suorum
inter Signa tenax, horret squalentia monstri
terga procul, pavidumque super caput inserit undis.
Quin est caeruleo Flumen quoque gurgite manans
astra inter sedesque Deûm. Pars Aequor id esse
credidit: — Ausonii namque hune dixere priores
Eridanum, Venetos late qui lapsus in agros
Alpino Adriacos impellit gurgite fluctus.
Hic fusum coelo quondam Phaëthonta sub undas
excepit senior, leve cum sensere jugales
aetherii rectoris onus, cumque ignifer axis
tramite sub mundi mortales sprevit habenas.
Disdata tum late texere incendia terras;
astra vorax ignis, flammae sola cuncta coquebant,
donec fata sui miseratus Juppiter orbis
redderet aetherii Phoebo moderamina cursus.
Illum prolixis durae Phaëthontides ulnis
planxerunt: rediit supero pax aurea mundo,
Eridanumque senem, nutu Jovis omniparentis,
astra receperunt. — Pharium para altera Nilum

com-

commemorat, largo segetes quod nutriat amni,
arentisque locos larga foecundet alumna;
vel quod de medii prolapsus parte diei
vastus in aequoreas pelagi sese inferat undas.
Iste pedem laevum rutili subit Orionis,
fusaque, quae geminos astringunt vincula Pisces,
Eridani coëunt anfractibus; hic procul ille
tenditur effusi vi gurgitis; hic quoque cristae
cedit apex, summa qua lux Pistrice coruscat
desuper, et flamma caudarum cingula figit.
Inter demissum procul in vada caerula clavum
puppis Iäsoniae depictaque terga carinae,
et Pistrim undicolam, Leporis qua tenditur alvus,
stellarum creber rutilat rubor. Haud tamen istis
vel lux multa micat, vel fit memorabile nomen:
nulla etenim forma flammarum Juppiter ignes
discrevit, nullos simulant hae corporis artus.
Qualia digesto mundus sacer ordine volvit,
semper in antiquum retrahens iter omnia secum
saeclorum serie longa, istas denique signant
intervalla faces; similis quoque lux habet omneis,
par modus; occasu pariter referuntur et ortu,
ne spectanda forent ponto quod sola carerent.
Cetera descriptis aptantur singula membris
formarum; flagrans Leporem qua Sirius urget,
languida, nec certo sub nomine, cuncta feruntur.
Ultra saetosi rursum speciem Capricorni,
cardinis immensi qua sunt australia flabra,
in Pistrim horrificam conversus viscera Piscis
subvehitur: Notium vocat istum Graecia Piscem.
Stellae aliae mundo, qua pulcher Aquarius instat,
et qua cristato consurgit Bellua dorso,
usque sub aërii rutilantia sidera Piscis,
sunt mediae, flammae steriles, ac lucis egenae.

Digitized by Google

Nam passim ignoti vice vulgi semet in aethram
protollunt; dextram sed tantum propter Ephebi,
pocula quem Divùm mensis gestare loquuntur,
efflua se species liquidarum fundit aquarum
partes in geminas. Lux illic clara duabus
est solum facibus; non hae spatiosa per aethram
intervalla tenent, nequa lumen lumine forte
collidunt: uni Phrygium nam subter Ephebum
ardet apex; alii, qua curvam Bellua caudam
terminat insignis, lato vomitur globus igni.
Cunctis nomen Aqua est. Stellae quoque denique propter
ora Sagittigeri, qua se vestigia prima
Cornipedis simulant, circumvolvuntur Olympo,
queis face sub tenui tenebrosus marceat ignis.
Ecce, venenatae qua Scorpius agmine caudae
plurimus erigitur, tepidumque super micat austrum,
parvulus hic Araia locus exprimit. Hanc satis arcto
tempore suspicies mundo rutilante referri:
uam polus, adverso qua tollitur axe Bootes,
quantum suspenso vada linquit turbida coelo
oceani, tantum in sibimet contraria tendit.
Arcturum vertex levat arduus; imbrifer austri
Aram cardo premit: brevis olli semita coeli,
occasusque celer; tamen isto luciparens Nox,
fata hominum miserata prius, miserata labores,
certa procellarum statuit producere signa.
Ne tibi, cum denso conducitur aëre coelum,
inter nimbiferas nubes spectabilis exstet
Ara poli, longa ut glomerent circumque supraque
foeta pruinarum se vellera, qualia tristi
coguntur vento, terraque excita per aethram
nubila conceptos effundunt desuper imbres.
Non Arae, non sit tali sub tempore vertex

clarior; hoc nam saepe notum praenoscere signo
Nox docuit: Noctis si quis praecepta sequatur,
incassum zephyri volvunt mare; si quis at ista
respuat, incautas percellent flabra carinas.
Vix, si sera Jovem subeat miseratio rerum,
pigra salus nautis redeat fluitantibus alto:
certior ast ollis veniet spes, axe supremo
si boreae stringat rutili coma fulguris auras.
His signis austri raptabunt flabra fluentum,
donec de boreae rutilum jubar emicet axe.
At si Centaurum medio sub tramite coeli
videris, ut fluctu tantum decedat eoo,
quantum adit occasum, sit tectus desuper autem
nube humerum, et coelo sint omnia signa priora:
eurus erit; verret salsi vada gurgitis eurus.
Contemplator enim Geminae rutilantia Formae
viscera, quae Signis subtexit membra duobus.
Nam qua parte hominem Quadrupes sustollit equino
ventre superstantem, versatur Scorpius ingens:
at qua Cornipedem media vir fundit ab alvo,
curva venenati se tendunt brachia Signi.
Ille autem, dextram protendere visus ad Aram
Coelicolum, justae persolvit munera vitae,
agrestemque manu praedam gerit. Hic, ubi celso
Pelion assurgit dorso, nemorosaque late
inserit aëriis juga nubibus; arbiter aequi
degerat Alcidae legum post bella magister.
Desuper ingenti sese agmine porrigit Hydra,
quae, prolata salo, longe latus explicat aethra,
In Cancrum protenta caput, caudamque feroci
Centauro inclinat, transit spatiosa Leonis
viscera, et ingenti sub Virgine summa quiescit.
Quin etiam spirare putes; sic agmina coelo
lubrica convolvit, sic spiras pendula torquet,

sic et flammigero linguam iacit ore trisulcam.
Spirarum medio gestat Cratera coruscum;
ultima caeruleum sustentant agmina Corvum,
ales ut intento fodiat vaga viscera rostro.
Ultimus est Procyon, Geminorum subditus astro,
ore micans rutilo, trina face viscera lucens. —
Ista volutatos cernuntur cuncta per annos;
haec vehit Oceanus Pater omnia, mersaque rursus
hauriet Oceanus; trahit ingens machina coeli
cuncta super: pingunt rutilam sua sidera noctem.
Quinque itidem Stellae, similis quibus haud sit imago,
nec quas formarum ductus notet affixarum,
per bis sena poli volitant rutilantia Signa.
Nullus eas aliquo pacto deprendere certet,
tam vaga per totam cunctis via defluit aethram,
semper et adverso referuntur tramite mundi.
Mundus ab eoo trahitur reparabilis alto,
pronus Atlantei procul in vada caerula ponti:
illae in subiecti cogunt iter aetheris orbem,
nitentes in summa poli, motuque feruntur
adverso Solis radiis: ceu, cum vada cymbam
prona vehunt, si quis prora nitatur ab alta
in puppim proferre pedem, via carpitur olli
cursibus inceptis contraria. Vis tamen istis
obvia labentis semper sustollitur aethrae,
unicaque in Solis adolent incendia flammis.
Longa volutandis tamen ollis tempora currunt,
pigraque se referunt, sedes sortita priores,
omnia. Non illas animis audacibus ergo,
carmine non caeco tentabimus: hoc satis unum,
Musa, mihi, satis hoc longi labor egerit aevi,
si defixarum cursus et Signa retexam.
Quattuor aërios Zonae cinxere meatus;

quattuor has cursus et tempora nosse volentem
scire sat est. Quin Signa etiam sunt quattuor istis
plurima, quae Zonis haerentis convolvuntur.
Ipsae inconcussa retinentur sede per annos,
mutusque implexae sibimet consortia mordent:
at modus in binis protenditur. Aurea pepli
sidera nocturni si suspectare libebit,
nec scindunt medium Phoebeïa lumina mensem,
langueat ut stellis species hebes, omnia coeli
illustrante Dea ac flammas superante minores,
orbe sed haud pleno sinit igni fervere acuto
sidera; candentia speciem super inspice Lactis
protendi coelo: color olli nomen ab ortu
primigeno statuit; sic Zonam Graecia sollers
concelebrat, nostro sic Baltheus ore vocatur.
Non isti forma similis, similisve colore,
Circulus est alius; modus et mensura duobus
est compar solis; alios duo parcior arctat
linea, nec multa trahit istos ambitus aethra.
Horum alius, duri qua solvunt flabra aquilonea,
et qua praecipitant borealia flamina sese,
axe Lycaonio jacet obvius. Hic Geminorum
sunt capita; hic genua Aurigae defixa quiescunt.
Circulus hic idem retinet pede Persea laevo,
atque sinistro humero cubito tenus; hic quoque dextram
sustinet Andromedae; manus extima desuper acri
subrigitur boreae; cubito inclinatur in austrum
moerens Andromeda; hic celeris vestigia summa
perstringuntur Equi; perstringitur Ales ab ipso
verticis extremo; secat hic humeros Ophiuchi
Circulus, et secum flagrantis dorsa revolvit.
Erigone tepidum sese summittit in austrum,
virgineusque pudens Zonae superimminet artus.

Sed Leo, sed Cancer, borealis tramite coeli
viscera protendunt, ac Circulus ima calentis
pectora perque alvum procul in postrema Leonis
succedit: secat ast alius per viscera plana,
et media subter cava tegmina dividit orbem,
lumina recludens altrinsecus. Orbita porro
ista poli partes si discernatur in octo,
quinque supervolvit se partibus: at tribus alti
intrat stagna sali; Sol istinc flammiger aethram
jam relegit, pulsusque Deus semel ordine facto
flectitur aestivo, neque celsum semita in axem
sideris erigitur; via rursum nota jugales
suscipit, inque notum rutili redit orbita Solis.
Circulus iste quidem Cancro tenus adjacet axe
semper in occiduo. Procul alter cardine in austri
dividit imbriferi corpus medium Capricorni,
Idaeique pedes pueri, postremaque caudae
caeruleae Pistris: brevis hic Lepus; hic Canis artus
conditur extremos; hic Thessala cernitur Argo;
hic Centaureae fera molis terga secantur;
iste venenatae disjecta volumina Caudae
amputat; hic arcu protenditur ampla Sagitta.
Ultimus hic Phoebo locus est, ubi lapsus in austrum
pellitur, albenti cum canent tempora bruma:
sideris hic meta procul istuc coelite cursu
axe sereniferi descendit Sol aquilonis.
Partibus iste tribus tantum se Circulus effert;
quinque latet, creperi succedens stagna profundi.
Inter utrumque dehinc, quantus jacet ambitus illi
Zonarum, in cani speciem quae Lactis in aethra
cernitur, ingenti se tramite linea tendens
dividit ima noti, discernit et alta aquilonis.
Hic luci modus et tenebris sub lege magistra
pensatur; nox aequa diem subit aemula; Phoebus

lumina substituit paribusque revolvitur horis,
vel cum summa aestas coquit agri viscera hiantis,
vel cum floricomo jam tellus vere movetur.
Ast isti celsae qua tramite panditur aethrae
indicium est Aries; hunc totum linea quippe
sustinet; hic Tauri curvantur crura minacis,
et rutilat stellis hic balthens Orionis.
Spira Anguis levis hic, Craterque; tenacia Corvi
ora inhiant; hic sunt flexarum denique flammae
Chelarum; genua hic rigidi vibrant Ophiuchi.
Nec Jovis armigero caret Alite; namque per ipsum
fulva Aquila est caput; hic Equus eminet, hicque comanti
cervice erigitur clarae dator Hippocrenes.
Treis omnes recto contentos tramite coeli,
distantesque pari spatio, sibi transigit axis,
omnibus et mediis ut circumfunditur idem.
Desuper obliqua est aliis via. Quartus at iste
stringitur arctatus Zonarum mole duarum,
quas, ab diversa mundi regione locatas,
circ repercussi momentum diximus astri.
Hunc alius medium medius secat: – haud Dea Pallas,
vel licet haec cunctos praecellat acumine Divos,
compingat parili sic lubrica plaustra meatu,
implicet ut spatiis sibimet distantibus orbes,
qualia devexo nectuntur ab ordine cuncta,
urgenturque viam similem noctesque diesque
lucis ab exortu procul in vada Calpetana.
Namque, Tithoneo cum sint elata profundo,
rursus in occiduos merguntur singula fluctus
ordine partito: similis nascentibus ortus.
Scandendi lex una movet. Par denique lapsis
omnibus, et simili conduntur sidera casu.
Ille autem oceani tantum descendit in aequor,

Digitized by Google

quantum ab caeruleo distat Cancro Capricornus;
et, quam multus item est, ubi gurgite protulit ortum,
tantus in adversas itidem est cum labitur undas
Signifer. In spatium, quantum deducitur orae
ambitus extremae, puncti vice terra locanda est;
unde acies oculis cum tenditur, haec quoque puncti
sedem habet. Hoc Signo procurrit missa per auras
Signiferi in summum, medio de tramite si quis
dirigat obtutus agiles procul, hosque locorum
defessos longo spatio tener amputet aër.
Id, quod contenti visus abscinditur, ultro,
si qui in Signiferi patulum circumferat orbem,
sex olli partes magnae dabit ambitus orae.
Ast hae dimensa spatii sic lege locantur,
binaque decisis includunt partibus astra.
Olli Cancer inest, Leo flammifer, Attica Virgo;
brachia sunt itidem Chelarum, et Scorpius ipse;
Arcitenens; saetosi dehinc species Capricorni
volvitur; auratam protendit Aquarius urnam;
Tum duo sunt Pisces, Aries, Taurus, Geminique.
His se bis senis Sol admovet, hisque recurrens
omnibus absolvit totos reparabilis annos.
Quem cum Signiferi graditur Sol aureus orbem,
singula frugiparos attollunt tempora vultus.
Illius oceano quantum submergitur alto,
tantum telluris supereminet. Omnibus iste
noctibus illabens pelago sex inserit astra,
sex reparat: tanto nox humida tempore semper
tenditur, extulerit quantum se Circulus undis.
At si scire velis, mora lucem quanta retentet,
et quanto nox atra sibi trahat otia lapsu;
quae procul oceano consurgunt Signa, notato:
horum semper enim comes est Titanius uni.
Horum prima oculis memor incunabula quaere,

luminis ipsa vagi captans venatibus ipsa,
ipse notans mundo. Quae si se nubibus abdent,
aut si non surgent, ut tellus saepe tumescit,
occultata jugo praetentaque rupe latebunt:
promta via est, aliis venientum tempora signis
noscere. Namque ipso deprenderis indice cuncta
oceano, magnam qui circumplectitur undis
tellurem, curvet celando ut litora mundo,
latius atque sinu patuli salis hauriat astra;
istius indicium praebebunt cornua semper,
vel matutino qua perstrepit aëre fluctus,
acer Atlantei vel qua furit aequoris aestus.
Nam non obscurae, cum Cancer commovet ortum,
oceano stellae circumvolventur utroque
in freta labentes, aut quae se rursus eoi
parte ferunt mundi. Minoae clara Coronae
serta cadent; austri tergo cadet incola Piscis.
Hunc medium pendere tamen, mediumque sub undas
cedere per spinam rutila labente Corona
semper suspicies; at tergi plurima versum
ventre tenus summo supera inter sidera cernes:
os et colla dehinc et pectora vasta per aequor
mersantur; premit ab genibus celsos Ophiuchum
usque humeros Cancer; Cancer premit ortus et Anguem,
agmine qua vasto fluitat caput, aspera cervix
qua tumet, et spiris qua turgent pectora primis.
Parte nec Arcturus distabit multus utraque;
jam minor in superis, jam viscera plurimus alto
conditur; hunc etenim consortem quattuor astris
oceanus recipit. Satur hic vix luminis almi
cedit, et incipiens tandem convexa relinquit.
Tum jam plus mediis nox inclinabitur horis,
cum labente die Phoebo comes ibit in undas.
Ista quidem vasti conduntur gurgitis alto:

contra autem illius concedit sideris ortu
Orion rutilans ardentia cingula lato,
et flagrans humeros, et splendens ense corusco,
Eridanumque trahens alio se litore promit.
Adveniente dehinc villoso colla Leone,
omnia, quae Cancro sese emergente per aethram
extulerunt, abeunt. Quin et Jovis Ales in undas
conditur, et totis raptim petit aequora pennis.
Sed Nixus genibus, replicato in se ipse residens
poplite, jam superi celatur corporis artus.
Non tamen iste genu, non laevam gurgite plantam
occulitur, non oceanus vorat omnia Signi.
Proserit Hydra caput; claro Lepus exsilit ortu,
et Procyon, primique pedes Canis ignicomantis.
Erigone salsis cum vultum exegerit undis,
aëris ut patuli jam conscia permeet aethram,
astrorum numerosa premit. Nam, Virgine eoo
consurgente freto, cedit Lyra Cyllenea,
cedit Delphinus pelago, ceditque Sagitta,
primaque pennarum pars canum condit Olorem;
vix jam cauda salum superat; vix lumine parco
eminet Eridanus, ponti procul efflua tingit.
Celatur Sonipes caput impiger, ardua cervix
Tethyos ima petit salsae, juba tota madescit.
Hydra superpositum procul in Cratera movetur
parte alia, et liber vestigia Sirius ardet
ultima, caeruleo producens aequore Puppim.
Illa micat maloque tenus sese exserit Argo,
cum jam Virgineos aether vehit altior artus.
Nec, cum flagrantes emittunt marmora Chelas,
sideris expertes et clara luce carentes,
non est nota dies, aut est ignobilis ortus.
Namque his indicium proprio fert ore Bootes
plurimus exoriens, Arcturumque eminus alto

cardine succedit. Jam celso Thessala puppis
aethere subvehitur; jam mundo funditur Hydra
longior, extremaeque polum subit indiga caudae,
curva Chii coelo cum surgunt brachia Signi.
Inspice ceu dextra referatur ab aequore planta,
inque genu tantum Nixus pede proferat ortum.
Iste Lyrae rutilat conterminus, atque sub undis
hic tenebris petit occidui vaga caerula ponti,
et mox oceano reparatur clarus eoo:
cum Chelis igitur pede tantum promitur uno.
Ipse dehinc versus procul in caput, ultima Monstri
terga manet; manet Arcitenens, dum spicula coelo
exserat, et supera vibret bellator in aethra.
Hoc sidus revehunt Chelae, crus Scorpius ipse,
cetera cum medio, laevam et caput, oraque sursum
Arcus agit. Tribus hic tandem remorantia membra
partibus erigitur; tria totum denique Signa
absolvunt pelago. Mediae tum serta Coronae,
et quae Centauro diffunditur extima cauda,
prima venenati cum repunt brachia Monstri,
surgunt oceano jam gurgite, et ultima Cycni;
et caput acris Equi premit aequora. Jam procul ista
marmoris occidui penitus petiere profundum,
hausta salo: caput Andromedae freta vasta receptant;
ac formidatam devexi cardine mundi
fluctigeni speciem Monstri superinvehit auster.
Sed boreae de parte trucis, velut aggere ab alto
prospiciens, superi subrecto verticis axe,
intentusque procul specie, vaga brachia Cepheus
exserit, et saevam pelagi monet afore pestem.
Illa tamen versa in Fluvium postrema profundum
tingitur, ab spina capiti quae proxima summo est;
undique succedens Cepheus et verticem et ulnas
mersatur patulus. Quin et, cum Scorpius acer

nascitur oceano, quicquid per sidera aquarum
ad speciem Eridanus Pater exspuit, abditur alta
Tethye, et occidui tegitur Padus aequore ponti.
Scorpius ingentem perterritat Oriona,
proserpens pelago. Vetus, o Latonia virgo,
fabula; nec nostro struimus mendacia versu:
prima, neque obduri compegi germinis aetas
prima dedit populis. Caecus mos mentis acerbae,
immodicusque furor sceleris penetraverat oestro
impia corda viri; tabuerunt dira medullis
protious in mediis incendia; plurimus ardor
pectore flagravit. Tenet improbus ille, procaxque
te, Dea, te dura valuit contingere dextra!
cum sacrata Chii nemora, et frondentia late
brachia lucorum, cum silvae colla comasque
devotae tibimet manus impia demolita est,
audax ut faciens doonm foret Oenopioni.
Digna sed immodico merces stetit ilicet ausu:
nam Dea, nubiferi perrumpens viscera montis,
dirum antris animal saevos vomit hostis in artus.
Ergo, ut falcatis monstrum petit Oriona
morsibus, et totas in membra ferocia chelas
intulit, ille male mali poenas luit. Ista furori
praemia debentur; sunt haec contermina laesis
semper Numinibus. Metus hic, metus acer in astro
permanet, et, primo cum Scorpius editur ortu,
Orioo trepido terrae petit extima cursu.
Nec minus, Andromedae quicquid volitabat in aethra,
et si quid Pistris reliquum convexa ferebant,
hoc oriente ruunt. Omnes procul in vada terror
ingerit, et cunctos pavor unus in aequora cogit.
Cepheus ipse caput distentaque brachia vasto
induitur ponto; tellurem cingula radunt

Digitized by Google

extima, et oceano mersantur pectora rauco
sola Senis; reliquum polus ast a litore versat
semper in occiduum. Genitrix quoque Cassiëpeia
sidera praecipitis sequitur labentia Natae,
deformemque trahit procul in vada caeca ruinam,
prona caput, solaque et solio vestigia ab alto
sustollit miseranda super; quatit ira furorque
Doridos et Panopes post fata novissima Matrem,
ac memor has poenas dolor exigit. Omnia fluctus
haec simul occiduos subeunt: tamen altera mundus
sufficit, inque vicem lapsorum multa reportat.
Tempore namque isto reliquae se serta Coronae
expediunt pelago; postremique agminis Hydra
erigitur caudam; caput et turgentia membra
Centauro exsuperant; manus effert dextera praedam
silvarum; nam prima Ferae vestigia in ollis.
Arcum sera manent; Arcu redeunte per aethram
protolli incipiunt; reliquum Serpentis et artus
Anguitenentis item fert primis fluctibus Arcus.
Amborum capita, et palmas geminas Ophiuchi,
ac primam rutili spiram Serpentis, eoo
Scorpius oceano surgens agit. At pede Nixi,
quem procul aversum semper salis altera mittunt,
tunc artus medii, tunc pectora vasta, humerusque,
dexteraque ulnarum, spumosi gurgitis aestu
procedunt. Pariter caput et manus altera porro
tota Sagittiferi, cum vibrant astra, feruntur;
Mercurialis item Lyra volvitur; altaque Cepheus
cardine sustollens vestigia, gurgite nondum
pectora liber agit, sed, pectora mersus in undas,
plaustra Lycaoniae pulsat pede desuper Ursae.
Tempore non alio magni Canis ignea cedunt
sidera; protentum fleta jam procul Orions
hauserunt pelago; toto Lepus occidit astro;

tum quoque et oceano surgentem Sirius urget.
Sed non Aurigam, cum gurgitis ille profundi
ima petit pedibus, Capra mox Hoedive sequuntur:
ista polo rutilant, illum vada livida condunt;
haec membris discreta aliis, exstantisque alte
laevum humerum et summae sese attollentia palmae
cernuntur, donec labenti congrada Soli
sidere devexo freta late caerula turbent.
Namque manum Aurigae reliquam, celsumque coruaci
verticis, et dorso quae spina attollitur alto,
deprimit hirsuti sidus surgens Capricorni.
Membra Sagittigero cedunt postrema revecto.
Jam non alatus remoratur sidera Perseus
aëria in spatiis; neque clavum vendicat Argo
alluvione sali; Perseus, pede denique dextro
atque genu liber, mersatur cetera ponto.
Argo quod curvis puppim superattrahit oris
tingitur, et auro tingit vada caerula dorso.
Ipsa dehinc manet exortum Cilicis Capricorni;
totaque tum pelago coelo descendit ab alto:
aequora tum Procyon, gressum sectatus herilem,
infrat, et oceano permutat celsa profundo.
Haec habet occidui plaga gurgitis; ista sonoro
supprimit unda salo. Rursum procul erigit aethra
Cycnum, Aquilamque Jovis. Surgunt flammata Sagittae
sidera, perque notum rutila cum Numinis ara
Delphinum patulas promit Capricornus in auras.
Sed, matutino cum surgit Aquarius orbe,
os Equus atque pedes novus exserit. Ecce, cadentia
parte poli trahit occiduum nox atra sub aequor
Centaurum cauda; sed non caput, aut humerorum
vasta, simul recipit: persistit pectore celso

Cornipedis species, et coelum vertice fulcit.
Ora dehinc Serpens et prima volumina tantum
conditur: ingentis late tamen agmina caudae
pone trahit. Subit ista salum; subit aequora rursum
integer oceani cum se Centaurus in undas
jecerit, atque novo vibrarint sidere Pisces.
His in summa poli surgentibus, ille per austrum
Piscis item, planta quem pulcher Aquarius urget,
redditur; haud toto tamen hic se corpore promit,
sed manet alterius venientis tempora Signi;
parte latet, partem supera in convexa sonoris
fluctibus absolvit pelagi. Sic brachia maestae
Andromedae, sic crura dehine humerique nitentes
paullatim recavo redeunt maris, aures coelo
postquam adolent Pisces incendia; denique, Pisces
cum rutilant, mundo dextram haec attollitur ulnam,
laevaque Virginei rursum se corporis edunt.
Phrixeï et postquam Pecoris proruperit ortus,
australem hic Aries Aram procul admovet undis
gurgitis occidui. Qua lux redit, excitat idem
Persea proceri austollere verticis astra,
et claros fulgere humeros. At cetera nondum
sunt exemta salo, quin totum hoc invida veri
natura ambigua rerum ratione reliquit:
extimus an reliquos Aries produceret artus
Perseos, an Tauro freta pelleret assurgente.
Hoc una coelum subit integer; haud super ulla
viscera, nascentis neque Tauri deserit astra.
Quippe hujus flammis Aurigae sidus inhaeret;
nec tamen hunc totum sustollit Taurus in aethram.
Aurigam salsis evolvunt fluctibus omnem
surgentes Gemini: Tauro Capra, plantaque laeva,
atque Hoedi evadunt. Tum primum rursus ab undis
Cetosa in superum referuntur viscera coelum:

Digitized by Google

nam caudae et cristae rigor arduus aëra celsum
tunc repetunt; diri cum sidera gurgite Monstri
volvit praecipitis teres inclinatio mundi,
eminus ingentem condit pars prima Bootem.
Quattuor hic etenim Signis surgentibus altum
vix penetrat pelagus, neque summa totus ab aethra
labitur Arcturus; manus olli quippe sinistra
juge manet, celsisque super subducitur Ursis.
At cum jam pedibus repetit fluctus Ophiuchus,
ut genua Oceanus vasto procul aequore condat,
signum erit, eoa Geminos procedere parte.
Nec lateri Pistrix cuiquam vicina videtur;
sed jam tota super sustollitur: exspuit atram
jam pelagus speciem, nec adhuc membra extima sorbet.
Quidni nascentis suspectat navita ponto
agmina prima Padi coelo tum fervere aperto,
vicinasque faces rutili manet Orionis,
curricula ut sollers vero mox indice discat
certa tenebrarum, possitque fideliter astro
explicare notis et tuto carbasa ponto?
Credo, ni desit magnorum congrua cura,
promta via est ipso cognoscere talia semper
praeceptore Jove, et coelo tibi signa magistro
omnia ducentur: monet alta Juppiter aethra
singula nos; facilis veram dedit arbiter artem,
ne tempestatum primordia caeca laterent.

PROGNOSTICA.

Nonne vides, primo cum Phoebe in cornua surgit
tenvia, et angusto lumen jacit ore per aethram
decedente die pronoque ab tramite Solis,
promat ut ingressi sollers tibi tempora mensis?

Nam.

Namque facem quarti sibimet profitebitur ignis,
corpora cum primo perfundens lumine nostra
in subjecta soli tenuem porrexerit umbram.
Ast orbis medii si cedat Cynthia forma,
octavos ortus, octavaque Plaustra docebit.
Denique, cum toto Dea jam surrexerit ore,
integer ut magni resplendeat ambitus orbis,
effluxisse sibi medii jam tempora mensis
monstrabit coelo. Pleni cum rursus egena
oris est, tanto procedens lumine formae,
inserit aëriis quantum Dea nubibus ignem,
esse senescentis sibimet dispendia mensis
illa docet, quibus in rutili confinia fratris
tertia vix mundo superest via. Cum minus autem
umbrarum excludit, sunt tales quattuor ortus
marcentis Lunae, quales sub mense renato
quattuor exsurgunt languentis luminis umbrae.
Atque his octonas includunt ordine luces.
Interjectorum numerum quoque nosse dierum
promta via est: proprio semper Dea proditur ore,
scandat quanta polum, quoties temone jugales
strinxerit, et quanto jam tramite liquerit undas.
At decedentis postrema crepuscula noctis
bis sex Signa tibi, quae versat Signifer orbis,
monstrabunt: cursu nam Phoebus singula mutat
semper, et alterno succedit in omnia lapsu,
conficiens iter aetherium. Nunc igneus istud
astrum adolet flammis; alii non aurea Titan
lumina miscetur, vel cum devexus in undas
labitur, et rebus formam absumsere tenebrae;
vel matutino redit, incunabula linquens,
cum pelago, et rebus suffudit luce colores.
Sic diversa diem comitantur sidera semper. —
Non ego nunc longo redeuntia sidera motu

Digitized by Google

in priscas memorem sedes: habet ista priorum
pagina, et incerta rerum ratione feruntur.
  Nam, qui Solem hiberna novem putat aethere volvi
ut Lunae spatium redeat, vetus Harpalus, ipsam
ocius in sedes momentaque prisca reducit.
Illius ad numeros prolixa decennia rursum
adjecisse Meton Cecropia dicitur arte,
inseditque animis; tenuit rem Graecia sollers
protinus, et longos inventam misit in annos.
Sed primaeva Meton exordia sumsit ab anno,
torreret rutilo cum Phoebus sidere Cancrum,
cingula cum veheret pelagus procul Orionis,
et cum caeruleo flagraret Sirius astro.
  Hoc ex fonte velut deduxit tempora Lunae
navita, quo longum facili rate curreret aequor,
aequora ruris amans telluri farra paranti
crederet: ingenti petat haec indagine semper
seu qui vela salo, seu qui dat semina terrae.
Nec mora discendi: brevis hic labor, et breve tempus
poscitur; innumeros habet autem industria fructus.
Utilitas te certa manet, praenoscere motus
si libet aërios, et tempestatibus ipsis
edere principium: te primum sponte procellis
arcebis rabidis; te rursum principe fluctus
vitabunt alii, si certis singula signis
tempora discernas. Nam, mundi cardine verso,
ut stata, raucisoni redit indignatio ponti.
Saepe etenim, quanquam tranquillae noctis amictu
mitia protenti requiescant terga profundi,
doctus securam subducit ab aequore classem
navita, et actaea retinet statione phaselum,
cum matutinae praesensit signa procellae.
Namque alias, coelo cum tertia lumina Phoebus

exserit, ille sali furit implacabilis horror,
affore quem pelago comitem sibi dixerat Astrum.
Crebro quinta dehinc lux commovet Amphitriten;
saepe inopina mali clades ruit. Omnia certis
indiciis tibi Luna dabit, seu lucis utrimque
caesa facem, seu cum teretem concrescit in orbem.
Sol quoque venturas aperit tibi saepe procellas,
sidera producens, et cum sale sidera condit.
Nec minus ex aliis aderit cognoscere motus
aequoris, et magnos coeli callere tumultus,
quos det certa dies, qui longi tempore mensis,
astrorumque vice et mundi ratione, trahantur.
Aëris immadidum quiddam tellure creatum
spiramenta vomunt, vis hoc cum fundit in auras
venarum, occulte patulo praetexitur agro
insubjectum oculis, terramque supernatat omnem.
Multaque materia est, quam, cum calor ignicomantum
hausit stellarum, superas subducit in auras,
et concreta diu compingit nubila mundo.
Si minor haec madidi substantia cespite ab imo
subrigitur, tenues nebulae caligine fusa
tenduntur coelo. Vis autem siccior olli
cum fuit, in celeres dissolvitur undique ventos,
vicinumque sibi flabris dominantibus ultro
aëra propellit. Si major protinus humor
consurrexit humo, pluvias quoque nubila fundunt,
et pluviis late calor est pater. Hic super imbres
exprimit; eductum fervoris at objice mundus
respuit humorem. Si moles magna utriusque
occurset sibimet velut obvia cominus agris,
compulsu aërio fragor intonat, amplaque late
murmura discurrunt pariter crepitantibus auris.
Hic inflictus item, diversorumque per aethrae
saepe superna furor illisos fulguris ignes

exeludit, rutilis totamque volantibus aethram
praestringit flammis et coelum sulfure odorat.
Omnibus his genitrix tellus, et cespite ab imo
ducuntur superi motus; ipsa ignea mundi
lumina flammigero Phoebus temone coruscans,
et quae noctivagos attollit Luna jugales,
his peperere malis exordia. Namque deorsum
movit humum cum forte calor, laxata repente
spiramenta soli venas procul altaque pandunt
viscera telluris; bibit imum terra calorem
desuper, et madidum tepefactus cespes anhelat,
Aëris hos motus, rabiemque volubilis undae,
flabra procellarum, mundani tramitis iras,
praesentire decet. Cape sollers singula mente,
praeceptisque virûm sitientia pectora pande.
Cynthia cum primnm coelo nova cornua promit,
cautus utrimque Deam circumspice; namque revectae
nequaquam semper similis lux imbuit ortum,
sed species diversa trahit varioque notatur
formarum; primi cum surgit luminis igne,
tertia cum rutilat, cum major sideris aethram
scandit, et aërias quarta face luminat oras,
ingredientis erit plene tibi nuncia mensis.
Haec castigato si tertia fulserit ortu,
pura sit ut foedis ab sordibus; affore dicet
clara serena diu. Tenni surrexerit autem
si face et ignito snppinxerit ora rubore;
turbida certantes converrent aequora cauri.
Luminis ista dehinc si crassior atque retusis
cornibus ingreditur, si quarti sideris ortu
percussi tenuem praetendat corporis umbram;
imbribus aut zephyris hebetabitur, arguet ultro
flabra noti, aut pluvias: nam crassus desuper aër
cornua caeca premit, notus uvidus aëra cogit.

Tertia si rursum protollens Cynthia currus
sit subrecta faces, et acumina tenta coruscans,
ut nec curva quasi declinet cornua, nec tum
fusa supinatum diducat lumen in auras;
occiduo zephyrum praedicet surgere mundo
aut Libyae de parte notum. Sin quattuor autem
Cynthia curriculis coelum subit, atque coruscos,
cornibus immodice prostantibus, exserit ignes;
vis prolixa salum ciet, ocius omnia cauri
marmora convolvent, fera verrent flabra profundum.
Istius, in boream quod se sustollit, acumen
si curvum specie velut annuat; affore coelo
saeva procellosi praedicet flabra aquilonis:
namque hoc urgeri sese asserit atque gravari.
Indice rursus eo veniet notus, hanc ubi partem
pone supinari conspexeris, inque reclinem
sponte habitum pandi: nam subrigit auster acumen
inferiore plaga. Si Lunam tertius ortus
proferat, atque Deae convolvat circulus ora
suffusus rutilo; mox tempestate sonora
spumosum late pelagus canescere cernes:
major et haec rauci versabit gurgitis undas,
ipsa quoque immodice si vultum Luna rubescat.
Contemplator item, seu plenum luminis orbem
Cynthia distendit, seu cum teres ambitus olli
caeditur, et mediae velut indiga lucis utrimque
sustinet obductae sibimet dispendia formae.
Cornua prima replens, et cornua fissa dehiscens,
inducrit qualem procedens ore colorem,
hunc perpende oculis; ipso monitore dierum
signa tene, ac totum discerne in tempora mensem.
Non unum deprensa diem tibi signa loquuntur,
nec vulgo in cunctis assunt praecepta diebus:
sed quae signa novo dederit nox tertia motu

quartave, sustollat medios dum Cynthia vultus,
durabunt coelo. Medio quae edixerit ore,
ignes in plenos; hinc in dispendia rursus
altera, provisae signantur tempora Lunae.
Illa dehinc, donec germani luminis ignis
accedat Phoebae, mensis postrema notabunt.
Hoc, quod protento vehit ingens mundus inani,
aëra nomen habet, quod spirat cespite tellus,
nubila dicuntur, coelum super aula Deorum
axi compactum convolvitur. Hic sua certis
sunt loca Numinibus: borealis verticis alta
regia Saturni; qua siccior annus anhelat,
aestatis rutilo, calida stat Juppiter aethra;
immodicus terram qua desuper ignis adurit,
Gradivo incolitur; brumalis pulsus habenas
qua Solis redigit, pulchro Venus obnitet astro;
ast ubi demerso latet ater circulus orbe,
cessit Mercurio locus imbrifer. Has super amplas
quinque tenens zonas certo via fervida Solis
limite decurrit. Tum Lunam nubila propter,
exhalantis humi qua spiramenta madescunt,
ima vehunt coeli. Lux it dum fusa frequentor,
desuper in nubes rutilantis lampada Lunae
pascitur humore, et varias Dea lumine formas
exprimit inserto; sic crebro denique Phoebe
nubibus ambiri, cum subsint nubila Lunae,
creditur. — Hanc quoties includere circulus ergo
spectatur, proprio succedunt ordine signa:
ille alias trino convolvit tramite Lunam,
et geminus pleramque meat; solet unicus idem
cingere. Si simplex circumversabitur orbis,
signa procellarum certissima, signa sereni,
praeferet; abruptus subito praenuntiat euros;
marcescens tenui sensim caligine, et aethra

digestus patula, docet undis affore pacem.
Si duo se Lunae circumfudere, repente
maxima vis pontum, vis verret maxima terras.
Majoresque dehinc agitabunt stagna procellae,
si trinus rutilum constrinxerit ambitus orbem;
et magis immodica formidine saeviet auster,
zonarum taeter fuerit si tractus in aethra.
Denique, disrumpant si sese cingula Lunae,
ultima tempestas ruet imi gurgitis aestum.
Solis quin etiam, Solis tibi cura videndi
sit potior, Solem melius praevisa sequuntur,
astrorumque duci monstrata tenacius haerent.
Sive ille occiduas vergat declivis in undas,
seu se luciferis reparabilis exserat oris,
istius ingentes radii caliginis atrum,
et nebulosarum tractus piceos tenebrarum,
lumine disjiciunt: cum per chaos umbriferum vis
flammea pervasit, cum se per noctis amictus
inserit aëriae fulgor facis, – illo calore
pigra movet; stimulat rutilis torpentia flammis;
Sol sopita animat; Sol dura obstacula primus
curru adamanteo reserat Pater; efflua Phoebus
igne inhibet; Phoebus radiis densata relaxat.
At cum flammigeri cedit vis incluta Solis,
lucis egens, crassaeque Deus latet objice nubis,
et coelo et pelago magnos ait affore motus.
Non hic, cum primos educet gurgite vultus,
ceu picturato diversos ore colores
proferat! haud etenim, tali tibi Sole revecto,
mitia jam coeli fas exspectare serena.
Et si tranquillo convexa cucurrerit astro,
indideritque facem ponto Deus integer, atra
nube carens, purusque comas et splendidus orbem,
convenit eoae facem praesumere lucis.

Sed, non ora cavo similis, medioque recedens
ore quasi, vel si radios discingitur ultro,
figat ut australem porrecto sidere partem,
ac Borean rigidi jaculetur luminis igne;
et vento et pluviis reparata luce carebit.
  Denique per flammas procul atque incendia Solis
Ipsa Dei cedunt blandi si lumina, sollers
tende oculos; certa hoc ducuntur signa magistro.
Et ne sanguineus late rubor induat ora,
quali pro tractu vaga nubila saepe rubescunt;
aut ne labentem piceus color abdat amictu
lampada, quaere diu. Si retro crassior orbe est;
uvescet pluviis tellus, inflataque celsas
aggere devicto superabunt flumina ripas.
Ignea si fulgor praecurrit plurimus ora;
flamina crebra salis quatient vada, flumina terras
converrent omnes, et duri flabra aquilonis
silvarumque comas et celsa cacumina flectent.
Vis simul amborum si vultum Solis oberret;
cuncta noti quatient, imbres procul arva rigabunt.
  Ecce, alias primo nascentis Solis in ortu,
vel cum praecipites pelago Deus inserit ignes,
ut coëunt radii nebulose; cetera quippe
pars Hyperioniae rutilat facis, haecque comarum
vis confusa micans mundo sua lumina praestat.
Sic globus ater item liventia nubila cogit;
nonnunquam, crasso nebularum tectus amictu,
in convexa redit; tum, coelo rursus aperto
cum ruit, opposita vultum caligine condit.
Omnibus his signis in terram defluit imber
plurimus. Interdum tenuis praevertere nubes
visa Deum: haec, celeri si praesurrexerit ortu,
ipseque pone sequens radiorum luce carere
cernatur; nimbis ingentibus arva madebunt.

At matutini si Phoebum litoris aeta
majorem solito produxerit, atque per aethram
marcenti similis defluxerit extimus orbis,
alta dehinc scandens minuat jubar igniferum Sol;
pura serena aderunt: namque olli gurgitis aër
crassior immodicum surgens diffuderat orbem;
et jam se tenero sustollens tramite coeli
oblitum justi jubar attrahit. Hic quoque, magnis
cum madefacta dies sub tempestatibus horret,
pallidus ora cadens, promittit pura serena:
displosis etenim per apertam nubibus aethram,
ora laboranti similis languentia, pallet;
et disjectarum moles late nebularum
indicat, exuti faciem clarescere mundi.
Quin nascente die venturos convenit imbres
noscere, cum proni procul ad confinia coeli
deferri piceo spectaris nubila tractu.
Et cum declinant radii se partem in utramque
lucis in occasu, nox ut ferat algida rores;
imber erit. Puras si Phoebus condat habenas,
et Calpetano tranquillum gurgite lumen
tingat, ac in lapsu nubes ignita sequatur;
noxque diesque dehine ventori rursus eoi
nimborum expertes sine tempestatibus atris
durabunt. Sed cum radiis marcentibus ardor
languet, et in tenui tenduntur acumine frustra
Phoebeï crines; nimbos aget atra procella.
Talis et obducti cernetur forma diei,
qualem fraternos subtexens Luna jugales
lucem hebetat: subit haec superi sacra lumina Solis
inferior, mediaeque interstans lampadis orbe
arcet flammigerae radium facis. Haud tibi rursum,
cum matutinos molitur Lucifer ortus,
ebria sanguineae subvolvant vellera nubes:

namque gravis coelo fundetur protinus imber.
Nec, si Sole procul rutila inter stagna morante
emineant radii, radios quoque crassior umbra
contegat, ille dies pluviis ventoque carebit.
Quin erit imber item, si Solem circulus ater
ambiat exortum: major se denique nimbus
urgebit coelo, major sola perluet imber,
circumfusa adeo si cingula nescis solvi;
servarunt taetrae speciem torpentis molis.
Saepe etiam Phoebo nubes percussa rubescit,
et meditata Dei formam, procul igne recepto
concipit effigiem, simulato luminis orbe.
Id qua parte poli spectaveris, affore ab ipsa
parte tene ventos: tamen haec, tamen omnia semper
decedente die melius ventura docebunt.
Convenit hic etiam parvum Praesepe notare; -
id nubi nomen, quae Cancro obvolvitur alto,
Graecia docta dedit; - duo propter denique Asellos
suspice, quorum alius Septem vicina Trioni
astra adolet, tepidum procul alter spectat in austrum.
In medio, quod nube quasi concrescit adacta,
id Praesepe vocant. Porro hoc Praesepe repente
si sese ex oculis procul auferat, ardeat autem
congruus aërii late rubor ignis Asellis,
nequaquam tenues agitabunt stagna procellae.
At si sideribus similis lux duret, et illi
taetra sit effigies; cadet altis nubibus imber
lenior, et parco mox tellus rore madebit.
Sed boreae si parte trucis velut indiga justae
stella facis lento marcescere cernitur igne,
et procul alterius juba late flagrat Aselli;
protinus Aethiopum surget convallibus auster:
at regione noti si lucem stella senescat;
ingens Riphaeis aquilo crepitabit ab oris.

Quin et terrenis saepe rebus certa frequenter
signa procellarum. Nam cum traxere tumorem
aequora prolixum, cum litora curva resultant
sponte procul, neque caeruleus colliditur aestus;
aut cum proceris vertex in montibus ultro
perstrepit aërium; ventos instare docebunt.
Et cum parva fulix trepido petit arva volatu,
stagna sinens, longasque iterat clangore querelas;
indicat insanis freta mox canescere ventis.
Denique cum coelo tenduntur pura serena,
saevitura polo sunt flamina; primus in ipsa
mox picturati convertit pectoris artus
sturnus edax, premat ut tenues vis obvia plumas,
et ne post tergum pateat penetrabilis euro.
Latipedemque anatem cernes excedere ponto
saepius, et summa nebulam se tendere rupe;
jamque super latices florum volitare senectam,
stellarumque comas rumpi procul aethere celso,
decidere in terras, rutilarum spargere crines
flammarum, et longos a tergo ducere tractus;
inde etiam ventos mox affore praemonet usus.
Quod si diversis se passim partibus ignes
excutiant; verret pelagus sine fine modoque
turba procellarum, si duri limite ab euri,
si regione noti, si lenis parte favoni,
aut de Bistonio mundi procul axe coruscat.
Si repetunt veterem ranae per stagna querelam;
vellera si coelo volitent; si discolor iris
demittat gemino se fornice; circulus albam
si stellam taeter velut ambiat; aequora propter
si crepitent volucres; si gurgite saepius alto
pectora mersentur; si crebro garrula hirundo
stagna adeat, rutilae cum sunt primordia lucis;
si matutinas ululae dant carmine voces;

improba si cornix caput altis inserit undis,
flumine terga rigaos; si saevit gutture rauco; —
plurimus abruptis fundetur nubibus imber.
Imber erit, totis cum bucula naribus auras
concipit; et late pluviis sola cuncta madebunt,
cum proprias sollers sedes formica relinquens
ova cavis effert peoetralibus: aspera quippe
tempestas, gelidusque dies, et frigidus aether:
inserit internis terrarum. Redditur aestus,
pectora cum curvo purgat gallinula rostro;
agmine cum denso circumvolitare videtur
graculus, et tenui cum stridunt gutture corvi;
cum procera salum repetit clangore frequenti
ardea; cum parvae defigunt spicula muscae:
et si, nocturnis ardentibus undique testis,
concrescant fungi; si flammis emicet ignis
effluus, aut lucis substantia langueat ultro;
ronvenit instautes pracooscere protinus imbres.
Denique, cum patulum torrens Vulcanus aheoum
scintillas flamma circumlabente relinquit;
si notus humentes Libyco trahit aethere nubes,
sive imum ad montem nebularum crassus amictus
tendatur; summo nudeotur vertice saxa;
et, qua pontus item freta per distenta quiescit,
nubila si longo se prorumbentia tractu
diffundont coelo; Thetidi terrisque supinis
pax aderit, nusquam mundo ruet effluus imber.
Sed, cum tranquillo tenduntur crassa serena
sub Jove, venturae praenoscere signa procellae
convenit; et rursum, cum perfurit aëris horror,
inspice, quam referat terris pelagoque quietem.
Inter prima tamen parvum Praesepe notetur,
arduus excelso quod Cancer cardine volvit:
hoc cum concretus tenuari coeperit aër,

discutit impositae lato sibi molis amictum.
Namque sereniferi patet hoc in flabra aquilonis
cominus, et primo purgatur flamine venti
tempore: tum proprium modulatur noctua carmen;
tum vespertinum cornix longaeva resultat;
tum corvi crepitant, et ovantes gutture rauco
agmina crebra vocant; tum nota cubilis laeti
succedunt pariter; tum pennis corpora plaudunt.
Tunc et Strymonias circumvolitare repente
suspicies per aperta grues, ubi mitior annus
sponte procellosum disjecerit aëra coelo.
Tunc quoque, cum stellis hebes est lux omnibus ultro,
nubila nec crassos circumduxere meatus,
ut jubar occulerent flagrantibus obvia flammis;
nec caligo inhibet rutilantis lampados ignes;
orbe nec expleto sacra sidera Luna retundit,
sed jam sponte sua stellarum lumina marcent:
convenit hibernae praenoscere signa procellae.
Nubila si coelo consistere, nubila ferri,
sique superfundi sibimet suspexeris; ultro
gramina si carpit semesa petacius anser;
si nocturna tibi cornix canit, hesperus aethrae
cum redit; innumero si cantu graculus instat;
si matutino fringilla resultat ab ore;
si fugiunt volucres raptim freta turbida Nerei;
orchilos infestus si floricomis hymenaeis
ima petit terrae; si denique parvus critheus
succedit trepidus scruposae concava rupis;
Cecropias si pastus apes vicinus ad ipsa
castra inhibet, florumque simul libamina maestae
proxima decerpunt; si Threïciae per aperta
sponte grues trepidant, nec sese sudacibus aethrae
committunt pinnis, ut longos saepe volatus
formavere super; si solvit aranea casses;

tenvia si toto vehit auster licia coelo:
mox tempestates et nubila tactra cientur.
Quid? majora canam? Cinis en, cinis ipse repente
cum coit, albenti nix terras vestit amictu.
Nix operit terras, rutilis ubi lumina prunis
summa rubent, errantque brevi caligine crassae
interius nebulae, et denso jam fomes in igni
marcescit penitus. Pluvios mox arguet austros,
induit immodicis cum semet floribus ilex -
indiga nam succi ligno natura rigenti est -;
et cum flore novo, cum brachia glande gravantur
uventis coeli sibi nutrimenta latenter
sponte operata docet. Quin et lentiscus amara
indicium est pluviis: ter foetum concipit arbos,
terque novos genitrix fructus alit; ipsaque trino
flore renidescens tria tempora prodit arandi.
Ter prorumpentis scillae teres erigitur flos,
sulcandique solum ter monstrat tempus adesse.
Sic et crabronum rauca agmina, si volitare
fine sub auctumni conspexeris aethere longo,
jam vespertinus primo cum commovet ortus
Vergilias pelago; dices instare procellas.
Sique sues lentae, si lanae sedula nutrix,
si capra dumosis errans in saltibus, ultro
in Venerem pergat * quippe ollis uvidus aër
excitat internum per viscera mota furorem *;
et tempestates et nubila protinus atra
affore praecipies. Quin et gaudebit arator,
quique solum justis versabit mensibus anni,
plebe gruum prima; gaudebit tardus arator
agmine pigrarum; sic quadam lege Deorum
his comes est imber. Pecudes si denique terram
lanigerae fodiant, caput at tendatur in arcton;
cum madidus *nondum* per marmora turbida condit

Pleiadas occasus; cum brumae in frigora cedit
frugifer auctumnus: ruet aethra concitus imber.
At, ne perruptis terrarum dorsa lacunis
infodiant pecudes! si vasto viscera hiatu
discutiant terrae, veniet vis aethere toto
dira procellarum; nix omnes vestiet agros;
nix herbas laedet teneras; nix uret aristas.
At si contigerit plures ardere cometas,
invalidas segetes torrebit siccior aër.
Namque prorumpunt naturae legibus ultro
spiramenta soli, si justus defuit humor;
arida per coelum surgentia desuper aethrae
ignescunt flammis; mundique impulsa calore
excutiunt stellas, et crebro crine rubescunt.
Contemplator item: si longo plurima ponto
agmina festinant volucrum, solidamque frequentes
succedunt terram; sterilis desaeviet aestus,
ac sitient agri: – nam qua circumflua tellus
alluitur pelago, coquit altam siccior aër
cespitis arentis ventis, citiusque calorem
sentit humus succincta salo: fuga protinus ergo
est avium in terras; pavet, hos ut viderit aestus,
agricola, et sicco jam deflet mergite culmos.
Sed si tum modicum producat agmen ab undis,
nec trepido passim versent convexa volatu;
laetitia est duris pastoribus: affore parcos
praesumunt imbres. Sic in contraria semper
vota homines agimur, nostrique cupidine fructus
poscimus alterius dispendia. – Denique et ipsa
sollers natura, et rerum genitabilis ordo,
certa suis studiis affixit signa futuri.
Namque et ovis cupido si gramina tondeat ore,
insaturata cibi decerpens laetius agros:
pastor id indicium pluvialis frigoris edet.
Et si persultans aries lascivius herbas
appetat, aut sese sustollant saltibus hoedi;
vel si juge gregi cupiant haerere, nec usquam

matribus abscedant, et si sine fine modoque
pabula delibent, cum tutas vesper adire
compellat caulas: monstrabunt affore nimbos.
Bubus arator item trahit atrae signa procellae,
lambere si lingua prima hos vestigia forte
viderit, aut dextrum prosternere corpus in armum;
vel si prolixis auras mugitibus implent,
pascua linquentes vix vespere. Dat capra moti
rursum signa poli, cum spinis ilicis atrae
multa inhiat. Docet haec eadem sus horrida coeno,
gurgitis illuvie si saepius involvatur.
Martius ipse lupus, villarum proxima oberrans
affectansque locos hominum, lectumque laremque
sponte petens, crasso consurgere nubila coelo
praemonet. Id parvi commonstrant denique mures,
cum gestire solo, cum ludere forte videntur.
Portendit tibimet canis id praesentia, multam
tellurem fodiens. Tamen haec, tamen omina rerum
affore vel primo nimbos mox sole docebunt,
vel cum curriculis lux ibit coepta secundis,
tertius aut verso cum venerit ortus olympo.
Non spernenda tibi sunt talia; sed memor uni
adde aliud semper: si tertia denique signa
proveniant, firmo venturum pectore fare;
et transactorum sollers componere mensum
signa laborabis, si confluxere reperta.
Nequaquam trepidare pudor persuadeat ullus.
Astrorum lapsus, astrorum protinus ortus
discute, si casus similes ea stella per aethram
prodidit: exacti jam summa crepuscula mensis,
et surgentis item primordia conscius artis
fare sacrae. Mensum confinia summa duorum
caeca latent; luces haec semper semet in octo
inscia lunaris tendunt facis; ipse fideli
perquire studio; et si quid tibi forte repertum,
pluribus indiciis sollers fulcire memento.

RUFI

RUFI FESTI AVIENI

DESCRIPTIO ORBIS TERRAE.

Digitized by Google

Digitized by Google

RUFI FESTI AVIENI

DESCRIPTIO ORBIS TERRAE.

Qua protenta jacent vastae divortia terrae,
et qua praecipiti volvuntur prona meatu
flumina per terras, qua priscis incluta muris
oppida nituntur, genus hoc procul omne animantum
qua colit, Aoniis perget stilus impiger orsis.
Ardua res, Musae. Deus, en, Deus intrat Apollo
pectora, fatidicae quatiens penetralia Cirrhae.
Pierides, toto celeres Helicone venite,
concinat et Phoebo vester chorus; Oceanumque,
carminis auspicium, primum memorate, Camenae.
Oceani nam terra salo praecingitur omnis,
parva ut caeruleo caput effert insula ponto:
nec tamen extremo teres est situs undique in orbe,
qua colitur populis, qua tellus paret aratro;
sed, matutino qua coelum sole rubescit,
latior, accisi curvatur cespitis arva,
cetera protentus. Tria sunt confinia terrae
unius: est primum Libyae, Europaeque, Asiaeque.
Aequore ab Hesperio qua se salis insinuat vis,
terrarumque cavis illabitur, arduus Atlas
qua juga celsa tumet, Libyae sese explicat ora:
finis huic Gades, septenaque gurgite vasto

Digitized by Google

ora procul Nili, Phariorum ubi gleba recumbit,
et Pelusiaci celebrantur templa Canopi.
Europaeque dehinc laevum est latus: at procul ambas
una Asia, inclinans geminis se cornibus, urget
desuper, ac rupti divortia continet orbis.
Europam atque Asiam Tanais disterminat amnis:
hic, se Sarmaticis evolvens finibus, alta,
scissus Araxeo prius aequore, jam suus unda
effluit in Scythiam; procul hinc Maeotida Tethyn
intrat, et inserto freta pellit vasta fluento,
Ismariciique riget semper flabris aquilonis.
At, qua piscosi gurges strepit Hellesponti,
vis obliqua sali tepidum procumbit in austrum,
terrarumque trium modus est mare, donec in alti
ora procul Nili late Thetis effluа serpat.
Altera pars orbem telluris limite findit.
Cespes terga jacens Asiae succedit in oras,
immensusque modi protenditur. Hic latus arctans
Caspia contingit freta desuper, atque tumenti
proximus Euxino est: Asiam conterminus iste
Europamque secat. Tellus sese altera in Austrum
porrigit, insertoque sinus interjacet agro, -
nam sinus hic Arabum, sinus hic Aegyptius, unda
aestuat -; et Libycis Asiam discernit ab oris. —
Sic diversa fuit sententia, rite quis orbi
limes haberetur. — Totum hoc circumlatrat aestus,
et maris infesti moles ligat. Una furenti
natura est pelago, pelagi sed nomina mille,
aequor ut innumeris terrarum admoverit oris.
Qua se blanda satis intendunt flabra favoni,
Hesperium Oceano mare terras intrat ab alto.
Axe Lycaoniae rursum facis, atque ubi dura
belligeratores nutrit tellus Arimaspas,
nomine Saturni late jacet aequoris unda.

Digitized by Google

Hic densata sali stant marmora, pigraque ponti
se natura tenet; nunquam ruit effluus humor:
Mortuus hic Grajò perhibetur gurges in usu
denique, quod lento stupeat plaga salsa profundo,
vel quod sole carens pars orbis taetra rigescat.
Vix hebes has oras ardor Titanius afflat,
vix evecta dies illuminat, omneque lato
pingue tenebrosa coelum subtexitur aethra.
At, qua prima dies rutilo sustollitur ortu,
aureus et tremulas late rubor inficit undas,
eoum pelagus, freta dicunt Indica pandi.
Propter Erythraei tenduntur dorsa profundi,
Aethiopumque salum diffunditur. Hic notus aethram
urit, et hic aestu radiorum Phoebus anhelo
arva coquit: sterilis regio est, et inhospita lato
aret humus, rassaeque solo torrentur arenae.
Oceanus sic cuncta vago complectitur aestu,
undique sic unus terras interminus ambit,
innumerosque sinus cavat illabentibus undis
desuper: e multis celebri sub nomine tantum
quattuor infuso late sale terga dehiscunt.
Primus in orbe sinus vasti maris aequora gignit,
gurgitis Hesperii; procul hic protentus in ortus
faucibus a Libycis aestum trahit; atque, ubi laetam
cespite sub pingui pandit Pamphylia glebam,
deficit, et curva sinuatur litoris ora.
Alter item est primo brevior, majorque duobus.
Hic prolapsus aquae, boreali fusus ab alto,
terga procelloso turgescit Caspia fluctu.
Hyrcanum hoc pelagus pars nominat. Hinc duo rursum
ora patent ponti: geminus sinus aequoris intrat,
telluremque cavat, qua se notus axe tepenti
erigit. Horum unus vada longe Persica fundit,
Caspia conversus procul in freta; porrigiturque

Digitized by Google

quartus Arabs; tumet hic rapido per aperta fluento,
Euxinumque salum videt eminus. — En, tibi rursum
aequoris Hesperii tractus loquar: istius unda
lambit terga soli, qua se vagus explicat orbis.
Nam vel caeruleo loca circumplectitur aestu,
vel celso demissa jugo confinia radit,
moenia vel fusi praestringit gurgite ponti.
In zephyrum tellus extenditur, oraque terrae
ultima proceras subducit in astra Columnas.
Hic modus est orbis Gadir locus; hic tumet Atlas
arduus: hic duro torquetur cardine coelum;
hic circumfusis vestitur nubibus axis.
Et primum ruptas se pontus Ibericus illinc
inserit in terras: caput autem principiumque
Europae et Libyae est. Mediis infunditur oris,
irrepitque salum. Scopuli stant ardui utrimque:
unus enim Europam, Libyam procul aspicit alter.
Sic discreta freto procera cacumina celsis
emicuere jugis; sic intrant saxa profundum;
sic subeunt nubes; sic coelum vertice fulcit
Maura Abyla, et dorso consurgit Iberica Calpe.
Gallicus hinc aestus provolvitur. Hic super urbem
Massiliam gens Graja colit, Ligurumque tumescit
aequor, et indomito tellus jacet Itala regno.
Ausonis haec regio est; pubi genus ob Jove summo.
Qua se flabra trucis Boreae per inhospita terrae
eructant coelo, populis caput Aeneadarum,
alba dehinc Cautes est terminus: haec freta propter
Trinacriae summa consurgit litoris ora.
Evolvunter item vada fusi caerula ponti;
insula qua Cyrnus fluctu madet alludente,
litoris ostriferi protendens latius undam,
Sardiniamque dehinc moles circumflua cingit
aequoris, et cano spumant freta concita fluctu.

Hinc Tyrrhena sali sunt agmina, qua notus axem
humidus inclinat; qua lux se rursus eoa
emergit pelago, Siculi maris aestuat unda,
obliquumque quatit gurges protentior altum
usque in saxosi Pachyni juga. Plurimus inde
in Cretam trahitur ponti tumor: hicque procul se
inclinat rupes, atque obvis fluctibus altis
ingreditur pelagus Gortynia moenia juxta,
ac procumbentia sola propter pinguia Phaesti.
Prona mari cautes extenditur, ut ferus ora
est aries, ultroque minans petit obvia fronte:
denique sic olli nomen prior indidit aetas:
nec minus Italiam cornu prospectat acuti
litoris, et rapidi perflatur Iapygis ortu.
Hinc se rursus aquis Adriatica marmora fundunt
in boream, zephyrumque dehinc deflexa parumper
alta petunt, rauco penitus repentia fluctu:
hic sinus Ionius curvatur litoris actu,
cespitis et gemini tellus irrumpitur alto.
Nam, qua caeruleis pontus sese inserit undis,
Illyris in dextris pandit regionibus agros,
Emathiamque super sulcat genus acre virorum:
Ausonidum laeva est. Hinc longo cespite tellus
funditur, et varia populorum pube domantur
arva soli. Trina haec pelagi circumtonat unda.
Nam, qua se zephyri sustollunt flabra, profundum
Tyrrheni est pelagi: qua se notus erigit aethra
Sicanum late fluitat mare: qua procul autem
spirat ab eois pulcher regionibus eurus,
Ionii sunt terga sali. Sic Itala tellus
ut circumfusis latus amplum lambitur undis.
Effusa post Siculi moles evolvitur alti,
inque notum late vada ponti caerula serpunt,
donec arenosas attollant aequora Syrtes,

infidumque rati tenuent mare: languida quippe
aequore jam fesso sese trahit unda per ambas.
Montibus ab Siculis capit autem prona meatum
Cretaeisque jugis mox Syrtes inter oberrat
parcior et tenui praetexens ima fluento.
Rursus ab Idaea Salmonide porrigit aequor
se geminum, — nautae Pharium dixere profundum —,
quod procul in Casiae vergit confinia Cautis:
Sidonii dehinc late salis aestuat unda,
Issicus immodico donec sinus ore patescat,
aequoris et nostri sit terminus: arva ubi late
pinguia proceris Cilicum versantur aratris.
Curva salo forma est: hinc sese marmora ponti
in zephyrum torquent, ac flexu lubricus errat
gurges, et exesas illabitur unda lacunas.
Sic virosorum prolixa volumina sese
sponte cerastarum facili sub viscere curvant;
sic spiras crebro sinuat draco, seque vel orbe
colligit inclinans, vel pronis agmina longe
tractibus absolvit: stridet nemus undique totum;
pestifero afflatu serpens vagus inquinat aethram.
Haud secus illapso penetrantur litora fluctu,
et rursum tellus init aequora: jugis ubique
mugitus pelago est, gemitu locs cuncta resultant.
Imminet hinc late Pamphylia; subluit illic
unda Chelidonias; illisum murmurat aequor;
saepius et crebra spumescunt aequora rupe,
ac rursum in zephyrum vada semet caerula curvant.
Terminus his cautes Patareïdis eminet arcis.
Hinc salis Aegaei tractus tonat, inque Bootis
plaustra dehinc rapidi flectuntur marmora Nerei,
saxosis Sporadum saepe obluctantia ripis.
Non aliud tanta consurgit mole profundum,
non sic curva Thetis fluctu tumet: extimus olli

in Tenedum cursus, pelagi caput incipit Imbro.
Cespitis hinc proni protendens dorsa Propontis,
flatibus ex boreae tepidum procumbit in austrum,
immensaeque Asiae populos alit ubere terrae.
Hinc arctas inter fauces atque obvia saxa
Thracius angustas discludit Bosporus oras,
Bosporus, Inachiae subvector Virginis olim: —
nam vicina sibi stant litora, terraque parci
faucibus oris hiat, pronam sinus evomit undam:
proxima non alibi tantum divortia cernas
ecapitis; — hac pecoris dorso sternacis in aequor
Inachis illata est, sic pectus canduit ira,
pellicis et tanto Divam dolor extulit igni.
Illic instabili, fama est, sale saxa moveri,
inferrique sibi flabris urgentibus oras:
hic rigidas errare ferunt per marmora cautes,
et nunc ora soli vastas praetendere rupes,
nunc aperire sinum: — gemit amplo murmure pontus,
seu quod collisas Thetis indignata per arces
saeviat objectis, seu quod brevis exitus undas
exserat, et strictis eructet faucibus aequor.
Interius lato Pontus se gurgite fundit,
undarumque procul latus explicat, aurea Phoebi
qua rota purpureo repetit convexa sub ortu.
Sic obliqua maria panduntur denique dorsa,
ut matutinis inclinent aequora habenis,
longior se boreae concedat gurges in axem:
Pontus enim nostrae sinus est amplissimus undae.
Hic Asia ab laevis praecingitur, Europamque
excipit; adversusque dehinc se Thracius arctat
Bosporus, et tenui vix panditur oris hiatu.
At, qua diducto Pontus distenditur aestu,
ut porrecta mari terrae juga longius intrant
in pelagus, tractuque vago sua litora linquunt,

cespite Paphlagonum prodit saxosa Carambis.
Altera se cautes similis procul arjetis ori,
dura pruinoso qua torpet Taurica coelo,
exserit, et tenta late premit aequora fronte.
Eminus ista notum videt, Arctos eminus illa.
Porro inter fluctus ac fusi marmora Ponti
proxima celsorum sic sunt sibi dorsa locorum:
quamvis vasta sali moles interfluit arces,
ut gemini sit forma maris. Sed brachia Pontus,
finibus arctois coae lucis in ortum,
et, qua prona dies atris involvitur umbris,
molliter inclinans, Scythici speciem facit arcus;
at tepidi de parte noti directior oram,
continuumque jacens, rigidi sub imagine nervi
tenditur. Excedit confinia sola Carambis
in borean vergens. Boreali rursus in Arcto
ore sinus patulo Maeotidis alta paludis
aequora prorumpunt: Scytha late barbarus oras
incolit, et Matrem Ponti cognominat undam.
Sola parens Ponto, genitrix haec sola fluento est,
hoc se fonte trahunt vaga glauci marmora Ponti,
Cimmerio prolapsa sinu. Nam Bosporus illic
Cimmerius fauces aperit: circumque superque
Cimmerii, gens dura, colunt. Hic ardua Taurus
in juga consurgit, coelumque cacumine fulcit
verticis, et celsis late caput inserit astris.
Huc, mirante salo, quondam sese intulit Argo
Thessala, et innantem stupuerunt aequora cymbam. —
Sic vasti moles pelagi interfunditur oras:
sic se forma maris toto procul explicat orbe.
Nunc tibi tellurem versu loquar. Incute docto,
Phoebe, chelyn plectro. Musis intermina vita
permanet, et memori laus semper pullulat aevo. —
Indefessa tuae sint mentis acumina, Lector,

Digitized by Google

sudorisque mei patulo bibo carmina rictu:
dulcis in his haustus, meritum grave, gratia praepes.
Ergo solum terraeque Libystidis ora per austrum
tenditur, eoae procul in confinia lucis.
Gades principium est. Caput hujus cespitis autem
arctius augusto conducit litora tractu,
Oceanique salum cuneo subit: istius orae
terminus immensis Arabum concluditur undis.
At latus hoc terra diffusius explicat agros,
arvaque tenta patent. Haec pingui cespite tellus
Aethiopum est nutrix, qui nigras propter Erembos
extremi Libyae curvo sola vomere sulcant;
et rursum Aethiopes soli subjecta cadenti
arva tenent. Sic scissa virûm gens ultima terrae
incolit; hos afflant rutilae incunabula lucis;
hic jam praecipitis terrentur solis habenis.
Propter proceras zephyri regione Columnas
Mauri habitant; his fluxa fides et inhospita semper
corda rigent; trahitur duris vaga vita rapinis.
Proxima se late Numidarum pascua tendunt,
Massylique super populi per aperta locorum
palantes agitant. Certi laris inscia gens est:
nunc in dumosas erepunt denique rupes,
nunc quatiunt campos, nunc silvas inter oberrant
conjugibus natisque simul; cibus aspera glando
omnibus; haud illis sulcatur cespes aratro;
non his mugitus pecudum strepit. Incluta post hos
moenia consurgunt Tyriae Carthaginis: illa
urbs Phoenissa prius, Libyci nunc ruris alumna,
paci blanda quies, et bello promta cruento.
ast hinc in Syrtim praeceps ruit unda minorem,
ulteriusque dehinc qua lux se reddit Olympo,
major vasta sibi late trahit aequora Syrtis,
infidumque rati pelagus furit: ardua quippe

undarum moles Tyrrheno cogitur aestu,
curvatumque salum quatit amplo litora fluctu.
Ecce, alias lento prorepit gurgite Nereus,
undaque vix tenuis siccas praetexit arenas.
Immemor ergo modi semper natura duabus
Syrtibus, et classem sors crebro caeca fatigat.
Ambarum medio procera Nespolis arcem
subrigit: hanc rursum gens late prisca virorum
Lotophagi includunt. Diros Nasamonas at inde
aspice, queis quondam populorum examina multa
versavere solum, multae sonuere per agros
balatu pecudes: nunc lati jugera campi
et grege nuda jacent, et sunt cultoribus orba.
Ausonis haec duro vastavit dextera bello:
Ausonis invicti gens roboris, una per orbem
arma tulit: pubem Latiam ferus horruit Ister,
Romanas aquilas Rhodanus tremit, Italidum vi
maesta paludivagos Germania flevit alumnos.
Illi caeruleas attingunt aequoris undas:
at, qua navigero tellus discedit ab aestu,
innumerae gentes, populorum examina mille
arva tenent. Hic fata canit venerabilis Hammon,
mugit arenosis nemus illic denique lucis.
Astat Cyrene propter vetus, erigiturque
urbs procera arces, et Apolline dives alumno:
Marmaridae juxta; procul hi tamen ultima regni
Aegypto inclinant: tergo Gaetulia glebam
porrigit, et patulis Nigretae finibus errant.
Protinus hinc Garamas late confinia tendit,
trux Garamas, pedibus pernix, et arundinis usu
nobilis:- at, quantum terrarum interna recedunt,
ut procul Oceano tellus vicina madescat,
Aethiopum populos alit ampli cespitis ora,
terminus Aethiopum populos adit ultima Cerne.

Digitized by Google

Post Blemyes medii succedunt solis habenas,
corpora proceri, nigri cute, viscera sicci,
et circumvincti nervis exstantibus artus.
Hi celeri molles currunt pede semper arenas,
nec tamen impressae linquunt vestigia plantae.
Eminus evolvunt hinc sese pinguia Nili
flumina et intenti prolabitur aequoris unda.
Hic, qua secretis incidit flexibus agros,
Aethiopum in lingua Siris ruit; utque Syenen
caerulus accedens diti loca flumine adulat,
nomine se claro Nilum trahit, inque jacentem
Aegyptum fusus fluctu premit arva marito,
foecundatque solum: procul illic agmina cogit
in boream, scissusque vagis anfractibus aequor
proserit et ponto septem ferus explicat ora.
Non olli compar quisquam fluit, incluta quanquam
undique se totis eructent flumina terris.
Nilus et immensos ulvam dispergit in agros,
et fovet invecto sata gurgite; Nilus honorem
telluri reparat; Nilus freta maxima pellit.
Hic Asiam ab Libya disterminat, axe favoni
secernens Libyam, redeuntis solis ab ortu
disjungens Asiae medio confinia fluctu.
Nec procul illa virûm gens incolit, axibus olim
quae prior humanas leges et jura notavit;
vomere quae duro, quae longi pondere aratri
sollicitavit humum; quae foetus edere sulcis
tellurem docuit; quae caedens partibus aethram
prodidit obliquo solem decurrere coelo.
Istius ergo tibi formam regionis et oras
expediam versu. Blandus praetenditur aër,
prodigus herbarum cespes jacet, aspera nusquam
culmina consurgunt, portus cavat ora frequentes:
quicquid terra dehinc redeuntis sufficit anni

Digitized by Google

tempore, prae cunctis stupeas specieque modoque.
Trina loco frons est, sed laxior axe Bootis,
luce sub eoa constrictior, usque Syenen
tenditur, unde pii volvuntur flumina Nili.
Hic urbs est Thebae, Thebae quae moenibus altis,
praecinxere larem: Memnon ubi Tithoneus
suspectat roseas Aurorae matris habenas.
Pars, quae cyaneo discedit ab aequore, septem
oppida sustentat: notiam pars vergit in oram,
et modus est olli Serbonidis alta paludis,
altera pulsatur genitabilis ore favoni.
Hic urbem posuit Pellaeae dextera gentis;
hic inter celsas late surgentia nubes
templa Sinopaei Jovis astant nixa columnis,
divite saxorum circumvestita metallo,
auro fulta gravi, niveo radiantia dente.
Nec minus hic speculae vertex subducitur, ex quo
cernere sit longe Pallenidis intima terrae.
At, qua surgenti terrae pars conscia Phoebo est,
aggere murorum Pelusia moenia surgunt.
Gens hic docta sali tumido freta gurgite currit,
inque procellosos lembum convertere fluctus
ludum habet, et rauca vitam producit in unda.
Talis forma jacet Libyae, talique recessu
ab zephyro eoum tellus incumbit in axem.
Istius extenti sola cespitis undique sulcant
gentes innumerae, quae sparsae litore longo
Oceani australis vada late caerula tangunt;
et quae multimodis media tellure agitantes
arva domant, et quae Tritonidis alta paludis
ut circumfuso populorum examine cingunt.
Nunc tibi et Europae fabor latus. Haec, ubi terras
intrat Atlantei vis aequoris, accipit ortum.
Unus utramque sali fluxus secat, et procul unum

distinet os ambas; eadem insinuatio ponti
Europam et Libyam rapido disterminat aestu:
sed prior illa tamen tepido perfunditur austro,
haec subit insanos tergum curvata aquilones.
Ambae Asiam rursum simili sub limite tangunt:
aequus utrimque modus protenditur; at, simul ambas
si conferre sibi quisquam velit, una parumper
ut credatur humus, mediique interflua ponti
subtrahat; extemplo, quali nux pinea forma est,
singula versanti talis succedat imago
Europae et Libyae: sic nam latus explicat ambas,
unum et utrique caput, similis quoque finis utrique.
Sed tamen, Hesperii qua spectant aequoris undam,
ambae producto coëunt sibi cespite terrae;
qua matutinus sol istas ignibus afflat,
latior ambabus species distenditur. Unum
hoc agili sub mente tenens, velut obvia habebis
cetera terrarum. Tellus Europa Columnis
proxima magnanimos alit aequo cespite Iberos.
Hi super Oceani borealis frigida tangunt
aequora, et excursu diffusi latius agri
arva tenent, duris nimium vicina Britannis;
flavaque caesariem Germania porrigit oram,
dumosa Hercyniae peragrans confinia silvae.
Inde Pyrenaei turgescunt dorsa nivalis,
Galliorumque truces populi per inhospita terrae
vitam agitant. Tum caeruleum Padus evomit antro
flumen, et extento patulos premit aequore campos.
Hic prius Eridani propter nemorosa fluenta
fleverunt liquidae lapsum Phaëthonta sorores,
mutataeque manus planxerunt pectora ramis.
Nec procul hinc rigidis insurgunt rupibus Alpes,
nascentemque diem celso juga vertice cernunt.
Porro inter cautes et saxa sonantia Rhenus,

vertice qua nubes nebulosus fulcit Adula,
urget aquas, glaucoque rapax rotat agmine molem
gurgitis, Oceani donec borealis in undas
effluat, et celeri perrumpat marmora fluctu.
Quin et Danubium produnt secreta repente
barbara, sed discors tamen est natura fluento.
Abnoba mons Istro pater est; cadit Abnobae hiatu
flumen; in eoos autem convertitur axes,
Euxinoque salo provolvitur: ora per aequor
quinque vomunt amnem, qua se procul insula Peuce
exserit. Hinc, rigidi qua spirant flabra aquilonis,
Sarmata, Germani, Geta, Bastarnaeque feroces,
Dacorumque tenent populi; tenet acer Alanus,
incola Taurisci Scytha litoria; indeque rursum
dira Melanchlaeni gens circumfusa vagatur.
Proxima Neurorum regio est, celeresque Geloni,
praecinctique sagis semper pictis Agathyrsi.
Inde Borysthenii via sese fluminis effert
Euxinum in pelagus: tunc aequora Panticapaei
Ardiscique tibi celso de vertice surgunt
Riphaei montis, ubi dura saepe sub Arcto
densa pruinosos eructant nubila nimbos.
Hic dites venae niveum gignunt crystallum,
atque hic indomito tellus adamante rigescit
inter Riphaeos et proceros Agathyrsos.
Hae gentes latrum, qua se plaga dura Bootis
porrigit, incumbunt: medii de parte diei
per dumosorum reptantes dorsa jugorum
Gerrhae habitant. Gerrhas attingunt oppida late
Norica, et immodicae rursum sola pinguia glebae
Pannonia exercet. Boream subit altior agro
Moesus, et extento post tergum cespite Thracas
plurimus excedit: tunc ipsi maxima Thraces
vomere sollicitant curvo loca: – denique longo

qua

qua porrecta iacet spatio piscosa Propontis,
et qua praecipiti fluctu furit Hellespontus,
Aegaeumque dehinc procul in mare, plurima Thraces
arva tenent. Hic mellifluis Pallena sub antris
lychnitis rutilae flammas alit: hic et iaspis
fulva micat stellis, quantum convexa per aethrae
ignea perpetuis ardescunt sidera flammis.
Hic rursum occiduis Europam fabor ab oris.
Haec, tanquam speculis assurgens plurima trinis,
spectat Achaemeniae lucis iubar; unus Iberos
limes habet, – limes tenet alter denique Graios, –
Ausoniae medius protendit latius arva.
Oceani vicina salo qua gleba recumbit,
Oceani Hesperii, tumet illic ardua Calpe:
hic Hispanus ager, tellus ibi dives Iberum:
Tartessusque super sustollitur: indeque Cempsi
gens agit, in rupis vestigia Pyrenaeae
protendens populos; medio se limite glebae
Ausonis effundit; mediam secat Apenninus
Ausoniam: nam, qua boreali vertice ad aethram
concrescunt Alpes, surgit caput Apennino;
et, qua Sicanii tellus madet aequoris aestu,
ut protelatae molis iuga gurgite condit.
Hunc circa multae sola sulcant proxima gentes;
et tamen has omnes sollers tibi Musa loquetur.
Prima vetustorum gens est ibi Tyrrhenorum:
inde Pelasga manus, Cyllenae finibus olim
quae petit Hesperii freta gurgitis, arva retentat
Itala; tum multa tenduntur parte Latini,
per quos flaventes Tibris pater explicat undas,
Romanosque lares lapsu praelambit alumno.
Hinc Campanus ager glebam iacit; hic freta quondam
Parthenopen blando labentem in marmora ponti
suscepere sinu: tepidum si rursus in austrum

convertare oculos, nemorosi maxima cernes
culmina Piceni; coma largi palmitis illic
tenditur, ac fuso Bacchus tegit arva flagello.
Tum Lucanorum regio insurgentibus alte
cautibus horrescit: scrupus sola creber iniqua
asperat et denso caecantur stipite silvae.
Bruttius hinc dumos acer colit inter, et arces
obsidet infidas, donec Sicana fluenta
intendant pelagus, displosisque aequora terris
instabile inclinent semper mare, qua vel eois
Hadrias unda vadis largam procul exspuit algam,
vel qua Tyrrheni praeceps involvitur aestus.
At Zephyri hinc rupes dorsum tumet, inque Bootis
plaustra patens albo consurgit vertice saxum:
huc se prisca Locri gens intulit, et sale longo
eminus invecti, qua pontum gurgite rumpit
flumen Alex, Grajae rexerunt lintea cymbae.
Hinc Metapontini discurrunt latius arvo:
inde Croton priscis attollit moenia muris:
Aesarus hic amnis salsa convertitur unda,
et Junone calent hic arae praesule semper.
Nec minus exciti post flumina dira Tonantis
infortunatae Sybaris vicina ruina est;
Samnitaeque truces habitant confinia: post hos
gens Marsûm quondam tenuit loca; tumque Tarentum
surgit, Amyclaei suboles praedura tyranni.
Hinc jacet in patulos projecta Calabria campos,
et super arenti tenduntur Iapyges agro.
Huc se praecipiti cogit ferus Hadria ponto:
hic Aquileja decens celsis caput inserit astris:
Tergestumque dehinc curvi salis incubat oram,
extimus Ionii qua se sinus aequoris abdit. —
Tot populi Ausoniam circumdant moenibus altis,
Italiam cingunt tot diti cespite gentes.

In jubar eoum rursum se pervia flectunt
aequora et Assyrium suspectant cuminus axem
Ionii freta glauca sali, primosque Liburnos
praestringunt pelago; gens Hylli plurima rursum
accolit: hic tenui tellus discluditur aestu.
Illyris ora dehinc distenditur; hicque periclis
saepe carinarum famosa Ceraunia surgunt.
Tum, prorepentis qua sunt vada caerula Nerei,
Harmoniae et Cadmi sustentat gleba sepulcrum
barbara; nam, longo jactati saepius orbe,
postquam liquerunt Ismeni fluminis undam,
hic in caeruleos mutati membra dracones
absolvere diem, finemque dedere labori.
Nec minus hic aliud monstri genus Arbiter aethrae
edidit: assistunt scopuli duo, eumque quid atri
imminet eventus, ut vulgi corda fatiget
sors rerum, et mentem terat inclementia fati,
et motantur humo et coëunt sibi vertice saxa.
Sed, qua mitis item spirat notus, Oriciumque
pulsant flabra solum, Grajae confinia terrae
incipiunt aperire latus, prolixaque longis
jugera producunt spatiis, praecincta duobus
aequoris infusi procursibus; hanc freta quippe
Aegaei lambunt pelagi; citus Hadria rursum
subluit hanc fluctu: gemino sic gurgite late
Graja madet tellus, sortitaque marmora ventos
quaeque suos, imo turgescunt mota profundo.
Eurus in Aegaeum contorquet flabra; cadentis
parte poli zephyris Hadriatica terga tumescunt.
Insula se rursum Pelopis visentibus offert,
insula, quae platani folio compar sedet: isthmi
quippe caput summum conducitur, arctaque vergit
in Boream tellus, et Grajos adjacet agros;
cetera sub folii specie distenditur arva,

ac per utrumque latus sinuoso saepe recedit
cespite: sed tepido qua tellus tunditur austro,
Grajorum Triphylis strrili se porrigit ora.
Hinc sacer Alpheüs flumen trahit, et vagus aequor
influit Eurotas. Pisanos alter adulat,
alter Amyclaeas celeri secat agmine terras.
Insula qua curvas inclinat concava valles,
Arcades immensum propter degunt Erymanthum:
hic distentus aquas sata lambit pinguia Ladon.
Juxta Argivus ager, juxta sunt culta Laconum:
illos prima dies, celer istos aspicit auster.
Isthmi terga dehinc geminus circumlatrat aestus,
parte Ephyres, piceas qua nox agit atra tenebras,
et matutinus qua lucem proserit ortus.
Hic usu Grajo nomen tenet unda Saronis.
Atticus hanc ultra limes jacet, Attica tellus
belligeratorum genitrix memoranda virorum.
Fertilis haec herbis Ilissum subvehit amnem:
Ilissi Boreas stagno tulit Orithyiam.
Boeotumque dehinc sese confinia jungunt,
et Locris, et patuli sulcator Thessalus agri,
et Macetum praepingue solum; tumet arduus Haemus,
Threïciumque caput subducitur; adjacet Haemum
partibus ab zephyri Dodonae vatis alumnus.
Axe noti rigidas subter rupes Aracynthi
gens Aetola colit; campis ibi pulcher apertis
labitur et virides sulcans terras Achelous
irruit Hadriaci tergum maris; hicque frequentes
fluctibus attolluntur Echinades; haud procul inde
prisca Cephallenae consurgunt oppida terrae.
Delphica quin etiam miscet confinia Phocis,
lucis in exortum protentior; inque Booten
Thermopylae cedunt. Hîc se Parnassia rupes
erigit; hîc celeri Cephissus volvitur unda;

Digitized by Google

hic quondam Python transactus arundine membra,
sanguinis et cassus prolixa volumina solvit.
Illic saepe Deum conspeximus arridentem,
inter turicremas hic Phoebum vidimus aras.
Nunc, ut quaeque vago surrexerit insula ponto,
ordine quo steterint pelago circumflua saxa,
expediam. Cymbae ducatur cursus ab unda
gurgitis occidui: precor, aspirate, Camenae,
inter et oppositas intendite lintea terras. —
Gaddir prima fretum solida supereminet arce,
attollitque caput geminis inserta Columnis.
Haec Cotinussa prius fuerat sub nomine prisco,
Tartessumque dehinc Tyrii dixere coloni;
barbara quin etiam Gades hanc lingua frequentat,
Poenus quippe locum Gaddir vocat undique septum
aggere praeducto. Tyrii, per inhospita late
aequora provecti, tenuere ut cespitis oram,
constituere domus; dant hi quoque maxima templa
Amphitryoniadae, numenque verentur alumnum.
Insula se propter Gymnesia tollit ab alto,
ac dilecta vago pecori consurgit Ebusus,
Sardiniaeque arces, et inhorrens Corsica silvis:
Aeolidesque dehinc tumidis se fluctibus edunt
insulae, et inserto canescunt undique ponto.
Has dudum tenuit rex Aeolus: Aeolus illic
hospita jactatis indulsit litora nautis,
Aeolus imperio summi Jovis arbiter alto
impositus pelago est, effundere carcere ventos
et sedare salum. Septem sese aequoris aestu
emergunt arces, septem quas aequoris aestu
hic habuit. Tunc Ausoniam se pandit in oram
tellus Trinacris, et patulo distenditur agro.
Haec autem trinis laterum procursibus astat,
ternaque caeruleis longe juga porrigit undis.

In matutinos Pachynus producitur ortus:
pars tepet a zephyro Lilybeïa; celsa Peloris
tota sereniferae pulsatur flatibus Ursae.
Hic iter infidum pelagi, miserandaque fata
involvere salo fluctuque hausere voraci
saepe rates. Urgent angustae marmora fauces,
arctaque praecipitant properum confinia pontum.
Qua se parte dehinc celsae notus erigit aethrae,
vis late Libyci furit aequoris. Una ibi Syrtis;
ast aliam ulterius freta prolabentia tendunt,
parvaque caeruleo circumsonat aequore Meninx.
Rursus in Hadriacam lembum cogentibus undam,
et laevum curva pelagus sulcantibus alno,
insula se Graji Diomedis gurgite promit,
Italiam spectans et Iapygis arva coloni.
Huc illum motae quondam tulit ira Diones,
postquam per celeres extorrem traxit Iberos;
conjugis huc dirae misit furor Aegialeae.
Ionii si quis rate rursum caerula currat
aequora, et eoos cymbam producat in ortus,
Absyrti cautes et crebras protinus arces
inveniet: Colchos huc quondam cura fidesque
extulit, insanam sectantes Aeëtinen.
Nec procul Ionii per terga Liburnides astant.
Inque notum post dira Ceraunia carbasa si quis
torqueat, et tepidos lembum declinet in axes,
Ambraciotarum succedent protinus arces,
Alcinoique domus pandetur Corcyra rursum,
Corcyra compta solum, locupleti Corcyra sulco.
Hanc super est tellus, Ithaci vetus aula tyranni,
exsulis et toto raptati saepe profundo:
plurima praeterea consurgunt gurgite saxa,
quae protentus aquas Achelous pulcher oberrat;
Amnisusque dehinc alias circumfluit unda,

quae tamen in boream vergunt magis: Aegyla parva
et procera caput turgescunt pulchra Cythera:
eminet hic etiam saxosa Calauria juxta;
Carpathus hic rupes attollitur; haec tamen axem
respicit occiduum. Nutrix hic Creta Tonantis,
multa latus. glebamque ferax et opima virentum,
erigitur pelago. Cretam super astitit Ida,
Ida procellosis agitans aquilonibus ornos.
Nec procul Aegyptum Rhodus adjacet, adjacet oram
Suniados, qua se protendit cespes Abantum,
fertilis Aeginae tellus, et opima Salamis.
Lucis ab exortu, Pamphylia qua cavat aestum
prolabentis aquae, Cyprus alta cingitur unda,
atque Dionaei pulsatur litoris acta.
Inde Chelidoniae treis sese gurgite tollunt,
qua frons tenta salo Pataréïdis eminet arcis.
Laeta dehinc Aradus Phoenicum praejacet oram,
multus ubi exesae sinus est telluris ab alto,
ac latus omne soli procul in dispendia cedit
litoris, et curvo praelambitur ora fluento.
Mirus at ille dehinc Aegaei gurges habetur,
qui gemina de parte sali velut ordine justo
saxa mari profert circumflua, tenvia sese
quo freta praecipitant Athamantidis inclula leto:
Sestus ubi atque Abydus parvo sale discernuntur,
et vicina sibi lambit confinia Pontus.
Pars procul Europae laevum latus, altera porro
ditem Asiam spectat: cunctae tamen ordine facto
insulae in Arctoi procedunt plaustra Bootis.
Europam incumbit prolixus limes Abantum.
Scyrus ibi late dorsum tumet, ac Péparethum
protollit pelagus. Juxta Vulcania Lemnos
erigitur, Cererique Thasos dilecta profundo
proserit albenti se vertice; prominet Imbrus,

Thressaque consurgit propter Samus, indeque rursum
Cyclades accedunt Asiam, Delumque coronant:-
omnes fatidico curant sollennia Phoebo.
Nam cum vere novo tellus se dura relaxat,
culminibusque cavis blandum strepit ales hirundo,
gens devota choros agitat, gratique sacrato
ludunt festa die, visit sacra Numen alumnum.
Hinc Sporades crebro producunt cespite sese,
densa serenato ceu splendent sidera coelo.
Nec minus attolluntur Ionides insulae ab alto.
Hic juxta Caunus, Samus hic Saturnia juxta,
tumque Chius, patulae prospectans arva Pelinae.
Lesbus item et Tenedus per aperti marmora ponti
expediunt arces, et culmina nubibus indunt.
Hinc se piscosi pandit sinus Hellesponti;
hic salis Arctoi spumas vomit impiger aestus;
hic protenta quatit late freta glauca Propontis.
Si quis laeva dehinc Euxini marmora sulcet,
ora Borysthenii qua fluminis in mare vergunt;
e regione procul spectabit culmina Leuces.
Leuce cana jugum, Leuce sedes animarum:
nam post fata virûm semper versarier illic
insontes ajunt animas; ubi concava vasto
cedit in antra sinu rupes, ubi saxa dehiscunt
molibus excsis, et curvo fornice pendent.
Haec sunt dona piis; sic illos Juppiter imis
exemit tenebris; erebi sic inscia virtus.
Rursum Cimmerius qua Bosporus ora patescit,
dexterior Ponto subit insula, vastaque late
excedit moles pelagus: sedet eminus ingens
Phaenagore, et muros attollitur Hermonassa. —
Hae maris infusi consurgunt insulae ab alto.
Exterior quis unda dehinc, circumfluus et quis

Digitized by Google

aestuet Oceanus, quibus illa flatibus omnes
culmina pulsentur, memores date carmine, Musae.
Propter Atlantei tergum salis Aethiopum gens
Hesperides habitant; dorsum tumet hîc Erytheae,
hîcque Sacri, sic terga vocat gens, ardua montis:
nam protenta jugum tellus trahit; hoc caput amplae
proditur Europae: genitrix haec ora metalli,
albentis stanni venas vomit; acer Iberus
hîc freta veloci percurrit saepe phaselo.
Eminns hîc aliae gelidi prope flabra aquilonis
exsuperant undas et vasta cacumina tollunt.
Hae numero geminae, pingues sola, cespitis amplae,
conditur occidui qua Rhenus gurgitis unda,
dira Britannorum sustentant agmina terris.
Hic spumosus item ponti liquor explicat aestum,
et brevis e pelago vertex subit: hic chorus ingens
foeminei coetus pulchri colit orgia Bacchi;
producit noctem ludus sacer; aëra pulsant
vocibus, et crebris late sola calcibus urgent.
Non sic Absinthi prope flumina Thracis alumnae
Bistonides; non, qua celeri ruit agmine Ganges,
Indorum populi stata curant festa Lyaeo.
Longa dehinc celeri si quis rate marmora currat,
inque Lycaonias cymbam procul urgeat Arctos,
inveniet vasto surgentem vertice Thulen.
Hic, cum plaustra poli tangit Phoebeïus ignis,
nocte sub illustri rota solis fomite flagrat
continuo, clarumque diem nox aemula ducit.
Nam sol obliquo torquetur cardine mundi,
directosque super radios vicinior axi
occiduo inclinat, donec juga rursus anhela
devexo accipiat coelo notus. Inde fluenta
tenduntur Srythici longe maris in faeis ortum
eoae; tum cyaneis erepit ab undis

insula, quae prisci signatur nominis usu
Aurea, quod fulvo sol hic magis orbe rubescat.
Contemplator item, ceu se mare flectat in austrum,
inque notum Oceanus freta ponti caerula curvet:
altaque Coliados mox, hic tibi dorsa patescent
rupis, et intenti spectabis cespitis arces.
Pro quibus, ingenti consistens mole per undas,
Insula Taprobane gignit taetros elephantos,
et super aestiferi torretur sidere Cancri.
Haec immensa patet, vastisque extenditur oris
undique per pelagus: latus autem protinus olli
agmina cetosi pecoris, vaga monstra profundi,
alludunt; fervent Erythraei marmora ponti
tota feris; haec, ut rigidi juga maxima montis,
nubibus attollunt latus omne et terga tumescunt;
instar in his rupis spinae tenor arduus astat,
molibus in celsis scrupus quoque creber inhorret.
Ah! ne quis rapidi subvectus gurgitis unda
haec in terga sali lembum contorqueat unquam:
Ah! ne monstrigenis - hostem licet - inferat aestus
fluctibus: immodici late patet oris hiatus
quippe feris; antro panduntur guttura vasto;
protinus hac ipsas absorbent fauce carinas,
involvuntque simul mox monstra voracia nautas.
Ogyris inde salo promit caput, aspera rupes,
Carmanis qua se pelagi procul invehit undas;
regis Erythraei tellus haec nota sepulcro
tenditur, et nudis juga tantum cautibus horrent.
Persicus hinc aestus fauces hiat: insula rursum,
si tamen in boream flectantur carbasa cymbae,
Icarus aërio consurgit vertice in auras,
Icarus, ignicomo Soli sacra; namque Sabaei
turis ibi semper vaga fumum nubila volvunt. —
Insulae in Oceani procursibus hae tibi tantum

carmine sunt dignae; multas vehit undique pontus
praeterea, parvas specie, famaque carentes.
Pars Asiam, Libyam pars adjacet altera ponto,
pars videt Europam: non has tamen aut modus orae,
aut interna cavi commendat vena metalli.
Harum aliae duris reserant vix litora nautis,
et scaber in multis scrupus riget; undique iniquus
subrigitur vertex, et inhospita cespitis ora est.
Quarum quis valeat numerosa ut nomina fari?
Si velit hoc ullus, velit idem scire quot alto
curventur fluctus pelago, quot sidera coeli
educant flammas, quot robora proferat Ida,
quantus arenarum numerus versetur ab Euro.
Carmine nunc Asiam formet stilus. Incute doctam,
Phoebe, chelyn! totis Helicon adspiret ab antris.
Maxima pars orbis narrabitur, inclyta tellus
prometur Musis.— Terrarum summa duarum
unius est limes, quae cespite protegit ambas.
Vastius est Asiae diti caput, indeque sensim
in matutinos oram conducitur axes.
Hic adstare procul Bacchi fert fama columnas,
ultimus Oceani qua terras alluit aestus,
Indica qua rupes tumet extima, qua vaga Ganges
e capite dorsa trahens in Nysaeum Platamona
porrigitur. Similis nequaquam est forma duabus,
nec modus est compar; secat unus denique pontus
Europam et Libyam: multus circumsonat istam
Oceanus, trinoque sinu vagus influit aestus
unam Asiae molem; sinus istam Persicus intrat,
maximus hanc Arabum scindit sinus, et sinus aequor
inserit Hyrcanus: duo nigri partibus austri
curvantur, rigidam suspectat tertius Arcton:
hic et in Euxini prorepit marmoris undam,
et zephyrum tergo spectat procul: adjacet ambos

tellus multa dehinc, et longis tenditur arvis.
Ast Asiam incumbit vasto mons aggere Taurus,
interstatque jugo mediam, Pamphylia campo
qua jacet, incipiens, ac verticis ardua ducit
Indorum in pelagus: nunc autem subrigit idem
obliquas arces, et flexilis aëra pulsat;
nunc directa solo tentus vestigia figit.
Mille dehinc amnes unus vomit, exserit unus
flumina per terras, vel qua riget ora Bootis,
vel qua lene notus spirat, qua perstrepit eurus,
et qua dejecto zephyrus sustollitur axe.
Nec tamen hic uno signatur nomine ubique,
sed, dum flectit iter, novus emicat; utque tumenti
gens vicina subest, peregrina vocabula mutat.
Accipe, qui populi circumdent denique Taurum.
Maeotae primi salsam cinxere paludem;
obversatur item trux Sarmata, bellica quondam
gentis Amazonidum suboles: nam cum prius illae
egissent vasti prope flumina Thermodontis
Threïcio de Marte satae, junxere profectae
concubitus; – longas exercet Sarmata silvas;
ex quibus elapsus Tanaïs procul arva pererrat
barbara, et in salsam protendit terga paludem.
Hic Asiam Europa disterminat; arduus istum
Caucasus eructat; Scythicos hic fusus in agros
impacatorum nutrit pubem populorum;
hujus utrumque latus quatit amplis bruma procellis,
constrictumque tenent hunc frigora. Proxima rursus
Cimmerii, Sindique colunt: Cercetia gens est
atque Toretarum propter genus: indeque Achaei,
ab Xanthi ripis atque Idaeo Simoënte,
inter caurierepas et scruposas convalles,
transvexere larem. Juxta gens aspera degit
Heniochi, Zygiique dehinc, qui regna Pelasgûm

linquentes, quondam tenuerunt proxima Ponti.
Impiger hos propter Colchus colit: iste feraci
exsul ab Aegypto celsae scrit aspera rupis;
Caucssus Hyrcanae nimium conterminus undae est.
Hujns valle procul Phasis gemit, istius antro
agmina provolvit, Circaeaque Japaus in arva
incidit Euxinum. Borealis cardine coeli
rursus in eoae lucis confinia tellus
inclinata jacet, gemino vicina profundo.
Caspia nam late terram super alluit unda,
Euxinique subest tergum salis: asper Iberus
hic agit: hic olim Pyrrhenide pulsus ab ora
cespitis eoi tenuit sola, ceu vaga saepe
fors rapit exactos patris: tenet aequora campi
gens Camaritarum, qui post certamina Bacchum,
Indica Bassaridum cum duceret agmina victor,
accepere casis, mensasque dedere, Lyaeo
orgia ludentes et nebride pectora cincti
deduxere choros, Nysaaei ludicra ritus. —
Hos super in fluctus assurgit Caspia Tethys.
Haec dicenda mihi; nec diri gurgitis unquam
lustravi pinu freta barbara, nec vagus orbem
undique reptavi: sed vasti flumina Gangis,
Caucasess arces et dumicolas Arienos
incentore canam Phoebo, Musisque magistris
omnia veridico decurrens carmine pandam.
Caspia per teretes Tethys distenditur oras,
et sinuant curvis hanc totam litora terris.
Tantum sed fuso pontus jacet iste profundo,
ut ter luna prius reparet facis incrementa,
quam quis caeruleum celeri rate transeat aequor.
Gurgitis Oceanus pater est: namque iste nivalis
axe Helices infert rapidi freta concita ponti,
et sinus inde sibi pelagus trahit; hic vada propter

Caspia versatur Scytha belliger; hicque feroces
degunt Albani, trux illic arva Cadusus
dura tenet, Mardi celeres, Hyrcani, Apyrique.
Cespite vicino Mardus fluit et procul ipsos
accedit Bactros: attingens denique atroces
agmine Dercebios, medius disterminat ambos,
Hyrcanique salis tumido convolvitur aestu.
Sed Bactrena solo vasto procul arva recedunt,
Parnessique jugi tegitur gens rupibus illa;
Dercebios aliud cohibet latus et vada tangit
Caspia; tum clari pharetris agilique sagitta
Massagetae rauci succedunt flumen Araxis;
durum ab stirpe genus, placidae mens nescia vitae,
ignorant flavae Cereris commercia, Bacchi
semper inexpertes animam traxere ferinam.
His cibus et potus simul est: nam sanguinem equinum
et lac concretum per barbara guttura sorbent.
Nec procul ad borean diri posuere Chorasmi
hospitia, et juxta protendit Sugdias agros,
Sugdias, ingenti quam flumine dissicit Oxus.
Hic procul Emodi late ruit aggere montis,
et per prolixos evectus protinus agros
Caspia propellit fluctu freta; qua perit hujus
fluminis os, diri ripas habitant Jaxartae;
tendere non horum quisquam certaverit arcus.
Ambitus hos etenim multus trahit, et grave curvis
pondus inest taxis, longo sunt apicula ferro,
et rigor in nervis veluti bovis. Inde cruenti
sunt Tochari, Phrurique truces, et inhospita Seres
arva habitant; gregibus permixti oviumque boumque
vellera per silvas Seres nemoralia carpunt.
Ultima Epetrimos tellus habet; et procul ista
casas virum est; nullis pecorum balatibus agri
persultant; herbae viduus jacet undique cespes,

fronde caret, nusquam terras intersecat amnis. —
Caspia tot late circumdant aequora gentes.
Nunc rursum ab Colchis et glauci Phasidis undis
occiduum ad solem populos memorate, Camenae,
usque in Threïcii fauces maris! — Aspera primum
Byzerum gens est: diri sunt inde Bechires,
Macrones, Philyresque et pernix Duratcûm gens.
Inde Tibareni, Chalybes super, arva ubi ferri
ditia vulnifici crepitant incudibus altis.
Post hos Assyriae tenduntur jugera terrae,
Armenioque jugo late surgens Thermodon
gentis Amazonidum lambit sata; nec minus illic
erigitur celsa in fastigia prisca Sinope:
hanc urbem quondam, magni Jovis ardor, Asopis
virgo locans, saevae propter confinia terrae
aulam habuit, plebemque suo de nomine dixit.
Nec procul hinc purus laticem provolvitur Iris;
et citus Armeniae cursum convallibus arcis,
qua vastum in pelagus vergit saxosa Carambis,
urget Halys: tum Paphlagonum sata longa patescunt,
et Mariandynûm gens incolit, unde triformis
ora canis superas quondam produxit in auras
Alcides erebo: propter Bithynia glebam
exserit; hic late Rhebas extenditur amnis,
Rhebas, cyanei qui dissicit aequora Ponti,
Rhebas, argento similem qui porrigit undam. —
Hi Pontum cingunt populi. — Nunc illa canatur
ora Asiae, glaucus pelagi quam subluit aestus,
axe noti in fauces rapidi procul Hellesponti,
et freta qua spumant Aegyptia partibus austri,
usque Arabas et longa Syrae confinia terrae.
Dictum etenim, quantus rigidas Scytha degat ad Arctos.
Chalcedon tumulus, fluctu circumdatus alto,

eminus Europen proceraque moenia Byzae
aspicit; ab tergo tendit Bebrycia glebam,
celsaque nubiferae sustollit culmina rupis
Mysus ager; Mysos tacitum diffusus in aequor
tergaque flavescens sulcat Cius; hujus ad undam
pulcher Hylas nymphis quondam fuit anxia cura.
Hinc in caeruleum cedit sinus Hellespontum,
explicat et Phrygiam tellus incurva Minorem:
Major Sangario late praestringitur amni;
haec procul eoos procedit plurima in axes,
fertilis herbarum: qua coelum rursus in umbras
inclinat vertex, panduntur terga Minori,
quae jacet immensae late sub rupibus Idae,
infortunatam pertingens cespite Trojam.
Aeolia inde patet vastum super Hellespontum
Aegaei per terga sali. Prolixus Ionum
rursus ager glebam protenditur: hunc secat ingens
Maeander, salsique ruens vada gurgitis intrat.
Cominus hic gelidi qua spirant flabra aquilonis,
urbs Ephesus tetricae sustollit fana Dianae,
munus Amazonidum memorabile; nec minus inde
Lydia procedens longum latus explicat euro,
in qua vitiferae Tmolus juga proserit arcis,
et Pactolus aquas agit auriger, arva canoris
persultant cygnis, curva sedet undique ripa
crebra alea, lactis assurgunt gramina campis,
herbaque luxurians loca semper pinguia vestit.
Sed locuplete magis Maeandria gleba recumbit
ubere, nam blandi terram rigat unda Caystri.
Maeonis hic etiam deducit turba choreas:
aurea subnectunt hae vincula, ritus Iaccho
luditur, atque sacris feriunt ululatibus aethram;
virgineusque chorus late strepit, exsilit omnis
coetus, ut instabiles vaga pendent corpora dammae:

Cau-

Caurorum quoque flabra Deo famulantia ludunt
ritibus in vulgi; subeunt haec serica saepe
pallia, et impulsi zephyris agitantur amictus.
Haec linquenda tamen laeto reor omnia Lydo.
Qua se Xanthus agit, Lyciorum tenditur ora,
inclinata mari; surgunt ibi culmina Tauri
Pamphyliae in fines, - hic idem Cragus habetur
nomine sub gentis; - prope celsam surgit in arcem
piscosi Aspendus flumen secus Eurymedontis,
sus ubi deformis calidis adoletur in aris
saepe Dionaeae Veneri; stat Corycus alta,
stat Perge propter; micat ardua tecta Phaselis
eminus, et Phoebi radiis tremit aemulus ardor.
Inde Lycaoniae tractus jacet: impiger agros
incola decurrit; sitit atrum dira cruorem
gens hominum, et saevo pascuntur pectora bello.
Tum Pisida ferox exercet pinguia culta;
Termessusque dehinc urbs eminet; eminet arcem
incluta per nubes attollens moenia Lyrbe,
et Lacedaemoniae surgunt fastigia Selges.
Plurimus hinc terras intrat sinus, undaque longe
vicina Euxino rupti sola cespitis urget.
Hic diros Cilicas trames tenet, inque diei
tenditur exortum; sulcant duo flumina terram,
Pyramus hic undas, hic volvit Pinarus aequor:
Cydnus item mediae discernit moenia Tarsi.
Pegasus hoc olim suspendit cespite sese,
impressaeque solo liquit vestigia calcis;
esset ut insigni revoluta in saecula semper
nomen humo, clari post ultima Bellerophontis.
Hic cespes late producit Aleïus arva,
horrescitque comis nemorum, per inhospita cujus
aequora secreto vitam protraxerat agro.
Lyrnessusque dehinc; hic Mallos et Anchiales,

illustresque Soli post carmina vatis alumni.
Commagenorum propter diffunditur ora;
et procul Hesperium curvatur limes in axem,
donec piniferas Casii prorepat ad arces.
Hinc sollers Asiam facili cape carmine totam.
Forma sit hujus enim talis tibi: quattuor illam
in latera effusam cordi dato; longior autem
sit modus his, rutili quae spectant sideris ortum:
tumque tene, primo quod carmine Musa locuta,
totam Asiam celsi praecingi vertice Tauri
extima in Indorum: montis tamen accipe molem
per latus id duci, quo dat Cynosura pruinas;
solis ab occasu vastum decurrere Nilum;
Indicum ab eois mare fervere; rursus ab austro
fluctibus immodicis Rubri salis aequora volvi.
Ora Syrûm curvi procumbens litoris acta
in notum et eoi confinia tenditur euri.
Haec Coele est Grajo sub nomine: namque duobus
ut conclusa jugis, vallis vice, multa cavatur.
Ab zephyro Casius mons imminet; axe diei
consurgentis item Libanus premit arduus arva.
Pars procul a pelago terras colit, inque recessu
gens agitat; salso quicquid pulsatur ab aestu,
Phoenicum regio est: hi Rubro a gurgite quondam
mutavere domos, primique per aequora vecti
lustravere salum; primi docuere carinis
ferre cavis orbis commercia; sidera primi
servavere polo. Populis Phoenicibus ergo
urbs Iope, sterilisque dehinc habitatur Elais,
Gazaque, proceris assurgens undique muris.
Hic Tyrus est opulens, et Berytus optima, Byblos,
Sidoniique lares; ubi labens agmine amoeno
cespitis irrigui Bostrenus jugera findit.
Nec minus hic Tripolis pingui sola porrigit agro;

Orthosisque dehinc attollitur; hîc Marathus stat,
Litoris extremo caput altis turribus effert
Laodice, et glauci praelambitur aequoris unda.
Hîc nemorosa virent Daphnae loca, celsa cupressus
erigitur, ramos innectit laurus odora,
crine Dionaeo myrtus diffunditur, altae
consurgunt pinus, et coelum sibila pulsant
robora, mollicomis tellus insternitur herbis.
Urbs mediis Apamea dehinc consistit in arvis,
et, qua Phoebeam procul incunabula lucem
prima fovent, Emesus fastigia celsa renidet.
Nam diffusa solo latus explicat, ac subit auras
turribus in coelum nitentibus; incola claris
cor studiis acuit, sed et amplius imbuit ordo:
denique flammicomo devoti pectora Soli
vitam agitant; Libanus frondosa cacumina turget;
et tamen his celsi certant fastigia templi.
Hîc scindit juxta tellurem glaucus Orontes,
nec procul Antiochi vagus interlabitur urbem,
praestringitque undis Apamenae jugera glebae.
Fertilis hîc cespes protenditur, arvaque amica
sunt pecori, in foetus facilis Pomona resurgit,
et fecunda Ceres campo flavescit aperto.
Si rursus tepidum via deflectatur in austrum,
curva sinus Arabi succedent aequora propter.
Namque Arabas Syriaeque solum sinus iste fluento
dividit, et tentis procul interfunditur undis;
et tamen eoos paullum inclinatur in axes
usque in belligeri confinia flexus Elani.
Hinc tellus Arabum producit cespite campos,
et latera ab gemino sale cingitur; alluit aestus
Persicus hanc, Arabumque sinus rigat aequore terram.
His sua flabra polo spirant; nam Persicus euro
turgescit vento, zephyro sinus aestuat alter.

Pars alia, in primos quae semet porrigit ortus,
et notus insurgit qua nubifer, aequore Rubri
tangitur Oceani; felici terra recumbit
tota solo: tellus hic semper fragrat odoro
cespite; prorumpit lacrimoso stipite myrrha, –
Myrrha, furor quondam Cinyreïus –; hic ladani vim
vellera desudant; calami coma pullulat almi;
gignit humus casiam; concrescunt tura per agros,
longaque fecundis pinguescit odoribus ora.
Vera fides, illic femoris sub imagine partus
disrupisse Jovem penetralia, proderet ortus
ut sacer aetheria fulgentem fronte Lyaeum.
Nascenti Baccho risit Pater; undique fulsit
Coelicolûm sedes, convexaque pura tetendit
festa dies; tellus effudit dives odores,
villorum subitis tumuit pecus incrementis;
ver habuere suum nova gramina; flore frequenti
pinxit terra sinus, ac nymphis unda cucurrit
largior: internis etiam procul undique ab oris
ales amica Deo largum congessit amomum.
Extemplo Liber subnectit nebride pectus,
effusasque comas hedera ligat, inde virentes
attollit thyrsos, et blandi luminis igne
os hilarat, totaque celer diffunditur aethra. —
Sed propter Libanum terram sulcant Nabataei;
Chablasiique dehinc; Agreni rursus; et inde
Chatramis est tellus; Macae vicina fluento
Persidis accedunt; Rutili contermina ponti
Minnaei Sabathaeque tenent; super impiger ampla
aequora desulcat glebae ditis Catabanus.
Plurima praeterea gens circumplectitur illic
oram Arabum; muta sed degunt agmina fama,
et numerus cunctis inglorius. — Inde, favoni
qua plaga fecundis alit almos flatibus agros,

barbara montivagos tellus extendit Erembos.
Hi vitam duris agitant in cautibus omnem,
intectique artus erepunt ardua semper
culmina saxorum: non ollis pabula in usum
terra parit; glebas abrodunt more ferarum
jejunas herbae, nec amicas frugibus ullis.
Hinc ultra Libani rursum fastigia celsi,
lux Hyperionio qua se sustollit ab ortu,
alterius Syriae limes jacet usque Sinopen
gurgitis attiguam; mediis hic impigra in arvis
Cappadocum gens est: propter freta turgida rursus
Assyrii juxta sunt ostia Thermodontis,
et festina citis evolvitur unda fluentis.
Nec procul, attolli qua se facis ardor eoae,
plurimus Euphratae manat liquor: iste feroci
fusus ab Armenia vastum caput exserit antro,
inque notum primae protenditur agmine molis;
at matutinos iterum conversus in axes,
dividit inserto mediam Babylona fluento.
Inde Teredoniae juxta propter maxima rupis
Persidis in pontum sparso cadit effluus amni.
Hunc super, in septem quantum via carpitur ortus
cespitis extenti spatiis, citus aequora Tigris
prona rotans, et saxa jugis avulsa supernis,
et totas late celeri trahit agmine silvas.
Quin et vasta palus medio distenditur agro:
maximus hanc fluctu Tigris secat; intrat aperti
terga lacus, – stupet unda silens, tacitaeque recumbunt
aequora Thospitis; solidarum denique more
riparum stagni facies incisa quiescit,
invectumque sibi cohibens altrinsecus amnem
stat disclusa palus. Sic Elidis incola pontum
dissicit Alpheus; pelago sic inserit undas
illaesum optatae flumen ducens Arethusae.

Ergo per et stagnum vehitur celer amnis apertum;
hoc elapsus item vim proni gurgitis urget.
Non alium tantus rapit impetus; haud ita quisquam
spumescit fluctus, neque tantos ulla fragores
unda ciet. Medio quae tellus funditur agro,
hoc Interamnis nomen tenet; ut situs illam
flumine praecinctam gemino per aperta locavit.
Non, qui lanatum longo pecus educat agro,
aut qui corrigeri ductor gregis arva pererrat;
gramina qui pastor simis petit apta capellis,
quique cavo sollers committit semina sulco;
quem Pomona juvat, quem ramis aesculus altis
illicit, et pingui dependens subere glando;
brachia Nysaei qui palmitis ordine justo
digerit, aut tectis si quis dolat impiger ornos,
vel salis in fluctus qui cymbam navita texit; —
spreverit hos saltus: nihil indiga subtrahit ora;
dives humo tellus, dives jacet arbore cespes.
Istius in borean quicquid protenditur agri,
Armenii et vita duri sulcant Matieni.
Qua sunt flabra noti, Babylon subducitur arce
procera in nubes: banc prima Semiramis urbem
vallavit muris, quos non absumere flammae,
non aries penetrare queat: stat maxima Beli
aula quoque argento, domus Indo dente nitescit,
aurum tecta operit, sola late contegit aurum.
Ipsa dehinc tellus, quae circumplectitur urbem,
et procerarum fluctu vernat palmarum,
et splendente procul beryllo ferta renidet.
Hic tamen internis Ophietidia arcis in arvis
inter gemmiferas excrescit creber arenas. —
Hinc, Babylona super, geminae pro finibus Ursae,
Cissi Messabataeque et Chalonita vagantur.
At rursum Armeniae si quis pede pergat ab arce

rupis, et eoas gressum producat in oras,
Medica prolixos spectabit regna per agros.
Horum qui gelidi succedunt plaustra Bootis,
pinguia rura tenent: sunt illic Atropateni,
sunt Geli et Mardi. Tepidum qui rursus ad austrum
oram habitant, Scythicae deducunt semina gentis.
Nam Medea ferox fuit ollis sanguinis auctor.
Haec, cum Pandionis letum componeret aulae,
Attica qua pulchro tellus pinguescit Ilisso,
proditur, inque fugam propere convertitur exsul.
Has post in terras pinu subit Acëtine,
inseditque locos, - veteres accedere Colchos
nulla inerat menti fiducia; - denique ab illa
Medorum suboli magicae furor artis inhaeret.
Pars gentis, rutilos Phoebi quae spectat in ortus,
saxa habitat; saxis excudit narcissiten.
Qui propter dumos nemorosaque rura vagantur,
in pecus intenti, crebro grege pascua tondent.
Medica se tantos effundit gleba per agros,
Caspia ut extento contingat cespite claustra.
Haec Asiae dixere Fores, hinc ore quod illo
porta quasi, et longas bivium discedat in oras.
Quippe, nivosa poli qua cardine vertitur Arctos,
panditur Hyrcanis hinc janua; janua Persis
hinc patet, imbriferum qua vergit mundus in austrum.
Ecce, sub immenso portarum vertice Parthi
rura tenent, curvi nequicquam vomeris usu
sollicitanda sibi: non ollis cura laborque,
aequora terrarum gravibus componere rastris;
exercent saevi se Martis semper in arma.
Sica comes lateri est, manus hastilia vibrat,
demittunt pharetras humeris, et letifer arcus
semper inest laevae: neque per compendia diras
producunt animas; non puppibus aequora sulcant;

non proni gregibus pecoris fera vita juvatur:
sed quatit alipedum sola semper cursus equorum,
pulsaque terra gemit; discurrunt crebra per auras
spicula, missilibus late subtexitur aër.
Quin etiam post hos amor est si discere Persas
consimilis, sollersque trahit te cura per orbem:
has quoque Musa tibi formabit carmine terras;
quae liquidos amnes via devehat; utque jugorum
consurgat vertex; quibus oris arva recumbant
barbara; famosum qui Persam roboret usus:
quippe Asianarum primi degunt regionum.
Vita opulens genti, gazas quoque terra ministrat
omnibus, et largum populis producitur aevum.
Dives in his mos est jam longi tempore saecli,
ex quo Maeoniam bello trivere cruento:
illudunt auro vestes, et cuncta teguntur
auro membra viris, auro vestigia condunt;
tantus Persarum dissolvit pectora luxus.
Ipsa autem tellus inclusa est montibus altis,
undique in australem latus inclinatior axem,
ac borean longe, longe quoque Caspia claustra
deserit, atque noti placida perfunditur aura.
Istius at spatiis finem dat Persicus aestus,
incoliturque solum populis tribus. Una sub Arcto
pars agit, armigeris nimium contermina Medis;
altera per mediae telluris terga vagatur;
porro ad flabra noti, pelagus prope, tertia degit.
Plurima praeterea percurrunt flumina terram
Persidis, et rigidas curvant labentia ripas.
Arva secat Cyrus, perrumpit et arva Choaspes,
Indica provolvens procul aequora: cujus ad undam
incola flaventem studio sectatur achatem.
Nam. cum brumali ceciderunt sidere nimbi,
imbribus et coelo fusis furit auctior amnis,

hos lapidea late flumen trahit: undique tellus
circumjecta dehinc laeti viret ubere campi.
Sed, qua coeruleam sinus infert Persicus undam,
gens Carmanorum late colit: hanc facis ortus
urit Phoebeae; tanto quoque funditur agro,
ut simul et glauci contingat gurgitis aestum,
et procul internae perreptet jugera terrae.
Hos super et tellus tendit Gedrosia glebam
Oceani vicina fretis; at flumen ad Indum
Auroraeque latus Scytha miti proximus austro
accolit: australis certe Scytha dicitur ille:
namque alii dura pulsantur desuper Arcto.
Indus Caucasiae prorumpens rupis ab antro
adversum pelago Rubri procul aequoris amnem
porrigit, inque notum recto fluit agmine aquarum.
Ora dehinc Indo duo sunt, mediumque per agrum
insula ac vasto fundit tergo Patalene.
Innumeras idem dispescit flumine gentes,
Oritas, Aribasque et veloces Arachotas,
et Satram infidum, vel, qui per inhospita lato,
discreti populis, discreti finibus agri,
arva agitant, uno sed nomine sunt Arieni.
Hi, quamquam steriles decurrant semper arenas,
munera nec carpant Cerealia, nec nova prelo
musta premant, fulvo tamen invenere corallo
pandere vivendi commercia, quaerere pulchrae
sapphiri latebras et praeduros adamantas.
Calliope, Indorum populos et regna canamus!
Ultima terrarum tellus adspergitur Indi
fluctibus Oceani; primam coquit hanc radiis Sol,
Sol Hyperionius, Sol, magni gratia mundi,
astrorum genitor, lucis sator et vigor aethrae.
Sed genti Indorum taeter color: efflua semper
his coma liventes imitatur crine hyacinthos.

Pars subit abrupti sola cespitis, aures ut illis
terrarum in latebris excludant caute metalla;
pars telas statuunt, et vestimenta laborant
linteа; pars Indi procurat segmina dentis,
atque ebur invigilat; multi, qua flumina nimbis
auget hiems, vastum ut late trahat agmen aquarum
alveus, et celsas evincant aequora ripas,
palantes obeunt beryllum, prona fluenta
quem procul internis a finibus, aut adamanta,
detulerint; his glauca dehinc tornatur iaspis.
Nec minus et bacas alii prope marmora curvis
excudunt conchis; pars rursum divite cura
herbosi lapidis venas fodit; hique rubore
suffusas blando quaerunt campis amethystos.
Horum dives enim tellus est Indica semper,
et tali scrupo cespes tumet; omnibus autem
fertilis irriguis crebro praelambitur ora:
extendunt celsi vaga late brachia luci,
et vernat nemorum semper coma. — Nunc tibi formam
terrarum expediam; nunc carmine flumina fabor;
nunc rigidos montes; nunc multae denique gentis
absolvam populos. – Latera agris undique in Indis
quattuor esse, tene: coëant tot et anguli ab omni
parte sibi, oblique claudentes extima terrae,
ceu species rhombo est. Zephyri de partibus Indus
gurgitis occursu fit certae terminus orae;
axe noti Rubri late salis objacet unda;
flumen item Ganges fit limes cespiti eoo,
atque Lycaonia consurgit Caucasus Arcto.
Aequore qua fuso laticem provolvitur Indus,
Dardanidûm gens est, ubi magnus sorbet Hydaspes
delapsum summa saxorum mole Acesinen;
tertius amnis item secat agri proxima Cophes;
in medioque Sabae sunt cespite; gens quoque Scodri

propter agit; populique dehinc, velut ordine facto,
Peucaleûm longas exercent vomere terras.
Gargaridae rursum: gens haec, obnoxia Baccho,
et glebam sulcant, et ritibus orgia ludunt.
Hic Hypanis, lateque trahens vaga terga Cymander,
magnus uterque modi dimittitur; Hemodique
rupe procul fulvum provolvunt fluctibus aurum:
nec minus hi campos intrant Gangetidis orae,
quae per flabra noti fuse distenditur agro,
usque in celsa jacens confinia Colidis arcis.
Collis et ipsa dehinc cetosi vergit in aequor
Oceani, tantoque jugo subit aetheris auras,
arceat alituum subducta ut rupe volatum.
Sed circum Gangen regio est devota Lyaeo,
perpetuique sacri talis narratur origo.
Indorum in populos fatalis Liber agebat
proelia: vipereo late Bellona flagello
increpat, et magno tremuerunt regna pavore,
insistente Deo. Venit ergo ad flumina Gangis,
discursuque sacro praeludit proelia Liber.
Maenades extemplo maculosae nebridis usum
permutant clipeis, viridique hastilia thyrso
succedunt; solvunt properantes lintea Bacchae
vincula, viroso pectus vinxere dracone;
pro molli vitta prorepunt crine chelydri,
excitoque ferox persultat in agmine Mavors;
dux aquilas in bella rapit; tremit Indica tellus
pressa pede, et toto tonuerunt classica coelo.
Ergo et Nysaeos discit gens rite recessus,
et stata sollicito deducunt orgia ritu.
Ipse dehinc, diros ut Liber perculit Indos,
Hemodi victor conscendit verticis arces,
effusamque solo gentem procul aspicit omnem;
ima jugi exstantia vestigia gurgite canent.

Oceani eoi praetento denique Bacchus
litore, et extrema terrarum victor in ora,
ducit laurigeros post Indica bella triumphos:
erigit et geminas telluris fine columnas,
invisitque dehinc Iameni fluminis undam.
Has tantum gentes commendat fama per orbem.
Vile aliae vulgus, pecorum vice, terga pererrant
cespitis abjecti; non his aut gloria forti
parta manu est, aut clara decus peperere metalla
terrarum venis: habitant ignota locorum,
semper inexpertes famae; per inhospita degunt
arva procul; – nullis sunt dignae denique Musis.
At tu, Phoebe pater, vos, clari turba, Camenae,
nominis, Aonio famam inspirate labori.

ANNOTATIO CRITICA

IN

ARATUM, ERATOSTHENEM ET DIONYSIUM.

Digitized by Google

Digitized by Google

IN ARATUM.

Fuerunt, qui exordium (1 — 18.) Arato abjudicarent (vid. Auctorem de Arati vita et opera apud Petav. Uranolog. Paris. 1630. fol. p. 272.); alii, qui alia prooemia poetae substituerent (vid. Fabric. B. G. Lib. III. c. 18. Vol. IV. p. 105. Harl.); sed frustra; nam ut Arato sunt dignissimi, ita agnoscuntur hi vv. a Cicerone, Germanico, Avieno: et laudantur v. 1 — 6, 7 — 9 a Clemente Alex. Strom. V. p. 597. 98. Sylb.; 13 – 15 ab Eod. Admon. ad gentes p. 47.; 1 — 9 ab Eusebio Praep. Evang. XIII. p. 666. Colon., Stobensi Ecl. I. 3. pag. 26. Heer., Theophilo ad Autolyc. II. 9. p. 106.; 2 — 4 a Schol. Pind. Pyth. IV. 344.; 1 ab Eodem ad Nem. V. 47. et Schol. Apollon. Rhod. I. 1. (cf. Macrob. in Somn. Scip. I. 17. Saturnal. I. 18.); 10 – 12 ab Achill. Tat. Isag. in Arati Phaen. cap. I. p. 123. ap. Petav.; 10 ib. cap. 15. p. 135; 11 ib. cap. 14. p. 134; 9 ab Etym. M. v. γυρῶσαι.

1. ἀρχώμεσθα — ἀρξώμεσθα Clemens Alex. Strom. V. p. 597.

2. Διὸς — Euseb. l. l. in quibusdam edd. θεοῦ, quod a Christiani manu profectum videtur.

3. μεστὴ δὲ θάλασσα — μεσταὶ δὲ θάλασσαι Schol. Pind. Pyth. IV. 344.

4. Διὸς — Iterum θεοῦ nonnullae editiones Eusebii.

κεχρήμεθα — πεπλήσμεθα Virgilium (Ecl. III. 60.) legisse putabat Th. de Pinedo in comment. auctorum quos laudat Steph. Byz. v. Aratus.

5. ἐσμὲν — εἰμὲν Cod. Mosq. Vindob.

6. ἔργον — Clem. Alex. l. l. ἔργα. Sed cf. Hesiod. O. et D. 20.

7. ἀρίστη — Fuerunt olim (v. Auctor vitae Arati p. 275.) qui legerent ἀροστῇ, ut Asclepiades. vid. Schol., ubi ἀροστῇ legendum est.

8. μακέλῃσι — Cod. Vrat. μακέλλῃσι.

9. γυρῶσαι — Euseb. l. l. ὑγρῶσαι, Cod. Mosq. φυταγυρῶσαι, junctim, omisso καί.

10. τάδε — Ita Cod. Mosq. Clem. Alex. l. l. Plutarch. de phys. phil. decr. II. 19. Achill. Tat. c. 15. p. 135. Auct. Vit. Arat. p. 275 — τάγε, quae vulgaris lectio fuerat ante Buhlium, agnoscit Stob. Ecl. I. 25. p. 518. Heer.; sed Achill. Tat. cap. 1. p. 123. τά τε. — Quosdam scripsisse σῆματ' (σήματα, i. e. δηλούμενα, sc. ἄστρα) monet Schol.

11. ἐσκέψατο — Clem. Alex. l. l. ἐστέψατο, non improbante Grotio, qui confert versum Homericum (Il. σ'. 485.): ἐν δέ τε τείρεα πάντα τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

13. Ἀνδράσιν, ὡραίων ὄφρ' — Sic Buhlius dedit ex Cod. Mosq.; ἀνδράσιν ὡράων, quemadmodum antea legebatur, tenet Cod. Vindob. — ὡράων, ἀντὶ τοῦ ὡρῶν, ait Auct. Vit. Arat. p. 276.

φύωνται — Clem. Alex. Strom. V. p. 598. φύηται, vulgari loquendi ratione. Cf. d' Arnaud Lectt. graecc. Hag. Com. 1730. p. 136.

14. τῷ — Ed. Oxon. in marg. καὶ, neque aliter Clem. Alex. l. l. qui tamen in Admonit. ad gentes p. 47. habet τῷ.

ἱλάσκονται — In varr. lectt. Stephani est ἱλάσκωνται.

15. Θαῦμα — Cod. Mosq. χάρμα.

16. προ-

16. προτέρη γενεὴ — „Vide Scholiasten, qui heroes, Perseum, Orionem, alios, intelligit. Nonnulli ad Jovem ipsum referunt, at explicant αὐτὸς καὶ προτέρη γενεή, qui et ipse as et prima propsgo; oui quidam interpretstioni favet Grotius, quod Jupitar sit Sol nonnullis et πρωτογόνος. Mihi neutrum sufficir; sed potius arbitror, locum esse corruptum, et pro vulgato legendum esse αὐτοῖς καὶ προτέρῃ γενεῇ, ita, ut totum commation jungatur cum antecedenti ἀνθρώποισιν, et sensus exeat hic: salve, pater, magna admirstio, magna hominibus utilitas, qui sunt et qui ante fuerunt.“ Buhle. — Sed cf. hymnum Orphicum ap. Stob. Eclog. Ph. I. 3. p. 40. sqq. cujus initium est: Ζεὺς [illegible]ῶτος γένετο, unde apud Aratum suspiceris: αὐτὸς καὶ πρω[illegible] γενεή.

17. πᾶσαι — Cod. Vindob. πᾶσιν.

18. ἦ — recepit Buhl. pro vulg. εἰ ex Codd. Mosq. Vratisl. Barberin. et e margine ed. Oxon.

19. ἐόντες — Al. ἰόντες, improbante Schol. et Grotio; agitur enim περὶ ἀπλανῶν.

20. συνεχὲς — H. Steph. συννεχές.

21. ὅγ' — Cod. Mosq. ὅδ'. Johannes Diaconus ad Hesiod. Theog. v. 746. f. CLVII. b. lin. 25. ed. Trincavell. Αὐτὰρ ὅτ' οὐκ ὀ. μ., ἀ. μάλ' αἰεὶ κ. τ. λ.

μετανίσσεται — Cod. Vind. μετανίσεται.

21. 22. μάλ' αὔτως Ἄξων αἰὲν — Johannes Diac. l. l. μάλ' αἰεὶ Ἄξων δεῖών.

23. αὐτὸν — Alii αὐτόν. V. schol. Ita volebat Scalig. ad Manil. I. 303. pag. [illegible] ed. Argent. 1665. 4. adstipulante Grotio. Johannes Diaconus l. l. habet αὐτός: sed pro altera lectione αὐτὸν faciunt Etymol. M. v. ἀγινῶ, et Manilius I. 286. sqq. 299. sq. — Caeterum οὐρανὸν Germanicum legisse censet Buhlius.

24. δύω πόλοι ἀμφοτέρωθεν — Cod. Mosq. Vratisl. Vindob. δύο. Achill. Tat. cap. 28. p. 152. δύο πόλοι ἀμφὶς ἐόντες.

25. δύω — Cod. Vind. δύο.

26. 27. ἔχουσαι Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσι — Achill. Tat. c. 28. p. 152. ἔχουσιν Ἄρκτοι ἅμα τροχόωσαι, perperam.

28. αἱ — Cod. Mosq. αἳ.

29. αἰεὶ — Ed. Oxon. ἀεί.

30. κατωμάδιαι — Cod. Mosq. κατωμάδια. Versum laudat Achill. Tat. cap. 36. p. 161.

31. κεῖναί γε — Ita rescripsit Buhlius ex Auctore vitae Arati p. 438. pro vulg. κεῖται δέ. Idem conjecerat Arnald. lectt. graec. p. 136. probante Koppiers. Obss. philoll. cap. 8. p. 99. Cod. Mosq. κεῖται Διὸς μεγάλου ἕκητι, fortasse ex Hesiodi O. et D. 4. Cod. Vratisl. κεῖναι Διὸς, o[illegible]so δὲ aut γε.

32. εἰςανέβησαν, ὃ μεν ποτὲ — εἰς ἀνέβησαν malebat Grotius, sine idonea causa. ποτὲ recepit Buhl. e Cod. Mosq. et marg. Oxon. ed. Ita etiam Cod. Leidens Etym. M. v. Lennep. ad Coluth. p. 65. qui et ipse ποτὲ probat.

33. Δίκτῳ ἐν εὐώδει, ὄρεος σχεδὸν Ἰδαίοιο. — Cod. Mosq. εὐώδεϊ. Pro Ἰδαίοιο al. Αἰγαίοιο, v. Steph. Oxon. et Arati Schol. ined. ap. Salmas. Exercc. Plinn. II. p. 626. — Ἰουδαίοιο Cod. Leid. Etym. M. v. Lennep. l. l. — Grotius emendabat Λύκτῳ ἐ. ἐ., ὀ. σχ. Ἀργαίοιο, ex Hesiod. Theog. 477., et Lennep., longius a vulg. recedens, Λίκνῳ, ἐν εὐώδει σχεδὸν οὔρεος Ἰδαίοιο Ἄντρῳ, ἐγκατέθεντο etc. Sed nihil mutandum esse censuit Arnald (lectt. grr. p. 137.), quicum facit Buhle, ex Strabone X. p. 478. D. Paris. Ceterum Strabo pro Δίκτῳ, quod et Grotium offendit, licet hanc formam apud Aratum tueantur Tzetz. ad Lycophr. 1300. Etym. M. v. Δίκτη (cf. Lennep. l. [illegible] p. 65.) et Salmasius l. l., Buhlio legisse videtur Δίκτῃ.

35. ἐψεύδοντο — Al. ἐψεύσαντο, v. Steph. et Oxon. Pro Κρόνον Vratisl. χρόνον.

36. Pro οἵ τὴν, quod tuentur Schol. et Cod. Vind. Buhlius καὶ τὴν recepit e Cod. Mosq. et Vratisl. quibus videtur favere Cicero.

37. 38. Ἑλίκη γε μὲν — Cod. Vratisl. Ἑλίκη τε et ἑτέραν pro ἑτέρην. laudat versum Etym. M. v. ἑλίκωπες. — 38. ὅθι χρὴ Cod. Vindob. — cf. Manil. I. 303-309. ibique Scal.

40. ἐπιφράσσασθαι Codd Mosq. Vindob. Edd. Ald. Basil. 1534 Grot. Bandin. et al. Sed ἐπιφράσσασθαι scribendum esse, quod exhibuit Oxon., monuit Grotius in not. p. 3. et Schrad. Emendd. praef. p. XVIII. Ceterum Cod. Mosq. ἄλλῃ pro ἀλλ' ἡ.

41. Cod. Barberin. πολλό.

44. Cod. Mosq. εὐθύτατα.

47. Cod. Barberin. Μυρίος ἐν pro Μυρίος· αἱ. Cod. Vratisl. φέρονται pro φύονται, quemadmodum etiam legisse videtur Hipparchus I. 6. p. 180. B.

48. κυανέου — Cod. Vratisl. κυανέοιο.

49. ἀποτέμνεται. — Margo Oxon. (etiam Edd. Ald. Bas. 1534. marg. Morell. et ed. Bandin., suffragante, ut videtur, Germanico) ἀποτείνεται. Cod. Barberin. et Marg. Oxon. ὑποτέμνεται. Cod. Vratisl. περιτέμνεται. Hipparch. in Arat. Ph. I. 2. p. 173. E. legit ἐκτείνεται, quod et Schol. memorat cum ἀποτείνεται.

50. Schol. Mosq. περιτέλλεται.

51. πρὸς κεφαλὴν Cod. Vratisl. — Margo Oxon. Codd. Mosq. Vratisl. et Vindob., nec non Hipparch. l. l. p. 173. E. ἀποπαύεται.

54. Pro ἐκ δ' αὖτις (quod agnoscit et Hipparchus I. 2. p. 174. A.) Grotius malebat ἐν δ' αὖτις. — Cod. Barberin. ἐκ δ' αὐτῆς.

56. Sextus Emp. adv. Mathem. V. 98. p. 354. qui hunc et seq. v. laudat, habet Ἀλλὰ δύο κροτάφους, δύο δ' ὄμματα etc.

59. Cod. Mosq. κατιθύς.

60. Prave in edd. Steph. et Oxon. interpungitur post δεξιά. Rectius Hipparch. I. 6. p. 180. C. D. et Grotius — Cod. Vratisl. νειάτη, sed in eo iota subscriptum plerumque omitti solet.

61. κείνῃ παρ' κεφαλῇ habet Hipparch. I. 6. p. 181. A. ubi

Jos. Scaliger (v. Villois. Epp. Vinar. p. 75.) conjiciebat κείνῃ γὰρ κεφαλή. Etiam Ald. κεφαλῇ. — Mox νείσσεται Hipparch. l. l. et Cod. Barberin. νείσεται Schol. ad Homer. Il. κ'. 86. νίσσεται Achill. Tat. cap. 35. p. 160. C. Eustath. ad Homer. l. l., emendatus ab Arnaldo lectt. grr. I. 1. p. 138., Codd. Vratisl. Vindob. Eandem lectionem ex loco aliquo scholiorum affert Grotius eamque plures Codd. praeferre monet librarius Mosq.

62. ἀνατολαὶ Cod. Vratisl.

63. τῇ Cod. Vratisl., quemadmodum legendum esse censuerat Grotius, τῇ δ' αὐτοῦ (ἀκλίτως). Cicero, de nat. DD. II. 42. segm. 108., Buhlio legisse videtur τῆς δ' ἀγχοῦ, sc. κεφαλῆς, „caput attingens .... Imago," et Schol. explicat πλησίον τῆς κεφαλῆς.

65. οὐδέ τινι est ex conjectura Stephani firmata marg. ed. Oxon. Codd. Mosq. Barberin. Vindob. — Cod. Vratisl. et ed. Ald. ᾧτινι. Edd. Grot. et Oxon. οὐδ' ᾧτιν', pro quo Grotius in notis emendabat ᾧτ' ἄν. Basil. 1534. ᾧτινι. Scaliger ad Manil. I. 315. conjecit ὅτεῳ, s. ὅτινι, poet. pro ᾧτινι. — Mox πόνος Codd. Barberin. Vindob.

66. Ἐγγόνασι Cod. Vratisl. Edd. Ald. Bas. 1534. Morell. — κάμον Cod. Vindob.

67. Corrige in contextu ἀπ' ἀμφοτέρων, pro ἐπ' ἀ., ita enim exhibere voluerat Buhl. e Codd. Mosq. Barber. et e marg. Oxon. Probavitque nuper Gerhard. Lectt. Apollon. p. 103. — Ceterum δέοι pro δέ οἱ Cod. Vratisl.

69. εἰς ὀργυιὴν Cod. Vratisl. ἐπ' ὁ. Mosq. et Barberin. non improbante Buhlio. — μέσσου δ' ἐ. καρήνου Cod. Mosq, quae est emendatio Attali teste Hipparcho I. 7. p. 181. D., qui tradit omnes Codd. praeferre μέσσῳ καρήνῳ. Retulerat Attalus δεξιτεροῦ (v. sq.) ad καρήνου, ut poetam errore liberaret, v. Buhl. — Grotius ad Germanicum p. 4. malebat, obstantibus Hipparcho l. l. Codicibus et Avieno, ... μέσσῳ δ' ἐφύ-

περθε καρήνῳ δεξιτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει μεγάλοιο Βοώτου, Βουκέντροιο πέλας· μέσσῳ δ' ἐφύπερθε καρήνῳ λαιοτεροῦ ποδὸς ἄκρον ἔχει σκολιοῖο Δράκοντος. cf. vetus Sphaera ap. Fabric. B. G. Vol. I. p. 478. ed. vet.

71. ἀγανόν. Ita Schol. Apollon. III. 996. edd. Basil. 1534. Grot. Bandin. Idem expresserunt Cicero, Germanicus et Manil. (I. 326.). ἀγαυὸς Codd. Vratisl. Vindob. et aliae edd. inter quas Oxon.; neque aliter Alexander Aphrod. in Aristot. Meteorolog. II. fol. 105. ed. Venet. 1527.

71. ἔμμεναι Cod. Mosq. adversante metro. — Διόνυσος recte legunt Codd. Mosq. Vratisl. ed. Ald. Schol. Apollon. Alex. Aphr. ll. ll. quod ab editoribus iu Διώνυσος non mutari debebat.

73. ἐπιστρέφεται. Edd. Steph. et Oxon. in marg., forsan recte. — κεκμηῶτος Codd. Mosq. et Vratisl.

74. Verba: κεφαλῇ γέ μεν ἄκρῃ absunt a Cod. Mosq. — Codd. Vratisl. et Vindob. γε μήν.

75. Ante Bublium editum fuit παρ' κεφαλὴν 'Οφιούχου, sed 'Οφιούχεον habent Codd. Vratisl. Mosq. et Hipparch. I. 7. p. 182. A., apud quem, monente jam Grotio, I. 2. p. 174. C. mendose excusum est ὀφιούχεο. cf. inf. 521. — Cod. Vindob. ὀφιόχεον. — Mox Cod. Mosq. ἄρα κείνης.

76. Cod. Mosq. ἐπιφράσσαιο. Vratisl. ἐπιφράσεο et φαινόμενον (ita enim vox postrema legenda esse videtur sp. Buhlium.).

79. Edd. Ald. Bas. 1534. Florent. et Hipparch. I. 12. p. 187. C. εἰσωποί· Schol. ut est editum. — Pro vulgato μάλα ἴσαι, quod praefert etiam Cod. Vindob., Buhlius ex Hipparcho I. 8. p. 183. B. recepit μάλ' εἴσαι, probatum jam ab Arnaldo Lectt. grr. II. 1. p. 139.

80. Codd. Vratisl. Mosq. Barber. Vindob. ἐπιδέδρομεν pro ἐξεπιδέδρομεν.

81. Pro ἐλαφραὶ Codd. Vratisl. Barber. Vindob. et marg.

Oxon. ἀμαυραί. Mosq. ἀμυδραί. Cf. Hipparch. I. 8. p. 183. C. Attalus has stellas dixerat satis splendidas.

82. Cod. Mosq. ἀμφότεραι δὲ . . . πεποτήαται, quam postremam vocem ita exhibent quoque Codd. Vratisl. Barberin. Vindob. — Mox ὅς ῥα μάλιστα Cod. Vindob.

84. ποσὶν Cod. Vratisl.

86. αὐτὰρ Cod. Vratisl. – Codd. Mosq. et Vratisl. δύω.

88. παρακέκλιται, repertum in marg. Oxon. et ap. Leontium de fabrica sphaerae Arateae ex emend. Arnaldi L. G. II. 1. p. 140., adstipulantibus etiam Codd. Vratisl. et Vindob., sensu postulante restituit Buhlius pro περικέκλιται.

90. Pro ἐπιδευέες quosdam libros legisse ἐπιμεμφέες discitur ex Hipparch. I. 9. p. 183. D. quod Attalus, cujus interpretationem secutus est Germanicus v. 88., intellexerat de parvo numero stellarum Chelas ornantium. Avienus editam lectionem expressit. — Ceterum Cod. Mosq. οὐδὲ, pro οὐδέν.

91. Cod. Vratisl. ἐξόπισθεν.

92. Cod. Mosq. τὸν δ' ἄνδρες ἐπικλύουσι.

93. Idem: οὔκεκ' ἀμαξαίης.

96. Cod. Mosq. ὑποσκέπτεο. Vindob. ὑποσκέπτοιο. Hipparch. I. 2. p. 174. B. ὑποσκέπτοιο Βοώτεω. Cod. Vratisl. ὑποσκέπτοι βοώτεω.

97. Scholiasten et Germanicum legisse χειρὶ putat Grotius, atque ita est quoque in marg. Oxon. et apud Auctorem sphaerae vet. (Fabr. B. G. l. l. v. 9. 10.). In Cod. Vindob. vocabulo χερσὶ superscriptum est a manu prima ιρὶ, quo notatur haec ipsa lectio χειρί, addita in marg. glossa: τῇ ἀριστερᾷ. — χερσὶ tamen est ap. Maneth. Apotel. II. 134. 135.

98. Cod. Vratisl. σίτουν γόνος. — Pro κείνη Auct. vit. Arat. p 276. (T. II. p. 441. Buhl.) κείνου, non improbante Arnaldo L. G. II. 1. p. 140; κείνη tamen tuetur Achill. Tat. Isag. I. p. 123. B.

99. ἀρχαῖον Auct. Vit. Arat. ibid. et Achill. Tat. l. l. quae

Digitized by Google

lectio non displicet Buhlio. Friesemannus Collectt. critt. (Amst. 1786. 4.) p. 161. sive ita legendum censuit, sive ὅν ῥά τέ φασιν Ἄστρων ἀρχαῖοι πατέρ' ἔμμεναι.

100. λογος γέ μεν recte exhibent edd. Steph. et Florent. cum Codd. Mosq. et Vratisl.; ed. Oxon. et aliae μήν, invito metro.

101. Cod. Mosq. ἀνθρώπων. Edd. Ald. Bas. 1534. et Oxon. operarum errore ἀνθρώπους. Mox Cod. Mosq. ἐπὶ χθονί pro ἐπιχθονίη.

103. Cod. Mosq. φῦλλα.

106. Cod. Mosq. Edd. Ald. Bas. 1534. vitiose εὐρυχώρῳ. — Cod. Vratisl. ἀγυιᾷ.

107. Sine idonea causa Grotius malebat δημοτικάς, nam δημοτέρας firmatur Apollon. Rh. I. 738. III. 666. v. Arnald. L. G. II. 1. p. 140. 141. — Pro ἤειδεν, quod tuetur Cod. Mosq. Edd. Ald. Basil. 1534. et Morel. ἤδειδεν. Ceporinus in notis ad Aratum emendabat ἤδιξεν, pro ἔδειξεν.

108. Stob. Serm. LIV. ποτέ.

109. πολυμεμφέος Cod. Vratisl. et marg. Morel. Steph. et Oxon.

111. ἀπόπροθι ἠγίνεσκον Cod. Mosq. ἀπόπροθεν ἀγίνεσκον Cod. Vratisl.

112. καὶ post βόες primus inseruit Stephanus ex Stobaeo Serm. LIV. — Pro λαῶν Grot. malebat λαοῖς, et v. seq. δικαίοις. — Quum interpretes latini omnes de partitione agrorum loquantur, Grotio, cui adstipulatur Buhlius, integer versus hic excidisse visus est. Sed, ut hodie legitur, Buhlio suspecti fuerunt vv. 112. 113., non existimanti, cum Grotio, veteres voc. διακρίσιος (v. 109.) de partitione agrorum intellexisse. cf. Avien. 316. 317. — Apud Stobaeum l. l. vv. 108 - 113. ut editum est.

113. Cod. Mosq. Vratisl. δότειρα.

114. Γαῖα abest a Cod. Mosq., in quo scriptum est ἔφερβε. Apud Tzetz. Chil. X. 305. 306. legitur κεῖνο pro Γαῖα.

115. Pro ἑτοίμη ed. Oxon. in marg. Codd. Vratisl. Mosq. Barber. Vindob. et Tzetz. l. l. habent ὁμοίη.

117. Ed. Ald. κείνῳ.

118. Margo Oxon. et Cod. Vindob. ὑποδείελος.

119. Cod. Mosq. μούνασθε, οὐδ' ἑτέρῳ ἐ. μειλιχίῃσιν. Edd. Grot. Florent. δή τῷ pro δή τῳ, marg. Oxon. δε' τεω, Cod. Vindob. οὐδέ τεω. Cod. Vratisl. οὐ δὲ τῷ μειλιχίῃσιν. — Germanicus aliam quandam lectionem videtur expressisse, omninoque versus, ut nunc quidem se habet, Buhlio suspectus est.

121. Cod. Vindob. ἔπειτα.

122. Cod. Mosq. Vratisl. οὐ δὲ τ' ἔφη ἱσωπὸς ἐλεύσεσθαι χατέουσιν. Cod. Vind. οὐδὲ τ' ἔφη ἱσωπὸς, — cetera ut in editis.

124. Vulgo τ' ἐξείεσθε: sed, quod Buhlius reposuit, τεξείεσθε, habent Codd. Mosq. Vindob. ed. Oxon. in marg. edd. Bas. 1534. et Steph.

126. Ante Buhl. legebatur ἔσσεται ἀνθρώποισι etc., qui versus initium ex Cod. Mosq., ubi legitur ἔσσετ' ἐν ἀνθρώποισι· κακῶν δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή (cf. Hesiod. ἔ. κ. ἡ. 201.), emendavit. Margo Oxon. κακῶν. — Cod. Vratisl. κακόν. Cod. Vindob. ἔσσεται ἀ. κακῶν δ' ἐπικείσεται ἄλγος.

127. C. Mosq. εἰποῦσα.

128. Morel. οὔτι πάμπαν. Mosq. ἐπιπάμπαν. Oxon. in marg. et Cod. Vindob. ἔτι πάντας.

129. Mosq. ἐπέθυσαν, οἱ δ' ἐλίποντο.

130. Mosq. ἀνδρῶν.

131. χαλκοεργον Stob. Serm. XLVIII., qui laudat vv. 130—132; κακόεργον tamen est in marg. — ἐτεκτήναντο Max. Tyr. Dissert. XXX. p 335. (cf. Davis. ad Cic. de N. D. II. 63. Arnald. L. G. II. 1. p. 141.) Cicero vertit fabricarier. Versum, ut hodie legitur, exhibent tres Codices apud Virum D. in Miscc. Obss. Vol. IX. p. 117.

132. δεινοβίην malebat Grot. ad Germanicum. Locum imitatus est Gregorius Nazianz. Carm. III.

134. ἔπτεσθ' ὑ. τ. δ' ἄρ' ἐνάσσατο χ. Cod. Mosq. ἐπουρανίη Codd. Barberin. Vratisl. Vindob. et marg. Oxon.

135. Cod. Mosq. ἐπιφαίνεται.

136. Cod. Vratisl. βοώτεω.

138. Hunc versum pro sincero non habet Buhlius. „Nihil, „inquit, de Virginis ala dextra latini interpretes. Nec Theonem „eum habuisse puto, qui e v. 134. colligit, Aratum jam alas „Virginis agnovisse; quod haud dubie e v. 138 erat probaturus, „si eum legisset: sed Schol. alicubi tamen, ni fallor, quaedam „habet de Vindemistore. Recentiores Virgini alas tribuisse putant „nostri temporis Astronomi. At de ala Virginis loquuntur jam „Eratosthenes, Proclus, Hyginus, Geminus (12. D.) et Ptolem. „Συντ. μεγ. p. 187. ubi ipsum nomen προτρυγητὴρ, s. προτρυγητής, „occurrit. Vitruvius, de Virgine loquens (IX. 6.), nihil de ala „monet"

139. Cod. Mosq. τόσσῃ pro τοίῃ.

140. μεγάλην legit Schol.

143. Hipparch. I. 2. p. 174. E. τοῖος οἱ, at I. 10. p. 184. D. οἷος οἱ. Scaliger emendabat οἷος ἔοι, Arnald. L. G. II. 2. p. 142. οἷος τοι. Sed nihil mutandum censet Buhl., quum syllaba bravis ante οἱ haud raro producatur. v. Dorvill. Vann. crit. cap. IX. p. 391–394.

144. ὑπωμαίων est ex emendat. Grotii pro ὑπ' ὠμαίων, Cod. Vratisl. ὑπομαίων.

145. Cod. Vratisl. ἐπὶ γούνασιν. (ap. Buhlium operarum vitio in contextu excusum est γονύασιν.)

146. Grotius malebat ἄπλετοι, i. e. ἀνηριθμοί. Pro ἄλλος Cod. Vratisl. δ' ἄλλος.

147. Pro μέσσῃ (sc. Ἄρκτῳ) Perionius in notis ad Arat. malebat μέσσῳ sc. κρατί. Edd. Ald. Morel. Steph. et Oxon. μέσσῃ.

Bas. 1534. et Grot. μέσσῃ, ut est etiam apud Hipparch. I. 2. p. 174. D. et I. 10. p. 184. B.

148. Corrige in contextu: ποσσὶ δ' ὀπισθοτέροισι, pro π. δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι, quemadmodum vulgo atque etiam in Buhliana ed. legitur. Illud habent Hipparch. I. 2. p. 174. D. I. 10. p. 184. B. Codd Vratisl. Palat. Vindob.; neque aliter legerunt Germanicus, Avienus, Schol. et Auctor Sphaerae veteris ap. Fabric. l. l. v 14. 15.

149–151. Laudantur hi vv. ab Hipparch. II. 3. p. 212. D. et Schol. Hom. Il. ε'. 385 ubi minus recte legitur Θερείτατοι.

150. Codd. Barber. Vindob. et marg. ed. Oxon. φορέονται.

151. Fuerunt olim, teste scholiaste, qui legerent Ἠελίῳ ... Λέοντος. Schol. Apollon. Rh. II. 500. vulgatum tenet.

153. Ed. Bas. 1534. ἐκπίπτουσι.

157. Codd. Barber. Vind. δοκέει.

158. Pro οἵ' Oxon. male ἠδ'. Cod. Vratisl. πορφυρούσῃ, quod non aspernatur Buhlius. Nam ita loqui veteres: alterum tamen passim occurrere apud Nonnum in Dionysiacis.

159. κεδαιομένους sollicitatum fuit a veteribus, v. Schol. Grot. et Arnald. L. G. II. 2. p. 143. 144. Vocabulum, de quo vid. Brunck ad Apoll. Rh. II. 626., occurrit etiam infra v. 410. Cod. Vindob. κηδαιομένους.

163 In Strabonis marg. VIII. p. 387. A. ed. Paris. 1620. varia lectio codicis exhibetur ὑποσχεῖν. Strabo eo loco laudat hunc et seq. versum, etiam Strabonis epitomator T. II. p. 120. Huds. Vol. I. (p. 714. ed. Vind.) et, qui sua e Strabone hausit, Eustath. ad Il. β'. p. 292. ed. Rom.

169. Morel. et Grot. perperam ediderunt Τοίῃ ἡ, quod in Buhlianam ed. propagatum est. Τοίῃ οἱ recte legunt etiam Codd. Vratisl. et Vindob.

172. εἴρεαι Cod. Vindob. — οὐδέτι αὔτως Cod. Barberin.

174–176. Laudat hos vv. Hipparch. p. 175. ut sunt editi;

Digitized by Google

habet is tamen p. 201. παραντειμένου pro παραχείμενον, quod posterius expressit Aratus. Pro λαιοῦ Cod. Vratisl. λεοῦ.

177. αἰεὶ Buhlius dedit ex Gemino p. 49. et Hipparcho p. 185. E., neque aliter legitur in Cod. Vindob. atque edd Bas. 1534. Steph. et Grot. ἀεὶ est in edd. Ald. Morel. Oxon. et ap. Joannem Philop. in Aristot. Analys. post. fol. 36. Venet. 1534. ubi et seq. v. laudatur. Syllabam α in ἀεὶ ancipitem videri monuit Brunck. ad Aeschyli Pers. 174.

184. Pro οὐρῆς Germanicus et Hipparch. p. 175. legerunt Ἄρκτου, atque ita praafert Cod. Vratisl. cujus margini adscriptum est ἢ οὐρῆς.

185 ἐς πόδα Hipparch. p. 175. idem p. 185. E. εἰς πόδας, p. 186. E. εἰς πόδα. Cod. Vind. εἰς πόδας. — ὅσση, quemadmodum jam ediderunt Steph. et Bandin., Hipparch. ll. ll. et Cod. Vratisl. (vid. Schrad. lib. emendd. praef. p. XVIII.). Alii ὅση, cum Cod. Vindob.

186. Cod. Vratisl. ὀλίγον μεταβλέψειας, omisso κε.

187. σκολιοῖο pro μεγάλοιο recepit Buhlius, secutus Germanicum, Avienum et Hipparchum p 175. qui tamen legit πρώτης δ' ἵεμενος καμπῆς σ. Δ. — μεγάλοιο tenet Cod. Vind.

188—190. Grotius Germanicum censet legisse: οὐ μάλα πολλὰ Ν. φαεινομένῃ παμμηνίδι Κασσιέπεια Οὐ δ' ἄρ' μιν etc.: sed Germanici interpretationem etiam ex vulgatis fluere potuisse existimat Buhlius.

189 Apud Hipparch. p. 175. vitiose legitur φαινουένη. φαεινομένη est etiam in Cod. Vindob. et ed. Oxon, quod exhibere voluerat Buhlius, licet alterum ejus ed. insederit.

190. Cod. Vindob. ἢ γάρ.

192. Grotius correxit οἵῃ δὲ κληῖδι. v. de hoc loco Scalig. ad Manil. I. 162. sed inprimis Salmasium Exertt. Plinn. T. II. p. 651 sqq. ed. Traject. ad Rh. 1689. Is ex vetustissimo codice legit v. 193. δικλίδα πεπλήγοντες, Germanicum vero in suo exem-

plari legisse censet *οἷοι* . . . . . . *δικλίδα πεπλήγοντες*, Scholiasten vero *δικλίδι πεπλήγοντες*. — Cod. Barberin. in textu habet *δικλίδ' ἐπιπλήσσοντες*, at in margine *δικλίδα πεπληγότες*.

194. *Τοῖόν τοι*, ut editum est, Steph. in marg. et pleraeque edd. — Margo Oxon. *τοῖοί οἱ* et *τοιοῦτοι*, posterius etiam Bas. 1534. et Steph. in contextu. Cod. Vratisl. *τοῖοι οἱ*. Cod. Vindob. *τοῖοι μουνὰξ*, omisso *οἱ* s. *τοι*.

195. Cod. Vratisl. *αὐτῶν* . . . . *ἀποτέταται*. Cod. Vindob. *αὐτῶν ὀλίγον*. *αὐτῶν* etiam margo Oxon.

196. *ὀργυιὰν* Cod. Vratisl.

199. Grotius corrigit *νυκτί*.

200. *τοίη οἱ*, ut est editum, habent Edd. Ald. Grot. et Hipparch. p. 181. C. *τοίῃ ἡ* Edd. Bas. 1534. Morel. et Oxon., quae tamen in marg. ponit *οἱ*. Similiter peccatum v. 169.

203. In Cod. Vindob. *κεῖται ἐν οὐρανῷ οἱ δ' ἀνέχονται*.

206. *ξυνὸς*, quod praefert etiam Cod. Vratisl., ex Grotii emendatione jam receperant edd. Oxon. et Bandin. Edd. Steph. et Grot. *ξυνεός*.

212. Cod. Vratisl. *ἐρίσειεν*.

214. Cod. Vindob. *τετράπους*. Cod. Vratisl. *ὀμφαλίοιο δὲ ἄκρου*.

217. Grotius malebat *ἱπποκρήνης*, minus recte: vid. de ejusmodi compositorum scriptura Salmas. Exercitt. Plinn. T. I. pag. 586. a. G.

218. Dedit Buhlius lectionem Codd. Vratisl. Mosq. et Paris. *οὐ γάρ πω Ἑλικὼν ἄκρος*, probante Brunck. ad Apollon. I. 1146. *ἄκρος*, jam a Germanico expressum, neglectum vero a Baudinio, exhibent etiam edd. Ald. Bas. 1534. Steph. et vindicatur ab Arnald. L. G. II. 2. p. 144. *ἄκρως* Morel. Oxon. Grot. qui in notis emendat *ἄγραις*. *πω* pro *που* solis Codd. debetur: est etiam in Barber.

220—224. Hi vv. non sunt expressi a Germanico; sed reddidit eos Avienus.

221. Codd. Vratisl. et Mosq. πρῶτον. Bandin. ἱπποῦρήγην. Vid. ad 217.

222. Steph. οὐδέ ποτ' αὐτό.

224. ἐν Διὸς, pro vulgato ἔνδιος, e Cod. Mosq. (quicum facit Vindob.) et Auct. Vit. Arat. pag. 437. Vol. II. ed. Buhl. restituit novissimus editor. Glossa Cod. Mosqu. ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Διὸς, cf. Grot. Cod. Vratisl. et Vind. θηήσασθαι. Ceterum in fine versus ponenda fuerat στιγμὴ τελεία, praeeuntibus Avieno, Joanne Philopono et Cod. Vindob.

225—227. Laudant hos vv., quos respicit Hygin. P. A. III. 3., Joannes Philop. in Aristot. Meteorol. I. fol. 85. ed. Ven. 1551. ad calcem Olympiodor. in Aristot. Met., plane ut sunt editi, nisi quod v. 227. excusum est κυνὸς οὐρίδος, divisim.

225. θοώτατοι Cod. Mosq. Laudant versum Hipparch. p. 188. C. et Schol. Sophocl. Trachin. 122. (Erf.)

226. Olympiod. in Aristot. Meteor. cap. 9. fol. II. Venet. 1551. habet μέγιστα . . . κύκλου. Joannes Philop. l. l. fol. 109., iterum laudans vv. 225 — 227., versu 226. exhibet κύκλου et 227. κυνοςούριδος.

227. Ed. Ald. τραχάει.

228. Cod. Mosq. ἀνέστερος.

229. ὁμῶς Hipparch. p. 175. Edd. Ald. Bas. 1534. et Steph. cum Oxon. in margine: ὅμως Hipparch. p. 188. et Oxon. in textu.

233. ἔστι δέ τι Hipparch. p. 188. C. D. et Cod. Barber. — καὶ ἄλλο sine ἔτ' Cod. Vindob.

234. Deest hic v. ap. Hipparch. l. l. Cod. Mosqu. ἐστήρικται pro ἐστάθμηται.

235. Cod. Barber. Δελτόν. Cod. Vratisl. ἰσομένοισιν. Vind. ἰσαιομένοισιν. Scaliger ad Manil. I. 359. scripsit πλευραῖσιν ἰσαιομένοισιν, Bentlejus ad eundem Manilii versum ita distinxit: Δελτωτὸν πλευρῇσιν, ἰσαιομένῃσιν ἐοικὸς ἀμφοτέρῃς.

236. Cod. Vindob. ἀμφοτέραις, ut ap. Hipparch, p. 188. D. Mox Cod. Mosq. ἦδ'. — Perionius ad h. l. parum feliciter e Ciceronis interpretatione colligebat, hunc pro τόσῃ legisse τρίτῃ.

237. Ed. Steph. πέρι pro περί. Hipparch. p. 188. ἐστιν, ut in fine periodi.

239. Cod. Mosq. οἶδ'. Edd. Morel et Oxon προτέρῳ. — προμολῇσι e Codd. Vratisl. et Paris. suadente Brunckio ad Apollon. Rhod. I. 320. recepit Buhlius. Vulgatum προβολῇσι est apud Hipparchum p. 188. E.

241. E. Germanico, Cicerone, Avieno et Schol. colligere possis, latere hic καταπτείοντος pro νέον κατιοντος, sed nihil mutandum. cf. 480. Ita Buhlius.

243. Cod. Vind. ἑκατέρωθεν. De voc. ἐπισχερὼ (nam ita scribendum cum Steph et Grot.) v Arnald. L. G II. 2. p. 147.

245. Grotius vulgatam lectionem ὑπ' οὐρανον defendit, quam ob v. 362. etiam Buhlius adoptavit, confirmatam deinde Codice Vindobonensi. Cicero tamen, Avienus et Hyginus (P. A. III. 29.) legerunt aut ὑπουράνιον, aut ἐπουράνιον, quod a Cicerone, Germanico et Hygino expressum esse censebat Turnabus Advv. VIII. 17. suffragante Scholiographo. cf. Victor. Varr. lectt. XXXI. 11.

248. Hipparch. I. 2. p. 176. B. ἐπιδινεύονται pro ἐπισημαίνουσιν, quod eodem loco in Cod. Paris. esse monet Petav. — Turneb. Advv. VIII. 17. Ciceronem legisse existimabat σκαμβροῦ pro γαμβροῦ.

249. Cod. Vratisl. Vindob. Περσέος. Cod. Vratisl. φέρονται.

252. Cod. Vratisl. πενθερίοιο.

253. Cod. Mosq. Vindob. κεκονιμένος pro κεκονισμένος. Utrumque probum. v. Arnald. L. G. II. 2. p. 147.

257. Cod. Vindob. δὲ ταί γε. Cod. Mosq. ἐν ἀνθρώποις. Schol. Pind. Nem. II. init. κατ' ἀνθρώπους.

258. Apud Hipparch. p. 190. et Tzetz. ad Hesiod. E. κ. H. 382. hic v. sequitur post v. 261. hoc modo: (261.) Ἑπτὰ δή τοι

κεῖται ἐπιῤῥηδὴν καλέονται (258.), ἓξ οἷαι περ ἐοῦσαι ὑπόψιαι ὀφθαλμοῖσι (262.) Ἀλκυόνη etc. — Mendosius iidem vv. leguntur apud Tzetz. ad Lycophr. 219. ed. Bas. (258.) ἑξοχά περ ἐοῦσαι ἐπόψιαι ὀφθαλμοῖσιν (261.) Ἑπτὰ δή τοι ταίγα ἐπιῤῥηδὴν καλέονται (262.) Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ, Ἠλέκτρη τε, (263.) Καὶ Στερόπη, καὶ Τηϋγέτη δὲ, πότνια Μαῖα.

261. Cod. Vratisl. εἴρηται. — δ' ἐκεῖται pro vulg. δὲ κεῖται Buhlius recepit e Cod. Mosq. et Eustath. ad Od. τ', p. 683., nequa aliter Cod. Vindob. Hipparch. p. 190. A. ἑπτὰ ἐκεῖναι.

263. Cod. Mosq. Tzetz. l. l. et ed. Steph. Στερόπη. Eudocia in Violar. p. 17. legit Ἀστερόπη.

264. ὅμως Edd. Grot. Oxon. et Avienus. Sed ὁμῶς Ald. Bas. 1534. et Steph. in marg. Cod. Mosq. ὁμοῦ. VV. 264 – 267. laudantur ab Athen. XI. 12. p. 490. A. eoque respicit Eustath. ad Od. λ', p. 817. Bas.

267. Athen. l. l. ἀπένευσεν, quod probat Arnald. L. G. II. 5. p. 151. — Pro τ' ἀρότοιο Germanicum τε νότοιο legisse existimat Salmas. Ex. Pl. T. I. p. 517. a. A. de toto hoc loco consulendus.

268. Offendit Buhlium καὶ χέλυς, non tamen habentem quod reponeret.

269. Cod. Mosq. Ἑρμῆεις. Codd. Vratisl. et Vindob. Ἑρμείης. Arnald. L. G. II. 2. p. 152. correxit ἐτόρευσεν, quod totam lyrae confectionem indicet.

270. Cod. Mosq. καδδέθετο. Morel. καδ δ' ἔθετο. Mox Cod. Mosq. ἀπ' εὐθέος.

271 – 273. Omittuntur a latinis interpretibus, sed habet eos Hipparchus p. 182.

272. Cod. Mosq. κεφαλῇ μεν ἄκρῃ.

273. Cod. Vratisl. μεσσηγύ.

275. Idem Cod. omittit καί.

276. Pro τὰ δέ οἱ ἐπιτετρήχυνται, quod tenent etiam Cod. Vindob. et Hipparch. p. 190., Buhlius ex Cod. Mosq. primus dedit τὰ δέ οἱ πτερὰ τετρήχυνται.

277. Grot. malebat οὔτε. Cod. Vratisl. pro ἀτὰρ habet αὐτάρ.

280. Κηφείης est e Codd. Mosq. Vratisl. et Hipparch. p. 176. C. 182. B. pro vulg. Κηφῆος. Mox Cod. Mosq. δεξιὰ σήματα φαίνων. φαίνων quoque legit Hipparch. p. 176. D. 182. B. 202. G. et Cod. Vindob. Ceterum τὰ abest a Cod. Vratisl.

281. Hunc v. in animo habuit Schol. Theocr. IV 19.

282. μέγα σκαίροντα conjecit Arnaldus L. G. II 3. p. 153. probante Buhlio. Τὸν δὲ μετὰ σκαίροντα, quod est in Cod. Vratisl., legi quoque monuit Scaliger.

284. Cod. Mosq. τετάνυσται· ὁ δ' ὀπίστερος. Cod. Vratisl. τετάνυται. Cod. Vindob. δεξιτέρη τάνυται.

285. Ciceronem et Germanicum legisse: ἕλκεται. Αὐτὰρ ὁ. π. κατὰ, putat Grotius.

286. Pro ἠελίου ἴς vulgo legitur ἠελίοιο. Locus depravatus varie tentatus est a VV. DD. Dorvillius (Vann. crit. p 416.) monet, duos Codd. antiquos habere (quod et praefert Vratisl.) ἠελίοιο ἴς, unum recentiorem (quicum facit Mosq. et Barb.) ἠελίου ἴς. Ipse Dorvillius legebat ἦχι τρέπετ' ἠελίου ἴς: Turnebus Advv. XIX. 29. ἵνα τρέπεται ἠελίου ἴς: Grotius ἵνα τ' ἴς τρέπετ' ἠελίοιο, s. ἵνα ἴς τρέπετ' ἠελίοιο, quam postremam rationem jam secutus fuerat Scaliger ad Manil. I. 271. Stephanus volebat ἵνα τε τροπαὶ ἠελίοιο. Buhlius praetulit, quod exhibent Codd. Barb. Mosq. unus Dorvillii et Vindob., ἠελίου ἴς. In Schol. est ἵνα τρέπεται ἡ ἴς. Sed locus non persanatus esse videtur. Recentissime Jacobs Append. ad Dionys. de Comp. Verb. ed. Fr. Goeller Ien. 1815. 8. pag. 273. scribendum suasit ἵνα καὶ τρέπετ' ἠελίου ἴς.

287.

287. Vulgarem lectionem θαλάσσης, quam defendit Arnald. L. G. II. 3. p. 153., Buhlius e Cod. Mosqu. et Longino de Sublim. 26. 1. mutavit in θαλάσση, ne περικλύζοιο nude positum displiceret.

289. Cod. Mosqu. πειρήσειας. Cod. Vratisl. πειρήσειας ἐπεὶ ταχινώτατοι.

291. Pro ἡ μάλα Oxon. in marg. Codd. Mosqu. Vratisl. et Vindob. καὶ μάλα, quod suadente Buhlio reposuimus. Ald. pro ἡ habet οἱ. Mox Germanicus videtur legisse βωμμένη, monente Grotio.

292. Ald. ἐπιῤῥήσουσι, atque ita etiam Cod. Vratisl., in quo uterque spiritus supra ρρ semper omittitur. Ceterum versus 292-299. laudat Stob. Serm. LVII. eosque in animo habuit Quintus Calaber VII. 297. sqq.

293. ἐμφέρετ' Stob. l. l. Cod. Vratisl. Vindob. edd. Oxon. et Steph. in marg. cum Stob. l. l. τότε δέ. Cod. Mosq. τὸ δέ τε.

294. Edd. Oxon. et Steph. e Stobaeo l. l. in marg. κακώτατον.

296. Grotius sine causa malebat πορφυρέει. ἴκελοι ed. Steph. αἰθυίῃσιν Cod. Mosq. et Vindob. αἰθύῃσι Aldins.

297. Cod. Mosq. et Vindob. πολλάκι δ' ἐκ νηῶν, bene. Cod. Barber. πολλάχι δ' ἐκ νηῶν.

298. Cod. Vratisl. ἐπὶ αἰγ. Stob. l. l. πόῤῥω.

299. Cod. Mosq. ἐρύκοι. Laudat versum Alciphr. I. 3. p. 16. et Plutarch. de poesi Hom.

300. Pro γε θαλάσση Cod. Vratisl. habet μηνὶ et in marg. ἡ θαλάσση.

301. καίει Cod. Mosq. Vratisl. Vindob. Ed. Ald. Bas. 1534. Morel. ῥυτῆρα. Cod. Mosq. ῥύτορα, quemadmodum jam Stephanus scribendum esse monuit aut, omisso καὶ, ῥυτῆρά τε τόξου. ῥύτορα dedit etiam Oxon.

303-310. Leguntur apud Hipparch. p. 190.

304. ἀνατέλλων Cod. Vratisl. Mosq. Vindob. πυμάτης ἀπὸ νυκτὸς Cod. Vindob.

307. Cod. Mosq. μάλα. Cod. Vratisl. Vindob. rursus ἀνατέλλων.

309. δύνεται pro δύεται, ut vulgo legitur, metri causa scribendum esse, monuit Schrader. Lib. Emendd. praef. p. XVIII. – Mox Cod. Mosqu. τῷ ἐπὶ πρό.

311. Cod. Vratisl. et Vindob. δέ τις. Porro Grotius malebat προτέρῳ. In fine versus Mosq. ὀϊστόρ.

313. ἄηται, quod jam conjecerat Scalig. ad Manil. I. 344., e codd. Vratisl. et Mosq. (quibus accedit etiam Vindob.) dedit Buhlius pro vulg. ἀήτη. Arnald. L. G. II. 3. p. 154. emendabat ἀητεῖ, comparans v. 523.

314. Grotius praefert ἐλθών. Cod. Vratisl. τόσος.

315. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. ἐπερχομένης. Mox Cod. Vindob. αἰητόν.

316. πολλὸν legisse Ciceronem existimat Turneb. Advers. VIII. 18.

317. Cod. Mosq. παρά.

319. Ed. Ald. ἀλήσιος. Achill. Tat. p. 132. perperam κατὰ μὲν βορέω, recte p. 145. Hunc et sqq. vv. expressit Manilius I. 380. sqq.

320. Auctor vitae Arat. p. 434. (ed. Buhl. Vol. II.) legit νειόθεν ἄρχεται ἄλλα.

322. 323. laudat Schol. Pind. Nem. II. init.

323. Codd. Vindob. ὅςτις pro ὅτις, invito metro. Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. ἰνί.

324. Cod. Mosq. ἄλλα, quod expressit Cicero. Cod. Vratisl. πεποίθει.

325. Cod. Vratisl. προφερέστατα. Cod. Mosq. προφέστερα.

326. Lectionem τοῖός οἱ καὶ Buhlius recepit e Codd. Mosq. et Vratisl. Cod. Palatini, quicum consentit Vindob., lectio Grotio

probate est, τοῖός τοι καί. Steph. ex ing. emendabat τοίός τοι καὶ s. τοιός δή καί.

327. ἐπὶ ποσσὶ emendabat Arneld. L. G. I. 4. p. 155. ὑπὸ tamen legisse videntur Cicero et Avienus. Cod. Vratisl. 'φαίνετ'.

328. Ed. Ald. πεφασμένως. Mox Grotius edidit αὐτόν· rectius Florent. Cod. Vratisl. et reliqui αὐτήν.

329. Observatum est a P. Leopardo Em. VIII 19. Ciceronem legisse videri περιστέλλεται, tegitur. Locum 329. 330. laudat Tzetz. ad Hesiod. O. et D. 415. vv. 331. 332. idem ad Lycophr. v. 397.

330. δεινὴ ed. Ald. Morel. Oxon. cum Cod. Vratisl. — δεινῷ, quod placebat Buhlio, Grot. Steph. in marg. et Bas. 1534.

331. Cod. Mosq. καλέουσιν. Verba ὀξέα σειριάει laud. Schol. Pind. Ol. VIII. 111.

332. Scaliger ad Manil I. 412. monet Theonem et Ciceronem legisse κεινὸν ἅμ' ἠελίῳ κατιόντα φυταλιαὶ etc. Manilium vero, qui et ipse κεινὸν legerit, somme posuisse post ἀνιόντα. Sed versus Manilii suspecti sunt Bentlejo. Ceterum Scaliger scribit οὐκέτι, junctim. Κεῖνον . . . . ἀνιόντα Brunck. ad Apoll. Rh. I. 396. pro accusativo absoluto habet.

333. Cod. Mosq. φυταλίαι et φιλιόωσαι.

334. Ed. Ald. διαστίχας. Grot. malebat διὰ junctum cum ἔκρινε.

335. Codd. Vratisl. et Mosq. ἔῤῥωσε· τῷ δέ. Edd. Ald. et Bas. 1534. ἔῤῥωσε· τῶν δὲ. Apud Plutarchum in Sympos. V. 8. Tom. VIII. p. 723., ubi hic v. laudatur, lectum fuit τὸν δὲ, jam a Salmasio correctum in τῶν δέ. Reisk. emendabat τὰ δέ τοι φ. ὦ. π. invitis Codd.

336. Codd. Mosq. et Vratisl. οἱ δὲ δή.

337. Iidem ἔμμεναι.

338. ποσσὶ Codd. Vratisl. Vindob. Edd. Ald. et Bas. 1534.

340. Codd. Mosq. Vindob. ἐξόπισθεν. Vetus Cod. Steph. ἀλλ' ὄπισθεν, non probante Grotio.

341. Cod. Vindob. ἐπανατέλλει, contra metrum. Steph. marg. at Oxon. marg. et Cod. Mosq. in contextu δοκεύει, superscripto διώκει.

343. Cod. Mosq. κατάρρεος. cf. Salmas. Ex. Pl. T. I. p. 307. b. E. Cod. Vratisl. εἰσίν.

344. Cod. Vratisl. ὄπισθεν.

345. Pro ἐπιτρέψωσι, quod est in edd. plerisque, Steph. ex Schol. recepit ἀποστρέψωσι. Oxon. in marg. ἀποστρέψωσι. Cod. Mosq. ἐπιστρέψωσι. Codd. Vratisl. et Vindob. ὅτ' ἤδη παῦται ἐπιστρέψωσι κορώνην.

346. Cod. Vratisl. εἰςερχόμενοι, Vindob. ἐπερχόμενοι. Cod. Barbar. πως.

347. παλιρρόθιη recte edidit Grotius, neque aliter edd. Ald. et Bas. 1534. παλιρρόθιη ed. Morel. Cod. Mosq. παλιροθίη.

348. Cod. Mosq. πρυμνῆθεν. Cod. Vindob. πρυμνόθεν.

349. Codd. Mosq. Vratisl. et Vindob. ἄχρι παρ' αὐτόν, quod placuit Grotio. Ita legit etiam Hipparch. pag. 193. D.

350. Cod. Vratisl. et Mosq. φαείνει, ultimae syllabae suprascripto η.

352. Cod. Vratisl. ὑπουραίοισι.

355. Cod. Vratisl. Θρήϊκιος. Sed penultima in Θρήϊκος saepe producitur; vid. Dorvill. Vann. crit. p. 386. 387.

357. Cod. Vratisl. edd. Ald. et Bas. 1534. ἀμφοτέροισιν.

359. Cod. Vratisl. κάκεῖ ποθέον.

360. Ed. Ald. Ἠροδανεῖο. In marg. Oxon. est πολυκαύστου. Cod. Barb. habet πολυκλαύθου. Cod. Vindob. πολυκλαίτου librarius voluit, ut Groddeck. censet, πολυκλείτου. cf. Eustath. ad Dionys. Perieg. 289.

363. Cod. Mosq. συμφορέοντι. Vratisl. συμφέρονται.

364. Edd. Oxon. et Morel. in marg. ἀναμίξ. Ita et Schol. Cod. Vratisl. ὄπισθεν.

366. Cod. Mosq. πρώτῃ ἐκείνου. Vindob. πρώτῃ κείνου.

370. Steph. in marg. νώνυμνοι.

371. Hipparch. p. 194. E. βέβληνται. Cod. Vratisl. μελέεσι.

373. ἀνομένων optima est lectio scripti Codicis, docente Brunck. ad Apollon. Rh. 651. Vulgarem tamen lectionem, ἀνυμένων, exhibent Hipparch. p. 194. E. Cod. Vindob. et ed. Basil. 1534.

374. Codd. Vratisl. et Vindob. καλέσσας.

375. Hipparch. p. 194. E. γ' ἐδυνήσατο. Cod. Vratisl. δυνήσαιτο.

376. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. Steph. margo Oxon. Hipparch. p. 195. A. et Schol. οἱόθι κεκριμένων, quod Steph. monet exponi κατὰ μονότητα et καθ' ἕνα. Idem placuit Grotio. Ed. Ald. οἷάθε. Bas. 1534. οἷά τ' ἐκκεκριμένων. Cod. Vratisl. divisim οὐ δέ.

377. Ed. Steph. πολλῇ. Cod. Vratisl. πολλέων. Quod Grotius ap. Hipparch. reperiri monet, πολέων δέ τοι, apud Petavium in Uranolog. non exstat.

378. Cod. Vratisl. χροιῇ. Hipparch. p. 195. A. τε μέν.

379. Codd. Vratisl. Mosq. et Vindob. κεν εἰσατο. Hipparch. p. 195. οἱ εἰσατο. Hunc v. et seq. expressit Manil. I. 470. sq.

381. Cod. Vindob. γένοιτο.

382 Ed. Bas. 1534. οὐκ ἔτι. Hipparch. p. 195. οὐκ ἔτι νῦν ἐν θαύματι λάμπεται ἀστήρ.

383. εὐαρηρότες Cod. Vindob.

384. Cod. Vindob. ἔνερθεν. ed. Ald. διωκιμένοιο.

385. Cod. Mosq. ἠρέοντα κ. ο. ὁ. πέλονται.

387. Cod. Vratisl. Ἰχθύες puncto posito sub ε, quod correctionem indicat. Cod. Vindob. εἰς. Cod. Mosq. αἰωρεῖται, quod malebat Grotius. Steph. in marg. ἠωρεῖται.

388. Cod. Vratisl. κικλήσκουσι.

389. Ed. Ald. ἄλλα. Joannes Philop. in Meteor. Aristot. ad calcem Olympiod. in Arist. Met. Venet. 1551. fol. 103., qui hunc et seq. v. laudat, habet ὑδρόχοιο. Alexander Aphrodis., qui hunc v. laudat, ed. Venet. 1527. fol. 83. praefert ὑδροχόοιο.

390. Cod. Mosq. Ἰχθύος αἰθερίοιο καὶ Κήτεος. Joann. Philop. l. l. Τέως αἰθέριοι καὶ Ἰχθύος. Ed. Ald. ἠερέθονται.

391. Codd. Vratisl. et Barber. μέσσοι νωχαλέες. Cod. Vindob. μέσσοι νωχελέες. Mosq. Cod. ex correct. νωχελέες, idemque σφέων.

393. τ' omisit Grotius; sed agnoscit Cod. Vratisl. (et reliqui, ut videtur.)

394. κιδναμένου Codd. Mosq. Barberin. Vindob. ἀνελδέες Cod. Mosq.

395 αφι δ. μ. εἰειδόμενοι Cod. Mosq. Vratisl. (cum explicatione ὅμοιοι) Cod. Vindob. εἰειδόμενοι. Hoc recepit Steph.; Ciceronemque ita legisse censet Turneb. Advv. VIII. 17.; alterum, ἐρειδόμενοι, tuetur Grotius.

396. Cod. Mosq. ἀπήωροι, οὔτε. Steph. in marg. οὔτ' ἔτι. Cod. Vratisl. ἀπήωροι οὔτε τοι.

399. Cod. Mosq. ὀλίγη. Cod. Vratisl. μὲν pro γέ μεν.

400. Cod. Mosq. ὑποκάτω pro νειόθι et ἐπὶ pro ὑπό.

401. Pro vulg. κύκλοι Buhlius dedit κύκλῳ e Codd. Mosq. et Vratisl.; atque ita legendum jam Scaliger docuerat ad Manil. V. 251. Idem habet Steph. in marg. — Ceterum Grotius putabat, Ciceronem et Germanicum legisse ἄγνωτοι pro δινωτοί.

402. Cod. Mosq. ἐπ' αἰθ.

403. αἰώρηται Hipparch. p. 198. B. sed idem p. 196. αἰωρεῖται.

404. Τοῦ δ' ἤτοι, quod probat Hermann ad Hymn. in Ven. 226. — ὀλίγον περ Steph. in marg.

405. Cod. Mosq. ἴδῃς pro πεύσεαι.

406. Hipparch. p. 196. B. καὶ τοῦ μεν. Pro πολλὰ Cod.

Mosq. πάνυ: ed. Oxon. in marg. Hipparch. l. l. et Stephani vetus codex πάγχυ, quod recepit Steph. et firmatur codice Vindobonensi. Steph. in marg. πολλά. Mox. Cod. Mosq. μετήωραι, Vratisl. μετείωροι.

407. Hipparch. l. l. Ἀρκτούρου.

410. Codd. Mosq. Vindob. et ed. Oxon. in marg. Εἰναλίου. Iu Steph. edidit, altera lectione, Εἰνάλιον, posita in marg. — Cod. Vratisl. κεδαινόμεναι.

411. πιφάσκει Cod. Vind. edd. Ald. et Bas. 1534. quae est lecio vulgata, πιφαύσκει Cod. Mosq. et Paris. quam lectionem, propositam jam ab Arnald. L. G. II. 4. p. 157, probat Brunck. ad Apoll. Rh. III. 605.

413. κεκλειμμένον marg. Oxon. — Cod. Vratisl. et Mosq. εἰλυμένοι, superscripto ον. ed. Bas. 1534. εἰλυμένων. Grotius emend. εἰλυμένῳ ἄλλῳ. Cod. Mosq. μοι, superscripto τοι, quod postremum tenet Cod. Barb. Cod. Vrat. μήτοι. Versum ita exhibet Cod. Vindob. Τῷ μή τοι πελάγει νεφέων εἰλυμένος ἄλλο.

414. Cod. Mosq. φανῆναι. Codd. Vratisl. et Vindob. φανήμεναι.

415. ἀννέφελον, geminata ν, scribendum monet Schrader, lib. emend. praef. p XVIII. praeter necessitatem, etsi ita praeferat quoque Cod. Vind.

417. Grotius emend. Θλίβεται ἀντέλλοντος, quod firmatur Cod. Vindobon. in quo est Θλίβεται. Cod. Vrat. ἀναστέλλοντος. Ed. Ald. ὀπωρινοῦ. Pro βορέαο Cod. Mosq. ἀνέμοιο (quod est in marg. Steph.) at supra scriptum βορέαο.

418. ἔπι habet Steph. et Oxon.

420. Cod. Mosq. οἱ δ'. Ed. Ald. κεν. Cod. Vratisl. πείθονται. Vindob. πίθονται.

421. ἄρτια Cod. Mosq. Steph. et Oxon. ἀντι edd. Ald. Bas. 1534. ἂν τῇ Morel. ποιήσονται Codd. Vratisl. et Vindob.

422. Margo Steph. et marg. Oxon. *φέρεται* pro *πέλεται.* Ed. Ald. *ἤδε* pro *εἰ δέ.*

423. Edd. Ald. et Bas. 1534. *ἐμπλήξει.*

424. Steph. emend. *ἀπροφάτως*, quemadmodum et legit Brunck. ad Apoll. Rhod. I. 1203. scribens praeterea, fortasse e cod. Paris., *τινάξῃ*. Cod. Mosq. *τινάξει* superscripto *ταράξῃ*. Ed. Ald. *λαίφηα π. ταράξῃ.*

426. Grotius malebat *παραλισσομένοιο*. Cod. Vratisl. *παραγνυσσομένοιο*. Cod. Vindob *ἄλλοτε δέ κε Διὸς παρανεισομένοο*, supra scripto *ισ* ut legatur *παρανισσομένοιο*. Ceterum *εἴκε* Cod. Vratisl.

427. In quibusdam Edd. *βορέου*. Grotius malebat *παρατρέξει* s. *παρατρέξῃ*. Steph. in contextu et marg. Oxon. *παρατρέφῃ*, idem duo Codd. apud Dorvill. Vann. cr. p. 417. Cod. Vratisl. *παρατρέψῃ δ' ἐς*. Cod. Mosq. *παραστρέφητ' ἐ ἀνέμοιο*. Syllabae *στρε* impositum est – *α* – . Cod. Vindob. *βορέω δὲ παρατρέψῃ ἐς ἀνέμοιο*. Grotii emendatio displicuit Dorvillio, auctoritate cod. probanti *ἀνέμου ἐς*. Id receptum est a Buhlio, quod lectionis hujus vestigium comparet in Schol. et Cod. Mosq.

428. Cod. Mosq. *ὀπλήσαντες* cum glossa *κακοπαθήσαντες*. Cod. Vratisl. et ed. Steph. *ὅμως*.

429. Cod. Mosq. *ἀλλήλοις ἐπὶ νηΐ*.

431. Edd. Steph. et Oxon. in margine *τοι* pro *κεν*.

432. Cod. Mosq. *δέ γέ μεν*. Hipparch. pag. 197. B. *εἰλύει*, ubi Scalig. (v. Villoison. Epp. Vin. p. 76.) emendavit *εἰλύοι*. Cod. Vindob. *εἰλύσει*.

433. Cod. Vratisl. *τεύχῃ*.

435. Hipparch. l. l. *εἰς νότον*. Codd. Vrat. Vindob. et ed. Ald. *περισκοπεύειν*.

436. Cod. Vratisl. *δυοῖν*. Vindob. *δύο*.

437. Cod. Mosq. *τοῦ δ' ἤτοι* (cf. ad 404.) Hipparch. p. 197. C. *τοῦ δή τοι*.

438. Codd. Mosq. et Vindob. ὑπούραια, superscriptum tamen: γρ. ἱπποὐραια. Mox Cod. Mosq. ἄγουσιν. Hipparch. I. I. Ἱππούραια . . . . ἄγουσιν.

439. Cod. Mosq. Ἀτὰρ ὅ. Ed. Steph. αὐτὰρ ὅ. Cod. Vindob. ἀεί.

440. Edd. Ald. et Bas. 1534. δαιμονοῖο. Grotius malebat cum Hipparcho ἀντία δὴ νοτίοιο. (In Uranologio Hipp. ut est editum.)

441. Cod. Mosq. ἄλλοτε μάλ'.

442. Ed. Steph. cum Cod. Vindob. πρότεροι. Codd. Vratisl. et Mosq. πρότεροι διεφημίξαντο. πρότεροι nuper probavit Gerhard. Lectt. Apoll. p. 116. Ceterum Cod. Vindob. Θηρίου.

443. Cod. Mosq. καὶ ἔτ'. Vratisl. γὰρ καί.

444. Edd. Ald. et Bas. καλέουσιν.

445. Cod. Mosq. εἰνακίς, explicatione addita διηνεκῶς.

446. Cod. Mosq. et Vindob. εἰλεῖται. In illo supra scriptum est; γρ. ἰχνεῖται.

450. sqq. expressit Manilius I. 483. sqq. v. 450. ed. Steph. ὕπο. Cod. Mosq. ὑπόκαλα. — Statim subjicitur in Mosq. Cod.: Τέλος τῆς ἀστροθεσίας τοῦ καὶ πρώτου βιβλίου καὶ ἔναρξις ἤδη. Schol. Cod. Barberiniani: Ἕως τῷδε τὰ τῆς ἀστροθεσίᾳ περὶ τῶν ἐν οὐρανῷ κύκλων. — Mox nova sequitur inscriptio: περὶ τῶν ἐν οὐρανῷ κύκλων.

451. Cod. Vratisl. αὐτά.

453. Apud Eustath. (monente Arnaldo L. G. II. 4. p. 159.) ad Odyss. p. 627. legitur οὐρανῷ αἰὲν ἄρηρεν. Athen. Deipn. XI. p. 489. E. habet οὐρανῷ αἰὲν ἄρηρον, pro quo Casaub. in Animm. p. 812. emendat οὐρανῷ εὖ ἐνάρηρεν.

455. cf. Arnald. L. G. II. 4. p. 160. Pro πάντοθεν Achill. Tat. p. 135. et 145. citat ἔμπαλιν, et p. 145. ἔμπαλιν εἰδώλοις.

456-459. omittuntur ab Achill. Tat. p. 135.

457. Cod. Vratisl. κοίνους. Codd. Mosq. Barber. et Vindob. κείνους. In Mosq. voc. κέονται superscriptum est ν (νέονται).

460. Ed. Ald. οὐδέ τι θαρσαλέως, sed in scholiis οὐκέτι, ut est editum. Steph. in marg. οὐδέ τι. Bas. 1534. et Grotius οὐδέ τι θαρσαλέος. Margo Oxon. οὐδέ τι, atque ita Cod. Vindob. Morel. οὐ κέ τι, quod etiam praefert Cod. Barberin. Achill. Tat. p. 135. Οὐ δ' ἔτι θαρσαλέως. Cod. Mosq. οὐδέ τι θαρσαλέος κείνων ἐγών. ἐγὼν etiam Vratisl. Arnaldo L. G. l. l. placuit οὐδ' ἔτι. Buhlius, Scholiographum, Ciceronem et Leontium de Sphaera (quibuscum facit Cod. Vindob.) secutus, interpunxit post ἐγώ.

461. Pro σήματ' ἐνισπεῖν Achill. Tat. perperam δινεύουσιν. v. Arnald. l. l. Idem Achilles ἠέρι pro αἰθέρι. Cod. Mosq. ut est editum, sed cum gl. γρ. ἐνειπεῖν. Cod. Vratisl. pro σήματ' habet σῆμ'.

462. Cod. Vindob. edd. Ald. et Bas. 1534. τά γε κεῖται ἀλίγκια. Codd. Vratisl. et Mosq. τάδε κεῖται ἀλίγκια.

463. Innuit hunc v. Hygin. P. A. IV. init.

464. Ed. Ald. πλανομενάων. Marg. edd. Oxon. et Morel. ed. Bas. 1534. Grot. Steph. et Cod. Vindob. ἀνυομένων. Cod. Paris. (v. Brunck. ad Apollon. Rh. I. 651.) κατανομένων. Cod. Mosq. κατανυμένων, cui voc. superscriptum legitur: γρ. ἀνυομένων. Caeterum pro μέτρα Cicero, ut Grotio visum fuit, legit ἄστρα.

465. Codd. Mosq. et Vindob. ἐπίκειται. Cod. Vratisl. ἐπίκεινται.

466. συνεεργμένα, quae est conjectura Grotii, legitur etiam in Cod. Mosq. Cod. Vratisl. σχεδόθεν.

467. ἀπλανέες, quae vulgaris est lectio, expressa a Manilio I. 595., defensa a Grotio et Petavio (Animadvv. in Uranolog.) agnoscitur etiam a Schol. et Theone: sed ignorata fuit Hipparcho, qui alteram lectionem, ἀπλατέες, quam et Cod. Vindob. exhibet, argumentis confirmat p. 198. B. Idem docet, aliam quoque scripturam fuisse δὲ πλατέες, Attalo probatam, eamque ipsam secutus

est Cicero. Nempe (his verbis Hipparchi sententiam reddidit Buhlius) „Circulus Zodiacus quoque est ἀπλατής, si heliacum intel-„ligas. v. Scal. ad Manil. I. 680. p. 84." (ed. Argent. 1655. 4.) „Zodiacus latus est, ratione planetarum, ἀπλατής ratione Solis; „de planetarum autem circulis nil se traditurum supra Aratus di-„xerat v. 460. Si Solis cursus spectatur, circulus appellatur ἡλια-„κός· ὁ διὰ μέσων τῶν ζωδίων, ἐκλειπτικὸς κύκλος.".

471. Margg. edd. Morel. Steph. Oxon. διχόμηνι, quod expresserunt Cicero et Avienus. Mox Codd. Mosq. et Vratisl. φαίνεται.

472. Cod. Mosq. τά γ' ἐκ νέφεος.

474. Codd. Mosq. et Vratisl. κεκάσμένον.

475. ἤ καί τις τοι ἐπιστὰς Buhlius pro vulgari Εἰ καὶ τοῦθ' ὑποστὰς dedit e Codd. Mosq et Vratisl. quibus accedit Cod. Vindob., nisi quod in eo legatur ὑποστάς. Edd. Ald. et Bas. 1534. εἰ καὶ τοῦτο ὑποστάς. Steph. ἤ καὶ τις τοῦτο ὑποστάς. Grot. τοι pro τοῦθ'. Steph. emendabat ἤ εἰ καί τις ὑποστὰς, etsi ὑποστὰς, quod παρεστηκὼς explicant Scholia, illi non satis placeret. τοῦτο e schol. in contextum censebat irrepsisse.

476. Achill. Tat. p. 147. περίγληνον. Laudat hunc v. Joannes Philop. in Aristot. Meteorol. I. fol. 76. ad calcem Olymp. in Aristot. Meteor. Venet. 1551. ubi male ἐκεῖνο pro κεῖνο.

477. Cod. Mosq. τῷ δ' ἤτοι χροίῃ, suprascripto: γρ. χροτήν. Illud δ' ἤτοι probatur Hermanno. v. ad 404. Mox Hipparch. p. 200. E. οὐκ ἔτι. Grotius Ciceronem legisse existimabat: τοῦ . . . χροιῇ . . . ἀλίγκιον . . . κύκλον.

478. Pro δινεῖται Cod. Vratisl. εἰλεῖται. Cod. Vindob. πισσύρων. Apud Hipparch. p. 201. A. male excusum est παρ' pro περ.

479. Vulgo μέγ' ἀμείνονες. Sed μέγα μείονες, quod expresserunt Germanicus et Avienus, recte praeferunt Codd. Mosq. Barber. Vindob. edd. Bas. 1534. Grot. et Hipparchus p. 201. A. cum explicatione (p. 200. E. 201. A.) πολλῷ ἐλάσσονες.

480. Hipparchus p. 201. B. βορέοιο. — Post h. v. desunt in Cod. Barber. versus 481–496, et in eorum locum totidem alii substituuntur a Muntero inde descripti. Buhlius eos passim emendatos exhibuit ex ed. Fellii Oxoniensi p. 148. notata varia lectione e cod. Barberiniano. Fellius eos a Maximo Planude interpolatos censuit, ut Ptolemaei placitis accederetur. In Cod. Vindob. sequuntur iidem versus post v. 496. cum aliqua lectionis varietate. Sunt vero tales:

481. Ἐν δέ οἱ ἑσπομένου [1]) Διδύμων τὸ μέσον καθορᾶται,
ἐν δέ τοι [2]) Ὑάδες, ἃς ἀνέχει λοφιῆς ἐπὶ Ταῦρος [3]).
Γλωχὶν [4]) Πληϊάδων ἤγ' ἐς βορέην σκοπιάζει.
Ἰχθύος αὖ κεφαλὴ βορειωτέρου [5]) ἐστιν ἐν αὐτῷ.
Ἀνδρομέδης κεφαλὴν δὲ καὶ Ὀρνίθειον [6]) ἀθρήσεις
ῥάμφος ὑπὲρ κύκλοιο [7]), βορειοτέρης ἐπὶ χώρης;
μικρὰ βορειοτέρης καὶ ἀπόστασιν [8]) ἄμφω ἐς ἴσην [9]).
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων δ' Ἵππου γόνυ μᾶλλον ἐκείνων
ἄγχι τρόχιου κέκλιται καὶ μικροῦ δεῖν ἐν ἐκείνῳ.
Τοῦ τ' ἐν γούνασι δεξίτερος διατέμνεται ὦμος,
καὶ πολυπλεθροτάτου μυκτὴρ Ὄφεως Ὀφιούχου,
αὐτοῦ τ' Ἀρκτούρου ἀριδείκετος ἐς πόλον ἀστήρ.
Αὐτὰρ ἔπειτα Λεοντέη ὀσφὺς, ἔπειτα δὲ χαίτη,
εἶτα δ' Ὄνων ὁ βόρειος ἐπόψια σήματα κύκλου,
Καρκίνου [10]) ἐς μῆκος γὰρ ὅλον τρόχαλος διαμείβων
δοιὰ μὲν ἐς νότον, ἓν δὲ βόρειον ἐς ἄντυγα λείπει.

1) ἰσσομένου Barber. 2) τε Barb. ἐν δέ τε πλειάδες Cod. Vindob. 3) ταύρου Barber. 4) Γλωχίν' Barber. 5) βορειοτέρου Cod. Vindob. 6) Ita Barber. ὀρνίθιον Oxon. 7) ὑπερκύκλοιο Oxon. rectius Barb. 8) ἀπέστασαν Oxon. 9) ἴσσην Oxon. 10) Καρκίνον Cod. Vindob.

483. αὐτοῦ Hipparch. p. 177. B. 201. E. cf. 202. A.

484. δὲ omisit Hipp. p. 202. A. Idem ὕπερθε pro vulg. ὑπερθεν, quod tenet etiam Cod. Vindob.

485. Cod. Mosq. ἔχει pro ἐπέχει.

486. Cod. Mosq. Vratisl. Hipparch. p. 177. B. edd. Ald. et Bas. 1534. βορέαο, omisso γε. Steph. βορέω γε., Alibi, ut in Oxon., perperam βορέῳ γε.

487. Grotius Ciceronem legisse monet: θ' ἵππειοι, τὸ μετάφρενον Ὀρνίθειον, neque Avienum in suo exemplari habuisse ὑπαύχενον, quum vertat (959. 960.): perstringitur Ales ab ipso verticis extremo.

488. Ed. Ald. et Codd. Vindob. Vratisl. ὀφιούχεο. Cod. Vratisl. ἄκρα. Versus 488. 489. laudat Hipparch. p. 202. E.

489. Cod. Mosq. αὐτοῦ. Ed. Ald. εἰληλάμενον. Grotio Cicero videtur expressisse διὰ, pro περί.

490. Cod. Mosq. νοτιώτερον. VV. 490–497. laudat Hipparch. p. 203. B.

491. ἄρ' abest a Cod. Mosq.

492. ἑξῆεις Cod. Vindob. ἑξῆς κέαται βεβλημένοι Cod. Mosq.

494. Cod. Mosq. διηνεκῶς.

495. νοήσαις Hipparch. p. 203. B. et Cod. Paris. ap. Brunck. ad Apollon. Rh. II. 1067. Vindob. praefert νοήσεις, Vratisl. νοείσαις.

496. Cod. Mosq. κύκλου . . . ἴοι.

498. Bene vulgatam lectionem defendit Arnald. L. G. II. 5. p. 161. quam firmant etiam Codd. Bodl. Mosq. Vindob. (ut videtur) Hipparch. p. 178. D. 200. A. et Proclus in Sphaera. Perperam eam sollicitavit Grotius conjectando ἔνθα διαστρέφεται, quae lectio perum praesidii nanciscitur ex schol. ed. Ald., cujus contextus recte dat ἔνδια στρέφεται. Ceterum καθ' ὑπέρτερα habet Proclus, Achill. Tat. p. 148. Cod. Bodl. ap. Fell. p. 148. Cod. Vindob. At καθυπέρτερα Achill. Tat. p. 168. Codd. Mosq. et Vratisl. καθύπερθεν αἴης. Hipparch. p. 178. et 200. A. καὶ ὑπέρτερα γαίης.

499. ἐντροπὰρ, quod graecum non est, habent vulgo omnes, etiam Proclus in sphaera. Monuit Grotius, scribendum esse ἐντροπαί, quod exhibent Achill. Tat. p. 168. et ed. Oxoniensis. Cod. Bodl. αἱ ἐντροπαί εἰσι Ceterum erat excudendum et a Buhlio et a nobis: Θέρεος δέ οἱ ἐν τροπαί εἰσιν, ἐν substantivo suo postposito.

500. Cod. Vratisl. Buhlius pro τε ait habere τό. Quod quorsum spectet, nescio. Pertinet fortasse nota ad v. 505.

501. Codd. Barber. et Bodl. νότων, ὅτι αἰγοκερῆός, probante Groddeckio. Hic v. in Cod. Vindob., sed alio loco, post v. 506. (Σκορπίου — Τοξευτῆρος), positus, ita exhibitus est: ἄλλος δ' ἀντιόωντι νότῳ, νότι αἰγοκερῆος. Codd. Barber. et Bodl. post v. 501. ita pergunt [1]:

Τέμνῃ [2]) καὶ στροφάλιγγα μέσην ὑδροχεύμενος ὑγροῦ
οἷς ἅμα Κήτεος οὐραῖον νοτιώτατον αἱρεῖ,
καὶ πόδα προσθίδιον νότιόν τε θοοῖο Λαγωοῦ.
μεσσάτιός τε Κύων ἀποκείρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
εἶτα δ' ἀκροστόλιόν τε καὶ ἱστίον Ἀργόος ἄκρον
σχίζει· καὶ κεφαλὴν Κόρακος βο[illegible] δ' ἀπολείπει [3]).
Αὐτὰρ Ὕδροιο δίεισιν ἀειρομένης ἄκρον οὐρῆς,
ἂν ἀρέως [4]) τ' ἔχεται [5]), τὸν Σκορπίος ἴσχει ἐν αὐτῷ
ἀστέρα παμφανόωντα καὶ οὐδέ συ, Τοξότα, φεύγεις.
Ἀλλὰ καὶ ὑμετέρην κεφαλὴν διὰ μέσσον ὁρίζει.

1) In Cod. Vindob. hi vv. cum versu 501. collocati sunt post versum qui in editis est 506. 2) τέμνει Cod. Barb. 3) Cod. Vindob. ita distinxit: σχίζει καὶ κεφαλὴν Κόρακος· Βορέην δ' ἀπολείπει. 4) ἀντ' ἄρεως Codd. Barb. et Vindob. 5) δέχεται pro τ' ἔχεται Cod. Barb.

Tum sequuntur, ut in editis, verss. 507. τὸν κύματον, et reliqui.

502. Cod. Mosq. Ὑδροχόοιο.

505. Cod. Mosq. Κενταύρου. Hipparch. p. 177. E. et 204. B. δὲ τὸ pro δέ τε.

506. Edd. Ald. et Morel. τόξου. Rectius τόξον Bas. 1534. et reliquae. Hipparch. p. 177. habet ἐλαφροῦ pro ἀγανοῦ, at p. 204. B. ἀγανοῦ. Pro ἐν καὶ in Cod. Vratisl. est ἐν δέ καί.

511. Cod. Vratisl. ὅσος.

512. Cod. Vratisl. διχάων τι.

513. Ed. Ald. ἀμφοτέρῃσιν, et pejus Bas. 1534. ἀμφοτέροισιν. Hipparch. p. 199. E. ἰσαίνεται ἀμφοτέρῃσιν.

514. Cod. Vindob. Ed. Bas. 1534. et margg. Morel. Oxon. τοῦ τ'. Reliquae cum Hipparcho l. l. τότε δ'.

515 – 524. In Codd. Barber. Bodl. et Vindob. longe aliter leguntur, quam in editis. In Vindob. collocati sunt hi quatuordecim versus post v. 524. eosque excipit deinde v. 525. (τοὺς μὲν . . . . ἄξων.) En versus insititios:

Σῆμα δέ οἱ σύνδεσμος, ὅς Ἰχθύας εἰς ἓν ἐλαύνει.
Ἐν δὲ γένυς [1]) μεγάλη μεγακητέος ἔπλετο Κήτευς,
καὶ μέσον Ὠρίωνος, ὅπῃ ζώνη κατά μῆκος
ἐκτέταται, καὶ Ὕδρου πρώτη καμπὴ κρυεροῖο.
Παρθενικῆς δ' εἴδωλον ἔπειτα διάνδιχα τέμνει
λοξὸν ἀπὸ πτέρυγος λαιῆς, ἄλλην ἐπιπέζαν'
εἶτ' Ὄφεως μεγάλοιο, τὸν ἀμφοτέραις Ὀφιοῦχος
δραξάμενος κατέχει καμπὴν πρώτην μετὰ χερσὶν [2]),
οὐρὴν δ' ἀκροτάτην, καὶ δέξιον ἀνερος ὦμον,
οὐ πολὺ προς βορέην [3]) ἀπολείπεται, ἐς μέτρα δ' ἴσα [4])
Αἰετὸς [5]) δ' ἐκτανύσας, δ' ὠκύπτερον ἐς νότου οἶμον
δεξίτερον κύκλοιο παράπτεται [6]), Ὑδροχόος δὲ
αὐτο[illegible]χει κεφαλὴν ἐπικύκλου [7]), τῶν νεπόδων [8]) δὲ
ὃς νοτιώτερός ἐστι, διχάζεται ἀλλ' ἐπὶ μῆκος.

1) Ita Barb. γένος male ed. Oxon. 2) κατὰ κόρσαν Barb. μετὰ κόρσην Vindob. 3) βορέου Barb. 4) ἶσσα Bodl. 5) Cod. Vindob. αἰετὸς. ἐκτανύσας

δ' ὡ. 6) Cod. Vind. παρακέπταται. 7) Cod. Vind. divisim ἐπὶ κύκλου. 8) γε ποδῶν Barb. Sequitur deinde v. 525. τοὺς μὲν . . . ἄξων.

515. Cod. Vindob. at ed. Oxon. habent γούνατα. In ed. Buhl. γουνατα positum est operarum errore.

517. Cod. Vindob. ὅση.

519. Cod Vratisl. ὕδρας. Cod. Vindob. post Ὕδρης interpungit, deinde ἐνί οἱ καὶ ἐλαφρὸς Κρητήρ.

520. Cod. Vratisl. ἔνι οἱ δ'.

521. Hipparch. p. 295. B. γούνατα κεῖται. Cod. Vratisl. ὀφιούχια. Cod. Vindob. Ὀφιούχεο.

522. Hipparch. l. l. μάλ' ἐγγύς. Cod. Vindob. ἀποληίρεται.

523. Cod. Vindob. ἀεὶ κεῖται. Hipparch. l. l. ἡ δέ. Cod. Vindob. Edd. Bas. 1534. Grot. margg. Morel. Steph. et Oxon. αὐτὸν, quod pro vero habet Buhlius. αὐτοὺς est ex ed. Aldina.

524. Cod. Vindob. ἱππαύχενον. Cod. Vratisl. εἱλίσσεται.

525. Germanicus, probante Grotio, legit ὀρθός.

526. Cod. Mosq. Edd. Ald. Bas. 1534. τέταρτος.

527. Cod. Vratisl. ἀμφοτέροισιν' οἳ μιν. Cod. Mosq. et Vindob. οἳ μιν, quod praefert Buhl. Ed. Ald. ἔχουσι.

529. Codd. Mosq. et Vind. οὖ κεν. Apud Achill. Tat. p. 167., qui hunc et seq. v. laudat, reperitur δεδαγμένος.

530. Achill. Tat. l. l. κοσμήσειεν.

531. Cod. Mosq. τόσσα. Cod. Vindob. divisim περὶ σφαιρηδόν.

532. Edd. Ald. et Bas. 1534. αἰθέρια. Grot. et al. αἰθερία. Buhlius scribendum censet ἐναιθερίᾳ. Cod. Mosq. γελανίῳ cum gl. γρ. παγίῳ.

534. Codd. Vratisl. et Vindobon. ἀνατέλλει. Cod. Mosq. et margo Oxon. αὐτίκα pro ἄντια. Cod. Vratisl. ἀντίκα.

536. Cod. Vindob. et ed. Oxon. in marg. κατήλυσις ἠδ' pro κατηλυσίη. Cod. Vratisl. ἑκάτερθεν.

537. Geminus p. 28. et Hipparch. p. 212. C. ὠκεάνοιο τόσον, ut

ut nos edidimus prob. Buhlio. Etiam Cod. Vratisl. ὠκεάνοιο. Vulgatum ὠκεανοῦ τοσσον tenent Achill. Tat. p. 143. 144. et Cod. Vindob.

541. sqq. laudat Cleomedes de Meteor. II. 1. p. 81. 82. sensum loci explicans: cf. Manil. I. 544. sqq. 552. sqq. et Fabric. ad Sext. Empir. adv. Math. I. 13. p. 284. — Cod. Mosq. βολῆς. Sextus l. l. Ὅσσον ἀπ' ὀφθάλμοιο βολῆς ἀπολάμπεται Hipparch. ἀποτείνεται.

542. Cod. Mosq. τόσσῃ μιν ὑποδράμῃ, cum gl. γρ. ὑπερδράμῃ. Cod. Vindob. τόσσῃ μιν ὑπεκδράμοι. Vratisl. τόσσον μιν ὑπεκδράμοι. Hipparch. p. 200. B. τόσσῃ μιν, recte, ut et Cicero. Ed. Oxon. in marg. ὑπεκδράμῃ. Prava lectio τόσσ' ἡμῖν reperitur quoque ap. Cleomed. de Meteor. II. 1. p. 82. ed. Burdigal., ubi laudantur vv. 541 – 543., et ap. Sextum Emp. l. l. ubi Fabric. metri causa edidit ἄμμιν pro ἡμῖν.

543. Oxon. ed. in marg. et Sextus Emp. l. l. περιτέλλεται. Cod. Vindob. δύο περιτέλλεται. Cod. Mosq. δύο περιτέμνεται. Schol. Eurip. Phoen. v. 1. περιτέμνεται οἴκους, probante Arnaldo L. G. II. 5. p. 163., minus Valckenario, qui scholiastae e cod. August. restituit ἄστρα.

544. Hunc v. ignorasse videntur Germanicus et Hyginus P. A. IV. init.; eum tamen interpretatus est Cicero, laudantque Etym. M. v. ζώδιον, et Schol. Eurip. Phoen. l. — Pro δὲ ἑ edd. Ald. et Bas. 1534. δέ. Codd. Vratisl. et Vindob. καλέουσιν.

545 – 549. Laudat Plutarch. de placitis Phil. cap. 6. cum aliqua lectionis varietate.

545. Plutarch. l. l. pro καὶ ὑπ' αὐτοῦ praebet μετὰ δ' αὐτόν. Cod. Mosq. appositam habet glossam: γρ. μετ' αὐτόν. Steph. malebat ὑπ' αὐτοῦ. Pro τ' ἐπὶ Codd. Vratisl. et Vindob. ἐπί.

546. Plutarch. l. l. ἠδ' ἐπί οἱ.

548. Codd. Mosq. Palat. et Vindob. αὐτῷ. Grotius in textu δύο αὐτὸν ἐπὶ ἰχθύες, rectius in notis δύο δ' αὐτόν. Cod. Vra-

tisl. Ὑδροχόος· δύω δ' αὐτῷ, omisso ἐπ'. Plutarch. l. l. ἀστερόωντες.

549. Ed. Steph. μέτα. Cod. Mosq. Ταῦρος δ'.

550. Cod. Vratisl. pro ἐν τοῖς habet ἐν τοῖσι δ', et mox δυόδεκα πᾶσιν.

551. Steph. τοῦτον, quod recepimus cum Buhlio. Idem praebet etiam ed. Oxon. — Cod. Mosq. ἰόντος, sed in scholiis ibid. ἰόντι.

552. Cod. Vindob. ἐπικάρπιαι.

553. Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. et Hipparch. p. 200. C. δύηται, probatque Grotius.

554. Cod. Mosq. πᾶσαι. Pro πάσῃ δ' apud Geminum πάσῃ δέ.

555. δυωδεκάδες recte Hipparchus p. 200. C. Geminus p. 28. et Achill. Tat. p. 145. Ita emendaverat Scaliger ad Manil. III. 241. et ad Hipparchum (v. Villoisonii Epp. Vin. p. 76.): similiter Grotius, probante Arnald. L. G. II. 5. p. 163. Etiam in Petavii Uranol. e eod. Paris. editum est δυωδεκάδες.

556. Cod. Vratisl. Mosq. et ed. Ald. τόσσον. — ἕκαστου scripsit Scal. ad Manil. l. l., unde, non liquet.

557. Hipparch. p. 200. τετάνυσται, operarum vitio, ut Buhlio videtur, quod non satis intelligo, quum ipse ita ediderit, neque aliae edd. aliter praeferant. Scholiastes Grotio legisse videbatur ὅσσον ἄρ ἥμισυ. Ed. Morel. in marg. ὅσσον ἄρ'. Ald. ὅσσον. Cod. Mosq. τε omittit. Cod. Vindob. τόσσον τέ.

560. Cod. Vratisl. ἀντέλλησι. Edd. Ald. et Bas. 1534. ἀντέλλῃσιν. Hipparch. p. 209. A. ἀντέλλωσιν ἑκάσται.

562. Quum in ed. Florent. Hipparchi legeretur τὰς δ' ἄγκε, Scaliger (v. Villoison. l. l.) emendabat τὰς αὖ κε. Codd. Mosq. Vindob. et Paris. ap. Brunck. ad Apollon. Rhod. III. 404. τὰς δ' ἄν κε, quod probat Schaefer. Meletem. crit. p. 125. Brunckio tamen placuerat vulgatum τὰς δ' ἄν γε.

563. Hipparch. p. 209. C. ἀτὰρ ἦν.

564. γίνοιντ' recte ap. Hipparch. l. l. „Alii, inquit Buhlius, „fortasse malint γίγνοιντ', nec ego adverser." Cod. Mosq. κεκρυμμένα, supra scripto αι. Ed. Oxon. male κεκρυμμένοι.

565. Codd. Mosq. et Vratisl. ἐπερχομένῃσιν.

567. Cod. Vratisl. οἱ αὐτῷ. Grot. ἑοί αὐτῷ.

568. Hipparch. p. 210. A. ὀπτῆμος. Cod. Vindob. ὀπτῆμος. Edd. Grot. Florent. Ald. Bas. 1534. φορέῃσιν, aliae, ut Oxon., φορέῃσιν.

569. De οὖ οἱ pro οὔχ' οἱ vid. Dorvill. Vann. crit. p. 393. (οὖ οἱ ἔῃν Dionys. Per. 1028.) Ed. Ald. et Bas. 1534. ἀντέλλῃσιν.

571. Cod. Mosq. ἑτέροις.

572. Cod. Vindob. κατάῤῥαχιν, junctim.

573. ἴδοιο recepit Buhlius e Cod. Dorvill. Vann. crit. p. 385. cui adstipulatur praeter Cod. Vindob. et Mosq., in quo voc. ἴδηοι superscriptum est ἴδοιο. Neque aliter Cod. Paris. v. Brunck. ad Apollon. Rh. II. 1067. Ita etiam emendaverunt Bentl. ad Callim. H. in Jov. 87. et Schrader. Lib. Emendd. praef. p. XVIII., hic ex optimis, ut ait, codicibus. — Mox Cod. Mosq. μετήωρον. Cod. Vratisl. ἴδιο μετήωρον.

575. Cod. Mosq. ἐξόπισθε. Cod. Vindob. ἐξόπισθεν. „Hunc „et seq. v. Hipparch. p. 214. C. 216. E. cepit de Engonasin, „Schol. de Pisce; Aratum dicens narrare, orto Cancro occidere, „τοῦ δὲ Ἐγγόνασι τὰ ὑπὲρ τὴν γαστέρα. In Arato haec sana esse, „non credo. Nomen Ingeniculi deest, aut Hipp. errat; quod fere „crediderim, et recte Schol. cf. 632." Haec Buhlius.

576. Buhl. legendum conjicit ὑπένερθα, s. ὑπ' ἔντερα. Cod. Mosq. ὑπέρτατα. Hipparch. p. 216. E. νυκτιφορεῖται, una voce.

577. Monuit Scalig. ad Manil. V. 384., Ciceronem legisse: μογερὸς Ὀφιοῦχος Καρκίνον. cf. Achill. Tat. p. 161.

578. Cod. Vratisl. γουνάτων.

581. Pro ἤδη Cod. Vindob. margo Oxon. Hipparchus p. 216. a. et Eustath. ad Od. ε'. p. 224. ἄμυδις quod probat Arnald. L. G. l. l.

582. Hipparch. p. 217. φάεος.

583. Edd. Ald. et Bas. 1534. δ' ἐπέχει. In Schol. Ald. δ' omittitur. Cod. Vindob. πλέον.

585. Hunc v., a latinis interpretibus non expressum, stabilitum tamen a Schol. et Hipparch. p. 217., Grotius spurium judicavit. — Vulgo ἐποψὲ una voce, pro quo jam Scaliger ad Manil. V. 352. recte emendavit ἐπ' ὀψέ. Cod. Vratisl. ἐπ' ὀψί.

587. cf. Hipparch. p. 214. D. ubi legendum est καὶ τοὺς ὤμους.

590. v. Arnold. L. G. I. l. p. 164. Cod. Barber. ἀρχομένῳ. Mosq. adscriptam habet glossam γρ. ἀρχομένῳ cum explic. ἀνατέλλειν. Etiam Hipparch. p. 218. E. videtur legisse ἀρχομένῳ; conferendus tamen v. 607. cum Hipparch. p. 221. A.

591. Buhlio suspectum fuit ἰδύοντο, pro quo Cod. Vratisl. ἐδύνοντο. Idem ἀστός.

592. Cod. Vratisl. αὐτάρ.

594. Leporem cum Cancro oriri dixisse Aratum ait Hipparch. p. 219.

595. Achill. Tat. p. 162. Κυνὸς πόδες.

597. Cod. Mosq. Κυλ̄ηναίῃ.

599. Cod. Vindob. omittit πρῶτα, idem μέσφα cum Codd. Barb. et Mosq.

600. Grotius p. 12. malebat παραιορίαι.

604. Cod. Vratisl. ἐξόπισθεν.

605. 606. Scaliger hos vv. ita emendaverat, ut sunt editi. v. Villois. Ep. Vin. p. 77.

607. καί abest a Cod. Vindob.; mox Cod. Mosq. et Vratisl. φαίνουσαι.

608. μέγα omittitur in Cod. Mosq.

610. ἵσταται Hipparch. p. 220. D. Adr. Turnebo Cicero legisse videbatur δ' οἱ μάλα (v. Advers. VIII. 17.). Cod. Vratisl. μετέωρος.

612. 613. cf. Grot. p. 12. Edd. Ald. et Bas. 1534. δέοιτο. Codd. Mosq. et Vindob. δεύοιτο, in priore addita gl. στέροιτο. Cod. Vratisl. δένοιτο. μόνην est in Codd. Mosq. Vratisl. et ap. Hipparch. p. 182. D. 221. A. ἄγουσιν habent Hipparch. l. l. Cod. Vratisl. edd. Ald. et Bas. 1534. Quum v. 613., ignoratus et Hipparcho et Scholiographo, omnino spurius esse videatur, secuti sumus, assentiente Buhlio, Grotii emendationem, nisi quod dedimus ἄγουσι. Tenet tamen v. 613. Cod. Vindob. in quo legitur ἐφεστηῶτ'. Quum Buhlius ipse dederit ἀφεστηῶτ' nulla lectionis varietate notata, nescimus cur scripserit, Stephanum in marg. ita habere; Stephani enim editio ad manus non est.

614. Hipparch. p. 182. D. δεξιτερὰν. Mox Codd. Barber. et Vindob. ἄχρι.

615. Cod. Mosq. λύρην. Cod. Vratisl. πρὸς λύρην. Ed. Ald. παραπεπτηῶτα.

616. Cod. Vindob ἐπουρανίων.

618. αὐτωνυχὶ Achill. Tat. p. 163. B. Cod. Vratisl. αὐτονυχθί.

619. ἀμφοτέρῃσι Edd. Ald. et Bas. 1534.

623. κεφαλῇ ἅμα Codd. Vratisl. et Mosq., quod volebat Grotius.

624. Pro καταμελεϊστὶ, quod displicebat Grotio, Schraderus metri causa, sed praeter necessitatem, reponebat καταμμελεϊστὶ, lib. Emendd. praef. p. XVIII.

627. Ed. Ald. μετὰ δύεται. Grotius malebat μεταδύνεται.

629. Codd. Vratisl. et Grotii δεῖμα, ipso probante. Cod. Barber. et Vindob. σῆμα.

631. ἐν βορέῳ Codd. Vratisl. et Vindob.

632. Grot. male λοφιμήν. Cf. Achill. Tat. p. 162. B. „Hipparch. p. 221. B. habet sensum versus (ait Buhlius); Aratum, „narrat, dicere, occidisse τοῦ Κήτους τὸ ἀπὸ τῆς οὐρᾶς ἕως τῆς „λοφίας. Vide, quid hinc pro Arato efficias." λοφιὴν habet Cod. Vratisl., omisso, ut videtur, ἐς.

637. Sine causa Grotius pro ἰλῆκοι maluit ἰλήκοις. cf. Dionys. Perieg. 447. et Ruhnk. Epist. crit. p. 12. Imitatus est Aratum, observante Brunckio, Apollon. Rhod. IV. 984.

638. ἑλκύσαι Cod. Vindob. et ed. Bas. 1534. v. Arnald. L. G. II. 5. p. 165. Buhlius recte secutus est Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. 984. qui vv. 637-646. ibi ex sua mente emendatos exhibuit. — Pro ὄτα Grotius malebat ὄθα.

640. αἰνύμενος margines edd. Oxon. Morel. Steph. Pro κείνῳ Brunck. l. l. proposuit χίῳ (χιίῳ), Scaliger ad Manilium V. 240. χείῳ, Heynius ad Apollodor. p. 54. ed. vet. κλειτῷ, quod et alibi (v. Pierson. Veris. I. 2. p. 20.) cum κείνῳ confusum occurrit. Scaliger l. l. et Turneb. Adv. VIII. 17. monuerunt, Ciceronem legisse in hoc v. Θοίνης pro Θήρης.

641. Vulgo ἐξ αὐτῆς, Buhlius tamen secutus est Brunck. l. l. ἐξαυτῆς i. e. παραυτίκα. ἐπετείλατο in margg. habent Edd. Morel. Steph. et Oxon. ἄλλο Θηρίον inverso ordine exhibet Cod. Vratisl.

642. ἀναρήξασα scriptum est a Brunck. l. l.

644. Brunck. l. l. scripsit μειότερος ob oppositum πολλὸν ἐόντα, Cicero tamen et Germanicus legerunt πλειότερος, quod Buhlius praetulit ob vv. 84. 402. Cod. Vratisl. Ἄρθεμιν. Ceterum cf. Nicand. Ther. 18.

645. ἐρχομένοιο, quod Brunck. l. l. reponit e Cod. Paris., reperitur etiam in Cod. Vindob. Edd. Bas. 1534. et Grot.

647. Steph. οὐδέ μιν.

648. Cod. Vratisl. κεινου ἐτ', ἀπευθέες Buhlio fuit suspectum. Cod. Mosq. καὶ τοί.

649. πανσυδίῃ Edd. Ald. et Bas. 1534.

650. Ed. Bas. 1534. ἐπιξύει. Hipparch. p. 193. A. ἐπιξέων. Achilles Tat. p. 161. ἐν κεφαλῇ.

654. οὐκέτοι Edd. Ald. et Bas. 1534.

655. Cod. Mosq. γούνατα, Codd. Barber. Vratisl. Vindob. γοῦναθ' in contextu; Barb. inter lineas χεῖρες.

656. Steph. ἐς κεφαλήν. cf. Hipparch. p. 222. A. δίεται Cod. Vindob.

657. Cod. Vratisl. ἔμελλεν.

658. Versus Grotio suspectus fuit propter μεγάλων nude positum. Notat Buhlius, ap. Hesiod. O. et. D. 91. esse ἄτερ τε κακῶν, seque meminisse Quinti Calabri IX. 493. (cf. X. 377.) οὐ γὰρ ἄνευ μακάρων τάδ' ἐρέξαμεν, sed neque hoc quadrare.

659. Cod. Barb. inter lineas νειόθεν ἄλλα.

661. Cod. Vindob. φορέοντ' ἐπί. In Cod. Barb., ut correctura τοῦ Κενταύροιο, additum est ἐσχάτην οὐράν.

662. Cod. Mosq. ἐν.

663. Idem ταί.

664. Idem πρότερον ἱπποταφηρός, literis αφ superimposito ου. Grotius volebat ἱπποτόφηρος.

665 σπείρῃ recte emendavit Grotius, quod erat recipiendum; vid. Leont. et Hipparch. p. 222. C. D. Cod. Mosq. ὄφεος. Vratisl. ὄφεως.

666. Cod. Vratisl. αἰγὸς pro αὐτός.

667. Idem ἀνατέλλων cum Vindob.

668. Codd. Vratisl. et Mosq. ὄφιος πολυτείρεος. Cod. Vindob. Ὄφιος πολυτειρέα αὐγήν. Leontius κάμπην pro αὐγὴν, invito metro.

669. Ἐγγούνασιν Cod. Vratisl. Cod. Vind. ἐγγόνασι.

670. Cod. Mosq. Vindob. Edd. Ald. Basil. 1534. Grot. margg. Steph. Oxon. τότε. Mox in Cod. Mosq. fortasse (vid. Matthaei Lectt. Mosq. p. 103.) legitur κεράτῃ. Cod. Vindob. totum versum ita praebet: ἀντέλλει, τότε μὲν κεράτης ἐξέρχεται ἄλδς, glossa addita vocabulo κεράτης a manu secunda: ὀρίζοντος.

671. γοῦνα Codd. Barb. et Vindob., sed in margine prioris notata lectio γυῖα. Porro Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. ὦμος.

672. Cod. Vindob. κατὰ χειρός.

673. Cod. Vratisl. et Mosq. ἀνατέλλοντι.

675. Ed. Bas. 1534. ᾠῶον.

677. δύνουσι Cod. Vratisl. Edd. Ald. Bas. 1534. et Morel. — „Inter 678 et 679. excidit integer versus, quod me docuit Hipparchus p. 222. D. ubi horum vv. argumentum habet. Refert, „Aratum docuisse, ascendente Sagittario occidere Orionem (677.), „leporem (678.), καὶ τοῦ Ἡνιόχου τὰ ἀπὸ τῶν ποδῶν ἕως τῆς „ζώνης μέρη, caprum Heniochi et Hoedos (679.). Eadem interpretatus est Avienus 1235. et Cicero 464. Inferiora cadunt. „Nihil hic suspicatus est Grotius ad Cic. p. 81. Perionius adeo „Ciceronis versus transposuit, quos a librariis corruptos existimabat, quoniam Arateis non respondeant: Inde obiens (467.) — „Aurigam (468.) — Et magnam (469.) — Crus (465.) — „In loca (466.) — Obruitur (470.)". Buhlius.

682. ἡλίῳ Cod. Vindob.

684. Hipparch. p. 222. D. legisse videtur Τοξοτῆρ pro Αἰγοκερῶς.

685. Idem videtur habuisse Σκορπίῳ pro Τοξευτῆρι.

688. Cod. Vratisl. ϑ' ὅσον. Cod. Vindob. δ' omittit.

691. Cod. Mosq. τ' αἰητός τε, addita gl. γρ. ἠδ' ἀετός τε. Cod. Vindob. Ὄρνις τ' ἠδ' Αἰητός τε.

692. ἴδρῃ pro vulgato et corrupto Ὕδρῃ Buhlius reposuit e Codd. Vratisl. Barber. et Mosq. Jam Scaliger, et Grotius e Msc. Palatino, amendaverant vorioio Θυτηρίου ἱερὸς ἴδρῃ. Quintus Calab. II. 663. αἰϑομένων ἕδος ἀστέρων. — Monuit Grotius, hic deesse versum de Delphino. Vid. Avien. 1260. German. 684. et Hyginus IV. 12.

693. Hipparch. p. 224. B. C. D. docet, μέσον scripsisse Aratum, atque ita omnes codd. exhibere: νέον esse correctnram Attali. Suum igitur Arato reddidit Buhlius.

695. Achill. Tat. p. 162. ἑσπερίῃ Νύξ. Cod. Mosq. addita est gl. γρ. οὐρανίῃ, quod ipsum praebet Cod. Vindob. in contextu. Grotius malebat αἰϑερίῃ, ἀστερίῃ non bene graecum esse censens.

696. ἠδ' εὐρέας Cod. Vratisl.

699. ἐξόπισθεν Cod. Vratisl. et ed. Ald. Suspectum censet Buhl. aut πολλῇ, aut τῆν, vid. Hipparch. p. 224. extr.

700. Schol. videtur legisse σὺν τῷ pro αὐτῷ, atque ita, ut videtur, Grotius. Sed οὖν sexcenties omittitur.

701. Cod. Barber. φέρεται Ἰχθύς.

703. Codd. Mosq. et Grotii: Οὐ μὲν ἄδην ὀ. δ. δυωδεκάδ' ἔμμεναι ἀ. Etiam Codd. Vratisl. Barb. et Vindob. praebent οὐ μὲν ἄδην. Praeterea Vratisl. δυωδεκάδ' ἐμμένοι, habetque in margine δυοδεκάδα.

705. Cod. Barb. ὄπισθεν, in marg. ὀπίσσω.

706. Cod. Mosq. νέον γ' ὁπότε. Hipparch. p. 213. D. δ' ὁπότε.

707. τοὺς μὲν Cod. Vindob.

711. ἀνατέλλοντος Cod. Vratisl.

712. Cod. Vratisl αὐτὴν τε ζώνην καὶ κ. α. π. Ed. Ald. αὐτὴ δὴ ζώνη. Hipparchus p. 228. A. auctor est, in quibusdam legi πέλονται, quod non probat.

713. λήγοντι veram esse scripturam Arati monet Hipparchus, quam, quum erroris liberari nequiverit, Attalum mutasse in ἀνιόντι, aut λήγουσα pro λήγοντι. cf. Grot. p. 12.

714. Cod. Paris. et Vratisl. πανσυδίην, probante Brunck. ad Apollon. Rh. III. 195. Cod. Vindob. πασσυδίην. Ed. Ald. Bas. 1534. et Steph. πανσυδίη. Attali scriptio est πασσυδίη, v. Hipparch. p. 226 C. Cod. Vratisl.

715. συναρηρώς habent Edd. Ald. Bas. 1534. Morel. Grot. etc.: aliae συναρηγώς.

716. Cod. Vratisl. γε μίν.

717. Cod. Vindob. γε μέν.

721. Hipparch. p. 215. E. ἐπὶ pro τότε. Cod. Vindob. τότε πρώτη.

722. Hipparch. l. l. μιν pro μεν, probante Grotio. Cod. Vratisl. πίσσυρες.

723. Cod Vratisl. Ed. Ald. et Bas. 1534. ἡδ' αὐτοῦ. Etiam Vindob. αὐτοῦ. Ms. Grotii et Schol. ἡ δ' αὐτοῦ μεγάλη ἐπιτέλλεται Ἄρκτῳ. Avienus legit ὑποτέλλεται. Cod. Mosq. ἡ δ' αὐτῷ μεγάλη ὑποτέλλεται Ἄρκτῳ, sed supra scriptum — ης — ου. Cod. Barb. ἡ δ' αὐτοῦ μεγάλης ὑποτέλλεται Ἄρκτου. Ἄρκτου etiam Cod. Vindob.

724. Codd. Mosq. Vindob. Edd. Ald. et Bas. 1534. τε pro δέ.

728. Codd. Vratisl. Mosq. et Grotii, Germanicus, Avienus et Hipparch. p. 228. D. πρώτην.

729. Cod. Vindob. γε pro κε.

730. Grotius corrigit ἐπ' Ὠρίωνα. Hipparch. p. 218. E. narrat ex Arato, Orionem totum cum Geminis oriri.

731. ἠὲ πλόου Bublius dedit ex Cod. Vratisl. πλόον Codd. Vindob. et Mosq. In Vindob. abest γ' ante ἠέ.

732. Cod. Vind. τά τε, idem post θεοὶ omittit γ'. Edd. Ald. Bas. 1534. λέγουσι. Post h. v. legitur in Cod. Mosq. Ἀρχὴ τοῦ τρίτου βιβλίου τοῦ καλουμένου Διοσημεῖα. In Cod. Vindob. Τέλος τῶν ἀντικαταδύσεων καὶ συνανατολῶν. Margo Steph. ante v. 733. sive primum Prognosticorum: Ἐντεῦθεν ἀρχὴ Διοσημείων κατά τινάς.

734. Ed. Ald. φαίνεται. In Mosq. ultimae syll. voc. ἀεξομένοιο superscriptum est — ον.

735. Cod. Vratisl. ὅταν, et pro αὐγή, αἰγὴ ex correctura. Cod. Vindob. πρῶτον. Mox Cod. Mosq. Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. et Geminus p. 32. ἀποκίδναται.

736. Edd. Ald. et Bas. 1534. ὅσον. Morel. ὅσον ἐπισκιάζειν.

737. διχάσει, quod exhibet Geminus l. l. et placuit jam Arnaldo L. G. II. 6. p. 166., praebet quoque Cod. Vindob.

738. Achill. Tat. p. 142. παρεκκλίνουσα πρόσωπα.

739. Geminus p. 33., ut est editum, εἴρῃ. Codd. Vrat. Mosq. Vindob. εἴρει. In ed. Bas. 1534. est signum interrogationis post ἠώς.

741. 743. Vindicat Arnald. l. l.

741. Pro ἄρκται in Cod. Vrat. esse ἄρκτοι, ex correctione, ait Buhl., a quo vocabulorum transpositione peccatum esse videtur, ut Cod. in textu habeat posterius, prius sit correctio.

742. ὥρῃ δὲ est in Cod. Vindob.

743. Cod. Vratisl. πεφαγμένα.

744. Codd. Vratisl. Mosq. et Ed. Ald. πολυκλύστοιο.

746. ἠὲ τέων recte Steph. Contra edd. Ald. Bas. 1534. et Morel. ἢ ἐτέων.

747. Vulg. ἔτι. Sed ἐπὶ scribandum esse jam monuit Arnald. II. 6. p. 167. quod firmatur codice Mosq.

749. Cod. Vindob. οἶμον.

750. Cod. Mosq. ἐμπλήσσει. Cod. Vratisl. ἐμπλήσει τότε. Codd. Mosq. Vindob. et ed. Ald. ἐμπλήσει. Bas. 1534. ἐμπελάσει. Steph. ἐμπελάσει. Buhlius dedit τοτὲ — τοτὲ, quod et a nobis fuerat repraesentandum.

752. Γιγνώσκεις fortasse malint alii, ait Buhl. — Auctor vitae Arati p. 436. ed. Buhl. συναγείρεται. Achilles Tat. p. 140. e codice laudatus ab Aldo Manutio de quaesit. per epistol. I. 6. συνεγείρεται.

753. Cod. Mosq. κύκλου. Salmas. Exercc. Plinn. T. I. p. 519. a. B. et b. D. emendat φαεινοῦ Ἠελίοιο, licet Theo et Avienus legerint vulgatum. Ceterum cf. Scalig. de emend. tempp. L. II. p. 74., et quos praeterea laudat Buhlius, de anno magno Metonis.

754. Cod. Mosq. ὅσσ᾽ ἀπὸ ζώνης.

756. Idem Cod. et Vindob. Ποσειδάονος.

758. Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. et ed. Steph. μέλοι.

759. Codd. Mosq. Vindob. Edd. Ald. Bas. 1534. Grot. marginas Morel. Steph. Oxon. εὑρεῖν. Deinde κεχριμένα Cod. Vratisl.

762. Cod. Vindob. Edd. Ald. Morel. Grot. Bas. 1534. Steph. Florent. αἰεί. Cod. Vratisl. ἐπιφροσύναις αἰεὶ πεφυλαγμένων. In marg. ἢ πεφυλαγμένῳ.

763. τὰ deest in Mosq. et Vindob. quorum uterque exhibet etiam ἄλλῳ. Cod. Vratisl. ἄλλω. Ald. Ed. ἀλλο.

764. In Oxon. ed. vitio operarum est ὥρους. Cod. Vratisl. ὄρωρε.

765. Cod. Vindob. omittit τε post τίς.

767. Codd. Vratisl. Mosq. et Matritens. (v. Iriarte Catal. Ms. gr. p. 203.) δὲ pro μέν.

770. Cod. Mosq. θέλει καὶ ἐξαυτίκα cum gl. γρ. θέλησιν ἐξαυτίκα, quod posterius est in Cod. Matrit. (v. Iriarte l. l.) Cod. Vindob. αἴκ' ἐθέλησιν, ἐς αὐτίκα δώσει. Cod. Vratisl. θέλει, supra scripto η. Idem mox ἐς αὐτίκα δώσῃ.

771. οὖν abest a Codd. Mosq. et Vindob.

773. Codd. Vrat. Mosq. δέ τοι ἰρίει, εἴκου. Codd. Barb. et Mosq. δέ τοι.

774. Ed. Morel. πλήθου σ' divisim.

775. Steph. malebat τοτὲ pro τότε.

776. Cod. Vindob. που pro τοι.

777. Idem παρὰ pro περί.

778—816. Laudat ἐκ τῶν Ἀράτου Φαινομένων Stobaeus Eclog. Ph. I. 27. p. 566. sqq. ed. Heer.

778. δὴ πρώτῃ Stob.

779. ἄλλῃ Edd. Morel. et Grot. ἐπὶ γραφῇ Cod. Aug. Stob.

781. ἀεξομένης Cod. Vindob.

782. Ταίων Cod. Vat. et August. Stob. ἐφεστῶτος Cod. Vratisl. καὶ πύθοιο Cod. Vat. Stob.

783. ἰοῦσα Cod. Vat. et Aug. Stob.

784. Cod. Barb. non habet κ' ante εἴῃ, sed Cod. Vratisl. ut est editum. Cod. Mosq. εὖ μάλα. Stob. οὐ pro εὖ, quod jam in marg. emendatum.

785. πνεύματι Cod. Vat. Stob. Cod. Aug. Stob. παχέων et mox cum Escur. ἀμβλεῖαι. Cod. Mosq. ἀμβλίγοι.

786. Cod. Mosq. τέταρτον. Ed. Bas. 1534. ἄγουσα.

787. Marg. Oxon. τὲ — ἀμβλύνετ'. Dorvill. ad Char. emendabat ἀμβλύνηται, ob productam antepenultimam v. 1013. Stob. ut vulgo. ἤ ante ὕδατος deest in Cod. Vat. Stob.

788. Ed. Ald. ἡ pro εἰ. Cod. Vindob. ἀπ' ἀμφοτέρων, quemadmodum etiam in Stobaeo legebatur ante Heerenium, qui ex Arato ibi correxit ἐπ'.

789. Cod. Mosq. μήτ' ἐπινευστάζῃ. Cod. August. Stob. ὑπτιόουσα. Ceterum Cod. Vratisl. initio v. νεοστάζειν et in fin. φαείνει, ex corr. vero φαείνοι. νευστάζῃ Cod. Vat. Escur. νευστάζει Cod. Aug. Stob.

790. Cod. Mosq. περιγναπτοῦσαι. Cod. vetustus (Observv. Misce. T. IX. p. 118.) περιγνάπτωσι. Cod. August. Stob. ὀρθὰς περιγνάπτωσιν. ὀρθὰ Cod. Vat. Stob.

791. γ' ἄνεμοι Codd. Stobaei cum Cant. quod exhibuit Heer. Cod. Barb. κατὰ νύκτα. Cod. Mosq. φέρονται.

792. Codd. Mosq. Vindob. et Codd. Vat. Aug. Escur. Stobaei. ἀγινεῖ.

793. διδάσκει Cod. Vratisl. Mosq. Vindob. Stobaeus et ejus Codd. Vat. Aug. Escur. edd. Ald. et Bas. 1534.

794–797. Laudantur a Galeno περὶ κρισίμων ἡμερῶν III. 5. ed. Bas. T. III. p. 445.

794. Codd. Mosq. et Vratisl. εἰ δὲ κέ οἱ. Cod. Vrat. Vind. et Codd. Stobaei, qui supra, ἐπινεύει, Vrat. tamen ex correctura ἐπινεύοι.

795. Cod. Mosq. Δεῖ δέχθαι. Porro Galen. l. l. pro ὑπτιάῃσι perperam δὲ ὑπτιά εἰσι. Bas. 1534. ὑπτιάησι.

796. Stobaeus ἐπεί, sed Codd. Vat. et Aug. ἐπήν. Galen. l. l. et Cod. Vratisl. ὅλην. Codd. Stobaei Vat. Aug. Escur. ὅλον περὶ κύκλον. Cod. Vindob. c. Codd. Stobaei Vat. Aug. ἑλίσσει. Idem Vratisl., sed superscripto ῃ. ἑλίσσοι tenent Cod. Vindob. et Edd. Ald. Bas. 1534.

797. Cod. Vratisl. χειμέριος.

798. Cod. Vindob. αὖ pro ἄν.

799. Cod. Vat. Stob. εἰς. Cod. August. εἰ. Cod. Vindob. ἀμφοτέραν.

800. Cod. Vratisl. ἀζομένην. Cod. Mosq. ἠδ' ἐς.

801. Cod. Mosq. χροιὴν, fuerat que in eodem χροιῆ.

802. In Stob. quidem πάντα, sed Vat. Aug. Esc. πάντη. Stob. μὲν, prob. Heer. ob sequens δὲ, pro γὰρ, quod tamen in marg. notatur. Idem καθαρῇ τε. Cod. Vratisl. τεκμαίρεο, sed Stob. ut legitur.

803. Edd. Ald. Bas. 1534. Grot. Codd. Stobaei Vat. Aug. Esc. κέλευθον. alterum prob. Heer.

804. Edd. Bas. 1534. et Grot. μελαινομένη. In Cod. Vindob. ἀνέμοιο, e versu praecedente; supra tamen scriptum est ab eadem manu ὑετοῖο.

805 – 810. Laudat Galen. περὶ κρισ. ἡμ. III. 5. T. III. Bas. p. 445.

805. In Cod. Mosq. super δ' οὔτ' scriptum invenitur γρ. δ' οὖν. Ed. Bas. 1534. Steph. et Galen. l. l. ἄρα πᾶσιν. In Mosq. πάντα deest. Stobaeus δ' οὐ μάλα πᾶσιν, atque ita Codd., prob. Heer.

806. Cod. Mosq. τεταρταίῃ τε πέλονται. Ed. Ald. τριτάτη τετραταία τε. Bas. 1534. τριτάτῃ τεταρταίῃ τε. Galen. l. l. τριτάτῃ τε τεταρταίῃ τε. Prius τε inserendum esse jam Grotius monuerat. Cod. Vatic. Stobaei (quem secutus est Buhl.) τριτάτῃ τε τεταρταίῃ τε πέλονται. πέλονται est etiam in Codd. Vratisl. et Vindob. Arati et August. Stobaei. Unde πέληται pro πέλονται sit profectum, annotatum non vidimus.

807. Cod. Mosq. et Stob. διχαζομένης; Ald. διχομένης. μὴν Codd. Vindob. et Vratisl. Idem Cod. Vratisl. cum Stob. tenet αὐτὴν, pro quo Grot. αὐτόν.

808. Cod. Vratisl. et Mosq. σημαίνειν διχομήνου. In fine versus Codd. Vind. Stobaeus et Stobaei Codd. Vat. Escur. διχομήνου pro διχομήνης, sed Cod. August. ἐνδιχομήνου pro ἐκ διχομήνης.

809. Stob. ejusque Cod. Vat. εἰς. Cod. Mosq. δέχεται δέ μιν αὐτίκα. Stob. δέχεται μὲν pro ἔχεται δέ οἱ, quod in margine adscriptum est. Cod. Vindob. φθινομένην δέχεται. In Cod. Vratisl. legitur Εἰς δ. φθ. δέχεται δε μὲν α. τ. Heeren. conj. δέχεται δέ μιν αὐτίκα τέτρας, Grotii lectionem: δέχεται δέ οἱ αὐτίκα τετρὰς, non expediens.

810. Cod. Mosq. ὑπερχομένου. Vratisl. ἀποιχομένοιο ἠ. Ibidem ἠδέ τι pro τῇ δέ. Cod. Vindob. ἠδέ. Edd. Ald. et Bas. 1534. τριτάτη. Stobaeus ἡ δὲ τριτάτη pro τῇ δὲ τριτάτῃ. Galenus l. l. male τετάρτη pro τριτάτη.

811. Codd. Vat. August. Escur. Stob. καὶ pro κε. Ed. Steph. ἀλωαί. (In nostra editione, ut in Buhliana, erat excudendum ἀλωαί.) Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. Edd. Ald. Bas. 1534. κυκλώσονται, sed Grot., ut est editum.

813. Cod. Barb. ἠε. Cod. August. Stob. ἰῇ, ut est editum. ζοχέειν Codd. Stob. Vat. Aug. Esc.

814. ῥυγνυμένη Cod. Vatic. Stob.

815. Versus ita editus, ut eum restituit Arnald. L. G. II. 6. p. 168., atque ita plane Cod. Vratisl., Stob. codicibus adstipulantibus; etiam Cod. Vind. περιτροχάοιντο. In eod. Aug. tamen (ut ait Buhlius) est τὰς — χειμῶνα, absuntque verba περιτροχάοιντο σελήνην.

816. Cod. Vratisl. φέρει. In cod. Vindob. φέροι deest, sed supra scriptum a. m. 2. Steph. et Stob. ἀλωή. Locum laudat Achill. Tat. p. 158. D. Ceterum scribendum erat ἀλωή.

817. ῥυγνύατο Codd. Vat. Aug. Escur. Stobaei.

818. τε κύθοιο Bas. 1534. et Grot. — Vratisl. recte κε κ.

819. Cod. Mosq. Ἠελίῳ superscripto τοῦ, v. Matthaei Lectt. Mosq.

821. Cod. Vratisl. τ' ἀνιόντι.

Versus 822 – 891. citantur a Stobaeo Ecl. Phys. I. 26. p. 542. sqq. ed. Heer.

822. Pro Μὴ Cod. Mediol. Stobaei ἠ. Ed. Ald. ποικίλλειτο. Codd. Vat. Aug. Escur. Stobaei ποίκιλον τὸ πεδὸν. Paris. ejusdem ποίκιλα. Stob. ἀρούραις, sed Cod. Vat. Aug Esc. ἀρούρας, quod tenuit Heer.

823. Ed. Ald. εὐδείου. Steph. et marg. Stob. Eclog. p. 58. εἵματος. Cod. Vindob. εἴη.

824. Cod. Mosq. Μηδέ τοι σῆμα. ληπὸς Cod. Aug. Escur. Stobaei, ἀπάντι est alicubi in Codd. Stob. ab Heerenio collatis.

825. βουλήσιος Codd. Vat. Aug. Esc. Stob.

826. δύνει δ' ἀννέφελος Cod. Vind. ἀννέφελος, quemadmodum Steph. edidit, et legitur ap. Stobaeum, scribi vult Schrad. Lib. Emendd. praef. p. VIII. vid. sup. ad v. 415. Mox cod. Mosq. ὑπὸ δείελον.

827. καί κεν Cod. Mosq. Vratisl. et Vindob., adstipulantibus Stob. Vatic. et Aug. εὐθυπέδιος Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei. Hoc praetulit Heer. „Est enim, inquit, apodosis.: S i S o l p u r u s o c c i d a t, t u n c m a n e q u o q u e s u d u m e r i t."

828. περιτέλλοι Edd. Ald. Bas. 1534. et Codd. Stob. Vat. Aug. Esc. ὁππότα κ. ε. περιτέλλει Codd. Vratisl. Vindob.

830. σχιζόμενα Cod. Vratisl. (nam ita voluisse videtur Buhlius). φανείη Stobaeus Canteri. φαίνει ed. Ald. τὰ δ' αὖ περὶ μέσα φαίνη Codd. Vat. Aug. Stob. nisi quod Aug. μέσσα. Cod. Vratisl. φαίνε, superscripto η.

832. Cod. Mosq. Edd. Ald. Bas. 1534. δ' εἰ καί τοι αὐγαὶ ὑπείκουσ' ἠελίοιο. Codd. Vratisl. Vindob. ὑπείκωσ' ἠ. atque ita etiam Codd. Vat. Esc. Stobaei pro Canteri vitioso ὑπήκωσ'.

833. Cod. Mosq. et Vat. Stob. ἥλιον. Stobaeus et Cod. Vratisl. σκοπιαί εἰσιν quod in marg. Stob. jam emendatum est in καί.

834. Ed. Ald. εἰ τί που. Stobaeus εἴ τι που καὶ ἔρευθος, omisso ἢ, quod addidit Heer. Arnald. L. G. II. 6. p. 168. emendabat οἵ καὶ ἐρ. atque ita Cod. Vratisl. Vindobonensis habet: εἴ τε οἱ που ἢ ἔρευθος.

835.

835. *ἐρυθαίνεται* Codd. Mosq. Vindob. et Stob. Sed Codd. Stob. Vat. Aug. Escur. *ἐρυθραίνεται.*

836. Codd. Vratisl. Vindob. *μελάνει.* Cod. Vat. Stob. *μελανούς.* Ceterum *καί τοι* Cod. Mosq. et Stobaeus. *σοι* est in Morel.

838. Codd. Stobaei Vat. et Aug. *ἀμφοτέρων.* Ibid. Vat. et Escur. *κεχρώμενος.*

839. *ὑπηνέμενος* Codd. Vat. Aug. Escur. Stobaei.

840. Cod. Mosq. *εἰ δέ τοι ἢ ἀνιόντος ἢ*, ad explendum versum: Stob. *τι* pro *τοι*, quod praeferunt tamen ejus Codd. Vat. Aug. Esc. Heeren. recepit quidem *εἰ δέ τοι ἢ ἀνιόντος ἢ* etc. addita tamen nota: „non male quoque rescriberes, *θ' οἱ ἀνιόντος* etc. Vix tamen ferri potest *οἱ*, nisi simul *ἀνιόντι* legas." In Vindob. *ἐν δέ οἱ ἢ ἀνιόντος*, *ἢ* interposito ab eadem manu. Ita prorsus Cod. Vratisl.

841. Edd. Ald. Bas. 1534. cum Stobaeo *πεπλήθωσι* (*ν* addidit Heer.). Cod. Vratisl. ex correct. *ἀμέτι.*

842. Stobaei Codd. Vat. et Aug. (fuerat antea in Stobaeo *πεπισμένος*) *ἤποτα καὶ νεφέων πεπιεσμένος ἢ ὅγ' ἐς ἠῷ.* Cod. Mosq. *ἢ ὅγ' ἐς ἠῶ.*

843. Cod. Mosq. *ἔρχεται.*

844. Codd. Mosq. et ed. Ald. *παρατρέχει.* Cod. Vratisl. *ἤματι κείνῳ.* Utramque lectionem copulatam praebet Cod. Vind. *παρατρέχει ἤματι κείνῳ.*

845. *ἡ ὀλίγη* Cod. Vat. Stob.

846. *κεχρημένος* Cod. Vratisl. et Vindob. *κεχρησμένος* ed. Ald. *κεχρώμενος* Codd. Aug. Escur. Stob. *κεκτημένος* Codd. Aug. Escur. Stobaei.

848. Ed. Ald. *εὐρύνηται.*

849. *ἴησι* Edd. Ald. et Bas. 1534.

850. Stob. Caeteri *σχήματος*, sed *χείματος* ejus Cod. Vat. Aug. quae lectio rectior, firmata Theophr. sign. seren. p 439., etiam in marg. Stob. notata est. Pro *ὥρῃ* Heeren. dubitanter

malebat ὥρῃ cum Schol., hoc sensu: Si quoque hieme sit, tamen Sol pallidus occidet.

851. Codd. Vat. Aug Stob. ὠχρῆσαι κατιὼν ὕδατος ἀτὰρ ἠμερινοῖο. In notis Heer. Codd. Vratisl. et Vindob. ἠμαρίοιο. Cod. Aug. Stob. ἠμελίνοιο.

852. Cod. Vratisl. κατόπισθεν.

854. Edd. Ald. et Bas. 1534. ὑποσκιάῃσι.

856. μεσσηγύ Cod. Vindob. Cod. Vat. Stob. ἑλισσομένην διχοῶντα. Cod. Aug. Stob. ἑλισσομένης. Cod. Mosq. ἑλισσόμενον διχόωσιν.

857. Cod. Vindob. ἢ τ' ἂν ἐς ἠῶ. Cod. Vat. Stobaei ἠῶς. ἔτ' male desideratur ap. Morel.

858. ἀννέφελος Stob. ejusque Codd. neque aliter Cod. Vindob. Ita correxerat Schrad. Lib. Emm. praef. p. XVIII. v. ad v. 826.

859. Cod. Mosq. ἀπερχομένοιο, supra scripto γρ. ἀποιχομένοιο. Stobaeus καὶ ἔτ' οἰχομένοιο, quod non displicuit Buhlio.

860. Cod. Mosq. πλησίαι ἑστήκασιν ἐρευθέος. πλησίαι etiam Stob. in quo Cod. Vat. ἐρευθέντες οὖσαι, quam postremam vocem ita etiam exhibet Cod. August.

862. Ἀλλ' ὅτ' Cod. Vind. Porro Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei μαραινόμενοι εἰσίν.

863. Cod. Mosq. ὑπ'. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. et Vat. Aug. Esc. Stobaei, Edd. Ald. Bas. 1534. τανύονται.

864. Cod. Mosq. ἀμαλδύνεται. Codd. Stobaei ἀμαλδύνωνται. Codd. Vratisl. Vindob. ἀμαλδύνηται. — σκιάῃσι Edd. Ald. Bas. 1534. σκίανσι Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei. — κατιθὺ junctim Cod. Mosq. Versus 864. 865. parentheticos constituit Heeren.

865. Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei ἱσταμένης. Achill. Tat. p. 139. κατ' ἰθὺ pro Σελήνῃ, librarii oculis ad vers. praecedentem aberrantibus. Codd. Stob. Vat. Aug. Esc. σελήνης.

866. οὐδέ τε Codd. Vat. Aug. Stobaei. φαήμεναι Cod. Vindob.

867. Codd. Mosq. Vrat. Vind. Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. Grot. et Stobaeus φαίνονται. (Cod. Aug. Stobaei praeferre φαίνονθ' αἱ ait Buhl., quod tamen ab Heeren, ita enotatum non est, sed φαίνονται αἱ νεφελαί.) ἄλλῃ Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. et Grot. Cod. Mosq. ὑπερευθέας ἠ. ἄλλαι, quam postremam vocem ita quoque exhibent Codd. Vratisl. Vindob. et Stobaeus.

868. ἀῤῥαντι γίγνονται Cod. Vat. Stob. ejusdem vero Cod. Aug. ἄραντι. Stobaeus in textu, Edd. Ald. Bas. 1534. Morel. Steph. Grot. γίνονται.

869. Cod. Vindob. Μὴ δ' αὔτως. Cod. Mosq. προτεθεῖσαι.

872. Cod. Vindob. μᾶλλον ἐκ νέφαος. Verba hujus et sq. v. κνέφαος φορέοιντο ἀκτῖνες μᾶλλον in Cod. Aug. Stob. deesse scribit Buhl., cujus tamen omissionis nullam mentionem fecit Heer.

874. Ed. Ald. περιδνόφος. Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei γνόφος. Ipse Stobaeus ἀκτίνεσσι.

876. ἤν' Cod. Vat. Stob. Mox ex Cod. Aug. Heeren. pro varia scriptura notavit περιδνοφέοιντ', per errorem, ut videtur, nam ita textus Stobaei. In Cod. Aug. scriptum fuerit potius περὶ δνοφέοιντ'.

877. ἠελίοιο Cod. Vind.

878. Arnald. L. G. II. 6. p. 169. malebat ἀσσύτεραι, plures, frequentiores. — ἀστέμφεες Cod. Vat. Stob.

879. Cod. Mosq. δύω . . . . εἶεν. Codd. Vratisl. Barb. et Stob. εἶεν, quod prob. Heer. Cod. Vind. χαλεπώταται ἦεν.

880. Σκέπτεο δὴ Cod. Vratisl.

881. οἱ abest a Codd. Vat. Aug. Esc. Stob.

883. Cod. Vind. μὴ δ' οὕτω. Cod. Mosq. φυλάσσου.

884. μέσον Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei. ἔχουσιν Codd. Mosq. Barb. Vratisl. Vindob.

885. ἠέλιην ed. Grot. vitio operarum.

886. γίνεται Codd. Vrat. Vindob. ἀμφοβολίῃ Codd. Aug. Esc. Stobaei. Codd. Mosq. et Vat. Aug. Esc. Stobaei ἰόντος.

887. Cod. Mosq. εἴ γε μήν. Cod. Vat. Stob.

888. Cod. Mosq. πνοίης. Codd. Vat. Aug. (Cod. Aug. Stobaei habere νοτέους pro νοτίη, u proditum est ab Heer.) Cod. Vratisl. τε νότοιο.

889. Edd. Morel. Steph. et Oxon. in marg. ε Ed. Steph. et Cod. Barb. αἰ καί που.

890. Cod. Mosq. μᾶλλον ἐπίτρεχε σήμασι καὶ γρ. ἐπιτρέπε, quod habet etiam Schol. Stobaeus ἐπίτρεπε). Codd. Vat. Aug. Esc. Stobaei ἤμασι τ ἤματι τ., quod legitur in marg. Codd. Barb. ἑσπερίοις καὶ μᾶλλον ἐπίτρεπε σήμασι τούτοις. Ir est in ed. Ald.

891. σημαίνετον Codd. Vratisl. et Vat. Esc.

892. Edd. Ald. Bas. 1534. ἐοικυῖα.

893. Cod. Mosq. βορρέη ὑ. καρκίνων.

895. Cod. Vindob. οὔτε τοι.

896. Edd. Ald. Bas. 1534. ὅσον.

897. Edd. Ald. Bas. 1534. in textu, edd. in marg. μὲν βορρείαο. Steph. malebat πὰρ βορέω. Cod. Vratisl. in margine ἐπικέκλιται.

898. Cod. Mosq. καὶ τοι μέν.

899. Idem εὐδιόωντος.

903. Idem αὐτόθ' ἐοικότες.

904. Monet Steph., videri posse scribendum alibi talem constructionem, ut ὕδατι, legisse.

905. Cod. Vrat. Mosq. Vindob. φαείνοι. Ed φαείνει.

906. Ed. Steph. λεπτός.

907. Cod. Mosq. δεῖ δέχθαι . . . . βορέου.

908. Codd. Vratisl. Vindob. ἀχλυόωντι.

909. Codd. Barber. Vindob. Σήματα δέ τ' ἀ

Digitized by Google

910. Ed. Steph. γινέσθω. Edd. Ald. et Morel. ἐπαιγιαλοί. Ed. Ald. βοάωντες.

911. Heynius ad Virgil. Georg. I. 359. scribendum censuit εὔδιον.

912. γίγνονται tenuit Buhl. — Steph. γίγνωνται.

915. Cod. Mosq. κινουμένου. Cod. Vindob. κιννυμένου.

916. Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. et ed. Ald. ποτέονται. Respicit h. v. Schol. Aristoph. Pac. 1061. ubi cum Hemsterh. ad Plut. 913. p. 314. legendum διαλεγόμενος, quod ad solum Aratum referendum.

918. Codd. Vratisl. et Mosq. εἰναλιδῖναι, cum explicatione αἱ ἐν τῇ ἁλὶ δύνουσαι. Hoc volebat Grotius, obloquente Arnaldo L. G. II. 6. p 171. qui corrigebat ἢ αἱ ἀλίδιναι, quod se tueatur analogia vocabuli ἀλίδονος ap. Aesch. Pers. 273., occurratque etiam apud Dionys. Perieg. 908. Apud Salmas. Plinn. Exx. T. I. p. 95. scriptum est εἰν ἁλὶ δειναί. Heringa in Observv. critt. c. 24. emendavit εἰν ἁλὶ δίᾳ, probantibus Ruhnkenio et (qui in idem inciderat) Heynio, quem vide ad Virg. Georg. I. 361. in Add. et corrig. T. IV. Ed. pr. p. 227. Quod addit Buhlius, Heynium prius tentasse ἐς ἀλίδναι, Αἰθ., ut jungeretur εἰς χέρσαια, me non satis intelligere fateor.

922. Cod. Mosq. ἀνέμοιο. Cod. Vind. πολλή.

923. ἄκρον Codd. Mosq. Vindob. Edd. Ald. Bas. 1534. Grot. ἄκροι Morel. et Steph. — Cod. Mosq. ἐπιπλώωσι.

924. Codd. Mosq. Vratisl. et Vindob. ἔνθα.

927. Cod. Vratisl. Edd. Ald. Morel. ὑπολευκαίνονται, sed edd. Bas. 1534. et Grot. ut est editum. Cod. Vratisl. ὄπισθεν. Joannes Philoponus l. l. τοῖς δ' ὄπισθεν ἐπιλευκαίνονται.

928. Cod. Mosq. κείνης. Joann. Philop. ἐρχομένοισι.

929. Cod. Vindob. Ἦν δέ κεν. Codd. Mosq. Vindob. et Joannes Philop. l. l. ἐναντίοι. Cod. Vratisl. ἀίσσωσιν ἐναντίοι.

930. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. cum Ioanne Philop. l. l. ἄλλοι δ' ἐξ ἄλλων. Codd. Barb. Vindob. πεφύλαξαι.

933. ἀστράπτησιν Edd. Ald. Bas. 1534.

935. Edd. Ald. et Morel. ἐνιδείδιε.

936. Cod. Mosq. ἔχοι, superscripto ν. Cod. Vratisl. ἔχει.

937. τοσαίδε Cod. Vindob. τόσσαι δὲ περιστεροπαὶ Codd. Mosq. et Vratisl. — Hunc versum non dubitanter spurium judicavit Heyn. ad Virg. Georg. I. 370–372.

939. Cod. Mosq. πόκχοιν . . . ἰνδάλονται.

943. Cod. Vindob. ὑδάτεσσι.

945. Codd. Mosq. Vratisl. εἰλυμένον. Posterior super υ scriptum habet ου.

946. Cod Mosq. ὕδργσιν.

947. Cod. Vratisl. βοάωσι. Vindob. βωάωσι. Suid. v. γυρῖνοι ex Arato laudat βοόωσι. Brodaeus Miscell. VIII. 3. existimabat, Tzetzem Chil. VIII. 93. sq. apud Aratum legisse γερύνων, Bublio tamen secus videtur, nempe Tzetzem memoriae lapsu Aratum posuisse pro Nicandro, quem v. Theriac. 620. cf. Alexiph. 561.

948. Cod. Mosq. ἢ τρύζῃ.

949. καὶ abest e Vratisl. Ed. Steph. προυχούσῃ.

950. Cod. Mosq. ἐχομένου χ. ὑπέτυψε. Codd. Vratisl. Vindob. ἐρχομένου . . ὑπέτυψε. Lectio ὑπέτυψε jam memoratur Turneb. Advv. XXV. 13.

951. Cod. Vindob. ἢ που.

952. Cod. Mosq. κολυμβαί.

953. Cod Mosq. ἢ πολυστρέφεται. Cod. Vind. et Ed. Ald. πολλὰ, sed Ald. in schol. πολλῇ. Ed. Bas. 1534. πολλύ.

955. Cod. Vratisl. ὀσφρήσαντο.

956. Laudat hunc v. et partem sequentis Plutarch. de solert. animalium X. p. 33. Reisk. (T. II. p. 967. F. ed. Francof.) ea sola lectionis varietate, quod scripserit ἢ κοίλης pro καὶ κοίλης. In

ceteris nulla diversitas, modo Plutarchum recte interpreteris, quod fecisse videtur Buhlius.

959. Cod. Vratisl. καλέουσιν.

960. Idem τιτθαί. Ed. Grot. τά. Cod. Vindob. τοί.

961. Codd. Vrat. Vindob. et ed. Ald. ἐφθειρήσαντο. Cod. Mosq. et ed. Bas. 1534. ἐφθειρίσαντο.

962. Cod. Vind. ψοφάει.

963. 964. Citat locum Schol. Nicandr. Theriac. 406. ubi ante Schneiderum lectum fuit v. 964. περί, pro quo ille nuper ex Cod. Gotting. et Lorriano dedit παρά.

965. Cod. Vratisl. ἱρήκεσιν. Cod. Mosq. ὁμοῖοι adscripto in fine α.

966. Cod. Barb. δίους γε σταλαγμούς. Cod. Vindob. καί που καὶ κόρακες δίους γὲ σταλαγμούς.

968. Edd. Ald. Bas. 1534. Morel. Steph. Grot. κρώξαντε.

969. Cod. Vindob. μικρόν. In Cod. Mosq. syllabae ζευ in ἐπιῤῥοιζεῦσι impositum est ου. De sensu voc. πυκνὰ vid. Heyn. ad Virg. Georg. I. 381. et in Add. T. IV. p. 228. ed. pr.

970. Codd. Vratisl. Mosq. νῆσαι. Edd. Ald. Bas. 1534. οἱ κουροί.

971. Cod. Mosq. καταγεῖσα. Edd. Ald. Bas. 1534. γεῖσα.

972. Cod. Vind. λελακὼς, sed supra scripto η.

973. Ed. Ald. πεφυλαγμένον.

974. Codd. Mosq. Vindob. γιγνέσθω. Cod. Vratisl. γενίσθω.

975. Codd. Vratisl. Vindob. Edd. Ald. Bas. 1534. δάκνωσι. Cod. Vratisl. καὶ ἀφ' αἵματος. Idem et Vindob. ἱμείρονται, in priori ω superposito.

976. vid. Arnald. L. G. II. 6. p. 172. Ed. Ald. λύχνοι. Cod. Vind. edd. Ald. Bas. 1534. Etym. M. (v. μύκης) ἀγείρονται, quod tenuit etiam Arnaldus l. l. Schol. Aristoph. Vesp. 262. ἐγείρονται.

977. Schol. Aristoph. l. l. νοτίην. Cod. Mosq. σκοτιήν. Codd.

Digitized by Google

Mosq. Vratisl. et Vindob. ὤρῃν. Cod. Vind. μὴ δ' ὑπὸ, pro μηδ' ἦν ὑπό.

978. Cod. Vratisl. λύχνον ἄλλοτε μεν φάος, omisso τε. Ed. Ald. σε φ. κ. κ. ὀρώρει, quod postremum, ὀρώρει, habet etiam Bas. 1534.

979. Cod. Vratisl. δὲ διαίσσωσιν. Cod. Mosq. ἄπο.

980. Cod. Vratisl. πομφολυγες, indicante Buhlio, quae qualis sit diversitas lectionis non assequor.' — Porro Cod. Vind. μὴ δ' εἴ κεν ἐπ' αὐτόφι μαραίνονται ἀκτῖνες. Etiam Cod. Mosq. et ed. Bas. ἐπ' αὐτόφι. Praeterea Cod. Mosq. μαραίνωσιν. — In nescio quo codice sunt omissa, quae 980. 981. inter utrumque μηδ' interjacent, adsoque verba: εἴ κεν ἐπαυτόφι μαρμαίρωσιν ἀκτῖνες, defectu in fine paginae ita suppleto: μὴ δ' εἴ κεν ἐπ' αὐτοφι μαραίνονται ἀκτῖνες, quod plane convenit cum Cod. Vind.

981. Cod. Vindob. μὴ δ' ἦν.

982. Cod. Mosq. ἐπ' ἀσύτεροι, superscripto altero σ. Ed. Ald. cum Cod. Vindob. φορέονται.

983. Cod. Vind. μὴ δέ. Pro ἠὲ Cod. Mosq. ἢ.

984. Cod. Mosq. περὶ πλέονες.

985. μὴ δὲ Cod. Vind.

986. Cod. Mosq. λάμπητε . . . κεχρῄοισιν.

987. Steph. δόκευε, notante Buhlio, quemadmodum tamen ipse edidit.

988. Cod. Vratisl. εἴγε μέν.

989. πυθμέναι Cod. Vindob.

990. Codd. Vratisl. Vindob. et ed. Ald. φαίνονται. Cod. Mosq. εἴῃ.

991. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. παρά.

992. Ed. Ald. χθαμελήν. Cod. Vratisl. μηθ' Idem et Cod. Mosq. κυρῇ.

993. Cod. Mosq. παραθλίψηται. Cod. Vindob. παραθλίβεται. Ed. Ald. παραθλήβηται.

996. Cod. Vratisl. Καρκῖνος.

998. Idem φθείνοντι καθαίρεται. Ed. Grot. καταίρεται.

1001. Cod. Vindob. γιγνέσθω. — Pro ἦσυχα, quod et scholia agnoscunt, Stephanus legendum censuit ἡνίκα, sc. ποικίλλουσα κρώζῃ, quod aliter structura verborum non cohaereret.

1002. Ed. Ald. ὄρῃ. Cod. Mosq. ὥρῃ ἐν ἑσπερίῃ κρώξῃ. Cod. Vratisl. κρώζει. In Miscc. Obss. II. p. 159. notatum est Codicem unum antiquum habere ὥρῃ ἐν ἑσπερίῃ κρώζῃ πολύφωνα κορώνη. Volebat etiam Steph. πολύφωνα, quod exhibent Schol. et ed. Florent. Grotius tamen dedit πολύφωνος. Cod. Vindob. ὥρῃ ἐν ἑσπερίῃ κράξῃ πολύφωνα κορώνη. Ceterum Arnaldus in Spec. animm. critt. malebat λακέρυζα, cujus glossema ipsi videbatur πολύφωνος. cf. Arat. 949. Hesiod. O. et D. 745.

1003. Cod. Vratisl. κόυρακες, puncto supposito literae υ, notante correcturam.

1004. Cod. Vindob. μετ' ἀθρόαι. Steph. malebat μετ' ἀθρόα, quippe durum ei videbatur μετὰ seorsim positum, aut cum κεκλήγοντες conjunctum; durius μεταθρόα pro ἀθρόα.

1005. Cod. Vratisl. πλοιότερον. Cod. Vind. πλειότερον.

1006. Cod. Mosq. ἔμπλεοι . . . . ὠΐσαιτο, superscripto postremo voc. οι. Cod. Vratisl. καί τις ὠΐσαιτο. Edd. Ald. et Bas. 1534. καί τις οἴσοιτο.

1008. Cod. Mosq. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ, cum explicatione τόπου. Cod. Vratisl. καταφλόον . . . ἐπ' αὐτοῦ. Cod. Vindob. κατὰ φλόον . . . . ἐπ' αὐτοῦ.

1009. Cod. Mosq. ὑπόπτεροι cum quadam correctione, quae legi non poterat, superscripto ὑποστρεπτικοί. Cod. Vratisl. κείουσι . . . . αὖ πτερύωνται. Ed. Ald. αὖτ' ἐρύονται.

1012. Cod. Mosq. aut φορέονται aut φορέοντο.

1013. Codd. Vratisl. Vindob. Edd. Bas. 1534. et Oxon. in marg. ὑστερόθεν.

1014. Pro οὐδέποθεν Cod. Vratisl. in marg. et Cod. Vindob. οὐδ' ὄπιθεν.

1015. Cod. Mosq. οὐδέποθε. Cod. Vratisl. οὐδοπόθεν. Cod. Vindob. ὑποτρέχει.

1016. Edd. Ald. et Bas. 1534. φέρονται.

1017. Cod. Vratisl. omittit τοι.

1018. Cod. Vratisl. ὁπότε. Cod. μενέωσιν. Ed. Steph. μὲν ἔωσιν.

1019. Codd. Mosq. ἐνί pro ἐν. Codd. Vratisl. Vindob. ὑπ' αὐταῖς.

1020. Cod. Vratisl. ἐξόπισθεν φορέωνται. Etiam Steph. φορέωνται.

1021. Cod. Vratisl. ἐπειγόμενοι.

1023. Codd. Mosq. Vratisl. βοῶντες.

1024. Cod. Mosq. et ed. Ald. σπίνος. Vulgatum fuerat antea ἠῶ ἀσπίζων (v. Buhl.). ἠῶα σπίζων scripsit etiam Nic. Loens. Misc. Epiphyll. III. 26.

1025. Ed. Ald. ὀρχίλος.

1026. Ed. Bas. 1534. δαύων.

1027. Cod. Mosq. ὄψιν αὖλιν. Cod. Vindob. ἐπόψιον pro ἐπὶ ὄψιον.

1028. Cod. Mosq. cum edd. Morell. et Steph. ἐπὶ ξουθαί.

1029. Cod. Mosq. πριήσαντο. Cod. Vratisl. πρόσω ποιήσαντο νομὴν etiam Vindob. πρόσω et in eodem, si lectio certa, κηροῖς.

1033. Cod. Vindob. μὴ δ' ὅτε. Ed. Ald. ἐναράχνια. Codd. Vrat. et Vind. κεν ἀράχνια. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. φέρωνται.

1034. Cod. Vindob. αἰθύσσουσι. Cod. Mosq. et Vind. μελαινόμεναι. Cod. Vratisl. μαραινόμεναι.

1036. Cod. Vratisl. ὅσα.

1037. Cod. Mosq. ἀεικεῖ.

1038. Codd. Mosq. Vratisl. νιφετῷ. Cod. Vind. πηγνυμένῃ νιφετῷ.

1040. Codd. Mosq. Vindob. ἔχει πυριλαμπέος ἐγγύθι μύξης. Cod. Vratisl. πυριλάμπεος . . . μύξης. Etiam Cod. Barb. μύξης. Ed. Ald. ἔχει πυριλαμπέης ἐγγύθι μύξα.

1041. Cod. Vratisl. ὁπότε.

1044. Cod. Mosq. δ' αὖ.

1045. Cod. Vind. ἀπείριτοι. Codd. Mosq. et Vratisl. πάντῃ δέ τοι.

1046. Cod. Mosq. παπταίνει, superscripto a m. pr. ων. Codd. Vratisl. Vindob. χειρός.

1048. Codd. Mosq. Vratisl. ἰσχύσαντος.

1049. Cod. Mosq. Μὴ μεῦ ἄδην. Codd. Barber. Vindob. Μὴ μὲν ἄδην. Gerhard. Lectt. Apollon. p. 180. corrigit Μηδ' ἄδδην. Ed. Ald. ἔκπλαγα.

1050. Cod. Vratisl. συνασταχίοιεν.

1051. Codd. Vratisl. Mosq. Vindob. τρισσαὶ δέ οἱ αὔξαι. Ed. Ald. αὖξαι.

1054. Cod. Vratisl. μέσην. Vindob. μέσσῃ. Ed. Bas. 1534. et Steph. in marg. ἄγρας.

1055. Cod. Vratisl. μέσος δέ τε μέσην.

1056. Cod. Vratisl. ἦχε μεν. Cod. Vindob. δὲ μὲν ἔξοχος.

1057. Cod. Vindob. ὅντινα καί. In Cod. Barber. vocabulo ἄρηται adscriptum legitur ἀπένεγκοι.

1059. Cod. Vindob. Τῷ δέ τ' ἀφ. Codd. Vratisl. Mosq. ἀφαυροτέρῳ. Cod Vratisl. μέσῳ δέ τοι.

1060. Codd. Vratisl. Barber. Vindob. αὔτως. Cod. Vindob. ὑπερανθεῖ.

1061. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. Edd. Ald. Bas. 1534. ἐπιφράσασθαι.

1062. Cod Vratisl. Mosq. ἐνὶ σχίνου. Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. Grot. ἐπὶ σχίνου. Codd. Vrat. Mosq. ἐφράσατο.

1063. Cod. Mosq. τόσσα δὲ καὶ ἐν. Cod. Vratisl. τόσσα δὲ καὶ ε. σ. τ. ἄνθῃ λ.

1065. Cod. Vratisl. προπάροιθε.

1066. Codd. Vratisl. et Mosq. ultimis syllabis verborum ἐπερχόμενον χειμῶνα impositum habent — ου — ος. Praeterea Vratisl. Πληιάδων.

1067. Cod. Mosq. οἷον ἐπὶ σφ. εἰλίσσεται.

1069. Cod. Mosq. ὁπότ' ἀναστρεφῶσιν . . . . ἄρσενα. Cod. Vratisl. ἀναστροφῶσι. Cod. Vind. ἄρσεσι.

1070. Cod. Vindob. ὀχέονται.

1071. Arnald. L. G. II. 6. p. 173. corrigebat: αὖτως. Cod. Vratisl. αυτις a seriore manu.

1074. Cod. Vindob. φαίνωσιν βιαιόμεναι, postremae voci litera β imposita a manu secunda. Cod. Vratisl. βεβαιούμεναι et in marg. βιαιόμενοι.

1075. Ed. Ald. ὁραίως. Bas. 1534. ὁραῖος.

1077. Cod. Mosq. χειμῶνος.

1078. Ed. Ald. omittit καί. Ed. Bas. 1534. μὲν μᾶλλον καὶ ὁμιλαδόν. Cod. Mosq. ὁμιλλαδὸν ἐρχομένοις. Cod. Vratisl. ἐρχομένοις. Vindob. ἐρχομένοισι.

1080. Codd. Vratisl. Mosq. Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. φορέονται. Cod. Barb. μάλα πολλαί. Cod. Vindob. πλειότερας προτέρων τε ἐπὶ χρόνον οὐ μάλα πολλή.

1081. Ed. Steph. ἀμβολίη.

1082. Cod. Mosq. ὀπώραν. Ita etiam Vratisl. superscripto tamen η.

1083. Codd. Vratisl. Vindob. ὀρύσσωσι.

1084. Codd. Vratisl. Vindob. τείνωσι. Prior etiam χείμερον.

1086. Cod. Mosq. εἰ δὲ λίην. Cod. Vratisl. εἰ δηλίην, sed in marg. γρ. μή Edd. Ald. Bas. 1534. Morel. κόσμους. Steph. e Schol. edidit κοσμὸν, eumque secutus est Grotius.

1087. Cod. Vratisl. φίλος χειμόν. Codd. Barb. et Vindob. ἀρότροιν.

1088. Cod. Vratisl. ἐν ἀρ. Ed. Ald. ἐτ' ἀρ.

1089. Cod. Vindob. μή πω . . . μή δέ. Etiam Vratisl. μή δέ. Cod. Mosq. περὶ ποίῃ. Vratisl. παρὰ ποίῃ.

1090. Cod. Mosq. εὔστοῖ. Codd. Vratisl. Vindob. εὐεστοῖ. Vratisl. χαίροι. Vindob. χαίρει.

1091 – 1093. Laudantur et explicantur a Joanne Philop. in Aristot. Meteor. fol. 100. ad calc. Olympiod. in Aristot. Meteor. Venet. 1551.

1091. Cod. Mosq. οἴδ' εἶεν. Cod. Vind. μή δ' εἶεν. Edd. Ald. et Bas. 1534. καθ' ὕπερθεν.

1092. Joann. Philop. l. l. δύο μήτε πλείονες . . . . κομοῶντες. Cod. Vindob. μή δὲ πλέονες.

1093. Joann. Philop. κομοῶσιν. Apud Olympiodor. in Aristot. Meteor. p. 14. ubi hic versus laudatur, scriptum est ἐν αὐχμηρῷ. Cod. Vratisl. ἐν ἐνιαυτῷ. Ed. Grot. ἐνιαυτῷ, typothetae errore.

1094. Cod. Vindob. οὐ δέ.

1097. Idem κενὸς κ. ἀ. ἔλθοι.

1098. Cod. Vratisl. αὐχῷ, superposito μ.

1099. Cod. Mosq. ἐν ταῖς. Cod. Barb. et Vindob. ταύταις. Cod. Vrat. ὀρνίθεσσι.

1100. Cod. Mosq. πολυγλάγεος.

1106. Cod. Vrat. ἀγέλλης.

1107. Cod. Vindob. ἐρειδόμενος.

1108. Cod. Vindob. ἀναπλήσωσι. Cod. Vratisl. πόδεσσιν.

1109. Ed. Oxon. ἀμφοτέροισι.

1110. Cod. Mosq. ἢ καὶ ὅταν ἐξ.

1111. Ed. Bas. 1534. πάντοτι. Codd. Barb. Vindob. ποίου.

1112. Cod. Vratisl. πυκινῆσι. Codd. Mosq. Vindob. πυκινοῖσι. Ed. Bas. 1534. κεσευνόμενα. Cod. Vindob. κελευόμεναι. Arnald. L. G. II. 6. p. 175. legendum existimabat πυκνῆσί κε λευόμενα.

1114. Cod. Vratisl. κινουμένου. Cod. Vindob. κινυμένου.

1115. Cod. Mosq. ὑπὸ μαίοιο. Cod. Vindob. περιλιχμήσονται.

1116. Cod. Vind. δεξιὰ τανύσονται. Cod. Vratisl. δεξιτέρης τανύσσωνται.

1118. Cod. Vindob. οὐδ᾽ ὅτε. Cod. Mosq. ἀγείρωνται. Cod. Vind. et ed. Bas. 1534. ἀγέρονται.

1119. Cod. Vindob. ἐρχόμενοι.

1120. Cod. Mosq. χειμῶνος.

1121. Cod. Vratisl. ἐμπλήσσεσθαι. Ed. Bas. 1534. ἐμπλίσσεσθαι.

1122. Cod. Mosq. περισπεύδουσιν.

1123. Cod. Mosq. φορητῷ. Democritum h. l. ab Arato expressum esse ex Clementis Alex. Protreptico monuit Bochart. Hieroz. T. I. L. II. 57. p. 706.

1124. Locum laudat Eustath. ad Od. ζ 130. sqq. p. 252. Bas. — Cod. Mosq. cum edd. Ald. Bas. 1534. μονόλλυκος, sed Cod. Vratisl. edd. Morel. et Oxon., ut est editum. Edd. Steph. Grot. μονώλυκος. Grotius probabat μονόλλυκος, alterum μονώλυκος esse contra analogiam. Probum tamen est μονόλυκος.

1125. Cod. Vratisl. ἀροτηῶν. Sed ρ scriptum supra η.

1126. Cod. Mosq. κατέρχεται σκέπας. Ante σκέπας spatium est unius vocis.

1127. Cod. Barb. ἂψ.

1128. Cod. Mosq. ἐπιτελλομένης.

1130. „Forte ἑσπομένων", ait Groddeck. ad h. l.

1131. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. ἢ μετ᾽ αὐτὴν ἢ καὶ τριτάτην.

1132. εἵποθι Cod. Vindob.

1133. Idem ὀρχηθμοῖσι.

1134. Codd. Vrat. Mosq. παλαιοτάτοις.

1135. Steph. in marg. ὠρέξατο.

1137. Codd. Mosq. Vratisl. χέρσον. Cod. Vindob. οἴχεται χέρσον.

1139. Cod. Mosq. στρωβῶντες. Cod. Vratisl. ἠμερίοιο ποσὶ . . . στροφῶντες.

1140. Codd. Barb. Vindob. φαίνει.

1141. Hic versus totus abest a Cod. Vratisl.

1142. Codd. Mosq. Vind. κατόνησο, Vrat. κατόνοσε, correctum alia manu. Porro Mosq. ἐπισήματα σῆμα.

1143. Edd. Ald. Bas. 1534. Steph. ταυτόν. Codd. Vratisl. Barb. et ed. Morel. ἰόντων.

1144. Cod. Vratisl. τελέθοι.

1145. Codd. Mosq. Vratisl. Vindob. edd. Ald. Steph. παρεόντος.

1147. Cod. Mosq. φαείνεται. Vratisl. φαίνεται.

1148. ὁπποῖον τε λέγει σῆμα Cod. Vind.

1149. Idem ἐπερχομένοιο.

1151. Codd. Mosq. Vratisl. σφαλερώτερος.

1152. Cod. Mosq. χῆτοι.

1153. Cod. Mosq. ἰσκεμμένως.

1154. Cod. Vind. σχεδίω.

In fine Codd. Mosq. et Vratisl. legitur: Τέλος τῶν φαινομένων Ἀράτου.

(Obliti sumus monere, versus 336. 337., Ἐείνου . . . περίκειται, abesse a Cod. Vindob., eundemque versui 142. alium a manu secunda adscriptum habere, conflatum e vv. 170. 171.: ἀστέρες· οἱ μὲν ὄπισθεν ἐλισσόμενοι τυπόωσιν.)

IN ERATOSTHENEM.

I. — cf. Schol. German. ad v. 24. sqq. Hygin. P. A. II. 1. — Initio capitis Καλλιστὼ supplendum ex Germ. et Hyg. — 1. 2. Schaubachius cum Schol. Arati legendum censet: θυγατέρα εἶναι καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἑλέσθαι etc. — 3. ποιεῖσθαι Heynio spurium videbatur: defendit Schaub., ipso Heynio postmodum probante. — 4. Rubnk. ap. Koppiers Obss. p. 94. suspicatus est: ὑπὸ Διὸς ἐν Μαινάλῳ μεῖναι λανθ. τ. Θ. — 5. Quum in cod. fuisset ἐπὶ τόκον, Koppiers. legendum esse censuit ἐπίτοκον. Sed ἐπὶ τοκου vel Hemsterhusio fuerat probatum. — 7. 8. Schol. Germ. legisse videri possit, ut censet Schaub., καὶ οὕτως τεκεῖν Ἄρκτον τὸν κληθέντα Ἀρκάδα, omisso γενομένην, — melius tamen et plenius forsan, ut arbitratur Schaub., καὶ οὕτως ἄρκτον γενομένην τεκεῖν τὸν κληθέντα Ἀρκάδα, verbis transpositis. — 9. Hygin. legit Αἰτωλῶν. — 11. δόξαι a librario additum fuisse putaverat Fell. Sed v. Koppiers. p. 95. et Heynium. ἱερὸν damnatur a Koppiers. p. 96. qui legit εἰσελθεῖν εἰς τὸ τοῦ Διός. — 12. Koppiers.: ὑπὸ τοῦ i. v. δ. ὑπὸ δὲ τῶν Ἀρκάδων ἀναιρεῖσθαι μέλλουσαν. — 14. Heynius: διὰ τὸ συγγεγενῆσθαι αὐτῇ. Sed notat Schaub., συγγένειαν dictum esse potuisse pro συνουσίᾳ, ut συγγένησις apud Platonem. — 15. αὐτὴν ex Heyn. sententia uncinis inclusimus, quum hoc loco absit a Schol. Arati ad 27.

In Cod. Vindob., ubi hoc opusculum inscribitur Ἀστροθεσίαι, primi capitis titulus est: Ἄρκτου μεγάλης. — 5. τόκον. — 19. abest ἐπ', mox ὠμοπλάτων. — 20. abest ἐπί.

II. —

II. — cf. Schol. German. ad v. 24. sqq. et Hygin. II. 2. — Initium capitis Schaub. sic refinxit: Αὕτη ἐστὶν ἡ μικρὰ Κυνόσουρα διὰ τὴν τῆς οὐρᾶς ὁμοιότητα, προσηγορεύθη δὲ etc.; Heynius vero ita: αὕτη ἐστὶν ἡ Κυνόσουρα καλουμένη· προσηγορεύθη δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων Φοινίκη. Ἐτιμήθη δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος· γνοῦσα γὰρ ἡ θεὰ, ὅτι etc. — 2. „Subjectum iterum desidero, ait Sch., Callistus nomen intelligendum esse, apparat." — 3. Post γνοῦσα δὲ excidit αὕτη censante Heynio. — 5. Idem volebat ἀνατιμηθεῖσα. — 9. Schaub. corrigit probante Heyn.: πόλει τῇ καλουμένῃ Ἴστρῳ. — 9. 10. Verba τοὔνομα τοῦτο ἦν ex margine huc illata esse censebat Heyn. — 11. δὲ delebat Heyn. ibidamque suspicabatur λόφον pro τόπον. — 12. Ob Aratum 36. Arnaldus L. G. II. 1. p. 137. emendabat: Ἄρατος δὲ αὐτὴν λέγει καὶ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὖσαν, γενέσθαι Διὸς τροφόν. Ita Schol. Germ. vid. et Koppiers. p. 99. sq. Schaub. volebat: Ἄρατος δέ φησιν αὐτὴν καὶ Ἑλίκην, ἐκ Κρήτης οὖσαν, γενέσθαι Διὸς τροφούς. — 14. ἐν οὐρανῷ rectum videbatur Heynio, ἐν οὐρανοῖς vero e manu serioris librarii, fortasse christiani hominis. — 19. Koppiers. p. 101. ex Hygino P. A. II. 1. πόλος, περὶ ὃν δοκεῖ τὸ ὅλον στρέφεσθαι. Petavius Uranolog. Verr. Diss. III. 4. Eratosthenem ὑπὸ δὲ τὸν ἕτερον τῶν ἡγουμένων ἐν τοῖς προτέροις τῆς οὐρᾶς scripsisse existimabat, sive verba ὑπὸ δὲ . . . . . ἡγουμένων prorsus esse rejicianda. Sed v. Schaubach.

In Cod. Vindob. caput hoc inscribitur: ἄρκτου μικρᾶς. — 2. καὶ τιμήθη δέ. — 6. Ἀγασθένης. — 16. τοῦ κέρκου. — 19. περὶ ὃν δοκεῖ ὅλος ὁ πόλος.

III. — cf. Schol. Germ. ad v. 28. sqq. et Hygin. II. 3. — 1-5. Luxata haec videntur Schaub. atque hunc fere in modum ordinanda: Οὗτός ἐστιν . . . . . . κείμενος, ᾧ καὶ ἐν τοῖς ἄστροις . . . . τῶν μήλων· λέγεται δὲ εἶναι . . . . Ἡρακλέους ἀναιρεθείς. — 11. Koppiers. p. 103. legit καταστῆσαι. — 12. 13. Μέγιστον . . . σημεῖον Schaub. pro glossa habet. Heynio

verba: Μέγιστον . . . εἴδωλον, obscura videbantur, obscurius latine reddita.

In Cod. Vindob. caput inscriptum est: δράκοντος. — 5. ἐπὶ τῆς Ἑσπέρας. — 18. διεστώς. — 19. Absunt verba: (τοὺς πάντας ιε'.)

IV. — cf. Schol. Germ. ad v. 65. sqq. Hygin. II. 6. — 3. Post ἀνατεταχὼς Schaub. supplendum putat τῇ ἀριστερᾷ, et mox cum Koppiers. legendum προβεβλημένος (praeferens, protendens). — 17. Post ἄκρας Schaub. supplet τῆς ἀριστερᾶς. — 19. Pro δεξιοῦ Sch. conjicit ἀριστεροῦ, atque statim inserenda hic superiora λαμπρότερον δὲ τὸν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς.

Codicis Vindob. inscriptio: Τοῦ ἐν γόνασιν. — 17. Abest ἐπ' ante ἄκρας.

V. — cf. Schol. Germ. ad v. 70. sq. Hygin. II. 5. — 1. αὐτὸν pro αὐτὴν dedimus auctoritate Koppiers. et Schaub. — 3. In Cod. mendosa ἴδα pro Δίᾳ. vid. Hesych. v. Δία, et Koppiers. p. 104. — 6. Ἱστορεῖται etc. Haec non cum prioribus conjungenda videntur Schaub., quippe ad aliam fabulam spectantia; pluraque idem excidisse censet. cf. Schol. Germ. et Hygin.

Cod. Vindob. Στεφάνου. — 1. αὐτὸν, v. sup. — 3. Ἴδῃ.

VI. — cf. Schol. Germ. 72. sqq. Hygin. II. 14. — 4. Koppiers. p. 106. malebat: οὕτω τέχνῃ ἰατρικῇ χρώμενον, — Schaub. vero ob seqq. praefert illud, quod, ab Heynio nonnihil immutatum, et nos repraesentavimus. — 5. 6. ἐν οἷς . . . Θησέως est ex emendatione Heynii. — 17. τὸν repudiat Schaub., qui, extrema mutila esse censens, locum ex Germanico, in numeris tantum mutatione aliqua facta secundum Hyginum, ita restitutum velit: ἐπὶ τῆς καμπῆς τῆς κεφαλῆς δ'· ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ Ὀφιούχου β'· ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ε'· ἐπὶ τῆς δευτέρας δ'· ἐπὶ τῆς τρίτης ἕως τῆς κέρκου στ'· τοὺς πάντας κα'.

Cod. Vindob. Ὀφιούχου. — 4. ἀνήγαγεν. — 5. ἐγεί-

ρειν. — 11. 12. ἄστρου ὢν λέγων δὴ τοῦ. — 15. ἑκατέρων τῶν ὤμων. — 17. Abest ποδός. — 19. τοὺς πάντας ιστ'.

VII. — cf. Schol. Germ. 80. sqq. Hygin. II. 26. — 5. 6. Schaub. suspicatur ἀποκτεῖναι sive ἀποκτείνειν. — 14. 15. Verba: ὁ ἐπὶ τῆς βορείας χ. λ. ἀστὴρ, Schaubachio sive omnino videntur exterenda, sive mutanda in ἐπὶ τοῦ Ͽώρακος. Ceterum scripsimus, Heynio etiam ex parte suadente, αὐτῶν, πάντων φαιδρότερος ὢν etc.

Cod. Vind. σκορπίου. — 12. μετώπου λαμπροὶ γ'. — 13. κέντρου β'. — 14. ἐν αὐτοῖς pro αὐτῶν. — 14. φαιδρότερος ὢ ὁ ἐπὶ τῆς. — 15. Absunt verba: (τοὺς πάντας ιϑ'.)

VIII. — cf. Schol. Germ. ad v. 89. Hygin. II. 4. — 3. Pro ὅϑεν Schaub. malit ὁ δέ. — 4. Τραπεζοῦς exhibuimus: mendose excusum fuerat, monentibus Heynio et Schaub., Τραπέζους. — 8. Pro δεξιᾶς Schaub. malit ἀριστερᾶς, praeeunte Hygino III. 3. — 12. Post ἀγκῶνος jam Galaus addahat δεξιοῦ, probante Schaub.

Cod. Vindob. Ἀρκτοφύλακος. — 1. Abest ἐκ. — 2. Καλλιστοῦς. — 4. Τραπεζοῦς. — 12. 13. ἀγκῶνος ά. λαμπρὸν ἀναμέσον. — 15. desunt verba (τοὺς πάντας ιδ'.).

IX. — cf. Schol. Germ. 95. sqq. Hygin. II. 25. — 1. ἐν Θεογονίᾳ suspectum est Schaub., quum et nulla Virginis apud Hesiodum fiat mentio, et Germanicus cum Hygino illa verba non expresserint, unde auctor potius ad Hesiodi βίβλον ἀστρικὴν respexisse videri possit. — 5. 6. sqq. Schaub., excidisse quaedam existimans, quo melius exprimatur mens Arati, plenius ita legendum esse arbitratur, μεταστάντων (sc. ἐκ τοῦ βίου, v. Hygin.) δὲ αὐτῶν, καὶ τῶν ἐπιγινομένων μηκέτι τὸ δίκαιον συντηρούντων etc. — 12. Verba οἱ δὲ Ἶσιν a Grammaticis profecta censet Schaub. — 12. 13. Ἀταργάντην ed. princeps Fellii, pro quo jam Galeus Ἀταργάτιν. Nescio, quam recte Schaub. hic excidisse colligat ex Germanico et Hygino: οἱ δὲ Ἠριγόνην. — 13. Schaub. verba ita collocata malit: οἱ δὲ Τύχην. ἔχει δὲ ἀστέρας

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς α' ἀμαυρὸν, διὸ καὶ ἀκέφαλον αὐτὴν σχηματίζουσιν. — 17. Censor ed. Scheubach. in Ephemm. literaturae univers. 1796. pl. 236. demnat verba τοῦ τε ὤμου, et pro καὶ legit ἐπί.

Cod. Vind. 12. 13. Ἀταργάτην οἱ τύχην. — 14. σχηματίζουσινν. — 15. 16. β' ἀμαυρούς. ἑκατ. πτερύγι ἑκατέρω. — 18. deest ἐπ'. — 19. deest ἐπὶ ante χειρός. — 21. ἀμαυρὸν α'. ἑκατέρου. — 22. οἱ πάντες κ'.

X. — cf. Schol. Germ. 145. sqq. Hygin. II. 22. — 8–10. uncinis inclusa Fellius ex Germanico addidit, quibus rejectis melius responsura tabulis Eratosthenea judicat Schaub. — 10. Post ἐφ' ἑκατέρῳ γόνατι α' Scheubach. supplet ἐφ' ἑκατέρῳ ποδὶ α', ne clarae in utroque pede stellae desiderentur. — 11. idem pro ἀριστερῷ legendum suspicatur δεξιῷ, — 12. pro ἀριστεροῦ, δεξιοῦ, et 13. post ἄκρας χειρὸς addendum ἐπ' ἀριστερᾶς δ', igitur — 15. (τοὺς πάντας ιστ'.)

Cod. Vindob. διδύμων. — 7. usque ad finem ita sunt exhibita: καρκίνου τῆς κεφαλῆς, ἑκατέρῳ γόνατι α'· ὁ δὲ ἐχόμενος ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἕνα λαμπρόν. ἀριστερῷ ὤμῳ λαμπρὸν ἕνα, ἐπὶ μασθῷ ἑκατέρῳ α'. ἀριστεροῦ ἀγκῶνος ἕνα, ἄκρας χειρὸς α'. ἀριστερῷ γόνατι α'. ὅς καλεῖται πρόπους. Deest computus finalis.

XI. — cf. Schol. Germ. 145. sq. Hygin. II. 23. — 2. τοῦ Ἰολάου συμμαχοῦντος corrigebat Galeus; elegantius Koppiers. p. 108. τῶν περὶ Ἰόλαον συμμαχούντων. — 6. Heyn. emendabat: ὁ δὲ μεγάλης. — 8. αὐτῶν cum Koppiers. et Heyn. mutavimus, probante Schaub., in αὐτοῦ. — 15. Verba: ἐπὶ δυσμάς, suspecta visa Censori Ienensi l. l. — 18. Ordinem verborum restituit Heynius; antea: ἐστὶν ἡ ἐν αὐτῷ ὁρωμένη φάτνη.

Cod. Vindob. Inscriptio capitis: Καρκίνου, reliquis omissis. — 10. Post ἱστορία αὕτη inseritur inscriptio Ὄνων καὶ φάτνης. — 17. λαμπροὺς ιβ'. — 19. abest Ἔχει δέ. — 20. sqq. πρῶτον

β' λαμπροὶ καὶ ἐπὶ τοῦ δεξίου καὶ τοῦ τροπικοῦ, ὁμοίως ἐπὶ ἄκρας αὐτοῦ δ'. — 24. Post χηλῆς deest β'. Computus in fine: οἱ παντες ιη'.

XII. — cf. Schol. Germ. 146. sq. Hygin. II. 24. — 1. ἄστρων pro ἀστέρων dedimus cum Phavorino et Koppiers. — 3. 4. Schaub. hunc verborum ordinem praeferre malit ab Heynio propositum: Τινὲς δέ φασιν, εἰς τὸ μνημονευθῆναι, ὅτι Ἡρακλέους πρῶτος ἆθλος ἦν. Ceterum nonnulla hic ab excerptore fuisse omissa, illa vero (8. 9.): Οὗτός ἐστιν . . φονευθεὶς, aliunde inserta, censebat Heynius. — 6. in Cod. erat pro Πείσανδρος, quod Fellio debetur, Πίνδαρος. — 8. ἔνδοξον τι Koppiers, cui accedit Schaub.: Heyn. ex Phavorino p.10. l. 4. et Eudocia p.276. maluit ἔνδοξον ἔργον. — 11. Quum Regulus desideretur, post λαμπροὺς β' ex seq. fortasse inserendum esse putat Schaub. λαμπρὸν α', idemque mox post ποδὸς delendum. — 12. κοιλίας supplevit Fell.: Schaub. malit ἐπὶ μέσου τοῦ ποδός.

Cod. Vind. λέοντος. — 4. πρῶτον. — 6. συμπλακὶς ἀπέπνιξε. ib. Πίνδαρος. — 7. 8. ἔχειν ὡς ἔνδοξον ἔργον κτκ. — 12. abest κοιλίας. — 13. ὀπισθίου γάγατος α' ποδὸς ἄκρου. — 15. μέσου. In fine deest computus.

XIII. — Inscriptioni Αἲξ καὶ Ἔριφοι addidimus. cf. Schol. Germ. 155. Hygin. II. 13. — 1 - 3. In Codice verba ita erant disposita: τοῦτον λέγουσιν, ὅτι ὁ Ζεὺς ἰδὼν πρῶτον ἐν ἀνθρώποις ἅρμα ζεύξαντα ἵππων, ὅς ἐστιν Ἐριχθόνιος ἐξ Ἡφ. κ. Γ. γενόμενος καὶ θαυμάσαι. — 3. ἵππων pro glossemate habuit Heyn. — 6. 7. Heynius locum interpolatum censebat, Eratosthenea vero tantum haec esse: πρῶτον τε Ἀθηνᾷ πομπὴν ἤγαγεν ἐν ἀκροπόλει ἐπιφανῆ, τὴν θ. αὐτῆς σεμνύνων. Postea in hoc subsistere malebat, ut τὴν θυσίαν tolleret, legeretque αὐτήν: quam rationem, retento tamen τὴν, et nos adoptavimus. — 15. pro Ἥφαιστον Schaub. legebat Ἡφαίστου, nempe ἱερόν: Heynius, vulgatum non omnino damnans, emendabat tamen Ἡφαίστιον, quod in contextu retinuit

Schaub.; nobis placuit Ἡφαιστεῖον. — 17. τὸ ἅρμα, quo referendum τοῦθ' αὗρε, nimis longe abesse monuit Heyn. — 19. Ἡνίοχον delet Heyn. — ibid. αὐτῆς dedimus suadente Schaub. — 26. post τὴν δὲ αἶγα Heyn. supplebat ἄλλοι λέγουσι, atque idem fere censuerat Koppiers, cf. Hyg. II. 13. — 28. τῆς αἰγός Koppiers. malebat pro τῆς παιδὸς, probante Schaub., etsi is nec damnet aliam rationem, τῆς ἐκείνου (Ἡλίου) παιδός. — 39. Schaub. conjicit scribendum κατασκευάσαι, reliquis usque ad κατασκευάσαι deletis. — 39. 40. Heyn. e Schol. Germ., emendato e Munckero ad Hyg. II. 13. p. 379., colligebat, scripsisse auctorem: αὐτὴν μὲν ἄστρον οὐράνιον καταστῆσαι καὶ Αἶγα καλέσαι. — 41. Οἰνομάου hic excidit. v. Schaub.

Cod. Vindob. ἡνιόχου. Deest initium Οὗτός ἐστιν . . . . γενόμενος. — 2 – 4. ἵππων. ὅς ἐστιν Ἐριχθόνιος ἐξ Ἡφαίστου καὶ Γῆς γενόμενος καὶ θαυμάσας ὅτι τῇ etc. — 7. αὐτῆς σεμνῶν. — 13. Ἥφαιστον. — 16. γεγεννῆσθαι. — 21. μίνησιν. — 33. οὐκ ἔχοντος (nempe in ed. Schaub. vitio operarum est οὐχ). — 39. κατασκευάζοντος. — 43. κεφαλῆς α' καὶ ἐφ'. — 45. 46. ἀγκῶνος α'. ἀριστερᾶς χειρὸς β'.; οἱ δὴ etc.

XIV. — cf. Schol. Germ. 172. sqq. Hygin. II. 21. — Si genuinus est locus Schol. Germ. (p. 55. T. II. Bubl.) „Eratosthenes dicit, hunc esse qui coiit cum Pasiphaë," lin. 6. post ἄστρον inserendum videri possit e Schol. Arat. ed Phaen. 167. οἱ δὲ τοῦτον, οὗ Πασιφάη ἠράσθη. Ita Schaub., qui eodem versu malit χάριν δὲ ἐκείνης ὑπὸ Διὸς ἐτιμήθη τὸ ζῶον. Heynius delebat τὸ ἄστρον, ut glossema: conjiciebat etiam τιμηθῆναι. — Pleiadum fabula exposita legitur ab auctore infra cap. 23.: fabulae vero ad Hyades spectantes ex Eratosthenis libello excidisse videntur Schaubachio. — Retulerunt de illis Schol. Germ. l. l. p. 55. sq. Hyginus P. A. II. 21.; sed quum Phavorinus et Eudocia, nostrum auctorem non raro in hisce fabulis enarrandis sequentes, eandem hic etiam exscripsisse videantur, probabilis fit Schaub. sententia,

sorum verba huis capiti esse inseranda. Fragmentum apud Phavorinum tale est: „Τάδες ἐπὶ τῶν τοῦ Ταύρου κεῖνται κεράτων, ἢ „διὰ τὸν ἀδελφὸν Ὕαντα οὕτω κληθεῖσαι, ἢ διότι στοιχείῳ παρεμ„φερεῖς εἰσιν, ἢ ὅτι ὑετοῦ ἐπισημασίας δηλοῦσι (verba haec ap. „Eudociam in fine, sed eodem ordine). Τινὲς δὲ (nempe Pheracy„des) Δωνίας (l. Δωδωνίδας) νύμφας αὐτάς φασι, Διονύσου τρο„φούς, αἷς ἡ Ἰνὼ διὰ τὸν τῆς Ἥρας φόβον παρακατέθετο τὸν „Διόνυσον, ὅτε Λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπεριουσίας (Eudocia „συμπεριούσας) ἐκείνῳ, καὶ καταναιμούσας τὴν ἄμπελον. τιθέασι „δὲ τινὲς αὐταῖς ὄνομα (l. ὀνόματα cum Eudocia) Ἀμβροσίαν καὶ „Εὐδώρην καὶ Αἰσύλην καὶ τοιαυτά τινα (reliqua nomina, Κορωνὶς „et Διώνη, etiam ab Endocia omittuntur.). Ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ „εὕρηται (Eudocis: οἱ δὲ φασὶν), καὶ ὅτι Ὑάδες Βάκχαι τιθῆναι „τοῦ Διονύσου, καὶ τὸν Διόνυσον Ὕιν φασιν ἀπὸ τούτων τινές." — 12. Recepimus Heynii correctionem ὁ δέ. Post ἀστέρας ζ'. Schaub. supplendum censet ἐπὶ τῆς κεφαλῆς (ὁ δὲ ὑπεναντία . . . . τὴν κεφαλήν), ἐφ' ἑκατέρων τῶν κεράτων, at reliqua sic amendanda: ἐπὶ τῆς ἐκφύσεως β', ὧν λαμπρότερος ὁ ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς· ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὀφθαλμῶν δ', ἐπὶ τοῦ μυκτῆρος γ'. deletis verbis sequentibus ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων α'. Censori Jenensi l. l. verba: (versu 12.) ἔχει δὲ . . . . ἀστέρας ab homine male feriato intrusa esse videntur, oratioque statim ita continuanda: σφόδρα· ὁ δὲ Ταῦρος ὑπεναντία ἕρπει. Idem v. 15. verba: ἐφ' ἑκατέρων τῶν ὤμων, non delenda, sed potius ita amendanda censet: ὑφ' ἑκατέρων ὀμμάτων, ut intelligantur stellae ϑ et δ.

Cod. Vindob. ταύρου. — 11. ἀμαυρός ἐστιν σφόδρα. — 12. ἔχει δ' ὁ Ταῦρος ἀστέρας ζ' ὅς δή. — 19. ἐπὶ τοῦ τραχήλου.

XV. — cf. Schol. German. 182. Hygin. II. 9. — 3. Heynius αὐτοῦ aut ad τὸ δὲ λοιπὸν αὐτοῦ, εἰς τὸ ἀνὰ μέσον τοῦδε retrahendum, aut omnino ejiciendum censebat. — 3. 4. τοῦ τε ἀρκτικοῦ κ. ϑ. Τροπικοῦ, ut imperite apposita, rejicit Schaub. — 6. Koppiers. προθεῖναι.

Cod. Vindob. Κηφέως. — 10. ἐπὶ abest, ut in sqq. ante ἀγκώνων, ζώνης, κοιλίας, δεξιᾶς λαγόνος, γόνατος, ποδός. In fine deest computus.

XVI. — cf. Schol. German. 189. sqq. Hygin. II. 10. — 1. post Σοφοκλῆς Schaub. suspicatur fortasse supplendum esse καὶ Εὐριπίδης, quem, ut in hoc capite laudetur ab Hygino, ita hic etiam ab Eratosthene excitatum fuisse ex capp. 15. et 17. probabile sit. — 5. οἰκείως delet Schaub., neque Heynio genuina vox visa. „Potest esse, ait ille, interpretamentum; potest fuisse οἰκτρῶς. Certe melius expungitur." — 11. ἐπὶ τοῦ κλινθίου α' Schaub. ab alio adjectum existimat.

Cod. Vindob. Κασσιεπείας. — 5. abest αἰτίαν. — 9. ἐπὶ ante γόνατος deest, ut ante ποδὸς ἄκρου — στήθους — ἀριστεροῦ — γόνατος — τοῦ δίφρου. Nullus computus in fine.

XVII. — cf. Schol. Germ. 198. sqq. Hygin. II. 11. — 3. προσετέθη dedimus, suadente Schaub., ex emend. Koppiers. Idem Koppiers., non tamen assentiente Schaubachio, censebat ὡς καὶ delendum et deinde jungendum esse: ὑπόμνημα, διατεταμένη τὰς χεῖρας προστέθη. — 12. 13. ὑπὸ τὴν ζώνην pro glossemate habet Schaub., licet eadem verba exhibeantur a Germ. et Hygino (Censor Jenensis l. l. λαμπρὸν v. 13. aut ejiciendum aut in ἀμαυρὸν mutandum esse existimat.): idem 13. 14. Verba: ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ . . . . ἀριστεροῦ β', ab alio quodam addita esse censet. Ita sane efficeretur: τοὺς πάντας ιβ'.

Cod. Vindob. Ἀνδρομέδας. — 10. deest ἐπὶ ante δεξιοῦ et ἐπ' ante ἀριστεροῦ. — 11. ἐπ' ἄκρας τῆς χειρὸς λαμπρὸν α'. ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος α'· ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ λαμπρὸν ἕνα· ἐπὶ τῆς ζώνης. Deest computus in fine.

XVIII. — cf. Schol. Germ. 204. sqq. Hygin. II. 18. — 1. Pro μόνου Koppiers. ex Schol. ad Arati Phaen. 205. emendabat αὐτά. Sed Schaub. praetulit aut cum Arnald. L. Gr. II. 2. p. 144. μόνον (quod excudi curavimus), aut cum Munckero ad Hygin. P.

A. II, 15. et Fellio μόνα. — 4–6. Verba: ἄλλοι δὲ τὸν Πήγασον . . . . Βελλεροφόντος πτώσεως, a margine esse censuit Heyn., quum sequentia ad Aratum spectent. — 7. 8. Valckenaer. ad Phoen. p. 185. (cf. Koppiers. p. 113.) censuit Eratosthenem ex Hygin. P. A. II. 18. ita esse corrigendum: Εὐριπίδης δέ φησιν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα.

Cod. Vindob. Ἵππου. — 5. Βελλοερεφόντου. — 8. θυγατέραν. — 17. ἀφανῆ ἐστιν. — 19. Ἔχει δὲ ἀστέρας ἐπὶ τῆς ῥάχεως δύω ἀμαυρούς. — 21. deest ἐπί. — 22. 23. στήθους, sine ἐπί. — 23. ῥάχεως, sine ἐπί. — 23. 24. ὀμφάλου ἔσχατον α' λαμπρόν, sine ἐπί. — 24. ἐμπροσθίων, sine ἐπί. — In fine deest computus.

XIX. — cf. Schol. Germ. 220. Hygin. II. 20. — 6. Verba: καὶ τὸ κέρας ἀπολέσας notam marginalem redolere videntur Schaub. 6. sqq. Heynio haec tantum ab Eratosthene profecta videbantur: ἔρριψεν αὐτὴν, τὸν δὲ Φρίξον . . . . διεκόμισεν, ᾧ καὶ ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν . . . . ὅθεν ἀμαυρότερος φαίνεται. — 6–8. Verba: Ποσειδῶν . . . . Παίωνα, parenthesi includenda esse monuit Koppiers.: sed jam Galeus ea distinxit, observante Schaub. — 8. Παίονα Koppiers. — 9. 10. Schaub. scribendum censet: διεκόμισεν ὁ κριὸς, ᾧ καὶ ἔδωκε τὴν χρυσῆν δορὰν, quo melius Eratostheni conveniat cum Germ. et Hygino.

Cod. Vindob. κρίου. — 2. ὧν ἐδέθη αὐτοῖς. — 10. ᾧ καὶ ἐκδὺς ἔδωκε. — 14. 15. ἄκρου ἐμπροσθίου, sine ἐπ'. — 15. ῥαχίως, sine ἐπί. — 16. κέρκου, sine ἐπί. — 17. abest ἑκατέρου. Computus in fine: τοὺς παντας ιζ'.

XX. — cf. Schol. Germ. 229. Hygin. II. 19. — 2. ἐκεῖνον cum Arnaldo (Koppiers. p. 116.) praefert Schaub. — 3. Schaub. malit: ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου τοῦ ὀνόματος, Ἑρμοῦ θέντος. Ita etiam Theo. Arnald. (Koppiers. l. c.) fere in eundem modum: ἀπὸ Διὸς τοῦ πρώτου στοιχείου τὸ ὄνομα Ἑρμοῦ θέντος, ὅς (Kopp. f. ὅτι). Heynius ejecto ἐπ' αὐτοῦ, seu ἀπ' αὐτοῦ, ut est in Sch.

Digitized by Google

Arat. 233. unde haec exscripta, ita hunc locum constituebat: λέγεται . . . . εὔσημον δὲ τὸ γράμμα κεῖσθαι ἀπὸ Διὸς (τὸ, ut ait in Sch. Arati) πρῶτον, Ἑρμοῦ θέντος, ὃς τὸν διάκοσμον τῶν ἄστρων ἐποιήσατο. — 5. 6. Heynius, qui non assequebatur, quomodo Aegypti positio possit esse ex hoc Delta sidere, ἐκ τοῦ reddebat κατὰ τοῦ, i. e. κατὰ τὴν Αἰγύπτου θέσιν, esse eam similem huic. cf. Sch. Arat. 236. Possit aliquis conjicere: κατὰ τὴν τῆς Αἰγύπτου θέσιν τοῦτο ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τρίγωνον, Delta Aegyptium repraesentari Deltoto signo. — 10. Pro ἐσόμενον in Fellii Cod. erat ἐσόμενα. „Recisis postremis, (ὡρῶν ἐσόμενον) praeferam εὐχερεστέραν. Nisi malis εὐχερεστέραν ἐσομένην: ad frugum comportationem enim Nili tot alvei opportunitates praebent." Heyn. — 10. Asterisco in Cod. notatum erat, post εὐχέρειαν nonnulla deesse. Koppiers volebat: καὶ εἰς τὴν τῶν καρπῶν ἀνακομιδὴν εὐχερεστέραν ἐσομένην. — 12. Koppiers. λαμπρὸν α΄.

Cod. Vindob. Δελτωτοῦ. — 10. εὐχέρειαν ὡρῶν ἐσόμενα.

XXI. — cf. Schol. Germ. 235. Hygin. II. 30. — 2. 3. ἐπ' αὐτὸν sollennius. Sch. — 5. καλεῖται est ex em. Fellii. Cod. praebet κεῖται. Ibid. Heyn. auspicabatur: ἕως τοῦ ἐμπροσθίου. — 7. „Post ὁ μὲν βόρειος in Ms. erat καὶ ἐπὶ τοῦ μυείου β΄. Est sane τὸ μυίον alga: an haec circa Piscem notata fuit in sphaera?" Heyn.

Cod. Vindob. Ἰχθύων. — 1. ἔγγονοι. — 4. μέρει διαιδιαλλάσσων. — 5. νότιος κεῖται. ἔχουσι δὲ σύνδεσμον. ἕως κρίου. ἔχουσι δ' ἀστέρας ὁ μὲν βόρειος ιβ΄ καὶ ἐπὶ τοῦ μυείου β΄. ὁ δὲ νότιος. — 10. 11. πάντες . . . . ἀστέρες ΜΓ.

XXII. — cf. Schol. Germ. 243. Hygin. II. 12. — 4. Heyn. scripsit πεμφθεὶς pro ἐπέμφθη. — 8. ὁ τῶν τραγῳδιῶν (Schaub. τραγῳδῶν) ποιητὴς ex glossemate, ut censet Schaub. Heyn. notat, in Cod. fuisse ἐν Φόρκυσιν . . . ἃς εἶχον, unde Fellius male fecerit φορκίδας Γραίας εἶχον, correctum deinde a Galeo.

Ipse Heyn. existimabat fortassa scriptum fuisse: ποιητὴς, ἃς εἶχον. — 15. Heynius malebat: εἰς τὰ ἄστρα θέσιν. — 21. ἐπὶ τῆς κοιλίας appositum a Fellio ex Germanico.

Cod. Vindob. Περσέως. — 3. τοῦ Πολυδεύκου. — 8. τραγῳδιῶν ποιητής. φόρκουσιν ἃς εἶχον, puncto priori o in φορκουσιν supposito. — 9. γοργόνοι. αὗται. — 19. ἀγκῶνος sine ἐπ'. ἄκρας sine ἐπ'. — 21: ἔχειν. δεξιοῦ μηροῦ. — 22. deest ἐπὶ et ἑκατέρου. — 22. 23. ἀντικνημίου α' περὶ τοὺς γοργόνος, intermediis omissis. — 24. 25. κεφαλὴ ἡδ' ἅρπη ἔχουσα ε ἄναστρος. — In fine nullus computus.

XXIII. — cf. Schol. Germ. 246. Hygin. II. 21. — Capitis initium ita constituendum censet Schaub.: ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τῆς ῥάχεως τοῦ Ταύρου ἡ καλουμένη Πλειάς ἐστι συνηγμένη δι' αὐτῆς (sc. τῆς ῥάχεως) εἰς ἀστέρας ἑπτὰ, διὸ καὶ Ἑπτάστερον καλεῖται. λέγουσι δὲ etc. — Etiam Heynius hic turbatum censuit: „τῆς καλουμένης, ait, aut ejiciendum, aut retrahendum ad ἀποτομῆς . . . . . Nisi transposita sunt verba: συνηγμένη εἰς ἀστέρας ἑπτά. λέγουσι δὲ αὐτὴν εἶναι τῶν Ἄτλαντος θυγατέρων." — 10. 10. Κελαινῷ operarum vitio ap. Galeum et Schaub. Λύκος pro Λεῦκος dedimus correctore Heynio ad Apollod. p. 683. ed. vet. — 14. 15. θέσιν . . . σχήματος Fellio et Schaub. suspecta fuerunt: habent ea neque Germanicus neque Hyginus; at Hipparchus serior est Eratosthene.

Cod. Vindob. Πλειάδων. — 2. συνηγμένης δ' αὐτῆς. — 6. τὰς μὲν γάρ φασι. — 14. θέσιν δὲ ἔχουσιν.

XXIV. — cf. Schol. Germ. 258. Hygin. II. 7. — 1. ἐννάτη, quod nullum sensum admittat, et ignoretur e Phavorino, rejicit Schaub. Monuit Heyn., quemadmodum c. 15. Cepheus fuerit ὁ τέταρτος ἐν τάξει, ita Lyram potuisse numerari loco nono inter sidera septentrionalis hemisphaerii: ceterum jam Fellium observasse, nonam dici Lyram, in parallelo nimirum, quo collocatur. — 3. καὶ τῶν Ἀπόλλωνος βοῶν corruptum esse, monuit

Heyn. ad Apollod. p. 689. — 4. Ἀτλαντίδων dedimus cum Schaub. ex sententia Munckeri ad Hygin. P. A. p. 439. — ib. pro κατέβαλε Heyn. ad Apollod. l. c. κατέλαβε. — 5. ᾠδὴν, ut ab interpolatore profectum, delebat Heyn. — 6. Schaubach. malit distinguere: δέδωκεν, ὅς Καλλιόπης. υἱὸς ἦν, μιᾶς τῶν Μουσῶν. Ἐποίησε δὲ etc. — 9. Post ἔχειν Heynio videbatur excidisse αὐτούς. — 11. ἐκήλει recepimus suadente Koppiers. p. 118., nec improbante Schaub. — Ib. Heynio videbatur fuisse: οὗτος τὸν μὲν, sive ὁ δὲ τὸν μέν. — 15. Ex Heynii sententia post Πάγγαιον excidit ἰών.

Cod. Vindob. Λύρας. — 1. αὕτη ἐνάτη. — 4. τῶν ἀτλαντηρίονδων (lineola transversa per ον ducta) μετέβαλε. — 6. υἱὸς ὢ μιᾶς. — 27. πήχεως α'ἀκρωτῆρι ὁμοίως.

XXV. — cf. Schol. German. 260. Hygin. II. 8. — 1. ὄρνις a Fellio ex Arato additum. Heyn. scriptum fuisse existimabat: Οὗτός ἐστιν ὁ καλούμενος ὄρνις, ὃν κύκνῳ εἰκάζουσι. — 2-6. Eidem Eratosthenea non visa fuerunt praeterquam haec: λέγεται δὲ, τὸν Δία Νεμέσεως ἐρασθῆναι, καὶ ὁμοιωθέντα τῷ ὀρνίῳ τούτῳ καταπτῆναι εἰς Ῥαμνοῦντα. — 3. 4. πᾶσαν f. delendum, ut censet Schaub. — 9. Κρατῖνος pro Κράτης jussimus excudi, Valkenaerii (ad Phoeniss. 447.) et Koppiersii obsecuti sententiae. Cratinus Comicus scripserat Nemesin. — 9. 10. Verba: καὶ διὰ . . . ἀλλ', delenda censet Schaub. et v. 11. scribendum τεθῆναι. — 11. καὶ ante τὸν τύπον delebat Heynius.

Cod. Vindob. Κύκνου. — 1. οὗτον ἐστὶν ὁ καλούμενος μέγας. — In fine abest computus.

XXVI. — cf. Schol. Germ. 266. Hygin. II. 29. — 5. 6. Heyn. οἰνοχόην χέειν, tanquam si vas effundat. — 8. 9. Ordinem verborum ita malit constituere Schaub.: τῶν θεῶν ἄξιον κρινάντων αὐτὸν, ἵνα οἰνοχοῇ. Quum in Cod. fuerit κρίνειν, Heynius suspicabatur v. 7-9. διὰ τὸ λέγειν . . . καὶ, ἵνα οἰνοχοῇ, ἄξιον κρίνειν αὐτὸν τὸν θεόν: idem οὕτως, quod in Fell. ed.

ante πρὸς τὸν Δία (nisi potius post κάλλει), omnino statuit delendum. — Verba: 12–14. εἰς μαρτύριον . . . . . τοῦτο εἶναι, idem existimabat aut intrusa, aut saltem sic constituenda: εἰς μαρτύριον τῆς εἰρημένης πόσεως τῶν θεῶν ὑπολαμβάνοντες τοῦτο (τὸ ἐκχυθὲν) εἶναι. — 22. ἀριστερῶν in δεξιῶν mutandum esse suspicatur Schaub. prob. Censore Jenensi l. l.

Cod. Vindob. Ὑδροχόου. — 7. 8. ἀνεκομίσθη οὕτως πρὸς τὸν Δία κάλλει ὑπερενέγκας. — 9. κρίνειν. — 10. ἀθανασίαν τ. α. ἄγνωστον οὖσαν. — 12. desunt verba ὥς τινες λέγουσι. — 17. ἐφ' ἑκατέρων ἀγκῶνι. — 19. deest ἐπ'. et ἐφ'. — 20. deest ἐπὶ et ἐν. — 21. deest τοὺς πάντας ιζ'. — 22. ἔχουσα ἀστέρας β'. — 23. deest λοιποὶ δὲ ἀμαυροί.

XXVII. — cf. Schol. Germ. 266. Hygin. II. 28. Jam initio pro Πὰν ex Arato, Theone, etiam ex Phavorino, qui hanc fabulam secundum Eratosthenem narrat, Schaub., cui suffragatus est Heyn., substituere malit Αἰγόκερως. — 1. 2. Verba vix sana esse censet Schaub., saltem legendum ἐξ οὗ γέγονεν (Heyn. verbis: ἐξ ἐκείνου δὲ γέγονεν, non offensus est.). Sed quum neque Germanicus neque Hyginus eam sententiam expresserint, verba illa delenda et reliqua ita jungenda censet: Οὗτός (sc. Αἰγόκερως) ἐστι τῷ εἴδει ὅμοιος τῷ Αἰγίπανι· ἔχει δὲ (sc. Αἴγιπαν) etc. Phavorinus legit: ὅμοιος τῷ Πανὶ, et notavit Fellius, in codice scriptum fuisse divisim αἰγι πανι. Theo: ὅμοιός ἐστι τῷ αἰγί. — 2. Pro θηρίου (quod Heyn. interpretatur belluae marinae), cum Fellio Schaub. malit ἰχθύος, quocum etiam consentiunt Theo, Germ. et Hyg. — 5. ἐν τῇ Ἴδῃ pro insititiis habuit Heyn., quum non conveniant cum ὅτε. — 7. Theo κόχλακα. Porro ἐν ᾧ f. χρόνῳ Schaub. Heyn., ἐν adhaesisse existimans ex κόχλον, ita vertit: quo (κόχλῳ) signo dato socios ad pugnam concitavit, sequentia vero sic constituit: καὶ τὸ τοῦ ἤχου Πανικὸν καλούμενον (sc. δοκεῖ εὑρεῖν) δι' ὃ οἱ Τιτᾶνες ἔφυγον. — 7. 8. Koppiers, aut aliqua hic excidisse, aut deleto ὃ legendum esse

putabat: διὰ δὲ τὸ τοῦ ἤχου πανικὸν καλούμενον οἱ Τιτᾶνες ἔφευγον. — 10. καὶ τὴν Αἶγα, τὴν μητέρα, omnem narrationem jugulare et e mala manu huc illata esse existimabat Heyn. — 11. Idem verba: ἐν τῇ θαλάσσῃ, pro otiosis habebat, putabat vero excidisse εὑρεῖν, et post ἰχθύος vocab. οὐρὰν, quod habet Schol. Arati 282.

Cod. Vind. Deest inscriptio Πανός. — 1. αἰγὶ πανί. — 2. 3. καὶ κέρατα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. — 5. φησὶ ὅτι. — 6. Τιτᾶνας. — 7. κόλχον. — 9. abest ὁ Ζεύς. — 11. τὸν κόλχον. — 13. 14. 15. ante τραχήλου, στήθους, ἐμπροσθίου, ῥάχεως, γαστρὸς, οὐρᾶς, abest ἐπί. — 15. 16. τοὺς πάντας κβ'.

XXVIII. — cf. Schol. Germen. 283. sqq. Hygin. II. 27. — 7. Heyn. emend. τῆς Μουσῶν τροφοῦ. — 12. 13. Wesseling. ad Diodor. p. 254. emendabat: ἐπισημασίαις ἐπαινέσαι. Heynius: „emendata, ait, praeclare sunt ex Germ. Schol. ἐπισημασίαις ἐπαινεῖν, κρότον ποιοῦντα." — 13. 14. scripsimus cum Heyn. ὑπὸ ἑνὸς Κρότου, quae tamen verba ille vel sic ex marg. huc illata censuit. — 15. 16. δόξης . . . . βουλήσει ex marg. irrepsisse videntur Schaub. Heynio tantum delenda visa sunt v. 16. τῇ τούτων βουλήσει, cui etiam v. 17. displicuerunt verba ὅσιον ὄντα, quae tamen reddenda censuit propter ejus pietatem. — 18. Idem conjecit: τῆς τῶν χειρῶν χρήσεως . . . . σύσσημον, indicio dexteritatis manuum assumto arcu et sagitta. — 21. 22. Verba: ὅτι π. ἔσται σαφὴς . . . . πελάγει, a Germ. et Hygino plane omissa, Schaubachio vel ob jejunitatem rejicula videntur. Nos sequi maluimus emendationem Heynii: ὅθεν ἐστὶ καὶ πλεῖον αὐτοῦ μαρτύριον, ὅτι πᾶσιν ἐστὶ σαφής. In Sagittario navigio nullus locus est.

Cod. Vindob. Τοξότου. — καθάπερ οἱ σατυρικοί. — 7. τὸν εὐφημηστὴν τῶν Μουσῶν. — 15. 16. δόξης χάριν εὐχοῦσαι. — 20. ὁ ἐστὶ καὶ πλοῖον. — 25. ἐπὶ τῆς ἀλκίδος β' ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ. — 26. ἄκρας sine ἐπ'. — 27. 28. ῥάχεως . . .

τέρκου . . . ἐμπροσθίου . . ὀπλῆς . . sine ἐπὶ, ἐπ', et ἐφ'. — 28. τοὺς πάντας κ'.

XXIX. — cf. Schol. Germ. 283. Hygin. II. 15. ᾧ τε δὴ, qua Sagitta, em. Heyn. — 5. Heynius ὕστερον pro πρότερον, quod illi ex pravo interpretamento fluxisse visum. — 8. sqq. Obscuram narrationem de Sagitta ex Hyperboreis reportata Heynius interpretando illustrare conatus est 1. suspicatus praeterea legendum esse: δοκεῖ δὲ ἀνακομισθῆναι sine τότε, et mox μετὰ τῶν καρπῶν Δήμητρος. — 12. 13. Idem καταστερίσαι, saltem otiosum, abesse maluit. — 14. ejecimus δ' post ἀστέρας.

Cod. Vindob. οἴστου. — 9. διὰ τοῦ ἀρ^έος^ pro αἴρος. — 10. φησι. — 13. καταστερίσας. — 15. μέσον ἕνα ἀμαυρόν.

XXX. — cf. Schol. Germ. 292. Hygin. II. 16. — 3. pro διόσσον Schaub. διόπερ. — 7. Koppiers. ἀναπεπτάμενος. — 8. Ναξικοῖς scripsimus, ut supra II. 7. — 9. 10. Idem αὐξάμενον pro ζητούμενον. — 15. Heyn. del. καὶ ante ἀετὸν, nisi exciderit inter utrumque vocabulum ἱερεύσαντος, quum sit apud Hyginum: sacrificenti ei etc.

Cod. Vindob. Αἰετοῦ. — 4. 5. τῶν ζωανθήλιον. — 8. Ἐρατοσθένης δέ φησι. — 9. 10. ζητούμενον δὶς ἐκκλαπέντα ἐκεῖθεν ἐκκλαπῆναι. — 13. αἰετόν.

XXXI. — cf. Schol. Germ. 295. Hygin. II. 17. — 5. Koppiers. ex catalogo Nereidum apud Hesiod. Theog. 243. sqq. emendabat: Σαὼ δὲ καὶ αἱ πλ. Νηρηΐδες. Verba tamen ita restituta Schaub. uncinis includere malit, ut praecedentia melius cum reliquis cohaereant. Heynius: „restitues orationem ἀκοντὶ, si glossema αἱ πλεῖσται ejeceris." — 6. pro μνηστῆρας Koppiers. (et Wakefield. ad Sophocl. Trachin. 736. Erf.) emend. μαστῆρας, quod recepimus, suadente etiam Heynio. — 8. παραγγέλλει, hortatur, malit Heynius. — 16. Verba: ταῖς περὶ . . . . . βίβλοις, Heyn. pro spuriis habuit.

Digitized by Google

Cod. Vindob. Δελφῖνος. — 5. ἐκρύπτων τὸ κεκρ. — 20. νώται α' οὐρᾶς β'.

XXXII. — cf. Schol. Germ. 299. Hygin. II. 34. — ἀλητεύοντα dedimus suadente Heynio, pro ἀλιτεύοντα. — 9. Pro Ὑδαλίωνα ex Hyg. Schol. Nicandr. (Ther. 15.) et Schol. Arat. (ubi est Κυδαλίωνα) Schaub. malit Κηδαλίωνα. — 10. Heynius rejiciebat οἰκέτην et ὁδηγῇ. cf. Not. ad Apollod. p. 50. ed. vet. — 23. 24. Schaub. conjicit αὐτοῦ εἶναι. — 24. καὶ ante πράξεως del. Heyn. — 27. idem emendabat: αὐτόν τε.

Cod. Vindob. Ὠρίωνος. — 1. φησι εὐρυάλης. — 19. abest τῆς. — 22. 23. Ἀρτέμιδος πληθους ἀξιωθεὶς. — 32. 33. ἐπ' ἄκρας χειρὸς α' ἀμαυροὺς β' ἐπὶ τῆς ζώνης, γ' ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου τρεῖς ἀμαυροὺς ἐφ'. — In fine deest computus.

XXXIII. — cf. Schol. Germ. 332. Hygin. II. 35. — 2. Recepimus, suadente Schaub., emendationem Koppiers. ἄκοντος pro δράκοντος. — 8. Scripsimus κοιῆσαι suadente Heyn. pro κοιήσαι. — 9. Verba ἄξιον κρίνας Schaubachio ex marg. esse videntur. Ceterum fragmentum Eratosthenis, quale servatum est in Scholiis Cod. Veneti Iliadis, margini nostrae ed. apposuimus. cf. Schol. Germ. 332. p. 78. Buhl. et Hygin. P. A. II. 35.

Cod. Vindob. Κυνός. — 6. ἀνὴρ. Ἦλθε. — 17. 18. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἢ γλώττης α' ὄν. — 22. στήθους (sine ἐπὶ) β' ἐμπροσθίου ποδός. — 23. κοιλίας sine ἐπί. — 24. ἄκρῳ ποδὶ, sine ἐπ'. — 25. κέρκου (sine ἐπὶ) τοὺς πάντας ιγ'.

XXXIV. — cf. Schol. Germ. 306. Hygin. II. 33. τὴν καλουμένην κυνηγίαν Heyn. suspicatus est locum in coelo esse, ubi juxta posita sint sidera ad venationem spectare visa. — 2. verbis: διὰ δὲ τὴν ταχύτητα, Schaub. addere placet ex Theone: καὶ τὴν πολυγονίαν, ut melius cum reliquis conveniant. — 5. 6. Aristot. H. A. VI. 28. 3.

Cod. Vind. Λαγωοῦ. — 1. οὗτός ἐστιν ε. — 8. σώματος α'. — Deest computus in fine.

XXXV.

XXXV. — cf. Schol. Germ. 308. Hygin. II. 37. — 2. 3. „καὶ ἀρχῆθεν ἐτεκτονήθη. Locus spurius et rejiciendus." Schaub. — 3. 4. πρώτη . . . . ἄβατον ὄν, verba videbantur Heynio ex antiquo poeta servata. — 12. στηλίδος legendum esse censet Schaub. — 13. idem scribit τροπῶν.

Cod. Vindob. Ἀργούς. — 1. ἐτάχθη pro εἰςήχθη. — 5. σαφέστατον. — 12. καὶ τῷ ἑτέρῳ, sine ἐπί. mox στολίδος, sine ἐπί. — 13. deest ἐπί. Deest etiam computus in fine.

XXXVI. — cf. Schol. German. 317. Hygin. II. 31.

Cod. Vindob. Κήτους. — 2. ταῖς νηρηΐσιν. — 3. δ' αὐτον, linea correctrice ducta per ν. — 8. ἕως τοῦ κενεῶνος.

XXXVII. — cf. Schol. Germ. 321. Hygin. II. 32. — 4. δικαιότατον pro δικαιοτάτως dictum esse potuisse censet Schaub.; Heyn. δικαιότατον pro glossa habuit. — 9. καλεῖται est a Fellio; in cod. erat φαίνεται.

Cod. Vindob. Ποταμοῦ. — 7. 8. ἐγγίζει τῶν πηδαλίων τῆς ἀργοῦς. — 9. 10. περίγειος φαίνεται δὲ ἀστέρας. — 12. ζ' ἃ φασιν εἶναι.

XXXVIII. — cf. Schol. Germ. 334. Hygin. II. 41. — 1. 2. Koppiers. legit: ὃν κάπτειν (i. e. καταπίνειν) λέγουσι. — 5. post νυκτὸς nonnulla excidisse suspicatur Schaub. nisi legendum fuerit ἐμπεσούσης . . . . νυκτὸς, αὐτὴν γενέσθαι ἰχθῦν, quamvis ex verbis Schol. Germ.: quidam autem dicunt, quod de stagno filiam Veneris salvarent, fides accedat verbis σῶσαι αὐτήν. Heynius haec ultima verba, si ex emendatione venerint, recte recepta esse judicavit. — 6. Συρίαν θεὸν recepimus auctoritate Heynii: antea Συρίας θ.

Cod. Vindob. Ἰχθύς. — 4. κατὰ τὴν βομβύκων ἐκπεσούσης. — 5. deest σῶσαι αὐτήν. — 10. τοῦ ῥύγχου.

XXXIX. — cf. Schol. Germ. 345. Hygin. II. 39. Inscriptio capitis valde diversa: Germanico Sacrarium, Hygino Ara, Arato et Theoni θυτήριον, Proclo θυμιατήριον. Νέκταρ

quum nusquam inveniatur, Schaub. pro spurio id habet, nisi potius *νέκτάριον* scribendum sit et *νεκτάριον θυτήριον* de divina ara accipiendum, ad quam Dii contra Saturnum conjuraverint. — 2. post *ἐστράτευσεν* Koppiers. ex Theone supplendum censuit: *Κυκλώπων κατασκευασάντων ἔχων ἐπὶ τοῦ πυρὸς κάλυμμα, ὅπως μὴ ἴδωσι τὴν τοῦ κεραυνοῦ δύναμιν. Ἐπιτυχόντες* etc. — 4. Heyn. f. *ὅθεν καὶ εἰς τ. σ.* — 5. Locum ita supplet Schaub.: *καὶ ἐν ᾧ θύουσιν οἱ κ.* — 6. *καὶ ὀμνύειν* e marg. illatum existimabat Heyn.

Cod. Vindob. *Συτηρίου.* — 8. *τῆς εὐχαρίδος α'.* — 9. *τοὺς πάντας γ'.*

XL. — cf. Schol. Germ. 363. Hygin. II. 53. — 2. *τε* recepimus pro *δὲ* ex em. Heynii. — 4. supplet Koppiers. *δι' ἔρωτα παιδαίας*, probante Schaub., quod licet sagaciter factum dicat Heyn., tamen se a prima manu non putasse ait nisi haec: *ἐφ' ὃν Ἡρακλῆς δοκεῖ ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι αὐτῷ ἐν τῷ ἄντρῳ.* Idem versu 5. scripsit *μόνον δὲ τῶν Κενταύρων*, quod recepimus. — 8. *συνομιλούντων* conj. Heyn. — 23. sqq. „Aut haec, quae attexta sunt de bestiola, aliunde sunt inserta, aut illa, quae supra jam de eadem lecta erant: alterum hoc probabilius; nam deest ibi stellarum enumeratio," Heyn. — 24. Idem: „forte fuit *τεταγμένον πρὸς τὸν βωμόν*· potuit tamen esse *τεταμένον*."

Cod. Vindob. *Κενταύρου.* — 16. deest *ἐπ'.* — 17. 18. *ἀγκῶνος α' ἐφ' ἑκατέρων*, omissis intermediis. — 19. 20. *ῥάχεως, κοιλίας, κέρκου*, sine *ἐπί.* — 22. *κεφαλῆς γ' τοὺς πάντας ζ'.*

XLI. — cf. Schol. Germ. 372. Hygin. II. 40. Capitis inscriptionem Heynius fuisse censuit: *Κόραξ, καὶ Ὕδρος, καὶ Κρατὴρ*, eoque spectare voc. *κοινόν.* — 3. 4. Verba: *ἑκάστῳ .... ἀνακείμενον* a Germanico et Hygino non sunt expressa. — 4. Schaub. conjicit *τῷ θεῷ*, citans Ovid. Fast. II. 247. — 9. *καὶ* exsulare jussit Heyn. — 12. 13. Verba *ἐν τοῖς ἀνθρώποις* et *ἱκανὸν* delenda censet Schaub., neque paulo post, quae fuit etiam

Digitized by Google

Heynii sententia, ab ipso Eratosthene Aristotelem fuisse laudatum. Heynius verba ἐν τοῖς ἀνθρώποις malebat collocare post μνημόνευμα δὲ δώσων (δὲ recepimus), sive potius θήσων, et versu 12. 13. legere τῷ μὲν κόρακι ἐπιτίμιον ἔθηκεν ἱκανὸν, poenam hanc imposuit. — 15–18. ita Schaub. ordinat: μνημόνευμα δώσων τῆς εἰς θεοὺς ἁμαρτίας σαφὲς, εἰκονίδας ἐν τοῖς ἄστροις εἶναι τὸν ὕδρον, καὶ τὸν κρατῆρα, καὶ τὸν κόρακα μὴ προςελθεῖν καὶ μὴ δυνάμενον πιεῖν. Praeterea, quum ab Hygino Eratosthenes auctor afferatur, Craterem esse eum, quo Icarius sit usus hominibus vinum ostendans, idem Schaub. hoc loco aliquid excidisse suspicatur. — 17. post τόν τε Ὕδρον utique καὶ τὸν Κόρακα excidisse statuebat Heyn., et post προςελθεῖν deesse τῇ κρήνῃ, aut simile quid.

Cod. Vindob. ὕδρος ἐν ᾧ κρατ – (sic). — 9. ἐξαρπάξας. — 13. 14. ἱκανὸ τοῦτον τ. χ. διψῆν. — 15. μνημόνευμα δωσ' (i. e. δῶσε). — 25. 26. ἐπὶ τῆς ῥύγχους.

XLII. — cf. Hygin. II. 36. — 1. Οὗτος pro Αὐτὸς dedimus, Heynio auctore. — 7. Verba καὶ π. ὁ. τ. Κυνὸς, Heyn. ejecit, neque inveniuntur in schol. Arati 451. hinc transscripto. Ea tamen habent schol. Vindobonensia edita a Groddeckio. — 9. sqq. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα et quae sequuntur, aliunde illata censuit Heynius; „nec leguntur, ait, in Sch. Germanici nec in Hygino: neque ea locum habebant nisi in alio libro, in quo XII. signa deinceps exposita fuere."

Cod. Vindob. προκύων. — 3. λέγεται γὰρ διά. — 9. ἐκεῖνον. — 11. μησίν. Mox ἐστί.

XLIII. — cf. Hygin. II. 42. Excidit, ex sententia Heynii, principium capitis, quale est ap. Hyginum. — 3–5. Πρῶτον μὲν Διὸς . . . . ἀπὸ τοῦ Ἡλίου. Hunc locum corruptum, neque, ut Schaub. arbitratur, Eratostheneum, quippe veritati et Platonis aliquorumque omnium sententiis repugnantem, ita restituendum censet ille: πρῶτον μὲν Κρόνου φαίνοντα, οὐ μέγαν· ὁ δεύτερος, Διὸς,

Digitized by Google

ἐκλήθη Φαέθων μέγας· οὗτος ὠνομάσθη ἀπὸ τοῦ Ἡλίου υἱοῦ. — 5. 6. Locum Koppiers. ita restituit: ὁ δὲ τρίτος Ἄρεως Πυρόεις καλεῖται, οὐ μέγας· τὸ δὲ χρῶμα ὅμοιος τῷ ἐν τῷ Ἀετῷ. — 14. 15. Verba Στίλβων — ποιεῖν, pro lacinie assuta habuit Heynius.

Cod. Vindob. Πλανήτας. — 2. αὐτούς (Groddekius, qui hoc caput integrum e Cod. Vindobonensi exscriptum dedit in Epistola critica ad Buhlium T. II. p. 381.). — 7. τῷ ἐν τῷ (Grodd.) αἰετῷ. — 10. στίλπων λαμπρός. — 11. 12. αὐτὸν τὸν διάκοσμον. — 13. ἐπὶ σημασιῶν, divisim, (Groddek.).

XLIV. — cf. Hygin. II. 43. — 4. 5. Διόπερ . . . . Ἡράκλέα. Hic multa excidisse vidit Koppiers. comparato Hygino, Theone ad v. 473. et Achill. Tatio (in Petavii Uranolog. p. 85.). Neque tamen locum Schaubach. emendare ausus est. — 4. θηλάσεις conjecit Needham ad Geopon. XI. 19. probante Heynio.

Cod. Vindob. Γαλαξίας. — 4. αὐτῷ. — 7. τὴν Ἥραν.

IN DIONYSIUM.

Vers. 2. ἄσκετα Codd. Steph. et Etonensis: εὔκριτα Priscianus; v. Wernsdorf. Supplem. ad Prisc. p. 1499. qui sic legendum esse contendit. Hudson. censebat Priscianum scripsisse populosque per orbem in - Discretos, ἄκριτα.

5. Οὐ μὲν Codd. Bodl. 1. 2. Palat. Schellersh. et Paraphrastes. διὰ πρὸ Cod. Palat.

6. ὀξυτέρῃ Codd. Steph. Bodl. 4. Petevianus et quem tractavit Vlitius apud Thwait. Neque aliter Priscianus 12., ad quem v. Wernsd. idemque in Antiqq. Balear. Cap. VI. §. 2. — Siebenkeesius in notis msc. „haec, inquit, omnino vera lectio est, quam Eustathius etiam agnoscit. v. 278. ὀξὺ μὲν ἑσπέριον. Sic et Priscianus vertit." — Sed εὐρυτέρῃ pro unica vero habuit Nunnesius in Misce. Obss. VII, p. 162., eamque lectionem jam defenderant Papius, cujus integram notam H. Stephanus repetiit, Js. Vossius, Gronov. ad Mel. I. 1. not. 10. et Cellar. Orb. Ant. L. I. cap. 2. adstipulantibus Ursino et Hudsono. — ἠελίοιο Cod. Schell.

7. ἐοικυῖα Codd. Schell. et Palat. εἰκυῖα Codd. Bodl. 4. Cantabrig. et Eton.

8. ἐν ἠπείροισι Codd. Bodl. 3. 4. Palat. et Paraphr. Idem tuetur Schaefer. Meletem. crit. pag. 38.

9. πρῶτον μὲν A. Codd. Steph. et Eustath. cum ed. Papii. πρώτην Cod. Schell. πρώτην μὲν A. Codd. Steph. Bodl. 1. 2.

Palat., quem lectionem Papius ex Prisc. probari posse putabat; eamque amplectitur Schaefer. I. l.

10. ἤ τοι Cod. Bodl. 3.

11. „Potest legi Γαδειρόθεν ἐς στόμα." Holsten. ap. Hudson. In idem inciderat Siebenkees.

12. θερειότατος Cod. Steph.

14. Laudant Tzetz. ad Lycophr. 1288. et Schol. Aesch. Prometh. 788. — Εὐρώπης Cod. Bodl. 2. μέσον Codd. Palat. et Schell. μέσσου Cod. Bodl. 3. διὰ μέσσος corrigit Schaefer. l. l. p. 95. coll. v. 735.

15. ἔνθ' ἐλισσόμενος Cod. Schell. σαυροματάων Cod. Palat.

16. σύρετ' ἐς Cod. Palat.

17. βορέαν Cod. Schell.

18. νοτιώτερον Codd. Steph. Bodl. 1. Palat. Schell. Paraphr. et Prisc. — ἐς μέσα, pro ἐς στόμα, Codd. Palat. et Schell. „Versus obscurus, quem inepta Eustathii interpretatio obscuriorem reddit. Quid enim Nili ostiis cum termino Asiae et Europae? Festus (nempe Avienus) ad tres partes refert: Priscianus et Eustathius ad duas tantum, quod Dionysius videtur voluisse; sed ita sensus ineptissimus, nisi ita intelligas, lineam deinde ab Hellesponto per Aegaeum mare ad Aegyptum perductam et inter Europam et Asiam postremam linearem esse, aut ultimam terminorum partem versus austrum; ut quasi triplicem terminum statuat, maxime borealem Tanaim fluvium, maxime australem hanc lineam per Aegaeum mare ductam, medium vero Maeotin pontum, utrumque Bosporum, Propontidem et Hellespontum. Id etiam meminisse oportet, quod et Eustath. saepius monet, παχυμερῶς haec dici a Geographo nostro, non μαθηματικῶς: qui enim ἀκριβῶς haec examinare volunt immerito veteres sugillant; responderet enim ille linea meridiano grad. 56. aut 57: Alexandria autem est sub 60½ gr. long. Pari licentia infra v. 504. ἄντα δὲ πέζης etc. Id quoque meminisse oportet, Dionysium terram statuere fundae

figuram obtinere, quae per medium secta duos facit conos. Alterum horum integrum sola occupat Asia, alterum Europa et Africa. Duo isti coni communem habent basin, quam in figura οἰκουμένης referunt termini qui Asiam ab Africa et Europa separant, hoc est Nilus ab una parte, ex altera Tanais, Maeotis pontus etc.; lineaque per Aegaeum ita producta, quae Europae terminos cum termino Africae connectit, constituitque τὸ ἴσον ἐπ' Ἀσίδα νείατον ἔχνος, ut v. 274. Ita poetam memorem instituti oportebat ubique τῇ θέσει δουλεύειν. Ad has rationes Eustathii oppositio exigenda est." Siebenkees.

19. Ἄλλοι δ' ἐπ' ἠπείροισι Cod. Palat.

21. Mediam saepe produci in Κασπίος apud Dionysium notavit Brunck. ad Apollon. Rh. III. 859. — μεσσηγὺ Cod. Pal.

22. „Al. κεῖνόν τ' Εὐφράτης." Huds.

24. κόλποι Cod. Palat. sed corr. rec. m. mox idem μεσσηγύ.

26. οὔρεσι Cod. Schellersh.

27. σθένος Ὠκ. Codd. Steph. Bodl. 3. ed. Papii Antw. 1575. 8. et, quae inde expressa est, Haverkampii, L. B. 1736. 8. Eandem lectionem agnoscit et Eustath.; novit tamen et alteram vulgarem ῥόος (v. ad v. 13.), quam et exhibet Cod. Schellersh.

30. „Ἄτλας ἴδ' ἑσπέριος malit Casaub." Huds.

31. ἀρειμανίων Cod. Schellersh. et Eustath.

32. πεπηγότα κρόνιόν τε Cod. Schell.

33. αὖ μιν νεκρὸν Cod. Schell. — mox οὔνεκ' Codd. Rob. Steph. Bodl. 2. et Etonens.

35. Πάντῃ pro Αἰεὶ Codd. Bodl. 1. 2. Cantabrig. Palat. et Petav. ap. Arntzen. qui id praefert: notavitque hanc lect. Hudson. — σκιαρῇσι ed. Haverk. vitio operarum. — νεφέλῃσι Cod. Schell.

36. ἐν ἀνθρώποισιν idem.

37. καὶ Ἰνδὸν κῦμα θαλάσσης idem.

38. νόσφι pro ἄγχι idem. Mox Αἰθιόπων Codd. Steph.; sed αἰθιόπειον Cod. Palat.

Digitized by Google

39. 40. ἔνθα τε Cod. Schell. Mox ἀγκὼν ἐντέταται Codd. Steph. Praeterea ἄγκων Priscianus et Eustath.

41. περιδέδραμε edd. Pap. et Haverk.

42. τοῖος ἐὼν καὶ τοῖα Codd. Steph. — τοῖα exhibet etiam Cod. Schell. „v. Joan. Philop. εἰς κοσμοποιΐαν, L. 4, 5.". Siebenk.

43. ἔνθα ἐρεύγεται Codd. Bodl. 1. 2. Palat. ἔνθα ἀπερεύγεται Cod. Schell.

44. πλείονας Cod. Palat. πίσσυρας Cod. Schell.

45. Ἤτοι ὁ μὲν π. ὃς ἑσπέριον ἀ. τέμνει Cod. Schell. ἤτοι ὁ μὲν Cod. Cantabr. πρώτιστον Cod. Palat. Bodl. 1. 2. Paraphr. πρώτιστα Cod. Bodl. 3. — τέμνει notatum quoque ab Hudson., atque ita legit Priscianus, quum Avienus alterum, τίκτει, expresserit v. 78.

47. δεύτερον οὖν ὀλίγον μ. ἀ. προφερέστατον Cod. Palat. et similiter Schell., nisi quod is tueatur αὖτ' pro οὖν. — δεύτερον ... ὀλίγον etiam Codd. Bodl. 1. 2. 3. et Paraphr. οὖν Cod. Bodl. 2. προφερέστερος Cod. Bodl. 4. Avien. Priscian. προφερέστατον Codd. Bodl. 1 2. 3. et Paraphr.

48. ἀποσπιδνάμενος Cod. Schell.

50. ὑρκανίαν Cod. Schell.

51. ὑπαὶ Cod. Bodl. 1. 2.

52. εἰς κεν Cod. Schell.

54. ἀράβιος Cod. Schell. Ἀρράβιος Codd. Bodl. 1. 2. 3. — ἔνδοθι pro ἐγγύθι Cod. Schell.

55. ἀξείνου Cod. Schell. κόλπου pro πόντου Codd. Steph. quam tamen lectionem non praefert H. Steph. — νοτιώτερον Cod. Schell.

56. βαθυκύμονες Codd. Bodl. 1. et Schell.

57. ἄλλοι δ' ἔτ' Cod. Schell. — ἀπείριτοι Cod. Palat.

59. ῥοθίοισιν pro πελάγεσσιν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. et Palat.

61. πολίων Cod. Palat.

62. ἐννέπετε Cod. Schellerh. ἐννέποιτε Cod. Palat.

63. ἀρξάμεναι abest a Cod. Schell.

64. ἔνθα τε Cod. Schell.

65. ἑστᾶσι Cod. Schell. ἑστασι Cod. Palat. — παρεσχατόωντα Cod. Schell.

67. εἰς οὐρανὸν Cod. Schell. — ἔδραμεν ἄξων Codd. Steph. et Eustath. atque ita praefert Schrad. ad Avien. 102. — ἦχι τε καὶ . . . . . οὐρανὸν ἀνέδραμε Cod. Palat. „MS. ἔδραμεν ἄξων. haec lect. Msc. sed altera ex Homero Odyss. α'. (53.) v. Eustath. in comment. p. 1389. et 90." Siebenk.

68. πυκνοῖσι Codd. Bodl. 1. et Palat. – πυκνοῖς Cod. Schell. – νεφέεσσι Cod. Palat.

70. τε abest a Codd. Palat. et Schell.

71. Λιβύες ed. Haverk. typothetae errore. — μέσος Codd. Palat. et Schell.

72. τ' ἔνθα Cod. Bodl. 4. περὶ Codd. Bodl. 1. 2. 3.

73. ἐς Εὐρώπην Codd. Eton. Edd. Pap. et Haverk.

74. Τὸν δὲ μετ' ἐκδέχεται Cod. Palat. notavitque Siebenk. „Al. Τὸν δὲ μετ' ἐνδέχεται" notavit Hudson., nisi operarum est error.

76. ἔρχεται Codd. Bodl. 1. 2.

77. υἷες Cod. Schell. — ἠπείροισι Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Paraphr. et Priscian.

78. Αὐσονῆες αἰεὶ Codd. Palat. Schell.

80. Σικελίης Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Petav. — ἦ ῥά τε καὶ Σικελῆς Cod. Schell.

81. ἐξείης Cod. Schell. Idem ἐρρεύγεται.

82. τῷ Codd. Bodl. 4. Cantabr. Eton. ἐπὶ Cod. Schell. — ἔνδοθι Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Eton. et Eust. „haud male" ait Hudson.; et praetulit H. Steph. ita Prisc. quoque legisse censens.

83. Τὸν δὲ μετεκδέχεται Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Schell.

μέτ' ἐκδέχεται Cod. Palat. μεταφύεται Cod. Eton. cf. Arntzen. Miscc. p. 242. Ceterum de vv. 83–100. vid. D. Ignatii Georgii D. Paulus Apostolus in mari, quod nunc Venetus sinus dicitur, naufragus, at Melitae Dalmatensis insulae post naufragium hospes etc. Venet. 1730. 4. p. LXXIX. sqq.

85. ὕπερθεν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. — ὅς τ' ἀπάνευθεν Cod. Bodl. 4. et Cantabr. Utramque lectionem notavit Hudson.

86. ἐκκέχυται Cod. Schell.

87. Idem πολύ.

89. μέτωπον pro κάρηνον Codd. Steph. et Palat. Legitur etiam προπρηνές teste H. Stephano.

90. κάρηνον pro μέτωπον Codd. Schell. et Palat. Ceterum Palat. omittit μιν, exhibetque κρειοῖο.

91. ἰηπυγιὰν Cod. Palat.

94. Cod. Schellersh. περιτάσται, accentu ab alia manu super α posito.

95. ἠπείρους ἀπερεύγεται, continentes eructat, vertit Stephanus; duriuscule sane, nescio enim quo sano sensu dici possit duas regiones a mari hoc eructari. Videtur potius Dionysius sic uti voce ἀπερεύγεται, ut voce ἀφικέσθαι poetae uti solent, ut — ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν, Iliad. σ' (270.), quod et Virgilius imitatur in voce devenere; devenere locos laetos — (Aen. VI. 638.). Hic ἀφικέσθαι significat accedere ad aliquid, ita ut praepositione ἀπὸ innuatur terminus a quo, terminus vero ad quem in accusativo verbo subjiciatur, per ellipsin praepositionis εἰς, ἐπὶ vel πρός. Sic δίσσας ἠπείρους ἀπερεύγεται hic vertendum erit: Ex se eructat (aquas sc. aut fluctus) in duas continentes. Vel fortasse legendum est ἠπείρους ἐπερεύγεται, quod manifestius significabit eructat ad continentes: ut ἐπέρχομαι significat advenio, accedo ad, accusativum regens, ut ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας, Odyss.

σ' (503.)." Ita Guil. Hill, in ad. Londin. 1679. 8. Siebenkaas. in notis msc.: „ἀπερύκεται Prisc. ἐπερεύγεται v. 122."

96. ἐπὶ χεῖρα Cod. Bodl. 4. Cantabr.

97. Δαλματίης (s. Ἡμαθίης, nam ita in quibusdam Codd. fortasse lectum fuisse suspicatur) δ' ἐφύπερθεν scribere mavult Fontein. ad Avien. 146.

98. παρακέκλιται Cod. Bodl. 1. — ἄπλετος Codd. Bodl. 1. 2. et Paraphr.

99. πολυτενὴς . . . . ἀμφὶ τρίταις Cod. Palat. — πουλυτελὴς Cod. Bodl. 2. ἐπίδρομος Cod. Bodl. 4. Cantabr., quam lectionem, τρισσῇσιν ἐπίδρομος, laudat etiam H. Steph.

103. ἀτὰρ Cod. Palat.

104 κόλπος pro πόντος Cod. Bodl. 4. at Eustath. — περὶ pro ἐπὶ Codd. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. περὶ Σύρτιν Cod. Schellersh. Mox pro ἑλίσσων Cod. Palat. ἐλαύνων, sed ὀδεύων Cod. Bodl. 4.

105. ἥνπερ καὶ εὐρ. ἐννέπουσιν Cod. Schell. ἐννέπουσιν etiam Cod. Palat.

106. δέ τις Cod. Palat. — ἔντος Cod. Bodl. 4.

107. ἐρχομένου Codd. Steph. et Eton.

108. ὡς edd. Pap. et Haverk. „Illud Ὡς οἱ μὲν cum admiratione legandum esse placuit Ceporino." Hudson. — βοόωσι Cod. Schell.

109. ἐκ δ' οὔρων Σικελῶν Prisc. (Ita Thwait.; sed Wernsdorfio Priscianus v. 112. legisse videtur ἐκ δ' ὅρων vel ὁρίων.) „ἐκ δ' οὔρων Σικελοῦ legendum esse conjicit Hillus (ex Caporino. Thwait.). Ἐκ δ' ὁρίων Σικελῶν mallt Ursinus: tum quod ad vulgatam lectionem proprius accedat, tum quod ita legisse videatur Priscianus." Hudson.

111. ἐννέπουσιν Codd. Palat. et Schell.

113. πνοιῇσιν Cod. Petav. πνοιῇσι Cod. Schell.

114. φυσσιόωντος edd. Pap. Haverk. φυσόωντος Cod. Patav.

Digitized by Google

quodammodo defendente Arntzenio. — *κατ' ἐναντία* Codd. Steph. Bodl. 1. Eustath. — *κεῖται* Codd. Steph. Bodl. 2. 3. Cantabr. Eton. Palat. Schell. *κατ' ἐναντία κεῖται* laudat etiam Tzetz. ad Lycophr. 925.

118. *ἄχρι πτόλιος* Cod. Schell. Idem *χώρην*. Cod. Bodl. 1. *χώρης*.

122. *ἀπερεύγεται* Codd. Bodl. 1. 2. 3. Palat. *τρηχτὴν ἀπερεύγεται ἅλα* Cod. Schell.

123. *βλοσσυρωπὸς* Cod. Schell. *βλοσσύρωπος* Cod. Palat.

124. *ὑπὸ* Codd. Palat. Schell. *οὐρῆς* Cod. Schell.

126. *νήχιτος* Cod. Palat. *προβολῇσι* Cod. Petav. atque ita Is. Vossius ad Melam l. 15. p. 387., improbante Ursino; cf. Wernsd. ad Avien. 183.

127. *προχοῇς* Codd. Bodl. 1. 2. Palat. Schell. *προβολῇ* Codd. Steph. Bodl. 3. Petav.; atque ita Salmas. ad Solin. p. 548., probantibus Ursino et Arntzenio. Mox *νέμονται* Cod. Schell. pro *ἀμφινέμονται*.

128. *ὅσον* Codd. Palat. Schell. *ἐπιπροβέβηκεν* Cod. Palat. — *μυχὰν* Vossius l. l. *μυχὰ νήσων* Codd. Steph. Bodl. 1. 3. 4. et Petav. quod probat Arntzen. „Al. *ἐπὶ μυχὰ*, ut et *μυχὰ νήσων*, quam lectionem praefert Holstenius, ne eadem praepositio bis uno versu repetatur." Hudson.

129. *ζέφυρος* Codd. Steph. et Priscian. *Παταρῆΐδα* Cod. Schell.

130. *δ' ἐκείνου* Cod. Schell.

131. Idem *πόντου* et *ῥόον*, quod postremum, prolatum etiam a Papio, tuentur quoque Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Eton. Palat. Petav. — Schraderus ad Avien. 188. hunc et antecedentem versum ita legendum censuit: *Φράζεο δ' ἐκ κείνου τετραμμένον αὖθις ἐπ' ἄρκτους Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν ῥόον.*

132. *νήσσοισι* Cod. Schell. — *σποράδεσσιν* idem et Palat. Priscianus hic v. 130. habet Cycladas, ad quem vid. Wernsd.

134. πόντος super vers. Cod. Palat.

135. οὖρον . . . . ἐσχατόωσαν God. Schell.

137. Idem βορέην, omisso δέ.

138. Idem ὑπέρ.

139. ἐπίπλατυς Cod. Palat.

140. „Τῷ δ' ἐπὶ Etym. M. v. Βόσπορος." Hudson. Idem jam notaverat Thwaites. ἐπὶ Θρηϊκίου . . . . Ἰνὼ Cod. Palat. — Ἰνὼ praeferunt etiam Codices quatuor Bodl. et Eton.

142. δὴ κἀκεῖνος Cod. Schell.

145. ἐν pro ἐπ' idem. ἐπ' ἀλλήλοισι Cod. Palat.

146. Pro ἐγγύθι Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Palat. Schell. et Paraphr. ἀνδράσι. „Sed ἔνδοθι legisse videtur Avienus, probante Holstenio." Hudson.

148. δήτοι Codd. Steph. Eton. Palat. δή τοι Schell. H. Steph. malebat interpungere post κέλευθοι, non post αἰεὶ versu sq., improbante Ursino.

150. δύο Codd. Palat. Schell. δύ' ἀνίσχουσι Codd. Cantabr. Eton.

151. ἡ μὲν ὑπαινοτίη τὴν καὶ καλέουσι Κ. Codd. Steph. ὑπαὶ νοτίη τήν περ κ. Κ. Cod. Schell. ὑπαινοτίη τήν τε καλέουσι Κ. Cod. Palat. ὑπαινοτίη τὴν δὲ καλέουσι Κ. Cod. Petav., idque malit Arats.

152. βορειοτέρα Cod. Schell.

154. ξυνίασι idem.

155. ἑλκάδ' ἐ. τ. ἤ. ἀνύσσαι Codd. Steph. ἀνύσαι Cod. Palat. ἀνύσσει Cod. Bodl. 4. ἀνύσαι Cod. Schell. „ἐπὶ τρίτον ἦμαρ ἀνύσῃ Desid. Herald. advers. L. 2. c. 9. male de Cretae promontorio accipit." Siebenk.

156. ἴδῃ Cod. Bodl. 3. διθάλαττον Cod. Schell.

157. τορνίῳ Cod. Bodl. 2. ἰαιδόμενον Cod. Schell. ἅμματι Cod. Palat.

158. τευρᾶς Cod. Palat.

Digitized by Google

159. εὐθὺ Cod. Bodl. 2. διαγραφέντα μέσῃ δέ τις Cod. Palat. διαγραφέντα μέσῃ δέ τε Cod. Schell. μόνῃ Codd. Steph. Avienus et Prisc. Recepit Papius.

160. εἰς Cod. Schell.

161. σχῆμα Cod. Cantabr.

162. ἐοικώς Cod. Palat.

163. οἴδματα λίμνης Codd. Steph.

164. μέντοι περὶ Cod. Palat.

166. πομυρίον ἔρχεται Cod. Schell. πόντοιο μύριον Cod. Palat.

167. ᾧ ἔνι Codd. Steph. et Schell. ᾧ ἐνὶ Paraphr. „ἐνὶ, Ms. R. Steph." notat Thwaites, per errorem, ut videtur.

168. Hunc v. laudat Tzetz. ad Lycophr. 695.

171. ἔχεις Cod. Bodl. 4.

173. παραγνώσσοντι Codd. Bodl. 1. 4. et Paraphr. πιφασκόμενος Codd. Bodl. quatuor et Palat. πιφασκόμενῳ τάδε πάντα Cod. Schell. τάδε πάντα etiam Cod. Bodl. 3.

176. „Ex hoc loco F. Avienus in Ora marit. p.438. (v.331.) inepte conatur probare, Gades ad Africam pertinuisse, ubi Dionys. ipso nomine tantum laudat, qui nil de hac re, et in versione sua (265.) sic reddit: Gades principium est, quod jure reprehendi non potest, si Gades fretum Gaditanum intelligas cum Dionysio." Siebenk.

177. ἐς μυχὸν Cod. Palat. „v. 184. γλωχῖνα vocat: sed hic Oceano tribuit et Baeticum sinum intelligit. — Angulum adverticem, hic Cic. in Somn. Scip. de terra universa. (?) Pomp. Mela de Africa (I. 4.): pergit incurva ad occasum, fastigiataque se molliter et ideo ex spatio paulo adductior, ubi finitur, ibi maxime angusta est." Siebenk.

178. ἄχρι θαλάσσης Codd. Steph. „atque ita Avienus v. 208. Verum alteram lectionem (ἄγχι) ex Eustath. et Prisciano tuetur Ursinus." Hudson.

180. sqq. Conferendus est Wernsdorfii Excursus IX. ad Priscian. 170–173.

182. ἢ γὰρ Codd. Bodl. 1. 2. Schell. Affert hanc lectionem et Hudson. conferens v. 263.

183. φολίδεσι Cod. Schell. πολίεσσιν in suo exemplari Priscianum (172.) invenisse existimat Wernsd. l. l. „Namque solum aequalens u r b e s distinguit opacas."

184. ὑπὸ Codd. Steph. Bodl. 1. Eton.

186. Τοῖσι δ' ἐπὶ Νομάδων Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Palat. Τοῖσι δ' ἐπινομάδων Cod. Schell. ἀναπέπταται Cod. Bodl. 4. ἄσπετα deest in Cod. Schell.

187. Μασσαισύλιοι Cod. Schell.

190. Idem pro τομὴν habet μήν. Mox ἐδάσαντο Cod. Palat.

192. αὔλια Cod. Palat.

193. αὔτως . . . . δρία Cod. Schell. δρία etiam Palat.

195. ἀμπέχοι Cod. Bodl. 4.

198. ἔπι Cod. Schell.

199. ἕλκεται ἅλμη Codd. Steph. ἕλκεται praeterea Codd. Bodl. 2. 3. 4. Cantabr. Eton. Palat. assentiente Avieno. vid. Schrader. ad Avien. 293.

200. τιτινομένη pro βαρυνομένη Cod. Bodl. 4. et Cantabr. προχοῦσι Cod. Schell.

201. „Producit Tyrrhenum mare ultra fretum ad Africam usque: tum Siculum et Africum mare sit inter Syrtes et Tyrrhenum, et sic ipse recenset v. 103. Potest et intelligi: Tyrrhenum mare utpote maximum per fretum impellere Siculum et Africum." Siebenk.

202. 203. „Sic Scylax p. 154." Siebenk.

203. ξηροῖσιν ἐ. ψαμμάθοισι Cod. Schell. ψαμάθοισιν Cod. Palat.

204. Τάων ἀμφοτεράων Cod. Schell. μεσαιτάτη Cod. Palat.

205. πόλιν abest a Cod. Palat. ὕπερ Cod. Schell.

Digitized by Google

206. φιλόξεινοι Cod. Schell.

207. ἀλώμενος idem.

208. Idem Κεῖνον αὖτε περὶ χ.

209. νασαμόνων Cod. Palat. cf. Wernsd. Excurs. X. ad Priscianum. Facit is Dionysium aequalem Oppiani.

210. „Hoc sub Domitiano factum ex Zonara et Euseb. docet Salm. ad Solin. p. 411." Siebenk.

211. Laudat versum Tzetz. ad Lycophr. 848. cf. Wernsd. ad Avien. 315.

212. ψαμμάθω Codd. Palat. Schell.

213. εὔπυργος Codd. Steph. Avienus, quem ita legisse cum H. Steph. Thwait. et Huds. censuit Schrader. ad ejus v. 318. Priscianus expressit εὔϊππος, quod et praetulit Steph. „Hesych. Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς. οὗτοι γὰρ ἐσπούδαζον περὶ ἱπποτροφίαν." Siebenk. — εἶδος pro γένος Codd. Steph. et Bodl. 4. πέδον Codd. Cantebrig. et Eton.

Inter v. 214. et 215. „quatuor hos in quibusdam exemplaribus (sunt vero etiam in Cod. Petaviano) repertos annotat Rob. Stephanus, et ex eo Morelius:

Κεῖθεν δ' ἐς δυσμὰς, Λιβύης ὅθι φαίνεται ἀρχὴ,
Μάνδρος ἐρήρεισται, Σάλαθός τε ῥόον ταχὺν ἕλκει
Ἔνθα Νιγρίτιδος ἀγλαὸν ὕδωρ, Νίγειρ τ' αὐτὸς
πέπταται, ὁλκὸν μυρίον Αἰθιόπεσσιν ἑλίσσων.

Sed ego ne per somnium quidem incidere potuisse Dionysio credo, ut eos hic insereret: et nec ab Eustathio explicantur, nec a Prisciano transferuntur, qui, ut multa omittat, nihil tamen eorum negligere solet quae descriptionis aliquid continent." H. Steph.

215. γατοῦλοι δ' ἐφύπερθεν Cod. Pal. γαίτουλοι δ' ἐπὶ τοῖσι Cod. Schell. et Bodl. 4. — ἀγχέμαχοι N. Steph. Byz. v. Νίγρητες, ubi Berkel. ex vulg. edd. perperam reposuit ἀγχίγυοι. ἀγχίγειοι Codd. Steph. et Palat. νήγρητες id. Cod. Palat. cum Bodl. 2, 3.

2. 3. Νιγέρητες Cod. Bodl. 1. „Al. ἀρχέμαχοι, probante Holstenio." Hudson.

216. ἑξείης . . . τοῖσι Cod. Schell. τοῖσι etiam Cod. Palat. „Forsan τοῖσι Φαρούσιοι· nam Stephano Byzant. Φαρούσιοι, ἔθνος Λιβυκόν." Hudson. — ὑπὸ γαῖαν Codd. Steph. et Bodl. 4.

217. ναίουσι Codd. Palat. et Schell. ἀπείρονες Codd. Bodl. 2. 3. Schell.

219. περὶ Codd. Bodl. 1. 3. Versum laudat Phavorinus v. Τέμπη.

222. ὅς δ' ἤτοι scribi jubet Herrmann. ad Hymn. in Ven. 226. ut et infra 978.

223. Σίρις Cod. Palat.

224. εἰννάεται Cod. Palat. στρεφθέντα Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Schell. Prisc. στρέψαντι Codd. Steph. στραφέντα Cod. Bodl. 3.

225. κεῖνος Cod. Schell. τεταννμένος Cod. Palat.

226. Locum citat Schol. Nicandri ad Ther. 175. εἰλιγμένος Cod. Schell. εἰς ἅλα βάλλει Codd. Steph. Bodl. 4. Eustath. Ita et Cod. Petav. et tres Msc. ut notatum est in Miscc. Obss. Vol. I. p. 275. cf. Homer. Il. λ'. 722. βάλλει auctoritate Eustath. edidit quoque Papius et qui eum secutus est Haverk. Notat H. Steph., non debuisse magis placere lectionem πίπτει quam alteram βάλλει, ostendere v. 660.

227. ὕδατι Codd. Steph. Bodl. 2. Palat. Eustath. atque ita Papius cum Haverk. ἱερὸν πέδον Cod. Bodl. 4.

228. κείνῳ pro Νείλῳ Cod. Schell.

230. ὅς ῥά τε καὶ Λιβύης ἀποτέμνεται Ἀσίδα γαῖαν Cod. Bodl. 4.

232. μένος ἀνδρῶν Cod. Schell.

233. συνεστήσαντο Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Cantabr. Schell.

234. ἐπειρήθησαν Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Petav., atque ita

omnino legendum esse jam vidit Papius, in cujus editione, ut in Haverk., ita editum est.

235. ἠπλώσαντο ex Eustath. rescribendum esse monuit Palmerius apud Arntz.

236. totus abest a Cod. Schell.

237. φρασάμενοι Codd. Palat. Schell.

238. πείρητα Cod. Schell. χέρσου pro γαίης Codd. Steph.

239. ἔτυχε τιμῆς Cod. Schell.

240. Idem οὐδέ κεν.

241. ἀγλαὰ τέκνα Cod. Steph.

243.244 „Versus meridiem debebat dicere; et recte Eustath. ἐν τῷ νοτίῳ." Siebenk. Cf. ad 332.

243. ἐπηῷ Cod. Schell.

244. πολυκρήμνοιο Eustath.

245. ἀμφοτέροισιν περισκεπέεσσιν Cod. Palat.

247. καὶ abest a Cod. Schell. Idem ἔχουσι.

248. ἡμὶν Cod. Schell. ἦ μὲν editum est a Papio et Haverk.

249. laudatur a Tzetze ad Lycophr. 1206. ἑκατόνπυλον Cod. Palat. ἑκατοντάπυλον Cod. Schell. γεγονὼς Cod. Palat.

251. ὅσσοι δ' Cod. Schell. ὅσοι Cod. Palat. Idem μεσαιτάτην.

252. νοτεροῖσιν Cod. Palat. νοτερῇσι ἐπηιόνεσσι Cod. Schell. νοτίῃσιν Avienum legisse censet Schrader. ad illius v. 371.

253. παραλίην ναιετάουσιν Cod. Schell. ἕως pro ἔσω Avienum legisse notat Schrader ad illius v. 372. Neque aliter Paraphrastes, quem primus edidit Thwaites. Σερβωνίδα λίμνην Codd. Bodl. 1.4. λίμνης Cod. Palat.

254. μακεδόνιον Cod. Palat.

256. τιμόεντι κ. οὐ μὲν ἐκείνου Cod. Schell.

257. ἴδηαι Codd. Bodl. 2. Palat. Petav.

258. ἠχί τε μακραὶ Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Cantabr.

259. εἰδοθέης Cod. Schell. et Palat. De falsa et absurda lectione

(ἔνδοθεν αἴης s. ἔνδοθι γαίης) quam expressit Avienus 380. vid. Schraderus et Wernsd. — Ceterum ad hunc v. pertinet Scholion quod e Cod. Petaviano exhibuit Arntzenius: τῆς Εἰδοθέης Παλληνίδος, ὅ ἐστι τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τιμωμένης. Τὸ δὲ Εἰδοθέης τῆς θυγατρὸς Πρωτέως.* Καὶ γὰρ ὁ Πρωτεὺς Αἰγύπτιος ἦν. Καὶ ἀπῆλθεν εἰς Θράκην (Palmerius supplebat σὺν παισίν) ἔνθα ξενοκτονοῦντας τούτους Ἡρακλῆς ἐφόνευσεν, παρακαλέσας τε τὸν Ποσειδῶνα διὰ τῶν ἀδύτων τῆς γῆς ἦλθεν, καὶ ἔκτισε τὴν Φάρον νῆσον. ἡ Εἰδόθεα οὖν θυγατὴρ αὐτοῦ ἦν, καὶ οὔτε γελᾷ διὰ τὰ τέκνα, οὔτε κλαίει ἡ Δαίμων.

260. ἀντολίην τε Cod. Schell. παραὶ Cod. Palat. Κασιήτιδα χώρην Codd. Steph. Bodl. 3. Petev. Κασσιωτίδα χώρην Cod. Schell. Κασιώτιδα λίμνην Codd. Steph.

261. ἔχουσιν Codd. Palat. et Schell.

263. Λιβύεσσιν idem.

264. λελασμένον Codd. Steph. et Eustath. ἔλαχον Cod. Petav. — Inter 264. et 265. legitur in Cod. Schell. v. 269.

266. τοί δ' Codd. Bodl. 4. Cantebr. Schell. μέσας Cod. Palat.

267. ἱμερτῆς pro εὐρείης Codd. Bodl. 3. Schell. et Prisc. οἴδματα pro ὕδατα Codd. Bodl. 1. 3. Schell.

268. μέσον Cod. Petev. ἐφέλκεται Cod. Palat. Schell. κόλπον Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Palat. et Paraphr. Probavit Holsten, ut notat Hude.

269. καὶ τέρμα Cod. Cantebr. καὶ σῆμα Cod. Schell. (Ceterum v. ad 264.)

270. ἐθέλῃς Cod. Bodl. 3.

271. „Λιβύῃ legit Scaliger, quod sane melius, nisi mavis legere οὗτος, ut refertur ad τύπος in versu praecedente, eodem enim modo loquitur infra, v. 260." Holsten. „Vide Menagii Observatt. ad Diogenem Laert. L. IX. §. 47. p. 415." Hudson. Λιβύῃ Cod. Bodl. 1. ῥεσμὸς Idem et Cod., quem citat Mena-

Digitized by Google

gius l. l. qui notat, in commentario quodam non adito in Dionys. legi ῥυθμός, raddiqua ἔκτασις καὶ περιγραφή. Eodem modo hanc vocem interpretari Paraphrastan ad v. 620. notat Thwaites. ῥυμῆς Cod. Bodl. 2.

272. τέτραπται Cod. Petav.

273. Λιβύης νοτίης ἀμφὶ τέρμα Cod. Schell.

274. ἴσον Idem.

277. πέλει Cod. Palat. Schell. ἴσον ἀμφοτέροισιν Cod. Palat. πλευροῖς . . . . ἀμφοτέροισι Codd. Bodl. 2. 3.

278. ἀντολίην ἐπὶ μέσσην Codd. Bodl. 1. 2. 3. 4. Cantabr. Eton. et Petav. „Non male. vid. Elsner. ad Evang. Joann. 4, 6. Priscianus tamen vertit (266.) lata sub ortu: Arntz. μέσην Codd. Palat. Schell.

279. ἐσιδὼν, omisso πόρον, Cod. Schell.

280. κιχήσεω Idem. Εὐρώπης Cod. Palat.

283. μῆκος δ' ἠπείρου Cod. Schell. τεταμμένον Codd. Steph. Prisc. Eustath. edd. Pap. et Haverk. Probavit H. Steph.

284. βρεττανοὶ Cod. Schell. βρετανοὶ Cod. Palat.

285. νέμουσιν Edd. Pap. et Haverk. ἐρισθενέων Cod. Bodl. 4. et Eustath.

286. ἑρκυνοῖο Codd. Palat. Schell. ὀρόσκους Cod. Schell.

287. ἐννέπουσι Codd. Palat. Schell.

288. ἐπὶ πυρηναῖον Cod. Schell. ἐπὶ etiam Palat.

289. καλιρόου Cod. Schell.

290. Idem ἑρμαίην.

291. κώκυσαν edidit Brunck. ad Apollon. Rh. IV. 610. κώκυσσαν Cod. Palat. κώκυον Cod. Schell.

292. ἐφήμενοι Codd. Steph. ὑφείμενοι Pal.

295. δάκρυ' ἀμέλγονται Cod. Schell. δάκρυ' scribendum etiam censet Gerhard. lectt. Apollon. p. 52. 180. ἀμέλγονται et Codd. Steph., Bodlejani quatuor, Palat. Eustath. et Etym. M. v. Ἠλιάδες.

294. τῶνδε Codd. Bodl. 1. 2. 3. Cantabr. Palat. et Paraphr. „Notandum quod Avienus versum hunc et duos praecedentes non translulit. Saltem hic versus male insertus videtur. Tyrrhenos enim infra suo loco in Italia commemorat, sc. v. 347. Itaque vereor ne alicujus librarii aut correctoris imperiti glossema sit." Holsten. apud Hudson. cf. Wernsd. ad Priscian. 285.

295. „Pro Τῆς δε πρὸς ἀντολίην (ut etiam in Etym. v. Ἄλπιος) malim τῇ δὲ πρὸς ἀντολίης, Huic ab oriente venienti, nam πρὸς notet aliquando motum e loco ad locum, ut plurimis locis demonstrat Eustathius." T. Faber, in Epist. crit. p. 68. „Pro Τῆς δὲ mallem legere Τῶν δὲ et referre ad Κελτῶν quod praecedit v. 288." Holsten. — „Loci hujus difficultatem, quam magnopere exaggerat, tolli posse credit Hillus, si vox ἀντολίη non pro Solis, sed pro loci ipsius exortu sumatur, hoc sensu: circa initium Hetruriae (ex Apennino scilicet ad Hetruriae, Liguriae et Galliae Cisalpinae confinia) Alpium initium conspici. Addit et alteram conjecturam, nisi placeat, inquiens, hoc modo locum istum legere, τοῦ δὲ πρὸς ἀντολίην, ut de Padi exortu intelligatur, qui prope Alpium initium est. Verum, a posteriori ut ordiar, facile, qui ad συνάφειαν verborum Dionysii attendit, quia praecessit jam proxime cum respectu ad Padum τόνδε μέθ' ἑξείης, videt, locum non esse hic illi τοῦδε πρὸς ἀντολίην. Ad prius quod attinet, ut insolens nostro est haec vocis ἀντολίη acceptio, sic neque necessaria videtur. Nam si superiores Apennini partes ad Hetruriae, Liguriae et Galliae Cisalpinae confinia, Alpibus tribuantur, initium sane harum erit ad ortum Hetruriae aestivum. Quamvis enim Strabo Libr. V. (p. 211. A. ed. Paris 1620. fol.) Apenninum Alpibus juxta Genuam committi statuat, Poeta tamen, suo jure usus, ulterius exortum Apennini promovere, idemque huic et Hetruriae initium non incommode dare potuit." Ursinus. — „διαφαίνεται, Etymologici auctor in v. Ἄλπιος." Thwaites. et Siebenk.

Digitized by Google

296. *μεσαιτάτης* Cod. Palat.

299. *αὐτὸς* pro *Ἴστρος* Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Cantebr. Schell. et Petav. sed repetitio vocis *Ἴστρος* magis placuit Arntz. Mox *ἄχρι* Codd. Bodl. 3. et Schell.

300. *ἐρρεύγεται* Cod. Schell.

301. *προχοῆσι ἐ. παρὰ Π.* Idem.

302. *κέχυνται* Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. Palat. Petav. exhibentque edd. Papii et Haverk.

303. *πολλαὶ* et mox *ἀν στόμα* Cod. Schell.

304. *Σάματαί τε* ed. Pap. et Haverk. „In uno Ms. (nempe Oxoniensi, Bodl. 2. ut in notis monet Thwait.) *Σαρμάται*, quam scripturam tuetur vir doctus (Jacob. Gronovius) p. 9. Var. Lect. ad Steph. Byzant. editionis Berkelianae." (L. B. 1688. fol.) Hudson.

306. *ὀξὺν* pro *αἰπὺν* Cod. Bodl. 4. et Eton.

307. Pro *ἐς στόμα* habent *ἔσχατα* Codd. Steph. Bodl. 3. Cantebr. Eton. Petav.

308. *τῶ* Cod. Schell. *Ἀγαυῶν* Codd. Steph. Schell. et Priscianus 299., probante Wernsdorfio post Papium, qui tamen ab altera lectione A l a n i non recessit. — *ἀγανῶν* Codd. Steph. Bodl. 2. 3. quod Holstenio placuit (v. Huds.). Ursinus ex Ptolemaeo legi posse censebat *Ἀλαυνῶν*.

309. *Μελάγχλαινοί* Cod. Palat. Ceterum *Ἱππημολγοὶ* initiali majuscula scribendum esse, monuit jam Holsten. ap. Hudson.

310. *ἱππόποδές τε Γελ.* legebat Avienus 446. c e l e r e s q u e G e l o n i („atque ita in uno Ms." ait Huds., deceptus, ut videtur, nota numerali 9 apud Thwait. quae Avienum significat), ut apud Lucan. III. 283. v o l u c r e s q u e G e l o n i. v. Schrader. ad locum Avieni. — Mox *ἀγάμορσοι* Cod. Schell.

311. *Ἧχι* vitiose ed. Haverk.

312. *προπάροιθεν* Cod. Schell.

313. γραμμῆς Codd. Steph. et Paraphr. κατ' ἐναντία Cod. Palat. Κυανέων Cod. Schell.

314. Ἀλδίσκοιο Codd. Bodl. 1. 2. „Ἀρδήσκοιο Avienus (450.) et Prisc. (306.) Ms., et sic Hesiodus vocat (Θ. 345.)." Holsten. cf. Schrader et Wernsd. ad versus Avieni et Prisciani. — παντικάποια Cod. Bodl. 1. 2.

315. ὄρεσι Codd. Palat. et Schell. „Hunc versum desumpsit ex libro IV. Apollonii Rhodii (287.) ubi de Istro loquitur." Holsten. Apud Apollon. pro διάνδιχα est ἀπόκροθι.

316. τᾷ δὲ περὶ προχοαῖς Cod. Schell. περὶ etiam Cod. Bodl. 3.

317. ἠδυφανὴς Codd. Steph. Cod. Bodl. 3.

318. ἀδάμαντα δὲ Cod. Eton.

319. Pro ἐγγύθεν Cod. Schell. habet ἐκεῖθεν.

320. τόσσοι, omisso δὲ, Cod. Schell. τόσοι δὲ Cod. Palat.

321. Ῥαῖτοι cum Tanaq. Fabro (Epist. crit. 27.) legendum censuit Wernsd. ad Prisc. 313. Ita etiam Cluver. Ital. ant. p. 114. et alii apud Schrad. ad Avien. 459., neque adversatur H. Steph. — „Pro Γέῤῥαι vel Ῥαῖτοι, vel Γραιοὶ reponendum censent Viri eruditi." Hudson. Cf. notam Hillii. Γέῤῥαι τε καὶ ὤριχι' Cod. Schell. γέῤῥαι τε καὶ Cod. Palat. Ὠρίκι' Eustath. — ἐρεμνὰ Codd. Steph. et Eustath.

322. Παννόνιοι Cod. Palat. παυνόνιοι Cod. Schell. — „Rectius diceretur, Thraces alios accolere Pontum, alios Propontidem, alios Aegaeum mare: nescio enim quid discriminis sit inter ἐπὶ πλευρῇσι Προποντίδος et ὑπὲρ Ἑλλήσποντον." Siebenk.

324. προβολῇσι Codd. Steph. Palat. Schell. Bodl. 1. 2.

326. πολυφλοίβοιο Cod. Schell.

328. καλὸς abest a Cod. Palat.

329. λύχνος τε π. φ. π. ὅμοῖος Codd. Steph. et Petav. Aratzenius citat Salmas. Exerc. Plin. p. 532. non addito, illum legere, quod in quibusdam veteribus codicibus se reperisse affir-

Digitized by Google

mat, λυχνῆς τε φλογὸς πυρὶ π. ὁμοῖος, ut λυχνὴ φλὸξ sit lucernarum flamma. Idem tamen Salmasius p. 777. in antiquis Dionysii codicibus scribi ait λύχνης δὲ πυρὸς φλογὶ π. ὅμοιος. Hudsonus praeterea lectores ablegat ad Gesner. de figuris lapidum p. 50. — λύχνις . . . ὅμοιος Codd. Bodl. 3. 4. Eton. Eustath. λύχνος ὅμοιος Codd. Steph. (λύχνις tamen et λύχνος apud Thwait, typothetae errore videtur excusum pro λυχνὶς, λύχνος.).

330. τόσοι Cod. Palat.

332. κρηπῖδα Codd. Palat. Schell. πρὸς ἠῶ abest a Cod. Schell. — „πρὸς ἠῶ, versus meridiem. Sic et v. 243., unde apparet, eum ἠῶ non pro oriente, sed pro meridie accipere. Vide Eustathium. Utrobique errorem sequuntur Avienus et Priscianus." Holsten.

333. Αὐσονίων Cod. Schell.

335. ἕσπερον Codd. Steph. Bodl. 2. ἑσπέραν Codd. Steph. Cantabr. Eton. ἑσπέρῃ Cod. Bodl. 3. „ἄκρῃ Cod. Ms. H. Stephani." Thwait. Ita tantum Stephanus: „Quibusdam magis placet ἄκρῃ in dandi casu."

336. Κάλπη pro 'Αλύβη corrigit Schrad. ad Avien. III. 478. τῆς ὑπένερθε Cod. Palat. τῆς ὑπένερθεν Cod. Schell. — „Notandus hic manifestus error Dionysii, qui Abylen, Africae montem, pro Calpe, monte Europaeo posuit: quem utcumque Eustathius excusare conatur, sed frustra." Holst. „Vide Philostratum (Vit. Apollon. Lib. V. c, 1.) p. 188. edit. Lipsiens." Hudson.

337. Ταρτησὸς Codd. Palat. Cantabr. Eton. ῥυηφανέων γένος ἀνδρῶν Cod. Schell.

338. Κελτοί Ceporinus et Montanus, assentiente Hillio. πυρρηναίων Codd. Palat. Schell.

339. μέση Cod. Palat. μέσσω Cod. Eton. ἄκρῃ (pro αἶα Codd. Steph. Bodl. 2. 4. Palat. Schell.

340. Laudat hunc versum et 343. Steph. Byz. v. 'Απέννιον

ita: τὴν μέν τε μέσσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει, Ὅν ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον, omissis igitur vv. 341. 342. Quos si in suo exemplari non reperit Stephanus Byz., legisse eum oportet ὄρος ob sequens ὄν. Ceterum πολυχενὴς Codd. Palat. Schell.

341. ἰθυμένον Cod. Schell. ἰθυνόμενον Palat.

342. ἴδρυς μ. σοφὸς Cod. Schell. ὑπουργὸς Cod. Palat.

343. οἱ ῥά τε Codd. Steph. et Codd. Bodl. 3. ὅν ῥά τε Codd. Steph. v. ad 340. Ἀπένιον Cod. Palat. Ἀπέννινον Codd. R. Steph. habere notavit Thwait., quod verum non est.

344. Σικελικὴν Cod. Schell. λήγει (pro τέμνει) Codd. Steph., apud quem alii τείνει cum Bodl. 4. et Eton. „Forsan ἐρχόμενον. Casaub." Hudson.

345. φῦλα ἀμφὶ Cod. Palat. πάντα Cod. Schell.

346. ζεφυρίδος Cod. Schell. ζεφυρήτιδος Cod. Palat. Ceterum vid. Wernsd. ad Avien. 488.

347. Τυῤῥηνοὶ Cod. Palat.

348. οἱ ποτ' ἐκ Idem.

349. ναιήσαντο Cod. Schell. Τυρσηνοῖσι. Idem et Palat. „v. Salmas. ad Sol. p. 756." Siebenk. quod non intelligo.

350. ἐπὶ Cod. Schell. Λάτνων Cod. Palat. „in quodam Ms. H. Steph. voc. Λατίνων superscriptum erat τῶν Λογγοβάρδων." Thwait.

351. μέσης Codd. Palat. Schell.

352. Θύβρις exhibent edd. Bas. 1522. et 1547. in hoc v. et vv. 353. 354. — εὐρείτης Cod. Schell.

353. ποταμὸς Codd. Steph.

355. cf. v. 1047.

357. ἐπὶ Codd. Palat. Schell. ἱερὸν πέδον Codd. Steph. Bodl. 2. 3. Palat. λιπαρὸν, quod vulgo legitur, plane abest a Cod. Schell.

358. ἀγνὸν Codd. Steph. Bodl. 2. 4. Cantabr. Eton. Prisc. cf. Wernsdorf. ad Priscian. 352. ἀμάλαις Cod. Schell.

Digitized by Google

361. σιλαροῖο Cod. Palat.

362. Βρόντιοι Cod. Schell. Βρέττιοι Avien. Prisc. Eustath. „melius" ait Huds.; et praetulit Ursinus. „ἕασσι Codd. R. Steph." Thwait.

363. Τοσάτιον . . . . πέτραν Cod. Schell.

364. Εἰς Cod. Schell. Παραπέπταται Codd. Steph. Bodl. 2. Palat.

365. „Eandem historiam narrat Scymnus Chius." Huds. — τῇδ' ἐπὶ Codd. Steph. Bodl. 2. 3. Palat. Schell. „Al. τῇ δ' ἔπι, et rectius, ut putat Holsten." Hudson. — ὅσσοι Cod. Schell. ἐπ' ἔτεσσι Cod. Bodl. 3. 4.

366. ἐς Codd. Bodl. 4. Eton. Αὐσονίους Codd. Steph. Eton. ἦλθον μετ' Cod. Palat. σφετέραις Idem et Schell. σφετέρῃ ἀνάσσῃ Prisc. 360. (ubi vid. Wernsd. cf. Triga Opuscc. critt. rarr. Traj. ad Rh. 1755. 8. p. 311. not. ad Joann. Marii Mattii Opinion. I. 10.) et Eustath. σφετέρῃ πεισθέντες ἀνάσσῃ Prisc. Eustath.

367. τῷ Ed. Haverkamp.

368. μεθ' Cod. Schell. δὲ σφέων. Idem et Palat. δέ σφων Edd. Pap. et Haverk.

369. αἰπεινὸν (pro ἱμερτὸν) Cod. Bodl. 4. Cantabr. εὐστεφάνοιο Cod. Schell. εὐστεφάνου Cod. Palat.

370. ὑπ' Cod. Bodl. 2. Palat. Schell.

371. κεῖθι δ' ἂν Cod. Bodl. 3.

372. „Diserte ait Dionysius, Sybaritas vindicta et ira Jovis periisse, quod inviderent praemiis Olympici certaminis, id est, quod voluissent tollere certamen olympicum, aliud simile in urbe sua statuendo. Propositis enim praemiis majoribus, quam Olympiae, ludicram instituerunt, ad quod magnitudine praemiorum invitati homines vetus illud Olympicum negligerent. Eodem enim die, quo Olympicum instaurabatur, illi indixerunt suum. Quum igitur illos ludos celebrarent, Crotoniatae incautos oppresserunt, ut clare dicit Scymnus in Periegesi (345 – 359.). Locum Dionysii

non assecutus est Eustathius; aliique alias exitii eorum causas afferunt. Scalig. ad Euseb. p. 79. Vide Herodot. L. 5. c. 44. Diodor. Sic. l. 12. p. 77. (cap. 9.) et Aelian. in Var. Hist. l. 3. c. 43." Hudson. Cf. de hoc loco Heyn. Opusc. Vol. II. p. 134. not. et Wernsd. Excurs. XI. ad Priscianum. — χακεῖ Cod. Schell.

373. σίμβαρις Cod. Palat.

374. μαρναμένους Cod. Bodl. 1. γεράεσσιν Cod. Palat. γεράεσιν Cod. Schell. τεράτεσσι Prisc. legisse videbatur Wernsd. l. l.

375. σαυνῖται Cod. Schell. — Totus versus omissus est in antiquioribus editionibus ante Rob. Stephanum.

376. μάρσων Cod. Schall. θόνα ed. Haverk. τάροις super vers. Cod. Palat. ναίει Idem cum Codd. Steph. Bodl. 2. 3. Eton. et Schell.

377. ὅν ποτ' Codd. Bodl. 4. Cantabr. Eton. ἐπολίσατο κρατερὸς Α. Cod. Schell.

378. Καλαυρίδος Eustath.

379. τὰ φῦλα τὲ τῶν ἰηπύγων Cod. Palat. Ἰηπυγίων Codd. Steph., probante Ursino. Ὑρίου Cod. Schell.

380. παραλίας Codd. Palat. Schall.

381. ἀγχίπορον Ἀκυλήϊον ἔνθα Paraphr. Avien.

382. ἄστυ τὲ γεστραίων Cod. Schell. ἄστυ γεστραίων Cod. Palat. (cf. Cluver. Ital. ant. p. 197.) ἐπ' ἠπείροισι Cod. Schell.

383. περιβόσκεται Αὐσονίην, inverso ordine, Cod. Palat.

384. στρεπτὴν ἐπερεύγεται ἅλμην Codd. Steph. Bodl. 1. 4. στρεπτὴν περισύρεται ἅλμην Codd. Steph. Bodl. 3. στρεπτὴ ἐπισύρεται ἅλμη Codd. Steph. Prisc. στρεπτὴν ἀπερεύγεται ἅλμην Cod. Bodl. 2. Paraphr. στρεπτὴ ἀπερρεύγεται ἅλμη Cod. Schell. ἐς ἀ. στρεπτὴν ἀπερεύγεται ἅλμην Cod. Palat.

386. Ὑλλήων Eustath.

387. Βουλήμων Codd. Steph. Eton. Βουλίνων Cod. Bodl. 2. Βουλινέων, quod est in ed. Basil. Joannis Bebelii 1523. (vid. H. Steph.), probatur Ursino et Palmer. ap. Arntzen. p. 243. ἀκταῖς

Codd. Pelat. Schell. cum edd, ante Rob. Steph. ἔχουσα Cod. Schell.

388. ποτὶ χέρσον Codd. Steph. Prisc.

390. αὖ Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton. χῶρον Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. περιηγέα Codd. Steph. Bodl. 4. χῶρον excusum est in not. Brunck. ad Apollon. Rh. IV. 518. Casaub. ad Athen. p. 777. citat: περὶ τύμβον ἰδοις περιηγέα τύμβον, censetque Dionysium verbo περιηγέα figuram loci respexisse,

391. φήμη· Cod. Schell.

392. σκολιῶν δέμας Codd. Steph. Prisc. ἠλλάχθησαν legit Schol. Nicandr. Theriac. 607.

393. ὁππότε Cod. Schell.

394. γαῖαν Idem.

396. συνᾶσι edd. Pap. Haverk.

401. ἔλαχεν Codd. Palat. Schell.

403. ὀπηδεῖ Cod. Palat.

404. πλατάνου Cod. Schell.

406. ξυνὸν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Cantabr. Eton. Palat. Schell. Petav. quod idem in sex Ms. (qui videntur esse sex Anglici) exstare ait Wass. ad Thucyd. VIII. 15.

407. πολυδινήτῳ Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton. Petav. Schell. Eustath. Edd. Pap. et Haverk. — „Quamcunque quis in partem vertet hunc versum, ut hic scriptus est, non se expediet (ni fallor) nisi vocabulo περίμετρος significationem quampiam, quae sit insolens, tribuat: ut certe insolens est ea, qua dicitur poni pro adjectivo similis; ea item, que existimatur idem valere quod immensa. Tolerabilius certe esset dicere accipi pro rotunda, si necesse foret adjectivum esse: verum ego substantivum multo aptius futurum puto. Ut autem esse possit, vel ἠπείρου scribendum esse (ut legisse videtur Eustathius) vel ex nominativo περίμετρος, accusativum περίμετρον (subaudiendo praepositionem κατα) faciendum esse dico." H. Steph., quicum consentit Ursinus, vul-

gerem tamen lectionem non incommode retineri posse existimans cum Stephani versione in ambitu.

408. ἐναλίοις Cod. Schell.

409. τῆς μὲν πρὸς Codd. Steph. Palat. ζέφυρον Codd. Steph. ζεφύρου Codd. R. Steph. Bodl. 1. 2. Cantabr. Eton. Eustath. Τριφυλίδος scribit Schrad. ad Avien. 369.

412. Ἀσίηθεν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. γαίηθεν Codd. Steph. Bodl. 4. Eton. et Eustath.

413. ἀλλ' ὁ μὲν Codd. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. Palat. Schell. Petav. καί ῥ' ὁ μὲν emend. Gerhard. Lectt. Apollon. p. 166.

415. ἀρκάδες Cod. Schell. Ἀπιδανῆος Codd. Steph. Bodl. 1. Palat. vid. Wernsd. ad Prisc. 412.

416. Κρᾶθις Cod. Schell.

417. laudat h. v. Eudocia p. 439.

418. Αυκαώνων Codd. Steph. Eton.

419. ἐς ἀνατολίην . . εἰς νότον Cod. Palat. „Al. ἐς ζόφον." Hudson.

421. a manu recentiore in Cod. Palatino est ζεφυρόν. — ἠῶ pro αὐγὰς Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Eton. Petav. Palat. Schell.

422. ἐρχομένη Codd. Steph. et Petav. probante Arntzenio. καλέουσι Cod. Schell.

423. πρόσθε pro νέρθε Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Petav. Schell. probante Brunck. ad Apollon. Rh. I. 215. In Haverk. perperam excusum est νέρθηγε.

424. θεσπεσίοιο Cod. Schell.

425. ἔνθα Idem. Ὀρείθειαν Cod. Petav. Ὠρειθίαν Cod. Palat.

426. τοῖς Cod. Eton. Λοκρῶν Cod. Palat.

427. τῇσι Cod. Palat. Μακηδονίες Codd. Bodl. 2. et Eton. πόλιες Cod. Palat. et Schell.

429. „Θρηΐκιον, sc. ἰσθμοῦ, ex vers. 423. rep." Siebenk.

Digitized by Google

430. ἀπείρητος Cod. Schell. ἐστεφάνωται Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Eton. Palat. Schell.

431. εἰς νότον Cod. Schell. εἶσι μετὰ Codd. Steph. (Rob. Steph. notaverat εἰσὶ μετά) ἴδοις σκοπιὴν Cod. Schell. Ἀρακύνθου Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Eton. Additum est scholion in Cod. Petav. ὅπέρ ἐστιν ὄρος Αἰτωλίας νοτιώτερον.

432. μέσου Cod. Palat.

433. ἄγων omittit Cod. Schell.

434. Τρινακρίης Codd. Rob. Steph. Bodl. 1. 2. Palat. Avien. Prisc. De scriptura hujus nominis vid. longam notam H. Stephani. μέσων Cod. Palat.

435. νήσσων Cod. Schell.

436. Κεφαλήνων Idem et Cod. Palat.

437. „Illud τῷ δ' ἔπι refertur ad Αἰτωλῶν πεδίον. Holst." Huds.

439. παρνασοῦ Cod. Schell. νεφόεντος Cod. Bodl. 3. μέσης Codd. Palat. Schell. „τῆς διὰ μέσσης non ad Phocidem cum Eustathio, sed ad Παρνάσσου πτυχὰ refert Papius." Huds.

440. χοῖμα vitiose ed. Haverk. κελλαρίζει Cod. Palat.

442. Δελφίνης Codd. Rob. Steph. ita etiam Cod. Brunckii, quem vid. ad Apollon. Rh. II. 706. δελφίνου et δαλφῖνος Codd. Rob. Steph. παραπέπταται Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Schell. quam lectionem rejicit Papius.

443. ἀπειρεσίησσιν Cod. Schell. φολίδεσσιν Cod. Palat.

444. „Judicent docti, an etiam μεγάλῳ (pro ἱμερτῷ) legerit Eustathius." Thwait. Notaverat hanc lectionem jam H. Steph., neque eam neglexit Huds. τόθι Codd. Bodl. 4. Palat. Schell. quod probavit Herrm. ad Hymn. in Ven. 158.

445. Μηλίτου Cod. Schell. ἐκ λάρου Cod. Palat.

446. ἄμμα Cod. Palat.

447. ἑλίκοι σ. δὲ διὸς Cod. Palat. μοι etiam abest a Cod. Schell.

Digitized by Google

448. αἶ γ' Cod. Schell.

449. φαίνονται Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Eton. ἄλλῃ Cod. Schell. ἄλλη Codd. R. Steph.

450. μέσον Cod. Schell. μέσοι Cod. Palat. ὑφ' ἑσπερίων Codd. R. Steph. Bodl. 1. Schell. Ita etiam edd. antiquiores, ut Bas. 1522. 8.

451. ἐσχατόωντα Codd. R. Steph. Schell.

452. ἀπ' Codd. Steph. περὶ τέρμασιν Codd. Bodl. 1. 2. Petav. Palat. Schell.

453. ἔνθα δὲ Cod. Schell.

454. αἰγιόχοιο pro Ἡρακλῆα Codd. Steph.

456. κληϊζομένην Cod. Palat. κοτινοῦσσαν Codd. R. Steph. Cf. Wernsd. ad Avien. 612.

457. Λιμνῆσιαι Codd. Steph. δὲ Βοῦσος vulgaris quidem est lectio plerorumque Codd. et Edd. (Cod. Palat. Βοῦσσος): sed ἄγχι δ' Ἐβοῦσος, quemadmodum expresse legitur in ed. Basil. 1522. 8. (ap. Valent. Curionem) et Bas. 1547. 8., jam correxit Bochart. Geogr. Sacr. p. 635. (cf. Arntzen. Misc. p. 222. et Schrad. ad Avien. 621.) adstipulante Siebenk. in notis Mss. Atque ita legerunt Avienus et Priscianus. Aliquot etiam Codices sic praeferre, ait Hudson. t „verum, inquit, Eustathius et Herodianus Grammaticus appellationem hanc ignorasse videntur, deque ea recipienda dubitat Casaub. in annott. ad Strabonem p. 55." Cf. H. Steph.

458. ἐπήρατος Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Eton. Palat. Schell. et Paraphr.

459. Κορσίκαν Eustath. καλεοῦσι Cod. Palat.

460. τόσσον Cod. Palat.

461. τὴν δὲ Cod. Schell. Huic versui in Cod. Petav. adscriptum legitur Scholion: εἷς δὲ τῶν υἱῶν αὐτοῦ (Αἰόλου) Ἰόκαστος Ῥήγιον ἔκτισε, τὴν πρῶτον Ἐρύθριον καλουμένην, ὥς Καλλίμαχος· Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. Eadem fere Paraphr. Locum Callimachi citat quoque Tzetz. ad Lycophr. 45.

Digitized by Google

463. ἔλαχε Codd. Palat. Schell.

464. κοιρανέειν Codd. Steph. τῶν αἰόντων pro κλονεόντων Cod. Palat. Totus versus omissus est in Cod. Schell.

465. ταί δ' Cod. Schell.

466. μέσον Idem.

467. Τρινακρίη Cod. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. Palat. cf. ad v. 434. ἐπὶ πέδον Cod. Schell.

468. τρισσῇσι Cod. Schell. τρισσῇσιν Cod. Palat. Ceterum vv. 467. 468. in ed. Haverk., quae Papii textum admodum mendose exhibet, perperam inverso ordine leguntur.

469. ἄκρῃ Cod. Schell. Etym. M. v. Πελωρίς, hunc v. afferens: Γράφεται δὲ μικρὸν, ὡς τό· Ἄκρα δέ οἱ Πάχυνος, Πελορίς τε, Λύβη τε, — καὶ μέγα, ὡς τό· Ἠνεμόεσσα Πελωρίς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα (472.). Unde Sylburg. ad hunc locum: „locus Dionysii non caret vitio. Si Πελορὶς legendum sit, talis requiratur lectio: . . . . Πελορίς τ' αἰπεῖα, Λύβη τε, vel, additione in primo hemistichio facta: Ἄκρα δέ οἱ τελέθει Παχυνὸς, Πελορίς τε, Λύβη τε." Notavit haec Thwaites.

470. ἐπιῤῥιπτὴν (sic) Cod. Schell.

471. „Al. Σύρτιος (nam ita fuerat excudendum), et forsan rectius." Hudson, ex Ursini, ut videtur, nota.

472. ἠνεμόεσσα Cod. Schell.

473 – 476. Palmerius ap. Arntzen. p. 244. hos vv. parenthesi statuit includendos, vocemque τμηθεῖσα (476.) refert ad πελωρίς (472.)· scribendum praeterea conjicit (476.) Αὐσονίῃς τμηθεῖσα.

474. δολιχή τε edd. Papii et Haverk. nescio unde.

475. μακροῖσι Cod. Palat. σπιλάδεσσι Cod. Schell.

476. Αὐσονίῳ Cod. Bodl. 4. (cf. ad v. 473 – 76.)

478. ἑτέρην Codd. Palat. Schell. περάσας Cod. Schell.

479. Ἑσπερίην δὴ corrigit Wernsd. ad Avien. 644. ubi

hunc

hunc Dionysii locum explicat. πρόσθεν δύο Cod. Palat. δύο etiam Cod. Schell. qui mox νησίδες.

480. Μῆνιξ Codd. Steph. Bodl. 1. Schell. Κέρκινα Codd. Steph. Bodl. 1. Eton. Schell. Κέρκυνα Codd. Steph. Bodl. 2. 4.

481. πόρον abest a Cod. Schell.

482. εἰςελάσῃς Cod. Schell. μετὰ πέτρην Codd. Steph. Bodl. 4.

485. τηλίστων Codd. Steph. Eustath. „quod nonnullis rectius videtur. Vide Gallaeum ad Oracula Sibyllina Vol. I. p. 565." Hudson. τριλίστων Codd. Steph. Cantabr. Eton.

486. βουλαῖσι Cod. Schell.

487. ἠελίοιο Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Eton. Palat. Paraphr. „Lectioni Ἰονίοιο, non alteri (ἠελίοιο), assentiuntur interpretes ambo veteres, assentitur et Eustathius. Alteram autem sequendo, πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο dictum esset quod alibi πρὸς αὐγάς, sine adjectione, et πόροιο jungendum esset cum ἑξείης." H. Steph.

489. παῖδες, pro υἷες, Cod. Schell.

490. ἀλήμονος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Eton. Petav. et Paraphr. αἰήμονος Cod. Palat.

491. τοῖσι Cod. Palat. et Schell. ὁρίζονται Cod. Schell.

493. μὲν φαίνονται Cod. Palat. φαίνονται Eton. περαίοθεν Cod. Schell. Ἀμπρακιήων Codd. R. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Eton. Schell. Paraphr. ἀβρακιήων Cod. Palat.

494. laudat Steph. Byz. v. Χαλκίς. „Dionysii interpres Ms., citatus ab Js. Casaubono in Strabonem (p. 28.): Κέρκυραι δὲ δύο, ἡ μὲν Φαιακὶς, ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀδρίου· ἡ δὲ περὶ τὰ ἔνδον, ἡ καλουμένη Μελίγονις (scripserat forte Μελαινή), καὶ δύο λιμένας ἔχει ἡ Φαιακὶς, τὸν μὲν Ἀλκινόου, τὸν δὲ Ὕλλου· διὸ, φησὶ Καλλίμαχος, Ἀμφίδυμος Φαίαξ." Thwait.

495. Νηρείτης ex ingenio correxit Wass. ad Thucyd. in Add. p. 792. T. II. ed. Lips. „Praestat cum Salmasio (ad Solin. p. 503.)

Νηριτίης legere, quam a Nerico Acarnaniae, longius distante, cum Eustathio denominationem petere. Inter Νήρικον et Νήριτον accurate distinguit Strabo (X. p. 454. Cas.)." Hudson. ex Ursino.

496. ἀλλοίων legit Steph. Byz. v. Χαλκίς. νῆσος . . ὅσας Cod. Palat. φωκίδος Cod. Bodl. 4. „Certissimum est, aberrare Dionysium, Stephanum Byzantinum, aliosque, qui ab Aetoliae Chalcide fluere existimant Acheloum, manifesto Evenum cum Acheloo confundentes." Hudson. ex Cellar. (Orb. ant. II, 13. p. 897.).

497. ἀργυρίης Cod. Palat. ἀμαὶς ἑλίσσει Cod. Schell. ἀμφιελίσσει Codd. R. Steph. Cantabr.

498. Ἀμνισσοῖο Cod. Eton. ἀμνησοῖο Cod. Schell. ὀρόωσαι Cod. Palat.

499. αἴγηλα Cod. Palat. Ἄργυλα Cod. Petav. Καλαβρία Cod. Bodl. 2. 4. τραχεῖα Codd. R. Steph. Bodl. 4. Eton. Schell.

500. „Al. ἐπὶ τοῖσι ποτὶ ζόφ." Hudson. ἑτέρωθεν Codd. Palat. Schell. „αὖ ἐπὶ τῇσι, Steph. Byz. in v. Κάρπαθος, apud quem hic versus vitiose citatur ex Homero." Thwait. νότον Codd. Steph. Eton. Schell. et Avien. v. Wernsd. ad Prisc. 526. „Al. ποτὶ νότον, ita ut solam Carpathum respiciat. Vulgatam lectionem sequitur Eustathius, locumque intricatum commode explicare videtur, verba ita construendo πολλαὶ δ' Ἀμνισοῖο etc. ut p. 92. Sed ποτὶ ζόφον ad Cretam commodius referri posse existimat Pepius, puncto post ἑτέρωθι collocato. Huic refragatur Ursinus, qui Eustathii interpretationem approbat, modo verba haec, Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι, parenthesi includantur: quo posito, illud ποτὶ ζόφον ad tres insulas praecedentes referetur. Πρὸς αὐγὰς legisse videtur Priscianus, et optime, ut censet Holstenius." Hudson.

502. πολλὴ καὶ Codd. Rob. Steph. Eton.

504. πιέζουσιν Cod. Palat.

505. εἶδος Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Palat. Schell. γένος Codd. Steph.

506. τῆς Cod. Bodl. 1. μετ' Cod. Schell.

507. „Per Παταρῆίδος ἄκρης portum Patarensem necesse est intelligat Dionysius, sc. portum naturalem sub litoris prominentia positum." Hudson. ex Salmas. ad Solin. p. 550.

509. κλύζεται Cod. Schell.

510. ἐπὶ Cod. Bodl. 2. κόλπῳ Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Petav. et Paraphr. cf. Schrad. ad Avien. 686. „Al. ἔνδοθι κόλπῳ" ad h. v. ait Hudson., per errorem, ut videtur.

511. σοσνιάδος Cod. Schell. ὑπένερθεν Eustath.

512. Σαλαμὶς Cod. Schell.

513. θηητῆς Cod. Palat.

514. στιχὰ Edd. Pap. et Haverk.

515. ὅσον Codd. Palat. Schell.

516. ὅπου Cod. Bodl. 2. Palat. Schell.

517. νεύμασι Cod. Palat.

518. ῥόον θ' Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Cantabr. Eton. Petav. ῥωουθ' Cod. Palat. sed supra ωου scriptum a manu correctrica οον.

521. σκύρρος τ' ἠνομόεσσα Cod. Palat. „Sophocles ἀνεμώδεα eam vocavit teste Philostrato in Imaginibus (p. 863. Olear.)." Siebenk.

522. ἔνθ' ἔνι καὶ Codd. Palat. Schell. ἐνθ' ἐνὶ καὶ Cod. Eton.

523. laudat h. v. Eudocia p. 438. τε deest in Cod. Schell.

524. κυρβάντιον Codd. R. Steph. Bodl. 1. Palat. et Eustath.

525. ἐοῦσαι Codd. R. Steph. Petav. (nam ap. Arntzen. sine dubio mendose excusum est ἰοῦσαι) Palat. Schell.

526. ὄνομα Codd. Palat. Schell. Versum laudat Stephanus Byz. v. Δῆλος.

527. sqq. cf. Wernsd. ad Avien. 705.

528. ἱσταμένου Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Petav. Eustath. ὄρεσιν Cod. Palat.

Digitized by Google

529. ἀπάτευθεν Cod. Palat. λιγύφωνος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Cantabr. Eton. Petav. et Paraphr. quod probat Wakefield. ad Sophocl. Trachinn. 965. Erf.

530. περιπαμφανόωσι Cod. Schell.

531. ἀνεφέλοιο Cod. Palat. „Elegantissime Sporades insulae stellis comparantur, nam et in coelo stellae, quae ad certos asterismos non referuntur, sporades vocantur. Schol. Apoll." Siebenk.

532. βιασαμένου Codd. Palat. Schell.

533. τῆς δ' ἐπὶ Cod. Palat. ἔασι Cod. Schell. Ἰκῶος pro Ἰκαῦος Codd. R. Steph. Palat. Schell.

534. ἔδαφον Cod. Palat.

535. Χιὸς Edd. Pap. Havark. ἠλιβάτοιο Πελληναίου Codd. R. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. ἠλιβάτοιο Πελινναίου Codd. R. Steph. Bodl. 2. Palat. et Avien. atque ita scribendum censuit Bochart. Geogr. Sacr. p. 383. cui adstipulatur Holsten. ad Steph. Byz. p. 249. a. 357. b. et Siebenk. in notis msc. qui addit: „γρ. παλλιναίου Scal." ἠλιβάτοιο παλαιναίου Cod. Schell. ἠλιβατοῖο Πελαιναίου Cod. Petav. addito scholio: λέγει δὲ πρὸς τὸ Παλληναῖον εἶναι τὴν Χίον, οὐ τὴν νῆσον, ἀλλὰ τὴν πόλιν.

536. παραφαίνεται Cod. Eton. Eustath.

537. Λέσβου τ' Cod. Schell. εὐρυχώροιο Cod. Palat. Schell.

538. μέγας Cod. Bodl. 2. καὶ omissum in Cod. Palat. καν Cod. Schell.

539. βορέῃ Cod. Bodl. 2.

541. τι Cod. Palat. a manu 1. quod correxit recentior. δέ τοι Cod. Schell.

542. μεγαλώνυμος Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Petav. et Paraphr. „vide Casaub. Annott. ad Strab. p. 158." Huds.

543. laudat h. v. Tzetz. ad Lycophr. 188. οὕνεκά οἱ τάπερ ἐστὶ κυνώπετα Cod. Schell. „τά περ ἐστὶ malit Casaub. (ad Strab. l. l.)" Hudson. τά πέρ ἐστι Cod. Palat. Ceterum de hoc loco conferendus Wernsd. ad Avian. 723–729.

546. εἰλίσσεσθαι Cod. Schell.

547. ὀπηδεῖ Cod. Palat.

548. ἐπήρατον Cod. Bodl. 1. 3. ἔλαχε Codd. Palat. Schell.

549. Κιμέριον δὲ καί τοι Cod. Schell. δέ κε Cod. Palat. ἀνὰ pro διὰ Codd. R. Steph. Bodl. 1. Eton. ἰθὺς Codd. Steph. Bodl. 4. Palat. ἰόντι σοι Cod. Schell.

551. δεξιτερῆς Codd. Steph. Bodl. 1. Eton. Prisc. δεξιτερὴ Codd. Steph. Bodl. 3. Palat. Avien.

552. ἐπὶ Schell. τε καὶ εὔκτιστος Idem. εὔκτιστος etiam Cod. Palat.

553. ἔνθα τοι ναίουσιν l. ἔγγονοι Cod. Palat. ναίουσιν Cod. Schell. ἔγγονοι Codd. R. Steph. Bodl. 1. 2. 4.

555. παραὶ Codd. Steph. περὶ Iidem et Palat. Schell.

556. περίδηλον Cod. Schell.

557. ὁπποίου Codd. R. Steph. Bodl. 3. τ' deest in Schell. περὶ Codd. Bodl. 1. 3. Palat.

558. ναίουσιν Cod. Palat. βιοτρόφον Codd. R. Steph. βοτρόφον Cod. Schell. Siebenk. ad h. v. citat Marcianum ἐν περιηγήσει (153.). „Insula Erythia, quam proximam veteres adjungunt Gadibus, vel demersa est, vel in scopulis quaeranda, vel pars est ipsarum Gadium; neque hodie ejus forma aliqua, ut descripta est, fertur superesse. Cellarius in Geogr. Vol. I. p. 99. (125. ed. 1773.). Sed ejus sententia displicet Ursino, an merito, aliis dispiciendum relinquo. Vide Scymni Chii Periegesin (151. sqq.), et Cl. Wormium de Corr. Antiqq. vestigiis apud Hebr. p. 63. 69." Hudson. cf. Mannert. Geogr. I. p. 299. et quae congessit Becm. ad Aristot. Mir. Ausc. c. 145.

559. παρὰ Cod. Bodl. 3. Avien. Prisc. θεουδέος Codd. Steph.

560. υἷες Cod. Schell.

561. Γηρυόνου Codd. Bodl. 1. 3. Petav. Schell. ἀγείτορος Cod. Schell. ἐπ' Codd. R. Steph. Bodl. 3. Prisc.

562. ἐννέπουσι Codd. Palat. Schell. ἔμμεναι Iidem.

563. ὅθι Cod. Palat. γενέθλην Codd. Steph. Bodl. 4. Eton. „Cassiterides insulae Hesperides vocantur Dionysio. Ego omnino illis assentior qui ipsas Britannicas insulas per Cassiterides intelligunt: id enim ex Strabone alibi probatum. Holst. V. Cellarii Geogr. Vol. I. p. 100. (125.)." Huds. Sed cf. Mannert. l. c. p. 444.

564. ἀφνειὸν ναίουσι Cod. Schell. ἔθνος Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Eton. Palat. Schell.

565. παρα βορεήτιδας Cod. Palat. περὶ βορεήτιδας Cod. Schell. βορεήτιδας Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Edd. Bas. 1522. et 1547. βορεήτιδας ἀρχὰς Codd. Steph. Petav. ἀρχὰς etiam Codd. Bodl. 3. 4. Eton.

566. νῆσσοι Cod. Schell.

567. ἀπερρεύγεται Idem.

568. τὸ Cod. Palat.

569. νῆσος . . . ἰσοφαρίζοι Cod. Palat. „ἰσοφαρίζοι legit Scalig." Hudson.

570. ἦχι γυναῖκες Cod. Petav. Bodl. 3.

571. Ἀμνητάων Cod. Bodl. 4. „Sunt qui Σαμνιτάων legant qui latine Santonas. Alii vero malint Ναμνιτάων sive Ναμνητάων, quorum urbs hodie Nantes. Vide Managium ad Diog. Laert. p. 3. et 4. et Turneb. in Plut. p. 95." Hudson. — Ναννητάων legit Schrad. ad Avien. 751. quod idem Menagium fecisse ait Thwaites.

572. τιλέθουσι Codd. Staph. Cantabr. Eton.

573. μελαμφύλλου Cod. Schell.

575. Θρήηκες Cod. Schell. Θρῆϊκες Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Petav. Avien. Eustath. Θρῇϊκες ἐπὶ ψίοσιν ἀψύνθοιο Cod. Palat. „In Petav. legitur adscriptum hoc scholion: οὐδαμῶς καὶ γὰρ οὕτω τοῖς αἰγιαλοῖς τῆς Θρακικῆς Ἀψίνθου οἱ Βιστονίδες. Palmerius notat male ita dici: rectius vero τοῦ Θρακικοῦ Ἀψίνθου αἱ Βιστονίδες.". Arntzen.

576. βιστωνίδες Cod. Palat.

577. ἀγγάγγην Cod. Palat.

578. ἐριβρέμει Cod. Palat. ἐριβρεμεὶ Cod. Schell.

579. ἀνὰ Codd. Bodl. 4. Eton. αὐδάζουσι Cod. Schell.

581. κε Idem.

582. πόλον Cod. Bodl. 4.

583. ἦμαρ' ἀεὶ Codd. R. Steph.

584. στροφάλιγγι Iidem.

586. κυανέους . . αὖθις ἱλάσει Cod. Schell. ἱλάση Cod. Palat.

587. βαρὺν Codd. Steph. πόρον Codd. Bodl. 4. Eton.

588. ἑτέρην Codd. Steph. Eton. ἠῶ ἦν Cod. Bodl. 4.

589. laudat versum Steph. Byz. v. Χρύση. — χρυσίην Cod. Palat.

592. αἶψα δὲ Cod. Schell. — „κολώνης Κωλίδος αἶψα κέ τοι μεγάλην ex versu 1148. legit Salmasius ad Solinum p. 782. ut Κωλὶς sive Κωλιὰς (ut νησὶς ac νησιὰς et similia plura) non Veneris, sed promontorii intra Gangem, nomen sit. Vide Cellarii Geogr. Vol. 2. p. 532. (744.)" Hudson.

594. οὐρανίησι Cod. Schell.

595. Vid. Wernsd. ad Prisc. 597. Ceterum Καρκῖνος Cod. Schell.

597. ἔχουσι Idem.

599. τέτριχενώτων Cod. Palat. τέτρηχε νώτοις Cod. Schell. τέτρυχεν Cod. Bodl. 2. περιμήκετος Codd. Steph. Eton. ἐριμήκετος legit Ceporinus, quod exhibet ed. Basil. 1547. Addit Ceporinus hanc notam: „Alii περιμήκετος: quidam σειριμήκετος (quod est in Basil. 1522.), id est longe catenatus, legunt."

600. ἑλισσομένων Codd. Bodl. 2. Palat. Paullo ante οἱ pro τοι Phavorin. v. ῥυσμός, notante Thwait.

601. ἀντιήσειαν Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Eton. Petav. ἀλήμενοι Cod. Eton.

Digitized by Google

602. μάλα πολὺ pro μέγα Cod. Palat. λυγροῖσιν ἐν στομάτεσσι ἐπεὶ μάλα πολὺ Cod. Schell.

603. αὖ Codd. Cantabr. Palat. Schell.

604. καὶ γὰρ Codd. Bodl. 4. Eton.

605. μυρία θήκατο Codd. Palat. Schell.

606. ἔξοθεν Cod. Cantabr.

607. „Ogyrin et Osractam eandem esse insulam plurimi fatentur. Vide Salmas. ad Solin. p. 831. Ursinum in Diatribe de Seribus et Taprobana, et Harduin. ad Plin. l. 6. p. 77. (sect. 32. T. I. p. 357. ed. 1740. fol.)" Huds. cf. Mannert. V. 2. p. 56.

608. περειάσειας Cod. Schell.

610. „De Apolline interpretatur Avienus (801.): dubitat Eustathius, utrumue de Apolline an de Diana sit accipiendum. Sed Aelianus (in Hist. Animal. l. XI. c. 9.) egregiam de hac insula historiam refert, in qua Dianae templum esse scribit, et ferarum multitudinem, quas nefas venari, nisi exorata ante Dea et venia impetrata. Holst. Vide Illustris Spanhemii Annott. ad hymnum Callimachi in Delum. v. 187." Hudson.

611. ἀδερκέα Codd. R. Steph. Schell. Paraphr.

612. ἐφέπει Codd. Steph. Bodl. 3. Petav. et duo ap. Wass. ad Thucyd. VIII. 99., nisi hi sunt iidem quos Thwait. ita legere notavit.

615. Totus versus desideratur in Cod. Schell.

616. ἐπ' Codd. R. Steph.

618. ναύτησιν Cod. Schell.

619. ῥηΐδίως . . ὄνομα πασάων Cod. Palat.

620. τε ῥυσμὸς Cod. Schell.

621. ἑτέρωθ' ἐναλίγγιον Idem.

623. Θηβαιγένεος Cod. Palat. διονύσσου Edd. Pap. Haverk.

624. ἑστᾶσι Cod. Schell. ἑστᾶσι κυμάτιον Cod. Palat. et Ed. Bas. 1522. κύματον Codd. Steph. Paraphr. et Eustath. „Eustath. κύματον legit (ut habet patris mei editio, item περὶ non

παρά. Et tamen non videtur stare posse versus, recipiendo πύματον: ac multo etiam minus, sequente περὶ, quam παρά." H. Steph.

625. ἔνθα γε Cod. Schell.

626. νησσαῖον Cod. Palat. κυλίει Eustath.

627. πέλει Codd. Bodl. 1. 2. Eton. Palat. Schell.

628. οὐδέ μεν Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr.

629. ἔσω ῥόον pro ἀπείριτος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Eton. Prisc. Eustath. atque ita Edd. Pap. Haverk.

631. ἐλίσσεται Cod. Schell. εἰς ἅλα pro ἔνδοθι Codd. Steph.

632. ὑρκανίον τ. κ. ἀρραβιον Cod. Schell.

635. ἀπείρονες Cod. Bodl. 1.

636. μέσσῳ Codd. R. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. μέσσω Cod. Palat. ἀμφοτέρας Codd. R. Steph.

638. μέσσον μὲν Codd. Steph. μέσσος μὲν Cod. Cantabr. Eton. μέσσον γέ μην Cod. Schell. μέσα Cod. Palat.

641. ὀρθότατον Codd. Steph. Bodl. 3. Petav.

642. οὕνεκα Cod. Schell. ὑψικάρηνον Codd. Steph. Cantabr. Eton. ὀρθόκραιρον Cod. Bodl. 4. Prisc. Eustath. ὁδεύει Cod. Schell. „Eustath. legit ταυροφανὴς et ὀξυκάρηνος: admonens scribi etiam ὀρθόκραιρος pro ὀξυκάρηνος; sed non videtur animadvertisse, si legeretur ταυροφανὴς et ὀξυκάρηνος, sive ὀρθόκραιρος, postea itidem legendum fore πολυσχιδής: quum tamen huic lectioni lex versus omnino repugnet." H. Steph.

643. ἐκταδίῃσι πολυσχεδὲς Cod. Palat. ἐκταδίοις Cod. Schell. περισχιδὲς Codd. Steph. Eton.

646. ζεφύρου Codd. Palat. Schell. πάντων ὄνομ' εἴποι Codd. Steph. Bodl. 1. 2. πάντων ὄνομ' εἴπῃ Cod. Palat. εἴπῃ Cod. Schell. εἴπῃ Cod. Bodl. 3. Eton. et Ed. Bas. 1522.

647. ἐπωνυμίην Cod. Schell. ἔλαχεν ἀλλ' ἐν Cod. Palat.

649. χῶραν Cod. Palat. ἔχουσι Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Petav.

650. διίζομαι ὅσ' Cod. Palat.

653. σαυρομματάων Cod. Palat.

656. σαυρομματῃσιν Idem. Σαυρομάτῃσι μετ' Cod. Bodl. 4.

657. πρῦθεν Cod. Schell. ἀπόπρωθι Cod. Palat.

659. μέσῃς Cod. Palat.

660. ἐς μέσα Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. Palat.

665. ἐσσύμενος Cod. Schell. πεδίοισιν Cod. Palat.

666. χειμαίνοντος Eustath. „Eustathius legit χειμαίνοντος, at quidam nullam alterius participii κυμαίνοντος (quod habemus hic) mentionem faciens. Non mirum autem esse debet, si, ut quasdam lectiones non invenit in suis exempl. quas pater meus in suis, ita hujus vicissim quasdam non habuerint quas illius exemplaria haberent." H. Steph.

667. παγετὸν ἀ. ὑπὸ Cod. Schell. ὑπὸ etiam Codd. Steph. Bodl. 1. 2. κρυμνοῖο Cod. Bodl. 4.

668. ἐνοικία Cod. Palat. etiam Edd. Pap. Haverk. χῶρον pro φῶτας Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Petav.

670. πλεῖον Cod. Bodl. 4. Eustath.

671. ὁρῶνται pro ἴδοιο Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Palat. Schell. ὁρῷντο Codd. Steph. ὁρῷσι Paraphr. „Scripturam hanc ἴδοιο, non ceteras, videri posset confirmare ἀθρήσειας, quod modo praecessit: nisi ab eo versu ad pluralem numerum et tertiam personam transisset, σχέτλιοι etc. (668.) sed ὁρῷντο scribendum fuerit, subscripta litera ι illi ω. Eustath. autem quamvis dicat καὶ ἵππους ἄν τις θνήσκοντας ἴδοιτε, non tamen legit (ut opinor) ἴδοιτο apud ipsum Dionysium: sed ἴδοιτο intellexit resolvendum esse in haec verba, ἴδοιτό τις. Idem vero non πλεῖστον legit, sed πλεῖον: quae lectio non displicet, ut significetur frigus majus solito, seu vehementius. At vero quod addit, οὐδὲ μὴν οὐδ' αὐτοὶ ἀπήμαν-

Digitized by Google

τοι μένουσι, non placet: nam quod dicit Dionysius, οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοί κεν ἀπήμαντοι τελέθοιεν, ἀλλὰ γὰρ ἠλάσκουσι, perinde est ac si diceret, οὐκ ἂν ἀπήμαντοι εἶεν, εἰ μὴ ἠλάσκοιεν, id est, ne ipsi quidem illaesi esse possent, nisi fuga sibi consulerent." H. Steph.

672. ἢ καὶ Cod. Bodl. 4. οἴων Cod. Palat. „Muli videntur ἀτόπως in Scythia et Sarmatia a Dionysio statui, ut constat ex Herodoto in Melpomene (IV. 129.)." Hudson.

674. ὑπὸ Cod. Palat.

675. ἀλλὰ ἐλάσκουσιν Idem.

677. χειμερίην Cod. Bodl. 4. Θύνοντες Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Palat. neque aliter Edd. Pap. et Haverk.

678. βεσσήεντα Codd. Steph.

679. Τάναϊν ποταμὸν, inverso ordine, Codd. Palat. Schell.

680. Σαυρομάταις Codd. R. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Eton. σαυρομμάτας δ' ἐπέχουσι Cod. Palat.

681. οἵ Cod. Schell.

682. Τορῖται Cod. Bodl. 4. atque ita Dionysium scripsisse existimat Wernsdorf. ad Prisc. 664. cf. Jac. Perizonius in Miscc. Obserνv. VII. p. 445.

683. οὖς Cod. Palat.

684. νοσφίσαντο Cod. Palat. ἐνοσφίσαντο Cod. Cantabr. ζεφύροιο pro βορέαο Codd. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Eustath. Ceterum hic aliud quoddam verbum pro νοσφίσαντο Avienum in Dionysio legisse suspicatur Wernsd., quod non exputavit. v. ad Avien. 869.

685. ἐρχομένους Cod. Bodl. 4. ἀρητιάδι Cod. Palat. cf. Joseph. Scaliger ad Euseb. p. 75. qui dedit Ἀρητηϊάδῃ.

686. τοῖσι δ' Cod. Schell.

687. ἡνίοχοί τε Cod. Schell. Ζύγοι τε Λαχωνίδος Codd. Steph. ἔκγονα γαίης Cod. Palat. ἔκγονοι γαίης Cod. Schell. „Lectionem vulgatam (Πελασγίδος ἔκγονοι αἴης) agnoscunt Eustathius et Avienus. Verum Πελασγίδος αἴης generatim pro Ἑλλάδος accipere

videtur Priscianus: magis etiam speciatim pro Peloponneso accipi potest, quam Pelasgiam olim dictam constat." Hudson, ex Ursino, qui adversatur Hillio, Λακωνίδος praeferenti.

688. παρὰ δὲ Cod. Palat. κατὰ pro μετὰ Codd. Bodl. 4. Cantabr. τυνδαρίδων Cod. Schell. „Per χθόνα Τυνδαριδάων intelligit Dioscuriadem et regionem circa eam." Hudson.

689. „Vide Bocharium in Phaleg. l. 4. c. 32. Marshami Chron. pag. 633. et Wormium de Corr. Vestig. Ant. apud Hebr. l. 2. p. 127." Hudson.

690. παρὰ Cod. Schell. κόλπον Codd. Steph. Bodl. 1. Palat.

691. πρηῶσιν Codd. Bodl. 1. 3. πρηόσιν Cod. Schell. πρηῖσιν Cod. Palat. φάσις Codd. Palat. Schell.

692. κυρκαίου Cod. Schell. νότον Cod. Palat. ἐλισσόμενος Cod. Schell.

693. ἀπερεύγεται Steph. Byzant. in voc. Ἀρμενία, notante Thwaites. Ita etiam Eustath. et Codd. Petav. Schell. qui praefert ἀπερρεύγεται.

694. τὸ omittunt Codd. Palat. Schell. ἀρμενίοιο Cod. Schell. „Montis nomen Amarantum fuisse constat ex Apollonio Rhodio (II.399.): atque pro Garamantem apud Vibium Sequestr. omnino Amarantum legendum." Huds. ex Ursino.

697. „Idem de hac Iberorum in Hispania μετοικήσει affirmat Strabo l. 1. p. 61. ex Megasthene; cujus verba affert Euseb. de Praep. Evang. l. 9. c. 41. Alii Iberos orientales in Hispaniam pervenisse tradunt: quoniam migrationes gentium ex oriente potius in occidentem, quam e contra factae fuerint. Alii denique arbitrantur neutram gentem ab altera ortam, sed utramque regionem eodem nomine appellatam propter aurifodinas, quae in utraque reperiuntur. Eamque unam ex rationibus fuisse existimat Hillus, cur Hispani Indiae nomen ad Americam traduxerint, quod auro pariter ac India vera abundaret. Vide Gallaeum de Oracc. Sibyll. Vol. I. p. 564." Hudson.

699. ἄγοντες Cod. Bodl. 2.

700. βάκχω Cod. Palat. Ceterum vid. Wernsd. Excurs. XII. ad Priscianum.

701. ἐξείνισαν Cod. Schell.

702. Σεληνῶν Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Petav.

703. νευρίδας Cod. Palat. Bodl. 2. Eton. νεβρίδα Codd. Bodl. 2. 3. 4. Cantabr. περὶ Codd. R. Steph. Bodl. 2. 3. 4. Cantabr. στήθεσι Cod. Palat.

704. εὖ σοι Codd. Steph. Cantabr. Eton. εὖ οἱ Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Schell. ὁ δ' ἐν φρεσὶ Codd. Steph. Bodl. 4.

705. Scholion Cod. Petav. 1 τὸ δὲ ἤθεα γαίης περιφραστικῶς τὴν γῆν λέγει.

707. διαγράψαιμι Codd. Steph. Bodl. 1. Cantabr. Eton. Petav. Palat. Schell. μεταγράψαιμι Codd. R. Steph.

713. οὐ δέ μιν Cod. Schell.

714. κνημίδας . . ἀριτῶν Cod. Palat. τ' deest in Bodl. 1. 2. 3. 4. Cantabr. Eton. Schell. Ἀρηΐνων Cod. Petav. „Ἀρειγνῶν legi jubent Holsten. Salmasius, aliique." Hudson.

715. φέρει Cod. Schell.

716. ἀλημοσύνης Cod. Schell.

717. αἰθερίων Cod. Eton. ἀστέρων Cod. Palat.

718. περίτροχον Eustath.

721. ἐπ' pro μετ' Paraphr. Prisc. ἄρκτον Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. ὀξὺ δ' ἐπ' ἄρκτους Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Eustath. „Rectius nos alteram lectionem secuturos puto, ὀξὺ δ' ἐπ' ἄρκτους, quam agnoscit et Eustathius." H. Steph.

722. ἑλκόμενος Codd. Steph. Bodl. 1. Petav. Palat. ita etiam Edd. Basil. 1522. 1547. ἑλκόμενον Codd. R. Steph.

723. ὅς δὴ Codd. Steph. ὅς ἠδὴ Cod. Palat.

724. ἠδ' Cod. Bodl. 1. ἠδ' Cod. Palat. „Vide infra v. 1120. vide etiam Salmasium ad Solinum, p. 131. ed. Vet. (p. 92. ed. Traj. ad Rh. 1689.) et Heraldi Advers. l. 2. c. 9." Hudson.

Digitized by Google

726. οἵ pro μὲν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 4. Cantabr. Eton. οἱ Cod. Palat. περὶ Idem.

729. παραλίην Codd. Bodl. 3. Palat. Schell. quod exhibent et Edd. Bas. 1522. 1547.

730. Ὤννοι Codd. Steph. (Thwait. Ὦνοι, quod fortassa praebuerunt Codd. R. Steph.,) Ὦνοι Cod. Bodl. 3. Θοῦννοι Eustath. H. Steph. in margine: γρ. καὶ Οὖννοι, quod ipsum tamen habet in textu. „Vide Salmas. ad Solin. c. X. sub init." Hudson. „Θοῦνοι Eust. et Prisc." Siebenk.

732. Καδδούσιοι Codd. Palat. Schell. „Vide Vossium ad Melam lib. 3. c. 5." Hudson.

733. τ' Ἄπυροί τ Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton. Paraphr. Avien. Prisc. Eustath. cf. Wernsd. ad Avien. 908. τάπυροί τα Cod. Schell. σφὶν Codd. Petav. et Schell.

734. „Δερβικίων (nisi potius Δερβεκίων. v. ad 738.) Holstenius. Δερβίκιοί τε καὶ ἀφνειῶν κλίμα Βάκτρων, Salmasius (in Solin. p. 691.)." Thwaites. ἀφνειὸν Codd. Steph. Bodl. 3. „An Μάργος legendum, dubitat Hillus. Μάργος sine haesitatione scribit Ursin. — In voce Δερκεβίων metathesis est nostro non insolens, qualis in Τεγεστραίων pro Τεργεσταίων, v. 382. et in Ἄριβας pro Ἄρβιας, v. 1096., adeo ut nihil necesse sit Δερκεβίων in Δερβικίων refingere cum Hillo et Salmasio." Hudson. ex Ursino.

735. ἀμφοτεράων Cod. Schell. in quo abest ἐς. ὑρκανίαν Cod. Palat.

736. ἀλλ' . . . ἐπηπείροιο Cod. Schell.

737. κνήμης Cod. Eton. κρημνοῖς Cod. Palat. παρνησοῖο Cod. Bodl. 4. Eton. Schell. Παρπαμισοῖο Eustath. Παρπάμισοιο legendum censet Wassenb. ad Avien. 914. cf. Wernsd. ad Prisc. 716. „Παρνίσσοιό malit Salmas. (ad. Solin. p. 553.) versus gratia contractum pro Παρπανίσοιο, ut hoc pro Παραπανίσοιο." Hudson.

738. Δερβίκιοι Dionysium scripsisse suspicatur Holsten. ad Steph. Byz. p. 95. b. Θ' ἑτέρωθεν Cod. Schell.

739. Ἀράξεω Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Palat. Schell. „De Araxe vide Scymnum Chium (in Excerptis v. 129.) et Annott. ad eundem." Hudson.

741. μηθ' αὐτὸς Cod. Schell.

742. ἐμπελάσσοι Codd. Rob. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. ἐμπελάσῃ Cod. Schell. γάρ τι Idem. γάρτοι Cod. Palat. κακοξεινώτεροι Cod. Eton. atque ita Edd. Pap. Haverk. κακοξεινέστεροι Cod. Schell.

743. σφι σιτοιο Cod. Palat.

744. In Cod. Palat. super voc. μεταδήμιος notatum est ab eadem manu ἐπι.

746. πρὸς pro ἔπι Cod. Palat. τοῖς δὲ πρὸς Cod. Schell. „Al. τοῖσι δὲ πρός." Hudson. ὑπὲρ αἶα Cod. Bodl. 4.

747. ἀνὰ Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Eton. μέσσος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. μέσσης Cod. Steph. Cantabr. Schell. μέσης Cod. Palat. ἑλίσσεται Cod. Schell.

749. Avienum, qui v. 929. habet: qua perit hujus Fluminis os, diri ripas habitent Iaxartae, hunc v. Dionysii ita legisse existimat Wernsd.: Τοῦ μεν (Ὤξου) ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρται νομέονται. — Ἰαξάρτοιο Cod. Schell.

750. σάκεα a m. 1. sed a m. 2. σάκεαι Cod. Palat. „Scribendum puto μή κέ τις, id est οὐκ ἄν τις." H. Steph.

751. σφιν Codd. Palat. Schell.

752. Φρουνοι Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton. Eustath. „Θοῦροι malit Hillus." Hudson. συρῶν Codd. Palat.

753. πᾶσα μήλων Codd. R. Steph. et Prisc.

755. τεύχουσι Cod. Palat. quemadmodum etiam excusum est in Edd. antiquioribus Basileensibus, Papiana et Haverk.

756. γαίης Codd. Steph. (ex 754.)

758. ἐπήτριμμοι Cod. Palat.

759. παρὰ Codd. R. Steph. Bodl. 3. 4. Schell. παραὶ Cod. Petav.

760. κνημῖδος Codd. Steph. Bodl. 2. Eton. χαλάζης Cod. Schell.

761. παρ' Cod. Schell.

762 – 776. Hos versus cum pluribus Apollonii Rhodii locis comparavit Gerhard. Lectt. Apoll. p. 98. sqq.

763. [illegible] Codd. Palat. Schell. περὶ Cod. Schell. et Eustath.

764. ἄγχι Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Cantabr. Eton. Palat. Schell. Eustath.

765. βύζηρές τε Codd. Palat. Schell.

766. φίλυρές τε Cod. Palat. φίλυρίς τε Cod. Schell. μόσσυνας Codd. Palat. Schell.

767. τῶν ἄγχι πολύρρηνοι Cod. Palat.

768. σπιφέλην Cod. Schell. De σπηγεία vid. Ruhnk. Ep. crit. II. p. 205.

769. ναίουσι Cod. Schell. ναιουσ Cod. Palat.

772. „Hic Dionysius imitatus est Apollonium Rhodium l. 2. v. 966. ubi multa scholiastes, quibus confirmatur Eustathii interpretatio vocis προχύσεις. Vide Cellarii Geogr. l. 3. c. 8. p 202. (282.)" Hudson. „An non potius aequor? intelligit enim campos in planitiem porrectos. Eust. vulg. op. confirmat." Siebenk.

773. ἐνθάδ' Ἀμαζονίδεσσιν Cod. Bodl. 3. 4. Eton. atque ita reposuit Gerhard. Lectt. Apoll. p. 98. Etiam Huds. sic scribendum esse censuit, vel ἔνθά τ' Ἀμαζ. ἀρηϊτίοιο Cod. Schell.

774. ναίεσιν Codd. Steph. πρεσιτιν Cod. Palat.

775. ἀλωμένην Cod. Palat. Schell. „Ἀσωπίδα legit Priscianus, ut videtur." Thwait. „Fabulam hanc Nymphae Sinopes desumpsit ex Apollonio Rhod. l. 3. v. 948. quem videsis." Hudson. Idem existimat Wernsd. ad Prisc. 750.

776. ἀπεχθομένην Cod. Schell. ἀπαχθεῖσαν Cod. Cantabr. χώρῃ deest in Cod. Schell. Ceterum v. Brunck. ad Apollon. Rh. I. 1356.

777.

Digitized by Google

777. ὃ γ. φ. ἐρανῆς Cod. Schell.

779. ἐπώνυμον abest a Cod. Schell. qui mox ἔχουσιν.

780. παρα Codd. Steph. Bodl. 3. Schell. Prisc. κρημνώδεας Cod. Bodl. 3.

781. τάμνοις Cod. Schell.

782. δήης Idem.

783. ἴρις Idem.

784. ἄλυος Idem.

785. ἑλκομένου Codd. Steph. ἑλκομένοιο Codd. Palat. Schell.

786. τοπρῶτον . . ἀρμενίοιο Cod. Schell.

787. παφλάγονες . . . ἠιόσι Idem.

788. μαρυανδινῶν Idem. μαριανδηνῶν Cod. Palat. γένος pro πέδον Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Eton. Avien. Prisc. ἀμνέμουσιν Codd. Palat. Schell.

789. „Per οὐδαίου χρονίδαο Pluto Saturni filius intelligendus est, quem χθόνιον seu οὐδαῖον βασιλέα dici docet Salmas. ad Inscript. Herodis, p. 72." Hudson. ex Ursino. χρονιάδαι μ. κῦνα χαλκεόφωνα Cod. Palat.

791. στόματος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Eustath. σπαλάδεα Codd. Palat. Schell. χυμὸν Eustath. „Vide Plinii Nat. Hist. T. IV. p. 504. Edit. Paris. et Salmas. ad Solinum c. 43." Hudson.

792. ἐφύτευσα Cod. Schell.

793. γῆν ναιετάουσι καὶ Idem.

794. ἔνθ' omissum in Eodem.

795. vid. Wernsd. ad Avien. 963.

798. ἐκεῖνα Cod. Palat.

799. παραλίης Codd. Palat. Schell.

800. ὅς ῥα τ' ἐς νότον Cod. Petav. ἐς νότον Cod. Bodl. 3.

803. Χαλκιδέας vocavit, metri necessitate coactus, quos potius Χαλκηδονίους appellasse debuit." Hudson. περὶ στόμα Cod. Bodl. 1. 3. Schell. Eustath. „post ostia Prisc. rectius juxta

Digitized by Google

ostia, nisi ostia ponat in suprema Bospori parte." Siebenk. ἔχουσι Cod. Schell. ἔχοντες Cod. Bodl. 4. Eton.

804. εἰσορόωσι Cod. Bodl. 4. Eton.

805. Scholion Cod. Patav.: Μυσίαν δὲ τὴν μακρὰν Βιθυνίαν καλεῖ.

806. ἤχιπερ Cod. Schell.

807. ἀπενόσφισε pro ἠρπάξατο Codd. R. Steph. Bodl. 2. 4. Cantabr. Palat. et Schell. In Palat. super ἀπενόσφισε νύμφη correctum est a recentiore manu, quo proditur lectio ἀπενόσφισσα νύμφαι.

809. ἔνθ' ἐφ' Cod. Palat. ἀνατρέχει Codd. R. Steph. Bodl. 3. 4. Cantabr. Eton.

811. βεβαιῖα Codd. R. Steph. Bodl. 4. Cantabr.

814. ζαθέους Codd. Steph. Bodl. 2. Palat. Schell. Paraphr.

817. 818. inverso ordine leguntur in Cod. Palat.

818. ἐλάπαξαν Cod. Bodl. 5. ἦρα Cod. Schell.

819. ὑπ' εὐρυρέοντι Codd. Steph. ὑπ' εὐρεῖ ῥ'. Cod. Palat. ὑπ' a Thwaites. etiam notatum est e Codd. R. Steph. et Eton. Scholion Cod. Petav.: ὅ ἐστι τῷ τῇ Ἴδῃ πλησιάζοντι· καὶ γὰρ μᾶλλον ὁ ποταμὸς πλησιάζει τῇ Ἴδῃ.

820. μετ' Cod. Palat. πέπταται Cod. Schell.

821. περὶ Eustath.

822. ἔθνος pro παῖδες Codd. Steph. Palat. Schell.

823. ἀγχιάλου Codd. Steph. Eustath. ἀγχίαλοι γεγονότες ἢ. χ. ἢ. δ. μέσης Codd. Palat. Schell.

825. M. μεσσηγὺ κ. εὐρυχώροιο Codd. Palat. Schell.

826. πόλιν ἐςίδοιο Cod. Palat.

827. παραλίην Idem. „Forsan μεγάλης. Voss." Hudson.

828. βωμὸν pro νηὸν Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Cantabr. Palat. Petav. Schell. et Paraphr. cf. Wass. VIII, 25. ad Thucyd. Vol. V. p. 242. Bip. „Al. βωμόν. Vide Vossium ad Melae lib. 4. c. 17. sed νηὸν cum Eustathio et Avieno post Scaligerum tuetur Ursinus;

Digitized by Google

firmatque ex sequentibus, περιώσιον ἀνδράσι θαῦμα, quae ad fanum potius quam ad aram referri posse observavit Ill. Spanhemius ad Callim. Hymn. in Dian. v. 239." Huds.

829. ἐνὶ Cod. Schell. ἐπὶ Cod. Bodl. 2. πτελίης Cod. Pal. „P. Petitus de Amazonibus (p. 223. sqq.) πτελέαν vult hic non significare ulmum, sed partem urbis Ephesi ita nominatam. Si (ut inquit Scalig. ad Euseb. p. 52.) scripsisset πρέμνῳ ἐπὶ πτελέης, rectum esset: nam simulacrum Dianae Ephesinae erat truncus acutus ulmeus; unde Ephesus prius vocata fuit Πτελέα, auctore Stephano Byzant. Ideo hoc vult Dionysius, Amazones construxisse templum in honorem trunci ulmei, hoc est simulacri Dianae. Non adeo recte ulmeum, sed ficulneum truncum vocat Callimachus l. c. v. 239. quem haud dubie imitatus est Dionysius." Huds. „Errant Intt. qui hoc (πρέμνῳ) de fundamentis vel de structura templi accipiunt, cum ipsum signum antiquissimum Dianae Ephesiae intelligat Dionysius, quod nil nisi truncus ulmeus acutus. Callimachus fagineum truncum vocat Hymn in Dian. v. 239. ad quem l. Dionysius respexit, quod et Scaliger monet: rectius tamen Dionysius ulmum dixit, unde ipsa quoque Ephesus primum Πτελέη dicta." Siebenk. „θαῦμα, quia inter VII. orbis θεάματα numeratur." Idem.

830. τοῖσιν Cod. Palat.

832. κελλαρύζει Idem.

833. πλευραῖσι Idem.

834. αἰςαῖης . . οἱ Codd. Bodl. 1. 2. ὕλην Codd. Steph. Bodl. 3. Petav. Eustath. „Si quid mutare ausim, malim ἰλὺν legere: sed satis commode καθ' ὕδωρ, ut de palustribus, vel campestribus ad Pactolum et Hermum locis cum Ill. Spanhemio ad Callimachi Hymn. in Delum locum interpretemur." Ursin.

836. πολλοὶ καὶ γὰρ Codd. Palat. Schell. ἐς Ἀσίδα Codd. Steph. Petav. ἐν Ἀσιτιδι Codd. Bodl. 4. Cantabr. Eton. τηλε-

θάουσι Codd. R. Steph. τηλεθώωσιν Cod. Schell. τηλεθόουσιν Cod. Palat. τελέθουσι Cod. Bodl. 4. Cantabr. Eton.

837. ἂν πεδίον Cod. Bodl. 4.

838. παφλάζοντος Codd. Steph. Cantabr. Eustath.

839. μὲν Cod. Palat. μην Cod. Schell.

840. ὀσφύος pro ἰξύος Eustath. ἅμμα βαλλοῦσαι Cod. Schall.

841. ἑλισσόμεναι παρὰ Idem. ἀμειβόμεναι περὶ Codd. Steph.

842. διονύσοιο Cod. Palat. διωνύσοιο Cod. Schell. τελέθουσιν Codd. Bodl. 2. 4. τελέθουσι Codd. Cantabr. Eton.

843. παρθενικαὶ νεοθηλέες, R. Steph. pro παρθενικαί, νεοθηλέες.

844. σκαίρουσι πέρι Cod. Schell. σπείρουσι· τ. δ. ἐπὶ σμ. Cod. Palat. περισμαραγεῦντες Codd. Steph. Bodl 3. Eton. Edd. Bas. 1547. Pap. Haverk. περὶ σμαραγεῦντες Ed. Bas. 1522. παρασμαραγεῦντες Cod. Bodl. 2.

845. περὶ Cod. Bodl. 4. στήθεσι Cod. Palat. στήθεσφι Codd. Steph. Bodl. 3.

846. μέλλονται Cod. Schell. μέλωνται Codd. R. Steph. Avien.

847. κεκλιμένοι Codd. Steph. Bodl. 4. Cantabr. Prisc. ναιετάουσιν Cod. Schell. ναιεταιουσιν Cod. Palat.

848. εὐρρείτου Cod. Schell.

850. παμφυλίων Codd. Steph. Bodl. 2. Schell. Prisc. Eustath. ναιετάουσι Cod. Bodl. 1. 2.

851. ἰπεράλιον Codd. Palat. Schell. De vocabuli significatione videndus praecipue Wernsd. ad Priscian. 803.

852. περὶ Cod. Schell. παραι Cod. Petav., notante Arntzen. ad v. 759. Idem praebent Edd. Pap. et Haverk.

853. ἐλάσκονται Cod. Schell.

854. Παμφυλίδος Codd. R. Steph. Bodl. 4. Palat. Schell. πόλιες Cod. Palat. „De hoc versu et sequentibus vide prolixe disserentem Salmasium ad Solinum c. 38. p. 780. 781. Edit. Vet." Hudson.

856. τῶν δε Cod. Schell. μεσσάτην Cod. Palat.

857. ἀργυρότοξοι Codd. Bodl. 4. Cantebr.

858. τοῖσι δὲ Cod. Schell. πόλιες Idem et Palat.

859. Τελμισσὸς Eustath. Τελμησσὸς Cod. Schell. Τερμησσός Codd. R. Steph. Eton. Palat. Avien. Prisc. „Verum scripturam esse Τερμησσὸς [ut in quatuor Mss.] ex Strabone, l. 13. p. 630. et 631. pronuntiat Ursinus, qui monet non confundendam esse hanc urbem Pisidiae cum Telmesso sive Telmisso Cariae vel Lyciae. Vide Salmas. ad Solin. c. 38. et Cellarii Geogr. l. 3. c. 14." Hudson. ἐπολίσατο Cod. Schell.

861. κεῖθι Cod. Schell. ἐς Cod. Palat. τέμνεται Cod. Schell.

863. vid. de h. v. Wernsd. ad Avien. 1027.

864. πόντος Codd. Steph. Bodl. 4. Eton. Petav. Palat. Schell.

865. στεινὰ δὲ Cod. Schell. vid. de hoc loco Walther. in Miscc. Lips. novv. Vol. I. p. 285. sqq.

867. ἀρχομένων Codd. Steph. Paraphr. ἐρχομεάων Cod. Palat.

868. τε Cod. Schell.

869. Πηγασὸς Edd. Papii et Haverk. Scholion Cod. Petaviani: Μέδουσα γὰρ, μία τῶν Γοργόνων, τῇ Πισίδῃ ἐμίγη· αὕτη περὶ κάλλους ἐφιλονεικῆθη Ἀθηνᾷ. ἡ δὲ δεδωκεῖα Βελλεροφόντῃ τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἑρμοῦ τὰ πτέρωτα, καὶ τὴν τοῦ Αἰδωνέους κυανέαν (Palmerius em. Ἀϊδωνέως κυνέην) ἐποίησεν αὐτὸν ἀποτεμεῖν αὐτήν, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ αἵματος αὐτῆς Πήγασος, ὃν λαβὼν ὁ Βελλεροφόντης ἠθέλησεν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ κατενεχθεὶς κατεάγη, ὡς τοῦ ἵππου πτεροῤῥυήσαντος.

870. ὄνομα Cod. Schell.

871. „Lego ἱεμένου, non enim Bellerophon, sed ejus equus Pegasus, in coelum profectus est." Ceporinus. — „Potest et mutato spiritu legi ἱέμενος, cupiens, viam effectans. Perperam alii malint ἱεμένου. Ursin. Vide Tzetzen in Varr. Histt. Chil. VII. Hist. 149." Hudson.

872. ἀλίγον Cod. Palat. νῶτον Cod. Bodl. 4.

873. ἀλώμενος ἐνδιάασκεν Cod. Schell.

874. βεβάασι Codd. Steph. Bodl. 1. Cantabr. πόλιες Cod. Palat.

875. Αυερησδὲς μάλος Cod. Palat. μαλὸς Cod. Schell. Σόλος Cod. Petav. Cetarum vidandus Warnsdorf. ad Prisc. 818. „Vide Salmas. ad Solin. c. 38." Hudson.

876. ἐν ἠπείρῳ Cod. Schall.

877. κομμαγηνὸν Cod. Palat. (cf. Schrad. ad Avien. 1042.) Συρίων Codd. Steph. Bodl. 2. 4. Eton. Petav. πόλιες Cod. Palat.

878. ἐπιστρεπτῆς Codd. Staph. Patav. Schell. περιμήκεος Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. 4. Eton. Petav. Palat. Prisc. (v. Wernsd. ad Avien. 1043.).

883. μὴ δ' ἀνέμοισι Cod. Schell. χάριν Idam.

884. μεταφράσαιο Cod. Palat. περιφράσσαιο Eton. καταγράψαιο Cod. Schell.

885. κὲν Codd. Bodl. 3. Eton. Petav. Palat. Schall. atque ita excusum video in antiquioribus Edd. Bass. Papii et Haverk. ἐπιστημόνως Cod. Schall.

887. πισσύρεσσιν Cod. Schell. πισσύρεσιν Cod. Palat. πλευροῖσι Cod. Bodl. 3. τετάχθω Codd. Steph.

889 Οἶσθα μὲν Codd. Staph. Bodl. 4. Palat. Schell. „Posait etiam intelligi, Scis enim (quippe qui me initio dicentem audieris) montem etc." H. Staph.

890. ἐς ἠῶην Ἀσίην Codd. Steph. ἐς ἠῶην A. Cod. Palat. atque ita Cod. Schell. omisso Ἀσίην. τέμνει Cod. Schell.

891. τό γ' ἐν Cod. Bodl. 1. Eton. πλευροῖσι Cod. Petav. πελέοιτο Cod. Bodl. 1. Eton.

892. πέλει Codd. Bodl. 1. Schall. ἀτὰρ Cod. Schell.

893. οἶδμα τ' Ἐρυθρὸν Codd. Staph. Bodl. 4. οἶδμά τ' E. Cod. Palat.

894. ἐς Codd. Bodl. 1. 3. Eton. Petav. ὑπ' αὐγὰς ἔξομαι Cod. Schall.

895. ἀρξόμενος Cod. Palat.

897. ὑπεὶρ Cod. Schell. et Ed. Papii. ἐς νότον ἕρπει Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Edd. Pap. et Haverk. εἰς νότον ἕρπει Codd. Schell. Palat.

899. καλέουσιν Cod. Schell. καλέουσι Codd. Bodl. 1. 2. Eton. Palat. ἄρ Cod. Schell.

900. μέσην Cod. Palat. ὑπὸ Codd. Steph. Bodl. 1. Palat. Schell. Prisc.

903. ἐπώνυμοι Cod. Bodl. 4.

906. τῶν ἀνδρῶν Codd. Palat. Schell.

908. ἁλιμηδέος Codd. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Paraphr.

909. χορὸν Codd. Steph. Bodl. 1. Eton. Avien. Prisc. πόλον Bodl. 4. ἐφράσαντο Codd. Palat. Schell. ἐφράζοντο Cod. Bodl. 2.

910. ἰόππην γάζαν πτολεμαίδα τ' ἐνν. Cod. Schell. „Metri ratione literam ejicit Dionys. Aliis Ἰόππη, ut ostendit Cellarius in Geogr. l. 3. c. 13." Hudson. Schol. Cod. Petav.: Ἐλλαΐδα τὴν Ἑλληνίδα λέγει. Emendat Palmerius ἐλαΐδα τὴν Ἐλανίδα. ἐνναίουσιν Cod. Palat.

911. βηρυτὸν Cod. Schell. ἐρατεινὴν Cod. Palat.

912. „Hunc versum ex Hesiodo citat Etymologici auctor in v. Βύβλος, ubi Διονύσιος reponendum pro Ἡσίοδος censet Berkelius. Notandum, quod in Etymologico Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν legitur." Thwaites. Σιδῶν' Cod. Bodl. 2. σιδῶνα Cod. Schell. ἠνεμόεσσαν Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Gerhard. Lectt. Apoll. p. 180. utique legendum censet Σιδῶν' ἀνθεμόεσσαν aut ἠνεμόεσσαν: illud esse in Etym. M. unde versus sub Hesiodi nomine citatus postea transierit in Hesiodi editiones (fragm. 188.) Schol. Cod. Petaviani: Βύβλος δὲ λέγεται ἡ πόλις ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας, ἤ, ὅτι ἐν αὐτῇ ἀποτιθέμενα βίβλια διεφυλάττοντο ἄσηπτα, ἤ, ὅτι ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου ἡ Ἶσις παραγενομένη ἐκεῖσε τὸν Ὄσιριν κλαίουσα, τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς αὐτῆς βίβλιον ὂν ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Νείλῳ φυομένης βύβλου αὐτόθι ἀπέθετο.

Digitized by Google

913. ἐφ' ὕδασι Cod. Schell. Schol. Cod. Petav.: Βοστρηνὸς ποταμὸς ἐστὶ τῆς Σίδωνος, ἀφ' οὗ καὶ Βόστρα λέγεται ἡ πόλις.

914. μάρναντες Cod. Palat.

916. πισιδῆϊα Codd. Steph. Eton. Schol. Petav. ποσειδῆϊα Codd. Palat. Schell. Palmerius praetulit Ποσιδῆϊα quod interpretatus est per Ποσείδιον πόλις.

917. ἦχι περ Cod. Schell.

918 ἀτὰρ ἐν Idem. — Inter v. 918 et 919. Avienus 1084 – 1091. locum inseruit, incertum utrum ex ingenio (quod praeter alios arbitratur Gibbon. Hist. of the decline and fall of the Roman Empire, Not. 59. ad Cap. LI.), an ex ipso Dionysio. „Hoc loco, ut ex Avieno apparet, lacuna quaedam est negligentia librariorum, qui totum locum de Emesa urbe et Libano monte omiserunt, decepti similitudine verborum. Sequebatur enim: Τῆς δὲ πρὸς ἀντολίην, Ἐμίσων πόλιν, ut constat ex Steph. Byz. v. Ἔμισσα (ubi omnes Codd. habent ἀντολίης). Et, quod mirum, antiquissimus jam hic error: nam nec Priscianus, nec Eustathius in suis Codicibus illos versus reperere. Simile quid est alibi commissum. Holsten. (qui et videndus ad Steph. Byz. p. 113.). In Ms. Barocc. n. 78. (est ille Bodl. 1., licet nihil inde enotatum sit a Thwait.), voci αὐτὰρ asteriscus praefigitur: in duobus aliis Mss. versus 918. et quinque sequentes ad oram apponuntur. Vide Notas ad Steph. Byzant. p. 344. et Salmas. ad Aug. Hist. Scriptores, p. 366." Hudson. Rem prolixe tractavit Wernsdorf. ad Avien. 1085. quem vide.

919. τῆσδε Cod. Schell. ὀρρόντης Cod. Palat.

921. ἔνθα pro πᾶσα Cod. Bodl. 4.

922. φορβέμεναι Codd. Palat. Schell. δένδρεα Codd. Steph. Bodl. 4.

923. „Τῆς refertur ad 897. τῆς Συρίης." Siebenk. ἴδης Cod. Bodl. 3.

924. Ἀρραβίου Codd. Steph. Bodl. 4. Prisc. Eustath. ἀρρα-

βικοῦ Cod. Schell. πόντου pro κόλπου Codd. Steph. Prisc. κύματον pro μύχατον Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Schell. „In Steph. Byzant. μύχατον ῥόον, quod τῷ μ. πόρον praefert Berkelius." Huds. μεσσηγὺ Cod. Schell. μεσσηγὺς Cod. Palat.

925. τε deest in Cod. Schell.

926. ἄχρις σελανῶν Cod. Schell. ἄχρις Ἐλανῶν Codd. Steph. Bodl. 2. 4. Eton. Paraphr. Avien. Prisc. (quod omnino praefert Wernsd. ad Prisc. 867. post Salmas. Exx. Plinn. p. 342. et Huds.) ἄχρις ἐλάννων Codd. Steph. Bodl. 3. ἄγχι Σελανῶν Codd. Steph. ἄγχι etiam Cod. Palat. „leg. ἄχρις ἐλανῶν cum Ms. Prisc. Niceph. Blemm. et Solino: hinc Elaniticus sinus; magna enim pars Syriae postea sub Palaestinae nomine comprehendabatur." Siebenk. — Schol. Cod. Petav. 1 πλησίων τῶν ἐλανῶν τετραμμένος ἐπὶ τὴν ἀνατολίην ἄχρις Ἐλανῶν. ἡ δὲ Ἔλανα πόλις ἐστὶν ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ τοῦ Ἀῤῥαβικοῦ κόλπου, καλοῦνται δὲ οἱ ἐνοικοῦντες Ἐλάσιοι. Cui Scholio adjecit Palmerius, Bochartum recte corrigere Ἐλάτιοι, Stephanum Byz. vero urbam dicere Αἴλανον, et cives Αἰλανίτας.

927. ἀῤῥάβων Codd. Palat. Schell.

928. Ad v. δισσῇ notavit Siebenk. „immo triplici: alluitur enim latus, quod inter utriusque sinus ostium porrigitur, mari Erythraeo, ut mox ipse dicit: sed θαλάσσῃ accipit pro interno aliquo maris sinu et Oceano opponit."

929. ἔλαχεν ἑκάστη Codd. Palat. Schell.

930. κέλευθα Cod. Bodl. 4.

931. δέ τοι Codd. Palat. Schell. „V. Salmas. ad Solin. p. 483. et Schol. Apoll. IV. 46." Siebenk.

933. θίσειας Cod. Palat.

934. γαιάων Codd. Steph. Bodl. 3. Eton. Paraphr. Prisc.

935. ἔλαχ' Cod. Schell.

937. σμύρνης εὐώδεος, ἢ κ. Codd. Steph. Bodl. 3. Eton.

Digitized by Google

(qui haud dubie sunt tres illi Codd, quos citat Wass. ad Thucyd. III. 111. p. 576. Bip.) Petav.

939. τῇδε pro κείνῃ Edd. Pap. Haverk.

940. αὐτὸς Codd. Steph. Bodl. 3. διόνυσον Codd. Palat. Schell. „Polyaenus L. I. Stratagem. statim ab initio refert in India ad Tricoryphum montem exstare monumenta nativitatis Bacchi; quinimo tertium ejus montis jugum appellari Bacchi μηρόν. Hujus meminit Eustath. ad Il. B. p. 310." Holst. ap. Hudson.

941. γεινομένῳ legit V. D. in Misco. Obss. Vol. X. T. III. p. 424. observante Arntzen., neque aliter Codd. R. Steph. Schell. κηῶεα Cod. Schell. γείνατο pro φύετο Codd. Steph. Bodl. 4. Petav. πάντῃ Cod. Palat.

943. αὐτόματοι Codd. Steph. Bodl. 2. Schell. Paraphr. αὐτομάτως Cod. Bodl. 4.

944. „Vide Salmas. ad Solin. c. 30. p. 400. et 400. Edit. Vet." Hudson.

945. φῦλα Cod. Schell. Eustath. φῦλλα Edd. Bas. 1522. 1547. φέρουσαι Codd. Steph. Bodl. 2. Eton. Paraphr. Edd. Pap. Haverk. „V. Salmas. ad Solin. 400. seq." Siebenk.

946. αὐτὸς pro αὐτὰρ ὁ Cod. Bodl. 4. νεβρῖδας μὲν ἐπωμαδίας Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Eton. Petav. Paraphr. μὲν νεβρίδας ἐπωμαδίας Cod. Schell. νεβρίδας ἐπωμαδίας, omisso μὲν, Cod. Palat. „Al. νεβρῖδας μετὰ ἐπωμαδίας." Hudson. per errorem, opinor. ἐτάνυσσεν Cod. Schell.

948. ἐνεσείσατο Cod. Schell. ἀνεδήσατο Codd. Steph. Bodl. 4.

949. ἔχευεν Cod. Palat.

950. τούνεκα Cod. Schell. νῦν abest a Cod. Palat.

952. χῶρον ἔχουσιν Cod. Schell.

953. μαλακοῖσιν Codd. Palat. Schell.

954. πρῶτον Cod. Bodl. 4. Eton. ὑπὸ Codd. Steph. Bodl. 4. Eton. ἐπὶ Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Palat. Schell. κλεινὴν

Codd. Steph. Bodl. 1. 2. 3. Edd. Basill. 1522. 1547. κλυτὺν Codd. Steph.

956. χαλβάσιοι Codd. Steph. Bodl. 4. χαυλάσιοι Codd. Bodl. 1. 2. 3. Eton. Avien. Prisc. χαυλούσιοι Codd. Palat. Schell. „More poetico literas in vocibus Χαβλάσιοι et Ἀγρέες mutasse videtur Dionysius: nam Eratostheni at aliis Χαβλάσιοι et Ἀτραῖοι. Hillus. In sex Mss. Χαυλασιοι. Vide Bocharti Phaleg. l. IV. c. 11." Hudson. „Χαβλάσιοι Prisc. Chaulasii, et Straboni ex Eratosthene Χαυλοταῖοι Lib. XVI." (p. 767.) Siebenk. Ἀδρέες Codd. Bodl. 1. Petav. cf. Wass. ad Thucyd. III. 111. p. 576. Bip.

957. Pro ἐνναίει Bochartus Geogr. Sacr. in indice malabat ἐν Μάκει s. ἐν Μάκαις. cf. Wernsd. ad Prisc. 887. et Schrad. ad Avien. 1135. „Ex versione Avieni Χατραμὶς ἐς Καννην refingit Salmas. (p. 349. 350. ad Solin.); ex illa Prisciani Χατραμὶς ἐν Μάκει vel ἐν Μάκαις Bochartus. Manifeste (inquit Holstenius post Salmas. et Bochartum) vitium indicat loquendi modus: male enim Χατραμὶς ἐνναίει pro ἐνναίεται. Sed ἐνναίει aeque passive accipi posse, ut ναίει apud Homerum, existimat Hillus, quod ulterius firmat Ursinus ex Vossio de Analogia l. 3. c. 3. in fine." Hudson. — κατ' ἐναντία Cod. Schell „Περσίδος ἅλμης ex Prisciano et Avieno legit Salmas. (ad Solin. p. 350.) Verum αἴης consensu Mss. et Eustathii auctoritate tuetur Ursinus." Hudson.

959. μιναῖοι Cod. Schell. κελταβηνοὶ Cod. Palat. Καταβηνοὶ legendum esse contendit Salmas. ad Solin. p. 353. cf. Wernsd. ad Prisc. 888. et ad Avien. 1138. Idem volebat Lloidius, teste Thwaites. „Κλεταβηνοί. Ita uterque interpres: sed varie hujus gentis nomen scribitur apud Strabonem: Καττταβανεῖς et regio Κατταβανία: ita Stephanus ex Strabone. Apud Ptolem. Κατταβηνοὶ, et sic hic legendum: vitium natum ex confusione literarum Λ et Α." Siebenk. Schol. Cod. Petav.: Καὶ οἱ ἀγχίγυοι, ὅ ἐστιν, οἱ ἀροτῆρες Κλεταβηνοί. „Sed Palmerius addit rectius dici: πλησιόχοροι vel γείτονες." Arntz.

Digitized by Google

962. τῆςδε π. ἀντίπερ' αἶαν Cod. Schell.

963. περιφαίνεται Cod. Bodl. 1.

964. πέτροισι κατωρύχεσσιν Cod. Palat. καταῤῥώγεσσιν Codd. Steph. Bodl. 4. Eustath.

966. εἴδει Codd. R. Steph. Eton. θαλπένοισι Cod. Palat. sed supra lin. ab eadem manu θαλπομένων.

967. αὔτως οἷά Cod. Schell. οἵ ἄτε Cod. Bodl. 2.

968. ἀῤῥάβων Codd. Palat. Schell.

969. ἅπασι μοίραν Cod. Palat. ἐν ἀνδράσι Codd. Bodl. 3. 4. Eustath. Edd. Pap. Havark.

972. μέχρι Codd. Steph. Palat. Schell. πολυκλύστοιο Codd. Steph.

973. μέσης Cod. Schell.

975. περὶ Idem. „Vide Cellerii Geogr. p. 466." Hudson.

976. τῆςδε Cod. Schell.

977. εὐφράταο Cod. Palat.

978. ἀρμενίοιο Cod. Schell.

979. ἀγκῶνα Idem. ἑλίσσων Cod. Palat.

980. Vid. Olear. ad Philostr. p. 25.

981. ἄλμην Cod. Palat.

983. ποταμὸς Codd. Bodl. 2. Schell.

984. τίγρης Cod. Palat. τίγρης εὐφρήτη Cod. Schell. ἴσον Idem. φορέει ῥόον ἐγγὺς ὀδεύων Codd. Steph. Bodl. 4. Paraphr.

985. ἐὼν Codd. Palat. Schell. ὀδεύων Codd. Steph. Bodl. 4.

987. μέσα Cod. Palat.

988. θωνίτις Cod. Palat. Schell. „Aliis T h o s p i t i s: et sic Avienus videtur legisse. Vide Salmas. ad Solinum p. 490. Ed. nov." Hudson. „μυχὸν, profundum, quia absconditur sub lacu, vel, ut Ammianus ait, ejus alveo voratus, fluitque subterraneus. De hoc loco vid. Salmas. ad Solin. p. 647. ubi nimis subtiliter hic examinat." Siebank. τίγρης Codd. Palat. Schell. — Ceterum in hoc versu vitium odoratur Camers ad Prisc. 913.

989. πολλὸς Cod. Eton. ἔνερθεν Cod. Palat. ἐξ αὐτῆς Idem. ἑξαυτῆς Cod. Schell. „ἀνίσχων malit Salmas." Hudson.

991. πᾶσι Codd. Palat. Schell.

992. ὅση Cod. Palat.

993. ἐννέπουσιν Cod. Schell. ἐννέπουσι Cod. Palat.

994. κείνην Cod. Palat. ὠνόσσαιτο Cod. Schell. ὀνόσαιτο βοώτης Codd. Steph. ὀνόσαιτο κα βούτης Iidem et Bodl. 2. 3.

995. ὥς τις Cod. Schell.

997. ἀθερίσατο Idem. ἀνθερίσατο Cod. Palat.

998. „Fortasse ἐπεὶ κείνης vera est lectio." H. Steph. Ita conjecit etiam Palmer. apud Arntz.

1002. 1003. In Codd. Palat. et Schell. leguntur ordine inverso.

1005. ἱερὰ πόλις Cod. Palat.

1006. τείχεσσιν Cod. Schell. „Vide Gallaeum de Sibyll. Oracc. p. 511. Vol. I." Hudson.

1007. μέσῃ pro μέγαν Cod. Schell. „Vide Salmas. ad Aug. Hist. p. 377. Μέγαν δόμον, templum: in Sacris literis Beth Baal I. Reg. c. 31. v. 11. vide Seldan. de Diis Syris p. 72." Holsten. „In historia medii temporis vid. Annal. Franc." Siebenk.

1009. ἔνθα τοι Codd. Palat. Schell.

1010. ἀκρότομοι Cod. Bodl. 2.

1011. νῦν Cod. Bodl. 3.

1012. παρὰ Idem.

1013. προβολῇσι ὀφηίτιδος Cod. Schell. „Προβολὰς eminentias montium interpretatur Scal.: potius radices montium innuere videtur Prisc. et Avienus. προβολή, ἐξοχή Hesych. προβολαὶ, προβάσεις τῶν ὀρῶν, Schol. Apollon. Rhod. πρόβολοι, αἱ εἰς θάλασσαν ἐγκείμεναι πέτραι, Harpoorat. Holsten. Προβολὰς prominentias cautium reddidit Salmas. ad Solin. p. 861. Ed. Vet." Hudson. „Pessime illud ὀφιήτιδος interpretantur Prisc. et Avien. Vide Salmas. ad Solin. p. 340." Id.

1014. 1015. se non intelligere fatetur Olearius ad Philostr. p. 29.

1015. „Κοσσοὶ malint nonnulli ex Avieni versione." Hudson. χαλωνῖται Cod. Schell.

1016. ἀρμενίων Idem.

1017. τα Μηδικα deest in Eod.

1018. πρὸς μεν β. ἐριθηλέαν Cod. Palat. „Nescio an ad solos Gelos hoc referendum: de Mardis enim contrarium testatur Suidas: Μάρδοι, ἔθνος πολυάνθρωπον, τραχεῖαν γῆν ἐποικοῦντες, καὶ μολις ἀφ' ὧν γεωργοῦσι τρεφόμενοι, ἄνιπποι καὶ πένητες." Siebenk.

1019. γηροὶ Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Palat. Edd. Bas. Avien. Prisc. „minus recte." Huds. γῆροι Μάρδοι Cod. Schell. γερλοὶ Cod. Petav. Ἀτραματηροὶ Codd. R. Steph. Bodl. 4. Eton.

1021. τε pro τοι Cod. Palat.

1023. παραὶ Edd. Pap. Haverk.

1024. φάρμακα μήσατο Codd. Steph. Eton. γόνω Cod. Schell. γονῆ Codd. Steph. Bodl. 4. γονᾷ Cod. Eton.

1026. παρώνυμον Eustath.

1027. γε omissum in Codd. Palat. Schell. γαῖαν Cod. Schell.

1029. τούνεκα Idem. μὲν αἰέτι . . . . ἔασιν Cod. Palat. ἔασιν habet quoque Ed. Haverk. ἔασσι Edd. Basil. 1522. 1547.

1030. χῶρον Cod. Schell. ὑπ' Cod. Bodl. 1. ἐπ' αὐγας ex Prisciano 947. et Avieno 1224. corrigit Wernsd.

1031. Laudatur a Diacone Stratonic. p. 70. ed. Hermann. „ἀφεγγέα fortasse pro πολυφεγγέα, nam narcissiten pellucidum esse dicit Eustath." Hudson.

1032. οἱ Cod. Schell. ναιμενοῖσι Cod. Schell. λασσίοισι Cod. Palat.

1033. ἄδδην Codd. Schell. Palat. μαλοῖς Cod. Palat. μαλλῷ Codd. Steph. Bodl. 4. Eton.

1035. Κασπιάδων Bodl. 1. 3. Eton. Petav. „Omnino Κασπιάδων legendum ex Eustathio, tribus Mss. et v. 1064. Obstat quidem metri ratio ne Κασπιάων legatur, ut apparet ex v. 1039." Hudson. πέτρης Cod. Petav. ἐπὶ πέτρας Cod. Schell.

1036. Cf. Sainte-Croix Exam. critique des Historiens d'Alexandre le Grand ed. II. p. 689. 862.

1037. ἐκτέταται βορέην δε κ. ε. ν. ε. Codd. Steph. Bodl. 1. 2. Eton. Petav. εἰς βορέην καὶ Cod. Schell.

1038. εἰς Cod. Schell. Ὑρκανίην Idem et Codd. Steph. Bodl. 3.

1039. πυλάων Codd. Pal. Petav. ὑπὸ Cod. Palat. Κασπιαδάων Codd. Bodl. 1. 3. Eton.

1041. πολέμου Cod. Schell.

1042. ἀπιθύνουσι Cod. Petav. ἀρούραις Cod. Palat.

1043. οὐδέ μεν Cod. Schell. νήσοιν Cod. Palat.

1044. νομοῖς Codd. Steph. Petav. Palat. Schell.

1045. νηπίαχον Cod. Bodl. 4. μέλλονται Cod. Palat.

1046. In Cod. Palat. ἠχήεσσα a m. 1. quod correxit recentior.

1047. δὲ deest in Cod. Schell. δοῦπος pro δρόμος Cod. Palat.

1048. σφιν Cod. Schell.

1049. ἱδρῶσι Cod. Schell. παλύνειν Idem et Palat. cum Bodl. 4.

1050. δορικτήτου Cod. Schell.

1051. sqq. Jos. Scaliger in Euseb. p. 228. accepit de victis a Septimio Severo Parthis, coll. v. 355.

1055. ἀενάων Codd. Palat. Schell. cum Eustath.

1058. Σάρδεας Cod. Bodl. 1. Σαρδίαν Cod. Bodl. 4.

1059. μὲν deest in Cod. Schell. ἐνὶ pro ἐπὶ Codd. Bodl. 3. 4.

1060. χρύσειοι δ' ἵπποισιν . . χαλινοὶ Codd. R. Steph. Bodl. 3. χρύσειοι . . . . χαλινοὶ Codd. Steph. Petav. ἐνὶ Codd. Bodl. 4. Eton.

Digitized by Google

1062. „Scaliger legit σφίσιν," Hudson.

1064. Κασπιάων Codd. Bodl. 4. Avien. Καυκασίων Codd. Steph. „In uno Ms. Καυκασίων, in duobus Κασπιάων, perperam, ut constat ex supra dictis ad v. 1035." Hudson. πυλάων Cod. Palat.

1065. ἐπωνύμου Cod. Bodl. 3.

1066. ἐπ' ἄργους Cod. Schell. Avien.

1067. τοξοφόροι Codd. Bodl. 4. Petav. Schell.

1069. „Aut sane Dionysii aut librariorum errore Σάβαι hic pro Σάκαι scribitur, nec me movet ulla Interpretum hoc loco auctoritas. Similes enim alii inveterati errores in hoc auctore sunt: nec officit quod Sacas supra v. 750. jam commemoravit. Holst. Vide Bocharti Phaleg. l. IV. c. 7." Hudson Cf. Wernsd. ad Prisc. 970. τοὺς δὲ μασσαγέται Cod. Schell. τούτους δὲ μασσαγέτας Cod. Palat. „Πασαργάδαι per literarum trajectionem, Persicae linguae non inusitatam, dicuntur pro Parsagadae sive Persagadae, ut docet idem Bochartus Phaleg. l. IV. c. 10." Hudson Τασμοὶ Cod. Petav. „Τασκοὺς pro Ταόκους in auctore aliquo male exarato Dionysium legisse suspicatur Salmas., qui ad Solin. c. 55. malit ἄγχι Ταωκοί." Hudson.

1070. ἄλλοι δ' Cod. Schell.

1072. ἑλισσόμενοι Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton.

1073. „Κύρος ex Prisciano et Mss. legit. Salmas. ad Solin. c. 63. Vide Cellarii Geogr. l. 3. c. 19. p. 485." Hudson. Χοάσπις Cod. Schol. Χοάσπης Codd. Steph. Avien. Eustath. „Χοάσπης in tribus Mss. Ceterum Indicum Choaspen cum Persico confudisse Dionysium, post Salmasium existimant Holsten. et Ursin." Hudson.

1074. „Quamvis pro Ἰνδὸν ὕδωρ proclive esset Μῆδον ὕδωρ rescribere, ex Interpretum omnium consensu ipsius Auctoris, non scribarum, esse errorem pronuntiat Salmas. ad Solin. c. 53." Hudson. „δὲ Salmasii Cod. Ms." Thweit.

1076.

1076. ἀπὸ χθονὸς Cod. Palat. ὄν ῥάτ' ἀπὸ Cod. Schell.

1079. τηλαθόωσιν ἐπήτριμ' ἀλλήλοισι Idem.

1081. τοι deest in Cod. Schell. „Vide Salmas. ad Solin. p. 418. Ed. Vet. et alibi, ubi pea pro limite vel termino. Supr. v. 622. μυχὰ vocat, v. 281. γλωχῖνα. Ita Europam dicit meridiem versus excurrere ἐπὶ τρισσὴν κρηπῖδα v. 332., hunc enim versum de tota reliqua parte Asiae intelligendum ex praecedenti versu apparet, ubi λοιπὸν πορον, hoc est, quidquid reliqui est, promittit. Holsten." Hudson.

1082. περὶ χεῦμα Cod. Schell. περὶ τὸ χεῦμα Cod. Palat.

1083. καρβανοὶ Cod. Eton. ἠελίω Cod. Schell.

1084. ἀπάνευθεν Codd. Palat. Schell.

1085. ὑπηφάλιοι τοί δ' Cod. Schell.

1086. laudatur h. v. a Steph. Byz. v. Γεδρωσία. τῶνδε π. ἀντολίηνδε Cod. Schell. Γεδρώσσων Cod. Bodl. 1. γαῖα Cod. Palat.

1087. παρ' αἴγας Codd. Bodl. 4. Eton. „De monstris marinis Oceani circa Gedrosiam vide Aelianum de Animalibus l. 17. c. 6. et Arrianum in Indicis, ubi Nearchi περίπλουν refert." Holsten. ap. Hudson.

1088. παρὰ . . σκῶθαι Cod. Schell.

1089. ὅς Idem.

1090. λαβρόταττος Codd. R. Steph. λαυρόтатος Codd. Bodl. 4. Eton. „Non recta Indus in austrum defluit, sed, ut Plinius ait, quodam solis concitatu in occasum versus oceanum infunditur." Holst. ap. Huds.

1093. παταλήνην Cod. Schell.

1095. ἐπι κλίσιν Idem.

1096. Ἄραβας Codd. Steph. Eton. Avien. Eustath. ὠρείτας τ' ἀράβας λινοχλαίτας Cod. Palat., ἀραβὰς τε λινόχλαινας. Cod. Schell. Ἀραχωτοὶς Eustath. „Ἄρβιας, Ὠρίτας τε ex emendandi prurigine refingit Salmas. ad Solin. c. 54. certe contra mentem Dionysii, qui Ἄριβας pro Ἄρβιας per metathesin literarum ponit. Vide Cellar.

Geogr. lib. 3. c. 22. p. 520." Hudson. Vid. Wernsd. ad Prisc. 1003.

1097. Σαραΐδας Cod. Petav. ὅσοι τε π. π. παρνησσοῖο Cod. Schell. παρνησσοῖο etiam Codd. R. Steph. Palat. Παρνησσοῖο Cod. Petav. v. Salm. E. P. p.563. Camers ad Prisc. 1003. Παρπισοῖο et Παρπαμισοῖο Codd. Steph. Bodl. 1. Eustath. Παρπανίσοιο Codd. R. Steph. Eustath. „Vide Annott. ad v. 737. et Cellarii Geogr. l. 3. c. 27. p.513." Hudson. — Παρπανισοῖο tuetur Wernsd. ad Prisc. 716. „Non dubito quin cum accus. ὅσσους voluerit Dionysius ex praeced. repeti verbum καλέουσι." H. Steph.

1098. „Miror ἐπωνυμίη in nullo exemplari fuisse inventum." H. Steph.

1099. ναιετάοντες Codd. Palat. Schell. λεπτῆς Codd. Steph.

1100. ψάμμου Codd. Steph. „Praepositio ὑπὸ ad partic. πεπληθυῖαν pertinere puto. Invenitur vero et λεπτῆς ψάμμου, quae constructio illi participio esset aptior." H. Steph. ἠδὲ Codd. Palat. Schell. ῥόπεσσι δασσεῖαν Cod. Palat. τ' ἐν ῥώπ. δ. est in Edd. Basill.

1101. ζωοῖσι Codd. R. Steph. Bodl. 4. Eton. ἐπ' ἀρχέες Cod. Schell.

1102. „Scaliger legit σφίσιν." Hudson. ἀπείριτον Cod. Bodl. 1.

1104. αὖ pro ἐν Codd. R. Steph. Bodl. 4. Eton. Palat. Schell. Edd. Pap. Haverk. „Legitur et αὖ, non ἐν: et tunc videtur scribendum ὕπο." H. Steph. ὑποφλέβες ὠδίνουσιν Cod. Schell.

1105. καλὰ Cod. Schell. σαμφείρειο Cod. Palat.

1106. Τοὺς ἀποτέμνοντας Codd. Steph. Eton. „Lege Τῆς ἄπο τέμν. pro ἀφ' ἧς τέμν." Holst. ap. Hudson.

1107. ἐρατὴ Codd. Palat. Schell. ἐρατὴ παραπέπταται Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton. Petav.

1108. περὶ Cod. Schell.

1109. ἣν ποτ' ἀνερχ. Cod. Schell. ἥ ποτ' Codd. R. Steph. Verba: ῥά τ' α. μ. ε. ε. καὶ in Cod. Palat. erasa non leguntur.

1111. ἐπὶ Cod. Bodl. 1.

1113. κροτάφοισιν Codd. Steph. Bodl. 1. 4. Eton.

1114. μεταλεύουσι Cod. Schell.

1115. εὐγνάμπτοισι λ. μακέλλῃσιν Cod. Palat. εὐγνάπτροι Cod. Schell. εὐγνάπτροι Ed. Basil. 1522.

1116. λιτοεργέους Cod. Palat. οἰδ' Cod. Schell.

1117. ἀργυφέας Cod. Eton. ὑποξύουσι πρισθέντας Cod. Schell.

1118. προμολῇσιν Codd. R. Steph. Bodl. 4. Eton. Eustath.

1119. εἴκου βυρίλλου Cod. Schell.

1120. χλωρῷ διαυγίζουσαν Idem.

1122. ἀμέθυσον Idem et Palat.

1124. ἀεννάοις Iidem.

1125. καὶ Cod. Bodl. 4.

1126. αὖθις Idem et Eton.

1128. ὡς π. ἐνείποιμι Cod. Schell. ἐννέποιμι Cod. Palat.

1129. ἠνεμόεντα Cod. Palat.

1130. πισύρεσιν Cod. Schell. πισσύρεσιν Cod. Palat. τρισσῇσιν Codd. Steph. Prisc.

1131. λοξῇσι Cod. Schell.

1132. „Mallem ἑσπέριος." Holst. ap. Hudson.

1133. νότιος Codd. Steph. Bodl. 4. Eton. δ' abest a Cod. Schell. οἴδματ' Cod. Palat.

1134. ἄρκτον Cod. Bodl. 3.

1137. Ἰνδῶν Cod. Bodl. 4.

1138. Δάρδανες Codd. R. Steph. Δαρδαρέας corr. Holst. ad Steph. Byz. p. 91. „perperam, ut censet Ursinus." Hudson. πολλὸν Codd. Steph.

1139. συρόμενος δέχεται πλωτὸν Codd. Steph. Eton. νήεσιν Cod. Palat. ὑδάσπις Cod. Schell.

1141. μέσον Cod. Schell. Λάβαι Cod. Petav. cf. Salmas. Exerc. Plinn. p. 700. Σίβαι corrigit Holst. ad Steph. Byz. p. 290. et Salmas. probante Ursino. „Vide Bocharti Geogr. Sacr. p. 97."

Hudson. Τάξιλοι Codd. R. Steph. Bodl. 4. Prisc. Eustath. „Τάξιλοι et apud Strabonem et Arrianum, atque ita hic legendum esse placuit Salmasio c. 52. ad Solinum. Verum (inquit Ursinus) ut Τόχαροι nostro supra dicti, qui Straboni Τάχαροι, sic Τοξίλοι, sive Τοξιλοι, hic forte, qui aliis Τάξιλοι." Hudson.

1142. Σκόθροι Codd. Steph. Σκύθροι Iidem. „Σόδροι cum Hillo rescribendum esse placet Ursino." Hudson.

1143. Πευκαλέων Codd. R. Steph. Bodl. 3. 4. Eton. Prisc. „atque ita Salmas. ad Solinum, c. 52." Hudson. διονύσου Codd. Palat. Schell.

1144. Πανδαρίδαι Codd. Steph. (ita enim praefert margo ed. Stephanianae 1577. 4.: apud Thwait. vitiose, ut videtur, excusum est Γανδαρίδαι). Γαρματίδαι Cod. Bodl. 4. μαργαρίδαι Cod. Schell. „Γανδαρίδας, ut in uno Ms. (nempe in marg. Stephanianae ed.) hic legendum pridem vidit Salmas. cap. modo citato, cui assentitur Holsten., eosdem esse existimans, qui Γαρδαραὶ Ptolemaeo et Stephano, longeque diversos a Gangaridis ad Gangem sitis." Hudson. Cf. Wernsd. ad Prisc. 1050.

1145. ὕσπατις Cod. Palat. „Legendum Ὕπασις, ut apud ceteros omnes scriptores." Holst. ap. Hudson. Μάγαρσος Codd. Bodl. 4. Prisc.

1146. λαβρότατος, unus apud Thwait., vitiosa signatus 14. (nisi voluit 1, 4. quae notae significarent Codd. R. Steph. et Bodl. 3.) λαυρότατος Codd. Steph. Eton. ἀβρότατος Bodl. 1.

1147. προρρέουσιν Cod. Schell. προχέουσιν Codd. Petav. γαγγιτίδα Cod. Palat.

1148. ἑλκομένην Codd. Steph. Bodl. 3. Palat. Schell. Avien. Prisc. (v. Wernsd. ad Avien. 1355.) „quam lectionem alteri praeferendam esse censet Holst." Hudson. „γρ. ἑλκόμενον. hanc lectionem probat Prisc. et Avienus et praeferenda sane alteri: fluvii enim supra in mediterraneis confluunt; at India intra Gangem, quam Gangeticam vocat, procurrit meridiem versus usque ad ex-

tremum promontorium Κωλίδα, s. Κωλιάδα, quod ego Κῶρυ Ptolemaei et Marciani existimo, cui objacet Κωλιάδος insula Taprobane, ut eam vocat v. 592., quamvis ibidem Avianus illud Κωλιάδος non de Venere aut insula, sed de promontorio, cui objacet, etiam intelligat. Eustath. facit ἄκρην νησιζομένην, ut ambiguitate illa utcumque se expediat." Siebenk. περὶ Codd. Palat. Schell. μετὰ Codd. R. Steph. τέρμα Cod. Palat. τέρμην Cod. Schell. Κωλίδος ἄκρης pro αἴης voluit Salmas. ad Solin. p. 782. v. Wernsd. ad Prisc. 1055.

1149. δῆτοι Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Eton. Schell. προςνένευκεν Cod. Palat.

1150. ταχυνοῖσι Cod. Bodl. 3. οἰωνοῖσιν Cod. Schell.

1151. Vid. Heyn. ad Virgil. VI. Aen. 243. et Wernsdorf. Excurs. XIII. ad Priscian. qui h. v. fortasse ab interpolatore esse suspicatur.

1152. εὐῤῥεῖτης Cod. Petav. περὶ Cod. Palat.

1153. τε deest in Cod. Schell.

1155. νεβρίδες Cod. Schell. In Cod. Palat. νεβρίδες ἀσπίδας, sed εἰς suprascriptum a manu recentiore. νευρίδες Cod. Petav.

1156. μαιμώοντο κ. ἐς Cod. Palat. Ἐς etiam Cod. Schell. εἴλημα pro σπείρημα Cod. Bodl. 3.

1157. πολυγνάπτης Codd. Palat. Schell. πολυγνάμπτου Cod. Bodl. 3. ληνοῖο Cod. Schell.

1158. ἦμος Codd. Steph. Bodl. 1. 3. Petav. Palat. Schell. θεῶν Cod. Schell. ἀτίμασαν Idem. ἀτίτησαν Codd. Steph. Palat. „probante Hillo, nec dissentiente Ursino." Hudson.

1159. νυσαίην Codd. Palat. Schell. Cf. Wernsd. ad Avien. 1375.

1160. υἱάσι Cod. Schell.

1161. ὅποτε Cod. Palat. ὁπότε Cod. Schell. ἔσβεσεν pro ὤλεσεν Codd. Steph.

1162. τῶν δ' ὑπὸ Cod. Schell.

1164. ἐρύσας pro στήσας Codd. Steph. Bodl. 1. 3. 4. Eton.

Schell. ἐρείσας Cod. Palat. „Vide Tzetzis Varr. Histt. Chil. VIII. Hist. 211." Hudson.

1166. Τόσοι Cod. Palat.

1167. ἔνδοθεν ἔνθα Cod. Schell. ἠπείρους Idem et Palat.

1169. δὲ omissum in Cod. Palat. ταῦτα pro πάντα Cod. Bodl. 4.

1170. αὐτὴ Cod. Palat. quod correctum a m. recentiore. πρῶτοι θεμείλια Cod. Schell.

1173. διακρίνοντες Cod. Schell. ἐκληρώσαντο Cod. Schell. „Imitatur Aratum sub initium operis." Holsten. ap. Hudson.

1174. ποταμοῖο Codd. Steph. Palat. Schell. ἁπάσης pro βαθείης Cod. Bodl. 4.

1175. ἔλαχ' Codd. Palat. Schell.

1176. ἀργιλόεσσα Codd. Steph. Eustath. „more Attico." Hudson.

1177. ὑποφαιὴ pro λάχε μορφὴν Cod. Bodl. 3.

1178. ἀπυρίης Codd. Schell. Palat. ἄνθεσι Codd. Steph. Petav. Schell.

1179. ἄλλοται πῶς γ. μ. ἐφράζετο Codd. Schell. ἑδράσατο Cod. Bodl. 4.

1180. ἀνθρώποισιν Cod. Schell. ἑτέροια Cod. Palat.

1182. ὕδατ' Ὠ. Cod. Palat. κύματα Cod. Bodl. 4.

1183. καὶ κρῆναι καὶ οὐ. Cod. Palat. καὶ κρῆναι τε καὶ οὐ. Cod. Schell.

1185. ἠδ' ἠπείρων Cod. Schell. σκολιῶν Codd. R. Steph.

Subjungimus Varietatem lectionis Arateorum e Cod. palatino, a juvene doctissimo Guil. Frommel perdiligenter excerptam, qua tamen, dum plagulae 14–18. excuderentur, nondum uti licuerat. Ceterum Frommelius, cui ad manus non esset Buhlianum exemplum, codicem contulit cum editione Felliana Oxoniensi 1672. 8. Nos proprias Palatino lectiones asteriscis insigniri curavimus.

1. ἀρχόμεθα τον. 3. μεστὴ δε. 5. εἰμὲν . . ἤπιος. 8. μακέλλησι. 13. ὄφρ' ἔμπεδα. 18. ἦ θέμις. 24. δύω. 28. *μὲν omiss. 29. αἰεὶ. 31. δὲ omiss. 36. καὶ τὴν. 37. ἑτέραν . . τε μιν. 40. ἐπιφράσασθαι. 45. *τάσδε. 47. φέρονται. 48. κυανέοιο. 49. ἀποτείνεται. 51. πρὸς κ. ἑ. ἀποπαύεται. 60. νειάτη. 61. *τὴν ἴσεται. 62. *σμίγονται. 63. τῇδ' 65. ὥ τινι κ. κ. πόνος. 66. ἐν γόνασι. 69. εἰς ὀ. μ. δ' *ἐφ' ὕπερθε. 72. ἔμμεναι. 73. *κεκμηότος. 75. ὀφιούχεο. 76. ἐπιφράσαιο. 78. *ἀνδεχόμενην. 79. *εἴδονται pro τελέθοιεν. 80. ἐπιδέδρομεν pro ἐξεπιδέδρομεν. 81. ἀμαυραὶ. 82. πεπονήαται. 83. *ἐπάρηρώς. 85. *θώρακι. 86. δύω. 90. οὐδὲ. 91. ἐξόπισθεν. 94. *ὑποζώνῃ. 96. *ὑπὸ σκέπτεο βοώτεω. 98. εἴτουν. 99. ἀρχαῖον *πατέρα. 100. γέμεν.

101. ἀνθρώποις ὠ. δ. ἐ. *πάρθενος. 106. ἐν ἀ. ἢ εὐρυχόρῳ ἐ. ἀγυιαῖς (sic manus recentior supra εὐρυχώρῳ.). 107. *ἐπισπερχέοισα. 109. πολυμεμφέος. 112. *θεῶν pro λαῶν. 113. δότειρα. 115. *οὐκ ἔτι π. ὁμοίη. 118. ὑποδείελος. 119. οὐδὲ

τω ἑ. μειλιγίζοιν. 121. ἔπειτα. 122. οὐδέν'. Ceterum a 1. m. fuisse videtur, ut in editis, εἰςωπὸς, sed recentior manus supra scripsit ἰσωπὸς. 124. κακοτέρα τεξείεσθε. 126. κακόν. 128. * πάντως. 133. μισήσασα. 134. * χώραν. 135. * ἀνθρώποισιν. 136. * πολυσκέπτεο βοώτεω. 143. * φαίνεται. 144. * ὑπομαίων. 145. ἐπὶ. 148. δ' ὀπισθοτέροισι. 157. φᾶτις. 160. * λαια. 165. * ἀγανῇ. 172. * εἴρηται. 181. * ἐγγύς. 184. ἄρκτου pro οὐρῆς. 185. ὅσση. 187. ἱέμενος. 192. * κληῖδι. 194. τοῖοι οἱ. 195. ὀλίγον ἀποτέταται. 196. ὀργυιάν.

204. * περιπτόμεναι. 206 super ἐπιλάμπεται ab eadem m. scriptum est * ἐπελήλαται. 209. * δικανόωσι. 212. ἐρίσειεν. 214. δὲ ἄνρον. 215. ἡμιτελλής. 218. γάρ πω Ἐ. ἄκρος. 221. πρῶτον. 243. * οὐρέων (αι suprascripto a m. rec.) ἐ. ἐπισχερώ. 252. πενθερίοιο (super rasuram). 253. κενοτιμένος. 254. * ἤλυθα. 257. * εἰδέονται (sed supra a rec. manu: γρ. ὑδέονται. et pergit: ἀντὶ τοῦ λέγονται, ὑμνοῦνται. 261. εἴρηται ἐ. δ' ἐκεῖναι. 262. * περόπῃ κελαινῷ τ'. 269. Ἑρμείης. 275. abest καὶ. 280. κηφείης (sed ης a rec. m. super rasuram.). 284. τετάνυται. 285. * τρῶτος. 286. * τετρίπεται ἠλιοιοῖο. 289. περήσειας (partim super ras.). 292. ἐπιρρήσουσι. 293. δὲ. 296. ἴκελοι. 298. * αἰγιλοῦς. 300. * ἐπὶ προτέρῳ μηλὶ pro ἐπὶ προτέρῳ γε θαλάσσῃ.

301. ναίει καὶ ῥυτῆρα. 304. ἀνατέλλων. 311. * δέ τοι. 314. τόσσος. 323. Ὠρίων additum a m. rec. et apparet super λοξὸς v. praeced. mox ὄςτις κ. ἐνὶ. 324. πεποίθει. 325. προφερέστατα. 326. τοιός οἱ καὶ φ. ἀ. ἐ. νώτῳ. 331. καλέουσιν ἄνθρωποι. 335. ἔρρωσε. 336. οἱ δὲ δή. 337. σῆμ' ἔμμεναι. 338. ποσσὶ. 340. ἐξόπισθεν. 344. ὄπισθεν. 345. ὅτ' ἤδη. 346. εἰςερχόμενοι. 349. ἄχρι παρ'. 350. φαείνει. 355. θρηίκιος ἐ. π. * βορεάοιό. 356. ἀγινεῖ. 359. * θέον (supra scr. τρίγον.): 362. * ἰχθύες. 363. συμφέρονται. 364. ὄπισθεν. 370. * οὐ γάρ τοι τετεγμένον. 373. * οὐκ ἔτ'. 374. καλέσσας.

375. δινήσαιτο. 376. οἰόθι κεκριμένων. 379. * ὁμηγυρίας οἱ εἴσατο. 380. in Cod. adscriptus est versui 379. 382. οὐκ ἔτι 391. μέσσοι. 395. εἰσόμενοι. 396. οὔτι τοι * πολὺν. 397. ποσίν.

401. κύκλῳ. 404. δ' ἤτοι. 406. τάγχυ * μετέωροι. 407. ὑπὲρ pro ἐφ'. 410. εἰναλίου (supra scripto θαλασσίου) μ. σ. κεδαινόμεναι. 413. εἰλυμένων. 414. *εὔχαιο super ras. 420. πείθονται *ἐναίσιμα. 421. ποιήσονται. 426. δεῖνε (rec. m. minio correxit δ' εἴκε) Δ. * παραννησσομένοιο. 427. * βορέω δ' ἐς παρατρίψῃ. 428. ὅμως. 432. * εἰλύει. 433. * αὐτὰρ. 435. * περισκοπεύειν. 436. δυοῖν. 437. * ἐφροικότα. 442. πρότεροι. 443. γὰρ καὶ omisso τε. 444. * ὕδριν. 445. εἰνεκὲς. 446. * καρκῖνον. 450. * καὶ μὴν. 452. * γὰρ πάντα, omisso καὶ. 453. * ἐν οὐρανῷ εὖ ἄρηρεν. 454. * πέντε ἀστέρες. 457. κειν . . ς (nempe * κείνους, nam supra: τοὺς πλάνητας.). 462. κεῖται ἀλίγκια. 464. * καταννομένων. 465. * τ' εὖ μ. π. ἐ. * περινεῖνται. 468. * αὐτὰρ. 471. φαίνεται διχόμηνι. 473. * ἴνοιτο. 474. κεκασμένον. 475. * ἢ καί τοι ὑποστὰς. 477. οὐκ ἔτι. 479. μέγα μείονες (supra: μικρότεροι). 484. * πέρσεως. 486. βορέαο νότῳ. 488. * ὀφιούχου εἰ. 494. * διενεκέος. 495. νοήσαις. *Sed integer versus a rec. m. adscriptus. 498. καὶ * ὑπέρτατα. 500. * καρκῖνον.

503. * αὐτὰρ. 504. * ἔχει. 505. ἐν δὲ τὸ. 506. καὶ * τὸ τόξον. 509. περιτέλλεται. 511. ὅσος. 512. * διχόωντι. 519. ὕδρας ἐπί οἱ. 520. ἐπί οἱ δ' ἀστέρες. 521. ὀφιούχια. 522. ἀπομείρεται. 523. ἠδὲ * καταυτὸν. 524. εἰλίσσεται. 526. τέταρτος. 527. ἀμφοτέροισιν οἱ μὲν * ῥ' ἐκ. 529. * ἐν ἀθηναίης. 531. τόσσα. 533. * ἤματα. 534. ἀνατέλλει τ. κ. αὐτίκα. 536. ἑκάτερθεν. 537. ὠκεανοῖο. 539. * καρκῖνον. 540. totus abest a Codice. 542. τόσσημιν ὑποδράμῃ. 543. * περιτέμνεται, super rasuram. 545. * τῷ δ' ἔπι κ. ἐ. λέων, ἐπὶ τῷ μετὰ δ' αὐτὸν. 548. * δύω δ' αὐτῷ ἰχθύες. 550. ἐν τοῖσι δ' ἠ. φ. δ. πᾶσιν. 553. δέ-

ηται. 554. * ἐπί. 556. * ἀντέλουσι τόσσον. 564. κεκρυμμέναι. 565. ἐπερχομένῃσιν. 567. οἱ αὐτῷ. 568. ὀπῆμος. 573. ἴδοιο * μετέωρον. 575. ἐξόπισθεν. 578. ἐκ γουνάτων. 581. ἀμυδὶς pro ἤδη. 591. ἀετός. 592. αὐτάρ. 594. * χαρωπός. 597. πελάγεσσι.

604. ἐξόπισθεν. 606. * ἦμος. 607. φαίνουσαι. 612. δεύοιτο μούνην δ' ε. γ. ἄγουσιν. 615. * δὲ πρὸς λύρῃ. 629. δεῖμα. 633. * αὐτάρ. 638. ἐλπίσαι. 641. ἄλλο θηρίον. 643. * οὖτα. 645. * ἐρχομένοιο (sed ε super ras.). 648. κείνου ἔτ' ἀντέλλοντες. 655. γοῦναθ' ὕπερθεν. 661. * φορέοι. 665. ὄφεως. 666. αἰγὸς pro αὐτός. 667. ανατέλλων ά. * δὲ αὐτάς. 668. * ὄφεος. 669. ἐν γόνασι. 670. τότε. 673. ἀνατέλλοντι. 677. δύνουσι. 688. θ' ὅσον. 692. ἔδρη. 696. * ἠδ'. 697. θώρηκι * κιχαδεῖν.

703. μὲν ἄδην ὁ. δ. δ. * ἐμμένει. 707. * δεξιᾶς. 712. Sic manus recentior minio: * αὐτὴν τε ζ. καί κεν ἀμφ. 723. δ' αὐτοῦ μ. ὑ. ἀρκτῷ. 724. fuit ante τε, sed m. recentior correxit minio δέ. 728. πρώτην. 731. γ' omissum. 732. γ' omissum. 733. Diosemea in Codice non a Phaenomenis distincta leguntur. 735. ὅταν 736. * τέταρτον. 739. εἴρει. 744. πολυκλύστοιο. 750. ἐμπλήσει. 759. εὑρεῖν ὁ. π. κεκριμένα. 762. ἐπιφροσύναις αἰεί. 763. ἄλλω. 764. ὁρῶρε. 768. * ἂν πρόφατον. 773. δέ τοι. 782. ἐφεστῶτος. 784. εὔδιος εἴη λ. δ. κ. ε. * μάλα ἐρευθής. 789. πευστάζει. 792. ἀγινεῖ. 793. διδάσκει. 794. κέ οἱ. 796. ὅλος quidem in Cod.: sed minio correctum est ὅλην. 800. ἀζομένην.

801. * χροιὴν, quod minio correctum. 802. * καὶ μάλ' ἐ. * τετμήρεο. 804. ἄλλο est in Cod.: minio correctum * ἄλλα. 806. πέλονται. 807. γὲ μήν. 808. * αὐταρ. 809. δὲ μέν. 815. περιτροχάοιντο correxit minio recentior manus. 821. τ' ἀνιόντι. 824. * ς φαίνοιτο. 826. * ὑποδείελον. 827. καί κεν (Hic v. in Cod. sequitur demum post v. 831.). 828. περι-

τέλλει. 832. εἰ καὶ τ. ἀ. ὑπείνωσ' ἠελίοιο. 834. *ἢ οἱ ἔρευθος. * 836. μελαίνη, καί τοι. 840. εἰ δέ οἱ ἢ ἀνιόντος. Inde a versu 843 – 912. lacuna est in Codice, qui deinde pergit v. 913. καὶ δ' ἂν ἐπὶ ξηρὴν etc.

916. ποτέονται. 918. *εινάλιος δῖναι. '927. ὑπολευκαίνονται. 929. αἴσσωσιν *ἐναντίον. 930. ἄλλοι δ' ἐξ. 936. ἔχει. 946. ὕδρῃσιν. 947. *βοῶσι. 950. ἐρχομένου χ. ὑπέτυψε. 955. ὀσφρήσαντο. 956. *ἔξω ἐά. 957. *ἀνηνέγκατο κ. *ἄθρόοι. 961. ἐφθειρήσαντο. 968. *κρώξαντες. 970. νῆσαι. 974. *γενέσθω. 975. ἀφ' αἵματος. 976. ἀγείρονται. 977. ὥρην. 979. δὲ *διαίσσωσιν. 982. φορέονται. 990. φαίνονται. 992. κυρῇ. 993. παραθλίβεται.

1002. κρώζει πολύφωνα. 1004. *κεκληγοτες, accentu picto neque super η neque super ο. 1006. φίσαιτο. 1009. αὖ πτερίωνται. 1012. *κε. 1013. ἀστερόθεν. 1015. ὑποτρέχει. 1019. *αὐτῇ ἐνὶ χ. ν. *τὰ δὲ ἄλλαι. 1021. ἐπειγόμενοι. 1023. βοῶντες. 1027. *a rec. m. margini adscriptus. 1029. ποιήσαντο. 1033. φέρωνται. 1034. μελαινόμεναι, a m. rec. supra scripto μαραινόμεναι. 1038. νιφετῷ. 1040. πυριλάμπεος ἐ. μύξης. 1046. χειρὸς. 1048. ἰσχύσαντος. 1049. μὴ μεῦ ἄθην. 1051. δέ οἱ. 1052. *σῆμαθ'. 1056. ἢ γε μεν. 1059. ἀραυροτέρῃ. 1060. αὔτως δ' ἀ. τ. *ὑπερανθεῖ σκίλλης. 1062. δ' ἐνὶ σχίνου. *ἀροτὴρ a rec. m. supra scr. 1063. σκίλλης τ. ἄνθη. 1066. πλειάδων ἐ. τ. ἐπερχομένου χειμῶνος. 1067. εἰλίσσεται. 1069. *ἀναστροφῶσιν ὁ. τ. δέ γ' ἄρσινα. 1070. ὀχέονται. 1074.

ου
βεβαιομεναι. sed ου a rec. m. 1078. ἐρχομένοις. 1084. χείμερον. 10[illegible]7 φίλος χειμὼν. 1088. ἐν. 1089. παρὰ ποίη. 1090. ειετοὶ χ [illegible] *[illegible]οτι[illegible]μενος.

1112. πυκινῆσι. 1115. *ὑπομαίοιο π. *περιλιμήσωνται. 111[illegible]. *δεξιτερῆς τανύσσονται. 1121. ἐμπλήσσεσθαι. 1126. σκίπας. [illegible] ἢ καὶ τριτάτην. 1134. *παλαιοτάταις.

Digitized by Google

1157. [illegible] 1159. [illegible] 1141. omissus in Codice. 1142. [illegible] 1143. [illegible] 1144. τελέθει. 1147. φαίνεται pro κατ[illegible]ζεται. 1150. * [illegible]. 1151. σφαλερώτερον.

Digitized by Google

INDICES

IN

ARATUM, ERATOSTHENEM ET DIONYSIUM.

Digitized by Google

Digitized by Google

INDEX

IN

ARATUM ET ERATOSTHENEM.

(Quae ad Arati Diosemea spectant, asteriscis notata sunt.)

Θέμις

INDEX
IN
DIONYSIUM.

ADDENDA.

AD ARATUM:

9. laudatur in Etym. M. pag. 243. v. 39. — 23. laud. ibid. p. 10. v. 18. — 96 - 136. elegantissime nuper ita germanice reddidit J. H. Vossius, pater (v. Cornelie, Taschenbuch für deutsche Frauen, auf das Jahr 1817, herausg. von A. Schreiber):

„Unter den Füſsen sodann des Bootes erscheint dir des Himmels
Jungfrau, die in der Hand herträgt die schimmernde Aehre:
Ob nun jene gezeugt von Asträos, der, wie gesagt wird,
Vater des Sternheers war in der Urzeit, oder von sonst wem,
ruhig die Bahn durchgleite. Der Ruf zwar weilet mit andern
unter dem Volk, wie sie einst als Erdebewohnerin da war.
Und sie schien sichtbar vor den Sterblichen; weder den Männern
altes Geschlechts, noch den Frauen, versagte sie je die Gemeinschaft;
sondern vermischt saſs jene, wiewohl unsterbliche Göttin.
Dike ward sie genannt; und die Aeltesten immer versammelnd,
bald auf dem Markte des Volks, und bald auf geräumigem Heerweg,
sang sie Bürgergesetze mit ernst anmahnendem Nachdruck.
Niemals wuſsten sie da von unglückseligem Hader,
noch von der Feldabtheilung, der zänkischen, noch von Getümmel.
Einfach lebete man, und fern den Gefahren des Meeres,
Leibesbedarf pflag nimmer ein Schiff aus der Fremde zu führen,
sondern der Stier und der Pflug; und sie selbst, die Verehrte der Völker,
reichlich erbot sie alles, die Rechtausspenderin Dike.

So war jen', als blühte das goldne Geschlecht auf dem Erdreich.
Dann mit dem silbernen wenig und gar nicht ähnlichen Umgang'
hatte sie, nach den Gebräuchen der älteren Völker sich sehnend.
Aber auch jenem Geschlechte, dem silbernen, wohnte sie noch bei.
Und in der Dämmerung kam sie von rauschenden Höhn des Gebirges,
einsam, und zu keinem in freundlichem Gruſs sich gesellend.
Aber nachdem sie mit Menschen erfüllt die gebreiteten Hügel,
drohete jene nunmehr, und tadelte laut die Vergehung:
und nicht komme sie mehr vor den Blick der begehrenden, sprach sie.
„Welch ein Geschlecht doch lieſsen die goldenen Väter, wie völlig
„schlimmerer Art! bald schauet ihr selbst noch ärgere Kinder!
„Ja nun wird ein Gefecht, ja nun aufrührischer Blutguſs
„unter den Sterblichen seyn; und der Unthat folget das Nachweh!"
Dieses gesagt, zu den Bergen entstürmte sie; aber die Völker,
Die ihr selbst noch sämmtlich erstaunt nachsahen, verlieſs sie.
Jetzo nachdem auch jene verlebeten, und sich emporhub
eherner Männer Geschlecht, weit mehr denn die vorigen heillos,
welche zuerst aus dem Erz miſsthätige Klingen geschmiedet,
Schrecken des Wegs, und zuerst Festschmauſs sich bereitet vom Pflugstier;
jetzo verhaſst ward ihr solch Männergeschlecht, und mit Abscheu
flog sie zum Himmel empor. Dort wählte sich Dike die Wohnung,
wo noch jetzt in der Nacht den Sterblichen leuchtet die Himmelsjungfrau, nahe dem Stande des weitsichtbaren Bootes."

Vides Vossium praetulisse v. 115. *ὁμοίη*, et 126. legisse *κακῷ*. — 149. laud. Etym. M. p. 447, 8. et Zonaras, uterque cum V. L. Ἠμος ὅτ' Ἠελίοιο κ. τ. λ. — 918. Schneiderus etiam in Lex., v. *εἰναλίδινος*, conjecit legendum esse *εἰναλίδυνας*. — 976. laud. Etym. M. p. 594, 13. ubi non est, quod ait Buhlius, *ἀγείροντας*, sed *ἀγείρωντας*.

AD DIONYSIUM.

Versus 88. laudatur a Dracone *περὶ μέτρων* p. 32. — 140. 141. ab Etym. M. 205, 38. — 202. 203. ab eodem 86, 53. — 219. ib. 751, 48. — 239. ib. 622, 1. — 289 - 293. ib. 427, 20. cum lectionis varietate (*κώκυσαν*, *ἀμέλγονται*). — 295. ib 70, 53. — 336. v. Wassenb. de nom. propr. corr. p. 16. — 422. ib. 708, 54. — 523. ib. 820, 40. — 527. ib. 706, 45. — 571. v. Wassenb. l. c. p. 18. — 620. ib. 706, 37. — 687. vid. Wass. ad Thucyd. VIII. 15. Vol. V. p. 235. ed. Bip. — 911. laud. Draco p. 28. — 941. id. p. 98. — 946. id. p. 69, cum lectione *νευρίδα*. — 1013. id. p. 98. — 1022. id. p. 44. — 1031. id. p. 70, et 98, posteriore loco cum lectione *ἅς φύουσιν*.

CORRIGENDA.

Quum sedulo cautum fuerit, ne haec editio typothetae correctorisve incuria laboraret, pauca tantum, easque leviora, emendanda restant:

In ARATO: V. 28. leg. δή οἱ. — 105. καί ἑ. — 114. 115. praestiterit: ἔφερβεν. Ἀργυρέῳ etc. — 263. Στερόπη. — 329. κυάνεος. — 438. ἱπποὔραια. — 448. Κρητὴρ. — 639. κορύνῃ. — 806. πέληται. — — In ERATOSTHENE: Cap. VI. v. 7. τιμαὶ. — X, 1. Διόσκουροι. — XIV, 7. προςώπῳ. — ib. 8. ῥάχεως ἡ. — XVIII, 4. εἶναί φασι. — XXIII, 2. ἐστι. — XXIV, 13. προςηγόρευσεν· — XXV, 4. φυλάξῃ. — XXXII, 19. θυμωθεῖσα. — XLII, 1. Οὗτός. — — In DIONYSIO: 140. Τῷ δ' ἔπι Θ. — 251. Ἑπτάπολιν, μ. ἤπειρον, ἑ. — 379. praestiterit Ἰηπυγίων. — 1010. φοίνικες. — — In AVIENI ARATEIS: 196. aspice, ceu. — 548. alius. — 677. malo, — 703. arduus. — 1066. ipsa. — Progn. 88. ignicomantum — 400. vertice. — — In AVIENI DESCRIPTIONE ORBIS: 78. gignit. — 291. Ast — 367. altis — — In NOTIS: pag. 229. v. 10. leg. 71. — ib. 15. ἀργῇ. — 246. penult. leg. Cod. Mosq. τοῦ δ' ἤτοι. — 258, 18. ἑκάστου. — 268, 27. εἴῃ. — 287, 7. τελέθει. — 305, 28. Ἰχθύς. — 311, 7. ἐπ'. — 355, 21. numeratur.

VA1 1510703

Digitized by Google

Ex typographeo J. F. Wenneri.

Digitized by Google

Digitized by Google